

Ba nũ hôn đôi lấy một đời chồng

Contents

Ba nũ hôn đôi lấy một đời chồng	2
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	8
3. Chương 02 Phần 1	14
4. Chương 02 Phần 2	19
5. Chương 03 Phần 1	24
6. Chương 03 Phần 2	30
7. Chương 04 Phần 1	37
8. Chương 04 Phần 2	43
9. Chương 05 Phần 1	49
10. Chương 05 Phần 2	55
11. Chương 06 Phần 1	61
12. Chương 06 Phần 2	67
13. Chương 07 Phần 1	72
14. Chương 07 Phần 2	78
15. Chương 08 Phần 1	84
16. Chương 08 Phần 2	89
17. Chương 09 Phần 1	95
18. Chương 09 Phần 2	101
19. Chương 10 Phần 1	107
20. Chương 10 Phần 2	112
21. Chương 11 Phần 1	118
22. Chương 11 Phần 2	125
23. Chương 12 Phần 1	132
24. Chương 12 Phần 2	137
25. Chương 13 Phần 1	143
26. Chương 13 Phần 2	149
27. Chương 14 Phần 1	155
28. Chương 14 Phần 2	160
29. Chương 15 Phần 1	166
30. Chương 15 Phần 2	172
31. Chương 16 Phần 1	177
32. Chương 16 Phần 2	185
33. Chương 17 Phần 1	191
34. Chương 17 Phần 2	196
35. Chương 18 Phần 1	199
36. Chương 18 Phần 2	205
37. Chương 19	210
38. Phần Kết	215

Ba nư hôn đổi lấy một đời chồng

Giới thiệu

Đó là câu chuyện về một nàng công sở, với khát vọng vươn lên trở thành người thành đạt trong xã h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-nu-hon-doi-lay-mot-doi-chong>

1. Chương 01 Phần 1

Chương 1: Nư hôn lên bất ngờ

1

Cửa thang máy kêu “keng” một tiếng, một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam, quần âu, dáng cao dong dỏng cúi đầu bước ra.

Tạ ơn trời đất, là nam giới!

Mạch Khiết không chút do dự, bước thẳng tới.

Cô nồng nhiệt khoác tay anh ta, khẽ van nài:

- Nhờ anh giúp tôi một việc... có người quấy nhiễu tôi...

Cô ghé mặt lại gần anh, cố tỏ ra thân mật:

- Anh hãy giả vờ đóng giả bạn trai tôi một lát nhé.

Cô nghĩ, bất cứ người đàn ông ga lăng nào cũng không thể từ chối yêu cầu của một cô gái duyên dáng mặc áo dây vải hoa violet.

Nhưng biểu hiện của đối phương khiến cô quá bất ngờ.

Anh ta cúi đầu, quả cảm kiên nghị và vô cùng chuẩn xác hôn thẳng vào môi Bạch Khiết. Hơn nữa, thật không ngờ lại là nư hôn ướt át thật sự... Không ai có thể biết được nư hôn này rốt cuộc chân thực đến đâu, như thể là một đôi nam nữ yêu đương mặn nồng hoặc là một đôi tình nhân lén lút vụng trộm xa cách lâu rồi mới được gặp nhau, chứ quyết không thể nào là một người lạ vừa mới vô tình gặp gỡ.

Đồng tử mắt Mạch Khiết bỗng phóng to gấp mấy lần, cô ngay lập tức ngăn người biến thành hóa thạch của thế giới cổ đại trước nư hôn say đắm của anh ta. Cuối cùng, lúc cô kịp bình tĩnh nhận ra mình đã bị người ta lợi dụng giữa thanh thiên bạch nhật, muốn giãy giụa để vùng thoát ra khỏi nanh vuốt của ác ma, cô liền nghe thấy tiếng gào khóc như ở trong cơn ác mộng: “Mạch Khiết ơi là Mạch Khiết...”

Không còn gì bi thảm hơn! Tiếng kêu vang lên tận trời xanh!

Cứ như thể cô nợ anh ta một triệu nhân dân tệ vậy.

Mạch Khiết cuối cùng cũng hiểu được thứ cảm giác “trước mặt là sói sau lưng là hổ” là như thế nào.

Lúc này người đàn ông mới khẽ khàng buông tha đôi môi cô, rồi tiện đà ôm cô vào lòng, sau đó nhìn Dương Vĩ – anh chàng thư sinh mặt búng ra sữa sắc mặt tím tái như đang chực khóc với thái độ đầy khiêu khích, khẽ thốt ra một câu:

- Mạch Khiết là người phụ nữ của ta!

Anh ta nói ra cái tên Mạch Khiết, cứ như thể đã thân quen với cô cả nghìn năm rồi, chứ không phải cho đến tận giây phút này, cô mới nhìn rõ khuôn mặt anh ta.

Anh ta trông rất tuấn tú. Cô dùng từ tuấn tú để miêu tả, bởi vì khi anh ta không nói gì, trên người anh ta toát ra một khí chất thư sinh (khó có thể diễn tả được thành lời), nhưng hoàn toàn không phải thứ khí chất của kẻ một sách, mà là kiểu khoáng đạt tự tin, phong lưu phóng khoáng. Đôi lông mày thanh tú đậm vẻ đa tình, đôi mắt màu nâu sáng lấp lánh, đôi môi hơi mỏng mím chặt. Mặc dù người ta vẫn nói đàn ông môi mỏng phần lớn đều bạc tình, nhưng đôi môi này hiện diện trên khuôn mặt có làn da trắng ngần của anh ta lại rất phù hợp và bắt mắt. Xương lông mày hơi nhô lên, cằm nhọn nhụ sạch bóng, khuôn mặt điển trai như mê hoặc người khác. Trên người anh ta tỏa ra mùi hương nước hoa Rosemary.

Đường Vĩ tiếp tục lải nhải:

- Mạch Khiết, thì ra cô đến Thượng Hải để lén lút gặp tình nhân, tôi thật là ngốc, tôi thật là ngốc, tôi thực sự muốn chết.

- Lúc này người muốn chết là tôi cơ, anh có biết hay không? Bị ôm chặt trong vòng tay của một tên lưu manh, đồng thời lại còn phải đối diện với một thằng đàn ông đầy nữ tính nữa chứ, tôi mới là con cừ non bị dồn vào bước đường cùng đáng thương nhất trên đời! – Mạch Khiết than thầm.

Đột nhiên Đường Vĩ quỳ sụp xuống.

- Anh cầu xin em, đừng rời xa anh em hãy nghĩ đến tình cảm suốt một năm qua của chúng ta. Chỉ cần em đồng ý không rời xa anh, anh có thể bao dung cho em tất cả.

Nếu không phải do anh ta cứ mặt dày mày dạn đeo bám mãi, Mạch Khiết sao có thể cứ phải dây dưa với anh ta suốt mười một tháng qua mà không thể nào chia tay nổi. Ngoài một tháng đầu tiên lúc đầu óc không được tỉnh táo mới yêu anh ta, những ngày tháng còn lại, Mạch Khiết ngày đêm đều mong ước được khôi phục lại sự tự do của mình.

Mạch Khiết chưa kịp nói gì, người đàn ông bên cạnh tỉnh bơ thốt ra một câu đủ để khiến cô có thể lao thẳng xuống sông Hoàng Phố:

- Làm bố của con tôi, anh cũng có thể bao dung được sao?

Sấm sét nổ giữa ngày trời nắng đẹp của tháng 9!

Ngón tay của Mạch Khiết ấn mạnh vào lòng bàn tay người đàn ông đang đứng cạnh cô, gần như sắp tụt sâu vào trong thịt.

Đôi mắt một mí của Đường Vĩ khẽ chớp chớp mấy cái, lập tức đứng bật dậy, ngẩng đầu đầy kiêu hãnh. Coi như ở giây phút cuối cùng này khiến người ta nhận ra anh ta vẫn còn là một người đàn ông. Anh ta cũng chẳng buồn bước vào thang máy, mà đi bằng cầu thang bộ.

Chắc anh ta đã quên mất đây là tầng 33 của khách sạn Bán Đảo. Thực lòng chúc cho anh ta khi xuống đến tầng 1 vẫn có thể nhận ra được phương hướng.

Đợi đến khi anh ta khuất bóng ở lối đi cầu thang bộ Mạch Khiết mới vùng thoát ra khỏi móng vuốt ác quỷ của người đàn ông xa lạ. Khi cô còn chưa kịp lên án, chỉ trích anh ta, anh ta đã khẽ khàng thốt ra một câu:

- Không cần cảm ơn tôi đâu!

Anh ta lạnh lùng quay người bước đi, từng bước chân nhẹ tênh như thể người mắc chứng mất trí nhớ.

Trong không khí chỉ còn tràn ngập mùi nước hoa Rosemary.

Trong khoảnh khắc đó, trên khóe môi anh ta thoáng lướt qua một nụ cười tinh quái.

Mạch Khiết khẽ vuốt ve làn môi, cảm thấy như đang nằm mơ.

Từ khi 10 tuổi, cô đã tưởng tượng ra nụ hôn đầu tiên của mình xảy ra vào lúc nào, ở nơi nào và đối tượng là ai.

Thời gian, tốt nhất là vào một đêm không sao; địa điểm, tốt nhất là ở nơi nở rộ hoa violet; đối tượng, đương nhiên là Tiêu Ly.

Mười lăm năm qua, thời gian trôi đi như dòng nước chảy, đã làm thay đổi tất cả những mối tâm tình, nhưng thứ duy nhất bất biến, chính là sự tưởng tượng của Mạch Khiết về nụ hôn đầu tiên.

Nhưng, ở Thượng Hải, trên tầng 33 của tòa cao ốc, ở ngay cửa cầu thang máy, Mạch Khiết đã bị một người đàn ông mà ngay đến cái tên cô cũng không hay biết cướp mất nụ hôn đầu đời.

Không phải chỉ là một nụ hôn phớt nhẹ, mà là “một nụ hôn nồng thắm”.

Hơn nữa, bị mạo phạm thế mà lại không có cách nào phản kích lại được.

Chỉ có thể trở mặt nhìn anh ta, đứng đặc đường hoàng bước ra khỏi tầm mắt cô.

Cô khẽ thở phào, may mà đây là Thượng Hải, chứ không phải ở thành phố S, người đàn ông tước đoạt nụ hôn đầu của cô sẽ mãi mãi biến mất giữa biển người mênh mông. Tạ ơn trời đất và các vị thần tiên!

Nụ hôn này, đối với Mạch Khiết, là một nỗi u ám không hề muốn hồi tưởng lại. Nhưng đối với Lý Mộng Long thì lại là gợn sóng vô cùng mong manh trong cuộc sống vốn tràn đầy những con sóng dữ dội của anh.

Trên thế giới này liệu có tồn tại một loại đàn ông, vì đã gặp quá nhiều người đẹp, lại có số đào hoa, nên nảy sinh cảm giác chán ghét?

Không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Mộng Long chính là loại người này.

Đứng ở trước tấm gương sáng bóng của khách sạn, anh say sưa ngắm nhìn mình với vẻ tự mãn, tuần tú phi phàm, đúng là long phượng chốn dương gian, cha mẹ đặt ỉnh cái tên này thật là quá xác đáng.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, vẫn còn hai tiếng nữa mới đến giờ bay. Đến Thượng Hải chuyến này không có gì thú vị cả, nên anh cũng nóng lòng muốn quay trở về thành phố S. Ở đó có rất nhiều phụ nữ, có thể gọi đến bất cứ lúc nào mà không hề gặp chút phiền toái gì. Đương nhiên, chuyến đi lần này ngoài phụ nữ ra, anh còn có việc quan trọng hơn cần phải làm.

Anh đã quên ngay nụ hôn say đắm nồng nàn đó rồi.

Nhưng Mạch Khiết lại không thể dễ quên như vậy.

Cô ngồi trong phòng mình, trên sàn đầy đồ đạc đã thu xếp xong xuôi. Một chiếc va li xếp đầy quần áo mới, trong hai va li còn lại đều là những cuốn tạp chí thời trang dành cho nữ giới.

Cô lấy chiếc gương nhỏ và giấy ướt ra, lau thật mạnh vào môi mình hết lần này đến lần khác, gần như đã chà rách cả da môi.

Mạch Khiết nghi ngờ mình kiếp trước mắc nợ Đường Vĩ, nếu không tại sao đến tận giây phút cuối cùng lúc chia tay, anh ta vẫn ám hại mình bị một người đàn ông xa lạ hôn lên?

Bởi vì kích động, vì hoóc môn nữ giới tăng cao hay là vì nguyên nhân nào khác, năm ngoái Mạch Khiết đã nhận lời làm bạn gái của Đường Vĩ trước sự tấn công cuồng nhiệt của anh ta. Sau khi yêu đương một tháng, cô đã cảm thấy chán ghét sự đeo bám và lèo nhèo của anh ta. Đã bao nhiêu lần cô đề nghị chia tay, nhưng anh ta vốn không thêm quan tâm. Cô đành phải giải quyết mối tình này bằng sự thờ ơ lãnh đạm, không hôn, không thân mật, không hẹn hò.

Nhưng lần này đến Thượng Hải công tác, không ngờ Đường Vĩ cũng mò đến theo, còn tìm được khách sạn Bán Đảo nơi cô nghỉ lại. Mạch Khiết biết Đường Vĩ muốn đem lại cho cô một niềm vui bất ngờ. Nhưng nếu như là người mà bạn không muốn gặp, thì niềm vui bất ngờ sẽ chuyển thành nỗi kinh ngạc sững sờ, rồi biến tiếp thành nỗi kinh sợ hãi hùng.

Thực sự không có câu chữ nào có thể miêu tả lại tâm trạng vừa mở cửa phòng mình đã nhìn thấy ngay Đường Vi đứng bên ngoài cửa. Hơn nữa, anh ta vừa bước vào đã dang tay ra định tặng cô một cái ôm nồng thắm. Mạch Khiết vốn luôn rất miễn cảm đối với chuyện nam nữ, chợt cảm thấy vô cùng bất an: cô nam quả nữ, lại ở trong khách sạn ở thành phố xa lạ, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, huống hồ đối phương trên danh nghĩa còn là bạn trai của mình, liệu ai có thể rồi hơi mà dính vào chuyện này đây?

Tìm cơ hội để cuống cuống chạy ra ngoài, tiếp đến là nắm lấy một người đàn ông, người đàn ông đó trông rất đường hoàng phong độ, ăn mặc lịch sự, vốn cứ tưởng anh ta là một người đàn ông lịch lãm cơ đấy!

Chắc sẽ là anh hùng cứu mỹ nhân cơ! Thật không thể nào ngờ được rằng lại bị hấn lợi dụng, mà lại không dám ho he nửa lời.

Đã sống trên đời tròn đúng hai mươi lăm năm, cuối cùng Mạch Khiết mới hiểu được thế nào là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn hai tiếng nữa, hai tiếng sau cô sẽ rời khỏi Thượng Hải, sẽ ném tất cả những chuyện tồi tệ này xuống con sông Hoàng Phố.

Di động kêu tí tít, Mạch Khiết rút điện thoại ra, là Tổng biên tập Tưởng Văn gọi tới. Cô lập tức phấn chấn tinh thần:

- Tổng biên tập Tưởng!

- Tình hình thế nào rồi?

Cô báo cáo với vẻ rất rành mạch:

- Tình hình không được tốt lắm, hiện nay lượng phát hành ở Thượng Hải giảm rất mạnh...

Tưởng Văn trầm mặc giây lát, lạnh lùng nói:

- Điều tra của em chưa được toàn diện.

- Vâng, thực ra trong trường đại học, sự quan tâm của độc giả đang tăng lên! – Nghe vậy, cô lập tức thay đổi cách nói.

Mạch Khiết hiểu rất rõ nguyên tắc của chốn công sở: không bao giờ được làm cho cấp trên của bạn cảm thấy không vui, nếu không họ sẽ làm cho bạn càng cảm thấy không vui.

...

Sau khi tắt máy, Mạch Khiết lấy ra một số tài liệu, đây là một tập tài liệu điều tra số liệu tỉ mỉ khác thường, nhưng cô sẽ không đưa ra, ít ra là vào thời điểm hiện tại.

Điện thoại lại kêu “keng” một tiếng báo tin nhắn, trên màn hình hiển thị: Tình hình thế nào rồi?

Người gửi là Lâm Đại.

Khóe môi Mạch Khiết thoáng lướt qua một nụ cười mỉa mai, nghĩ thầm cô cũng thật nóng lòng quá đấy. Cô vội trả lời qua quýt: Thực ra không cần mình nói cậu cũng biết rồi. Minh mua cho cậu một lọ nước hoa CoCo.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, cơn gió đang bay lượn trên không trung. Nhìn xuống dòng sông Hoàng Phố nước đang cuộn cuộn, Mạch Khiết dựa người vào ban công lộ thiên, khẽ nhắm mắt để tắm mình trong ánh nắng, tận hưởng chút thời gian nhàn hạ ít ỏi thừa ra trong chuyến công tác.

Khi có tiền thì không có thời gian, khi có thời gian thì lại không có tiền.

Cô cảm thấy mình giống như một con chim không có đôi chân, chỉ có thể dốc hết sức lực mà bay lượn, nhưng lại không có lúc ngừng bước để tìm chốn nghỉ chân.

Mười lăm phút sau, cô kéo va li hành lý, rời khỏi Bán Đảo.

Trên chuyến bay quay trở về thành phố S, cô vừa mới lật giở một cuốn tạp chí, mắt thoáng lướt nhìn thấy một người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam vội vã đi qua.

Trông rất giống người đàn ông lạ hôn trầm cô ở trong khách sạn Bán Đảo.

Sao lại có thể như vậy được chứ? Trong biển người mênh mông, tỉ lệ gặp lại một người đứng đến lần thứ hai chỉ có 0,7% thôi.

Trong đầu óc cô bỗng xuất hiện một cụm từ: chứng ảo tưởng của người bị hại! Mạch khiết xót xa nghĩ thầm: chắc mình phải đi khám bác sĩ tâm lý thôi, nhìn thấy ai cũng thấy giống kẻ đã xâm hại mình.

Lý Mộng Long ngồi ở vị trí gần cửa sổ ở hàng ghế thứ 6 trên máy bay, anh vui mừng hân hoan khi nhận ra người ngồi bên cạnh anh là một cô gái trẻ trung xinh đẹp, cử chỉ nho nhã, đoan trang. Cả hai cùng trò chuyện cởi mở, thân mật. Năm phút sau, ngoài việc hai người trao đổi số điện thoại liên lạc cho nhau, anh còn biết được độ tuổi, chiều cao cân nặng, sở thích và cả căn bệnh về đường ruột của cô ấy.

2

Mạch Khiết trở về nhà, đã 8 giờ tối, vừa mới tắm xong, chuông cửa đã vang lên.

Mạch Khiết mở cửa, nhìn thấy Lâm Đại xách hai cái hộp to xuất hiện trước mặt cô.

Lâm Đại lớn hơn Mạch Khiết một tuổi, hai người cùng tốt nghiệp khoa trung văn của trường Đại học Sư phạm thành phố S. Lâm Đại bước vào tòa soạn M Beautiful trước Mạch Khiết một năm. Năm sau, khi Mạch Khiết đăng kí thi tuyển vào, Lâm Đại phát hiện ra cô học cùng trường, nên đã giới thiệu để BOSS tuyển dụng cô.

Mạch Khiết đã làm việc ở tạp chí M Beautiful tròn ba năm, trải qua thời khắc tạp chí nổi đình đám nhất. Sự huy hoàng đó, nói thế nào cho dễ hiểu nhỉ, hàng ngày bạn không cần mang một đồng nào, nhưng khi về lại có rất nhiều tiền đem về. Dù các loại phúc lợi, đủ các lí do để phát tiền thưởng, quà thưởng, nhỏ thì từ giấy ăn, băng vệ sinh, lớn thì từ tivi, tủ lạnh, lò vi sóng, máy giặt, những thứ đồ dùng cứ tùy hứng tặng. Nhân viên ở bộ phận quảng cáo là nhàn rỗi nhất, những đơn vị cần quảng cáo cứ chủ động đến tìm, còn tặng cả phong bì, mong được đăng tin sớm. Những cô biên tập viên độc thân là nguy hiểm nhất, nếu không thận trọng chú ý là sẽ gặp phải những tên tiểu lưu manh lừa tiền lừa tình.

Khi một tờ tạp chí nữ giới có tên là Vu Môn (Hội bà đồng) vừa mới nổi lên, M Beautiful phát động cuộc tấn công ồ ạt để bóp nghẹt đối phương lúc đang chuẩn bị nở rộ. Ba năm đã trôi qua, Vu Môn vẫn thờ thoi thóp, nhưng thời kỳ huy hoàng được mọi người trầm trồ khen ngợi của M Beautiful cũng dần đi qua – thị trường luôn tồn tại sự cạnh tranh, và có cạnh tranh thì mới không tạo nên sự lũng đoạn thị trường trong khoảng thời gian dài.

Có lẽ bởi vì cùng tốt nghiệp một trường đại học, nên trong môi trường M Beautiful lòng người lạnh giá, chỉ có Mạch Khiết và Lâm Đại còn có chút tình bạn chân thành.

Lâm Đại gơ ra một chiếc hộp rất đẹp:

- Mình làm món sa lát hoa quả, biết rằng cậu chắc chắn chưa ăn tối, mình cùng ăn nhé!

Dáng người Lâm Đại đầy đặn hơn so với dáng vẻ mảnh mai của Mạch Khiết, thuộc loại ăn nhiều một chút là sẽ béo lên ngay, cho nên cô đặc biệt chú trọng đến việc giữ vóc dáng. Dung mạo Lâm Đại vào loại thường thường bậc trung, nhưng khí chất thì cũng rất khá. Một cô gái đến từ Tự Hiến – Tứ Xuyên, hiện nay ở thành phố S phồn hoa đã mua được nhà và xe. Nhưng cũng như phần đông những cô “gái ế”, từ khi mua được nhà và xe, cô không thể tìm được một người bạn đời ưng ý. Nam giới mà có nhà và xe thì lại có thêm vô số lựa chọn so với người đàn ông bình thường khác, nhưng người phụ nữ có nhà và xe thì ngược lại, phạm vi lựa chọn ít hơn những người phụ nữ khác vô số lần. Đây chính là sự khác biệt giữa nam giới và nữ giới.

Mạch Khiết nhận lấy sa lát, rót cho Lâm Đại nước hoa quả, họ thân mật ngồi trên sofa, vừa lật giở những tờ tạp chí mà Mạch Khiết đem từ Thượng Hải về.

Mạch Khiết lơ đãng ăn sa lát, chờ Lâm Đại lên tiếng. Cô hiểu rất rõ về người bạn này, nếu cô ta mà có thể chờ đợi được lâu thì lợn cũng có thể leo lên cây được.

Quả nhiên, Lâm Đại lên tiếng:

- Sự việc đó, mình đã điều tra rõ rồi, đúng là như vậy!

Đôi lông mày Mạch Khiết khẽ rướn lên, hỏi đầy kinh ngạc:

- Điều tra ra nhanh vậy sao? Cậu chắc chắn chứ?

Lâm Đại cười nhạt:

- Lâm Đại ta đây muốn làm việc gì thì nhất định có thể làm được. Yên tâm đi, chắc chắn lắm. Còn cậu thì sao, tình hình điều tra thế nào?

Mạch Khiết lắc đầu:

- Cậu cũng biết công việc điều tra thị trường là công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ và vụn vặt nhất, mình không có con số chuẩn xác, nhưng lượng phát hành đi xuống là sự thực không thể chối cãi được – Mạch Khiết thăm căn nhắc một chút, rồi vẫn quyết định nói cho cô bạn biết:

- Lúc mình ở Thượng Hải, cô ta cũng gọi điện hỏi han tình hình.

Lâm Đại gơ ngón tay trắng ngần khẽ chạm nhẹ vào vầng trán mượt mà của Mạch Khiết:

- Chị ta chắc chắn là rất quan tâm rồi! Bây giờ lượng phát hành trượt dốc như vậy, ai cũng có thể cảm nhận được, người duy nhất vẫn bị lừa gạt chính là BOSS. Cậu ấy, mình phải nói cậu thế nào mới được đây, còn mang tiếng là cậu được mình tuyển vào. Cậu nói thế chẳng khác nào chưa nói, cậu không có con số chuẩn xác thì sao có thể lật đổ chị ta được? Chị ta vốn không hề quan tâm đến việc bị trả lại hàng mà vẫn luôn cho tăng số lượng in, bảng báo cáo trông đẹp mắt lắm nhưng thực ra đã nát bét từ lâu rồi.

Mạch Khiết cười nói:

- Đúng vậy, mình sao có thể tinh anh tài giỏi như cậu được, dù sao lật đổ chị ta thì cậu đang giữ chức chủ nhiệm chắc chắn được lên chức tổng biên tập rồi, mình còn có việc gì nữa chứ?

Lâm Đại cười:

- Xem kìa, cậu cũng thật tầm thường quá. Mình lên chức, lẽ nào còn quên cậu sao? Ít nhất chức chủ nhiệm cũng để lại cho cậu.

Mạch Khiết năm ngoái được lên chức lên trưởng ban biên tập, mặc dù cũng được coi là cán bộ trung cấp, nhưng vẫn còn cách chức chủ nhiệm khá xa.

Lâm Đại ôm đôi vai mảnh khảnh đẹp đẽ của Mạch Khiết:

- Mình nghĩ, dựa vào tài năng của hai người bọn mình, chỉ cần bọn mình liên kết với nhau, M Beautiful lấy lại được thời đại huy hoàng cũng không phải là điều không thể.

Trên người Lâm Đại thoang thoang mùi hôi nách, khiến Mạch Khiết cảm thấy hơi khó chịu, hơn nữa, cô không quen có những hành động quá thân mật với người bạn cùng giới. Mạch Khiết khẽ đẩy Lâm Đại ra, đặt lọ nước hoa CoCo vào tay cô. Hy vọng món quà này có thể che đậy được khiếm khuyết của cô, làm trong sạch bầu không khí tình bạn.

- Được rồi, được rồi! Đừng có nói chuyện công việc ở nhà mình nữa. Cậu đẩy, một nửa cần quan tâm đến cậu đang ở đâu rồi, tìm được đức lang quân như ý, vậy thì nửa đời còn lại của cậu, việc duy nhất cần luyện tập chính là đếm tiền.

Câu nói này đã chạm vào nỗi lòng của Lâm Đại, cô khẽ thờ dài, rút từ trong túi xách ra một tờ báo, vút cho Mạch Khiết:

- Đúng vậy, nếu như có thể tìm thấy một người yêu như thế này, cho dù có phải làm kẻ thứ ba, mình cũng cam tâm.

Mạch Khiết cầm lấy tờ báo, trên đó viết: “Nhà văn thần bí Kha Đậu được tặng một tòa biệt thự, trong buổi họp báo không thấy tăm hơi”.

Mấy năm trở lại đây, trên mạng xuất hiện một đại văn hào tên Kha Đậu, bộ sê-ri thám hiểm tìm kiếm báu vật mà anh ta viết đã giúp anh ta kiếm được hàng chục triệu nhân dân tệ.

Chỉ có điều, anh ta chưa từng lộ diện ở bất cứ nơi công cộng nào. Có lời đồn rằng Kha Đậu vốn không phải là một người, mà là một nhóm, cũng có người nói Kha Đậu là một nam sinh tính tình vui vẻ, còn có người nói Kha Đậu là người ngoài hành tinh, có người còn nói Kha Đậu là một người bị mắc căn bệnh hiểm nghèo, luôn phải đấu tranh với thần chết, còn có người nói...

Bất luận có bao nhiêu người nói, một sự thực bất biến chính là, Kha Đậu là một chàng công tử chơi bời trác táng thay đàn bà như thay áo, bởi vì ngày nào anh ta cũng khoe khoang trên blog của mình hôm nay lại quyến rũ được người phụ nữ nào, hơn nữa còn quá quắt đến độ đặt số hiệu cho bọn họ, 26 chữ cái trong tiếng Anh đã đặt hết, bắt đầu đặt ra A1, B1, đến giờ đã đặt đến A111 rồi. Miêu tả tình tiết vô cùng sống động, tỉ mỉ sâu sắc, cho nên số lượng người vào đọc blog của anh ta nhiều vô số kể. Điều khiến Mạch Khiết lấy làm khó hiểu chính là, sao đội truy quét web sex lại không xóa bỏ blog của anh ta?

Đàn ông không xấu xa, thì phụ nữ không yêu, đây chính là chân lý muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Giống như Lâm Đại, rõ ràng là “Bạch Cốt Tinh[1]”, của tạp chí danh tiếng hàng đầu M Beautiful, được coi là tấm gương của nữ giới “độc lập về tinh thần, độc lập về kinh tế, độc lập về thân thể”, mà lại chỉ mong ngóng được lẻ lười ra liếm quần bò của loại đàn ông rác rưởi như Kha Đậu. Đối với những cô gái trong giới văn nghệ, người đàn ông vừa có tài lại vừa có tiền chính là đối tượng luôn luôn được theo đuổi, là cảm hứng để nảy sinh tình cảm nồng cháy, là món canh cay nồng trong ngày đông giá rét, là cây kem Haagen- Dazs[2] trong ngày hè nóng nực, là món rau chân vịt trong ngày đông man mát, là tâm trạng rạo rực trong ngày xuân phơi phới...

[1] Cách nói tắt hóm hỉnh của giới trẻ Trung Quốc. Bạch: nhân viên văn phòng cổ cồn trắng; cốt: chủ chốt; tinh: tinh anh giỏi giang.

[2] Một hãng kem nổi tiếng của Mỹ.

Điều đáng bức bối chính là, mỗi lần khi Mạch Khiết nhắc Lâm Đại cần phải chú ý đến giới hạn của việc say mê thần tượng của mình, cô ta lại nghi ngờ đến xu hướng giới tính của Mạch Khiết. Mạch Khiết đau khổ suy nghĩ, nếu như không phải tại vì bị cô ta cứ luôn hoài nghi như vậy, thì mình có lẽ cũng không tùy tiện yêu bừa anh chàng đây “nữ tính” Đường Vĩ đó, cuối cùng mới dẫn tới hậu quả bị một người đàn ông lạ mặt hôn trộm.

Với vai trò là trưởng ban biên tập của tờ tạp chí M Beautiful, muốn “gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn” là điều không dễ dàng chút nào cả. Mặc dù những cô gái khác thay người yêu như là thay hăng mặt nạ dưỡng da. Còn Mạch Khiết thì sao? Mặc dù là người viết và biên tập những bài viết đầy vẻ phong hoa tuyết nguyệt, nhưng lại chưa từng yêu đương, cũng chẳng trách bị người khác nghi ngờ về xu hướng giới tính.

2. Chương 01 Phần 2

Ví dụ, có một lần ngồi trong quán café tán chuyện với mấy đồng nghiệp về tiêu chuẩn của người yêu lý tưởng. Khi hỏi Mạch Khiết, Mạch Khiết lúc đó đầu óc ngổ ngẩn quên mất chân lý không được phép nói thật lòng với đồng sự, mắt long lanh, miệng khê run run nói:

- Người chị thích phải mặc áo sơ mi trắng, quần bò màu lam nhạt, đi xe đạp màu xanh lam, trên giỏ xe cắm một chiếc chong chóng nhiều màu...

Cả căn phòng bỗng im ắng lạ thường, giây lát sau thì tiếng cười bỗng vỡ òa như nước triều dâng Những cô gái càng trẻ trung lại càng cười nghiêng ngả.

- Chị xuyên khung từ những năm 70 của thế kỷ trước đến đây hay sao? Sorry, mặc dù chị mặc quần áo của hãng Issey Miyake[3], nhưng cũng không loại trừ khả năng chị xuyên khung vào cơ thể của một yếu điệu thực nữ mặc trang phục của hãng Issey Miyake. – Miệng lưỡi của những cô gái trẻ giới văn nghệ thực sự quá chua ngoa cay nghiệt, lúc nào cũng toát ra khí chất văn học, giống như quả táo đỏ Mỹ quá hạn được

bôi lên lớp bóng mỡ màng ở trong siêu thị, màu sắc hấp dẫn nhưng cắn một miếng là lập tức muốn cắt bỏ luôn phần lưỡi vị giác của mình.

[3] Hăng quần áo thời trang của Nhật.

Cùng lúc Mạch Khiết và Lâm Đại ngồi trò chuyện, Tưởng Văn đang ngồi trong phòng riêng của quán café “Mộng Hà Biên”, ngồi đối diện với cô là người đàn ông béo mập hai bên tóc mai đã bạc trắng từ từ đưa ra một chiếc hộp nhỏ nhắn tinh xảo, bên trong là sợi dây chuyền bạch kim hãng Ancient.

Có thể là do sợi dây chuyền quá rực sáng, Tưởng Văn bỗng cảm thấy như có luồng ánh sáng lướt qua, cứ ngỡ là ảo giác.

- Em hãy suy nghĩ đi nhé! –Người đàn ông béo mập chậm rãi nói với vẻ chân tình.

Là một cô gái giới văn nghệ, xét trên phương diện lý trí, Tưởng Văn biết mình hơi sĩ diện, muốn được kẻ khác ái mộ, nhưng xét trên phương diện tình cảm, thì cô lại không thể tiếp nhận nổi. Nếu như đồng ý với ông ta, thì sẽ được bắt đầu một cuộc sống đầy đủ sung sướng lên xe xuống ngựa. Chỉ có điều tại sao mình lại không giống được như Tiêu Ma Nữ, khi màn đêm buông xuống, ngón tay chỉ cần khẽ cử động, người đàn ông bên cạnh mình lập tức có thể biến thành Kim Thành Vũ.

Bất luận là 18 tuổi, 28 tuổi hay là 38 tuổi, 48 tuổi, nội tâm của những nữ giới văn nghệ đều ngoan cường không dễ gì thay đổi. Trên phương diện lý trí thì ái mộ người đàn ông có tiền, trên phương diện tình cảm thì ái mộ người đàn ông có tài[4]. Mộng tưởng mình có được hoa trên trời rơi xuống như mưa[5], nhưng lại quên mất việc hệ trọng nhất, đó là khuôn mặt của mình trải qua sự bào mòn của thời gian đã dần bị mất đi sự trơn mịn tràn đầy nhựa sống.

[4] Trong âm tiếng Trung, chữ tiền và tài năng đồng âm.

[5] Theo truyền thuyết thời Lương Vũ đế, pháp sư Vân Quang giảng kinh rất hay khiến cả trời xanh cũng cảm động, hoa trên trời rơi xuống như mưa.

Trong căn hộ chung cư cao cấp của thành phố S...

Lý Mộng Long đang cởi cúc áo sơ mi, tiếng tivi trong phòng khách mở rất to, suýt chút nữa anh không nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động.

Anh nghe máy.

- Tưởng, cô tìm tôi có chuyện gì vậy?

Lắng nghe giây lát rồi nói:

- Được, tôi biết rồi, ngày mai gặp!

Tiếng con gái không nhẽo vang lên ở phòng khách, anh đành phải vội vàng tắt máy.

Bước từ phòng ngủ ra phòng khách, chào đón anh là nụ hôn nóng bỏng. Trong miệng cô gái có mùi café, anh bắt giác cau mày, trong lúc mơ màng, anh chợt nhớ lại cô gái anh đã hôn ở cửa thang máy khách sạn Bán Đảo. Đôi môi cô ấy mềm mại ngọt ngào, hàm răng trắng muốt đều tăm tắp, miệng sạch sẽ và có mùi hương. Chắc là cô ấy dùng kem đánh răng Oravive, thương hiệu của Mỹ, mùi hương lưu lại rất lâu, có thể cô ấy mắc chứng sạch sẽ.

Khóe môi anh thoáng mỉm cười, đang ôm trong lòng một cô gái mà lại nghĩ đến cô gái khác, hình như đó không giống với phong cách vốn có của mình.

Anh dường như ngày nào cũng yêu đương nồng nhiệt, nhưng lại không biết, thực ra mình chưa yêu ai thực lòng bao giờ.

Khoảng cách giữa anh và tình yêu, dường như xa vời hơn bất cứ người nào.

3

Thứ hai đi làm, Tưởng Văn gọi Mạch Khiết và Lâm Đại đến phòng làm việc riêng của cô ta.

Office của cô ta sơn màu trắng ngà, vừa nhìn sẽ tưởng đây là nhà chung cư. Màu trắng ngà tuy rằng rất nhẹ nhàng nhưng Mạch Khiết lại cảm thấy màu sắc này không phù hợp với văn phòng làm việc, bởi vì mỗi lần bước vào là lại gây cho người ta có cảm giác buồn ngủ. Trong giờ làm việc mà buồn ngủ, đương nhiên dù ông sếp có hòa nhã đến mấy cũng trở nên nóng nảy.

Tướng Văn qua loa chiếu lệ hỏi Mạch Khiết một chút về tình hình điều tra, và cô gái Mạch Khiết thông minh lanh lợi đương nhiên chỉ chọn những từ ngữ xu nịnh để tăng bốc. Cô hiểu rất rõ về tính bảo thủ cố chấp của Tướng Văn.

Sau khi nghe xong báo cáo, Tướng Văn nói về hài lòng:

- Xem ra, tình hình cũng khá tốt, vẫn rất ổn định.

Mạch Khiết và Lâm Đại nhìn nhau, trong mắt hai người đều viết hai chữ thật to “lừa mình dối người”.

Ánh nắng ngoài cửa sổ vô cùng rực rỡ, hàng ngàn tia nắng đem theo tâm trạng mãn nguyện xuyên thấu vào cơ thể người, rải đều lên tà áo của các cô. Họ là những nhân viên công sở xinh đẹp, nhưng thực ra lại còn có nhiều âm mưu toan tính hơn bao người đi lại trên đường phố.

Không biết tại sao, lúc Tướng Văn tuyên bố sẽ mời một người làm trợ lý, giữa văn phòng nhiệt độ 25 độ mà Mạch Khiết đột nhiên lại rung mình một cái như thể có dự cảm về điều gì đó.

Trong văn phòng làm việc của Tướng Văn, một nam giới dáng vẻ nho nhã mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh bước vào, như thể là cây liễu giữa ngày hè oi ả xuất hiện trước mặt ba cô gái độc thân.

- Sao có thể là anh chàng oan gia này được chứ?

Mạch Khiết lão đảo, như thể đôi chân bị thiếu canxi vậy, đành bất lực oải người dựa vào ghế.

Tướng Văn hỏi về quan tâm:

- Mạch Khiết, em sao thế? Có phải là bị tụt huyết áp không?

Còn về phần Lâm Đại, đã quên hẳn sự tồn tại của Mạch Khiết, ngẩn người mê đắm anh chàng đẹp trai.

Đối diện với người đàn ông này, chỉ cần là người phụ nữ không bình thường, thì đều trở nên càng không bình thường. Mạch Khiết là trường hợp đặc biệt. Mạch Khiết chính là người phụ nữ bình thường, ngay trong khoảnh khắc này, cô thực sự khao khát trong tay mình có chiếc vợt đập ruồi, cô sẽ coi như anh chàng trước mặt này là một con ruồi để cô đập bẹp luôn, sau đó có thể treo nó ở tầng hầm âm u ẩm thấp.

Còn anh ta, lại còn giơ tay ra bắt tay từng người, phong độ ngời ngời và rất có chừng mực, tự giới thiệu:

- Tôi tên Lý Mộng Long, sau này xin nhờ hai vị tiền bối xinh đẹp chỉ bảo thêm.

Lâm Đại nắm tay anh ta, không nỡ buông ra như thể là dính kẹo cao su.

Trong tòa soạn tạp chí dành cho nữ giới, người đẹp nhiều vô kể, duy nhất chỉ thiếu nam giới, mà cho dù có thì cũng là những anh chàng giới văn nghệ đầy nữ tính còn rườm rà hơn nữ giới, cũng chính là “chị em tốt” khoác bên ngoài bộ đồ nam giới mà thôi, hoặc là những anh chàng nhỏ nhỏ chưa cao đến 1m70, thực ra cũng có vài người được được thì “hoa thơm đã có chủ” từ lâu rồi.

Cho nên, Lâm Đại hỏi với vẻ rất mất lịch sự hay có thể nói là hoàn toàn mất đi lý trí:

- Anh Lý, anh còn đơn thân hay đã lập gia đình?

Lý Mộng Long mỉm cười bên lên, lộ ra hàm răng trắng ngà. Hành động này càng khiến Mạch Khiết cảnh giác, bởi vì đã được chứng kiến mặt sau của vẻ mặt điềm đạm trấn tĩnh đó của anh ta. Với vẻ mặt đầy vẻ thật thà chất phác của anh ta, bình luận duy nhất là “giả tạo”!

Còn Lâm Đại, thì đã chìm đắm trong nụ cười ngọt ngào của anh ta rồi.

- Tôi vẫn còn độc thân, chưa có bạn gái, sau này còn phải nhờ hai vị tiền bối chịu khó giới thiệu cho những cô gái xinh đẹp đấy nhé.

Anh ta còn tiếp tục đưa đẩy:

- Tôi không có yêu cầu cao sang gì cả, chỉ cần là cô gái đơn thuần một chút, đáng yêu một chút là được rồi.

Đơn thuần và đáng yêu, khắp nơi đầy rẫy cả ra đấy. Đem lại cho tất cả các cô gái niềm hy vọng, rồi cuối cùng lại đem đến cho họ nỗi thất vọng vô hạn. Mạch Khiết cảm thấy câu nói này rất quen, số trước của M Beautiful chính là chọn đề tài này. Người đàn ông không chịu trách nhiệm về tình cảm mới hạ thấp tiêu chuẩn về đối tượng tìm bạn gái của mình, không muốn cưới về làm vợ, chỉ là muốn có thêm bạn tình mà thôi.

Chỉ đáng tiếc là, Lâm Đại người vốn lựa chọn đề tài kế hoạch làm rất xuất sắc, khi thực sự gặp đối tượng như vậy, lại lập tức đầu hàng vô điều kiện.

Sau khi Tưởng Văn giới thiệu Lý Mộng Long xong xuôi, bèn quay sang giao nhiệm vụ cho Lý Mộng Long:

- Ngày mai triệu tập hội nghị thành viên tổ biên tập, sếp cũng đến tham gia.

Hai cô gái bước ra khỏi văn phòng làm việc của Tưởng Văn, Mạch Khiết cứ tưởng Lâm Đại sẽ dặn dò cô nội dung cần nói trong cuộc họp ngày mai, nào ngờ cô ta lại vỗ vỗ lòng ngực, nói:

- Mình cảm thấy tim mình vẫn đang đập.

- Rất bình thường mà, không đập thì cậu đã phải đi đến nằm ở phòng ướp rồi.

Mạch Khiết lạnh lùng nói xong câu đó, vội vàng chạy trốn vào trong Office nhỏ của mình, rất sợ tên ác ma đội lốt hoàng tử kia lại bám theo để chào hỏi:

- Hi, chào Mạch Khiết, cô còn nhớ tôi không?

Trong phòng làm việc của Tưởng Văn, Tưởng Văn đóng cửa lại, nói với Lý Mộng Long:

- Anh cảm thấy hai người bọn họ thế nào?

Lý Mộng Long ngồi xuống sofa, những ngón tay thon dài gõ gõ lên tay vịn:

- Tưởng, đừng coi tôi là vị thần, không phải tất cả mọi người phụ nữ, tôi gặp một lần là có thể nhìn thấu họ.

Tưởng Văn ngồi xuống bên cạnh anh, lấy tay vuốt vầng trán láng mượt của anh, nói:

- Tôi mời anh đến không phải là muốn anh nhìn thấu ngực của họ, mà là muốn anh nhìn xem, rốt cuộc là ai thực lòng với tôi, ai sẽ là mối nguy hại cho tôi?

Lý Mộng Long so so vai:

- Cô ngồi ở vị trí này, ai chẳng hết lòng cung kính cô, ai cũng đều là mối nguy hại cho cô.

Ánh nắng dừng lại trên vạt áo sơ mi trắng tinh của anh, tạo nên một vầng ánh sáng chói lòa xung quanh anh. Ngồi nhàn tản trên sofa, Lý Mộng Long cảm thấy, cuộc sống đúng là tràn ngập những điều bất ngờ thú vị, thật không ngờ lại có thể gặp được cô gái kem đánh răng Oravive ở đây.

Sự phong phú đa dạng đầy sắc màu của cuộc sống đúng là tồn tại ở khắp mọi nơi. Xem ra công việc lần này cũng thêm vài phần thú vị đây.

4

Mạch Khiết nghĩ thầm, chỉ sợ mình sắp bị sụp đổ rồi.

Có đến nỗi như vậy không? Chẳng qua cũng chỉ là hơi bê mặt một chút. Ừm, cô nghĩ rằng mình phải dùng từ chuẩn xác hơn một chút: cũng được ra dáng một người đàn ông, có cần thiết phải kêu gào thất thanh, bật cười kinh hãi đến thế không? Người không biết chuyện lại cứ tưởng M Beautiful có nạn chuột hoành hành cơ đấy!

Mạch Khiết liên tục day day hai bên thái dương, thực sự hy vọng mình có thể tạm thời bị điếc tai.

Xuyên qua bức tường kính trong suốt, cô có thể nhìn thấy rõ ở văn phòng bên ngoài đã trở nên nhốn nháo ầm ĩ. Lâm Đại dẫn Lý Mộng Long bước đến đâu, là ở đó lại càng hỗn loạn.

Theo thông lệ, đồng nghiệp mới đến phải đi chào hỏi khắp các phòng ban một lượt, như là vật triển lãm bị lôi đi triển lãm vậy. Khi gặp việc này, thường thì Lâm Đại đều đưa đẩy cho Mạch Khiết, nhưng hôm nay, cô lại chủ động gánh vác gánh nặng của cuộc cách mạng, tự mình xung trận.

Ba mươi phút sau, trong văn phòng càng trở nên sục sôi, lần này không phải là nạn chuột hoành hành, mà là bầy ma quỷ nhảy múa.

Lý Mộng Long ôm một thùng giấy to, đang phát quà ọi người.

Mạch Khiết chỉ muốn bịt kín bức tường kính này, khuất mắt trông coi. Cô không thích người đàn ông có tính cách khoa trương. Mà Lý Mộng Long thì không còn nghi ngờ gì nữa, rất hào hứng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người. Mạch Khiết vừa cúi đầu định làm việc, có tiếng gõ cửa, Lý Mộng Long thò đầu vào.

Mạch Khiết dùng khoảng thời gian nửa giây để cố nặn ra nụ cười, mặc dù cô biết rõ nụ cười này trông còn xấu hơn mếu.

Anh ta lấy từ trong hộp giấy ra một chậu cảnh nhỏ cây xương rồng, đặt xuống bàn cô.

- Xương rồng có thể thu phóng xạ của vi tính, làm giảm bớt nếp nhăn.

Mạch Khiết nhìn anh ta, trong lòng rửa thầm, anh chu đáo tỉ mỉ như vậy, sao lại không xin công việc nam bảo mẫu đi? Còn chạy đến đây làm trợ lý cho tổng biên tập cái nỗi gì? Bỗng chốc lại bay thẳng lên trên đầu tôi thế?

Cô cầm chậu xương rồng lên ngắm nghía, miệng toát ra những lời cảm kích:

- Anh thật là... quá chu đáo, tôi đã muốn mua từ lâu rồi, nhưng cứ bận mãi, không có thời gian.

Anh ta cười cười, rồi lại giơ ra một hộp kem đánh răng. Mạch Khiết ngẩn người, sao anh ta lại biết cô dùng Oravive?

Lần này, anh ta không nói gì cả, chỉ cười vẻ nhã nhặn, rồi bước ra khỏi phòng.

Mạch Khiết nhìn hộp kem đánh răng hồi lâu, trong lòng dâng trào bao nhiêu suy đoán: anh ta muốn mình phải đánh răng sao? Còn muốn hôn lên sao? Nếu như còn có lần sau nữa, chắc chắn sẽ dùng hàm răng chắc chắn cắn cho anh ta một cái vào chân răng của anh ta. Bất chợt, Mạch Khiết thấy suy nghĩ của mình có vẻ hơi mờ ám, mặt chợt nóng bừng; làm trong giới văn nghệ đến độ thần kinh không bình thường, thật không dễ dàng gì ình!

Điện thoại di động của cô chợt rung lên.

Điện thoại vừa kết nối, bèn nghe thấy tiếng Mạch Kỳ:

- Bây giờ em có thể đưa một vạn tệ đến cho chị được không?

Bỗng chốc, trái tim như bị ai moi ra, rộng một lỗ hổng lớn.

- Tên súc sinh đó lại đánh chị phải không?

Giọng Mạch Kỳ vô cùng đau xót:

- Không phải... Em cứ đến nhà chị nhanh đi...

- Chị đừng có lừa em nữa. Lần nào cần tiền tìm em, đều là anh ta đánh chị. Anh ta chắc chắn lại đi đánh bạc rồi, đánh thua thì lại trút giận lên chị.

Mạch Khiết ngừng lại giây lát, nuốt lại câu nói “lấy tiền của em để trút giận” vào trong lòng.

Mạch Kỳ khe thút thít.

Mạch Khiết lập tức mềm lòng, nói:

- Sau khi tan làm, em đến nhà chị, chị, chị đừng có lo!

Mạch Khiết tắt máy, lấy thẻ ATM ra, khe thở dài.

Mạch Khiết đi xuống dưới cây ATM ở dưới tầng, số tiền còn lại trong tài khoản đã không còn được năm số rồi[6].

[6] Số tiền một vạn tệ: 10000 là có năm chữ số.

Đứng ở trước máy ATM, cô đột nhiên trào nước mắt.

Tiền lương và phúc lợi ở M Beautiful rất cao, tất cả những nhân viên ở tầng trung trở lên đều có nhà có xe. Mạch Khiết là ngoại lệ.

Mạch Khiết chỉ có một căn hộ chung cư nhỏ, vẫn còn phải trả nợ lãi và gốc hàng tháng, cũng không có xe riêng.

Tiền lương của cô lại phải liên tục chảy vào túi của một người đàn ông vốn chẳng có quan hệ huyết thống nào với cô cả. Mạch Khiết chỉ cầu mong anh ta có thể đối xử với chị gái cô tốt hơn một chút, tốt hơn thêm một chút. Nhưng giờ đây, cô đã hiểu rất rõ ràng, đây là một câu chuyện thần thoại ngày thơ nhất. Mỗi lần đánh xong chị gái, là lại có một số tiền lớn được chuyển vào tài khoản của hắn, sao hắn có thể chịu đựng được? Nhưng nếu không đưa cho hắn, chị sẽ lại càng bị đau đớn hơn.

Nước mắt từng giọt, từng giọt nhỏ xuống. Mạch Khiết biết bộ dạng lúc này của mình sẽ khiến cho người đi đường nhầm tưởng cô bị phá sản. Mà sự thực thì cũng đúng là cô bị phá sản.

- Ô, khóc gì vậy? Bị phá sản à?

Mạch Khiết nghe thấy một âm thanh như ở trong cơn ác mộng.

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lý Mộng Long với vẻ mặt kinh ngạc đang đứng trước mặt cô, trong tay cầm chiếc thẻ ATM.

- Chết tiệt!

Mạch Khiết vội vàng lau nước mắt, lớp phấn trên mặt trôi đi ít nhiều, cô nghĩ lúc này trông mình còn xấu hơn con ma.

Lý Mộng Long nhìn Mạch Khiết không chớp mắt. Mạch Khiết thấy hơi bức:

- Anh đã nhìn đủ chưa? Có gì đáng để nhìn chứ?

Anh ta so vai:

- ... Cô đã chặn mất lối để vào máy rút tiền.

Cô ngượng ngùng tránh sang bên, để anh rút tiền.

Anh ta nhanh chóng thực hiện thao tác, mười mấy giây sau, bên trong đẩy ra một tập tiền màu hồng[7]. Mắt Mạch Khiết khê sáng lên, hồi lấp bắp:

- Anh, anh có thể...

[7] Tiền màu hồng là mệnh giá tiền 100 tệ, là tờ tiền mệnh giá cao nhất đến nay của tiền nhân dân tệ.

Ôi, thôi, bỏ đi, sao có thể mở miệng hỏi mượn tiền của anh ta được chứ?

Nhưng, cô còn có thể mượn ai được?

Trong M Beautiful, bạn tuyệt đối không thể để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy bạn “nghèo”! Nếu không, sẽ không còn ai chịu quan tâm hỏi han đến bạn, kể cả nhân viên lao công cũng sẽ chừa lại chỗ ngồi của bạn.

Mọi người đều luôn vắt óc nghĩ ra mọi thủ đoạn để có thể khoe khoang được sự giàu sang và những món đồ hàng hiệu của mình. Cho dù là sản phẩm có vô cùng đắt đỏ cũng phải thể hiện bằng giọng nói tỉnh bơ:

- Tôi thấy thứ đấy chẳng tốt gì cả, mấy hôm nữa, tôi mua ẹ tôi (bác trai, em họ, cô nhà hàng xóm, thú cưng...) là được...

Nếu mà dám mở miệng ra vay tiền, chỉ e là ngày mai bạn sẽ bắt đầu trở thành người cô độc.

Anh ta không buồn quay đầu lại, hỏi:

- Cô muốn vay bao nhiêu?

Mạch Khiết ngẩn người, trước khi đại não còn kịp có phản ứng, đã buột miệng thoát ra con số cụ thể:

- 2000 tệ đi, tháng sau khi phát lương, tôi sẽ gửi lại anh.

Anh đếm tiền, sau đó nhét vào tay cô, không nói thêm lời nào, quay người bước đi luôn.

Mạch Khiết nghĩ một lát, chạy theo, nói:

- Cảm ơn anh, tôi nhờ anh một việc, hãy giữ kín việc này giúp tôi...

Anh ta đừng bước, có luồng sáng lấp lánh trong đôi mắt anh:

- Chuyện giữa chúng ta đều là bí mật.

Anh ta sai bước bước đi.

Mạch Khiết tỉ mỉ suy ngẫm về câu nói đó, cái gì mà “Chuyện giữa chúng ta đều là bí mật?” Tai nghe vậy, trong lòng suy ngẫm, thấy có gì đó không ổn... hôn lên và vay tiền, việc nào lộ ra đều kinh động đất trời. Nhưng đã là “bí mật”, thì cũng là đã trở thành cái “thóp” để người ta nắm!

Mạch Khiết khẽ than thở Lý Mộng Long, thực sự không thể để anh ta ở lại được, anh cần phải biết, con người quá thông minh, ngược lại sẽ bị mất mạng oan đấy!

3. Chương 02 Phần 1

Chương 2: Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh

1

Bạn quyết không thể ngờ được rằng “Tử Trúc Lâm”, cái địa danh đẹp để nhường này lại lại một chợ bán những động vật sống dưới nước.

Mỗi lần đi đến cổng ra vào Tử Trúc Lâm, là có thể ngửi thấy ngay mùi tanh nồng của loài động vật sống dưới nước. Đến mùa hè nóng nực, từng đàn ruồi nhặng bay lượn khắp mặt đất, khiến Mạch Khiết không thể không nghi ngờ dưới lòng đất chỗ này liệu có phải có thi thể nghìn năm bị thối rữa hay không.

Mạch Khiết mặc chiếc áo sơ mi màu đen của hãng Issey Miyake và chiếc quần âu hơi bó, đôi giày cao gót để mảnh tạo nên “bước chân cao quý” bước đi thận trọng ở chợ đồ biển. Sau khi “trèo đèo lội suối”, cô cũng đến được trước ngôi nhà nhỏ ba tầng của tư nhân.

Đây chính là nhà của Mạch Kỳ – chị gái Mạch Khiết.

Nhiều năm trước đây, Trần Hạo đã dùng ngôi nhà này để làm “mồi câu” rất thành công, cưới được Mạch Kỳ – cô “hoa khôi” của chợ thực phẩm. Hồi đó, Trần Hạo nói ngôi nhà này do tổ tiên để lại mặc dù cũ nát, nhưng mảnh đất này sớm muộn gì chính phủ cũng sẽ tịch thu, lấy tiền đền bù cũng đủ để ăn cả đời. Lúc đó, anh ta đã hào phóng lấy hai vạn tệ ra làm đồ sính lễ.

Khi đó, Mạch Khiết đang thi vào trường đại học Sư phạm, nhưng ông bố có suy nghĩ cổ hủ lạc hậu “Phụ nữ không có gì tài cán thì mới là có đức hạnh” nhất định không chịu cho tiền đóng học phí. Chị gái bèn nhận sính lễ, sau đó để dành toàn bộ số tiền lại cho Mạch Khiết đóng học đại học. Mạch Khiết lên được thiên đường, còn chị gái từ đó bắt đầu cuộc sống chốn địa ngục trần gian.

Sáu năm đã trôi qua, việc dỡ bỏ ngôi nhà không có chút động tĩnh gì, anh rể thì vẫn vô công rồi nghề, trông cậy vào chút tiền lương ít ỏi của chị gái để sống qua ngày. Về sau, chị gái cô cũng bị nghỉ việc, để duy trì cuộc sống, chị gái cô bèn sửa tầng 1 thành cửa hàng tạp hóa nho nhỏ, tầng 3 thì cho thuê, hai vợ chồng ở tầng 2. Vốn dĩ cuộc sống cũng có thể miễn cưỡng duy trì được, nhưng Trần Hạo lại luôn cho rằng hẳn được Vi Tiểu Bảo nhập hồn vào, nên đã say mê cờ bạc, nhìn thấy thứ gì là cá độ thứ ấy, nhưng chưa bao

giờ thắng cả. Thua hết tiền bèn lôi Mạch Kỳ ra mà trút giận, sau đó bắt cô tìm Mạch Khiết để lấy tiền, lý do là “Mạch Khiết đã kiếm được ra tiền rồi, đã đến lúc báo đáp đại ân đại đức của họ rồi.”

Báo đáp chị gái, đương nhiên là Mạch Khiết can tâm tình nguyện, nhưng kiểu mua một tặng một lại phụ thêm tên Trần Hạo khôn kiếp này thì thực sự khiến Mạch Khiết vô cùng khó chịu.

Bởi vì kinh tế khó khăn, đến giờ chị gái cô đến 30 tuổi vẫn không dám sinh con.

Khi Mạch Khiết bước vào trong ngôi nhà, chị gái cô đang vừa trông cửa hàng tạp hóa vừa xem tivi. Trời nóng nực như vậy, nhưng chị gái lại mặc một chiếc áo len cao cổ. Mạch Khiết bước tới, không nói gì, kéo cổ áo của chị gái ra để nhìn vết thương. Vết thương sâu đến nhường nào, thì lòng cô lại đau đớn nhường ấy.

Trên làn da mịn màng trắng trẻo, những vết tụ máu giống như những đôi môi đỏ thắm của trẻ em đang khóc thút thít.

Dưới ánh đèn vàng vọt, toàn thân Mạch Khiết run rẩy, như thể những cái bạt tai, cú đấm đó đều giáng cả vào thân người cô.

Cô khẽ gầm lên:

- Sẽ có một ngày, em phải giết chết hắn!

Chị gái cô lầm bầm an ủi Mạch Khiết:

- Lần này vẫn còn may, chỉ mấy phút thôi.

Mặc dù Mạch Kỳ đã ba mươi tuổi, nhưng vẫn rất xinh đẹp, thân hình thon thả, chỉ có đôi mắt đã lộ ra cuộc sống đã chịu nhiều bể dâu.

Cô quay người vào bếp, múc đồ ăn nóng hổi lên.

Mạch Khiết ăn đồ ăn do chính tay chị gái mình nấu, mới ăn được một miếng, nước mắt đã tuôn rơi.

- Chị, chị ly hôn đi! Em nuôi chị!

Cô ngẩng đầu nhìn Mạch Khiết, trong đôi mắt đẹp hiện lên sự thê lương.

- Lại nói linh tinh rồi!

Mạch Khiết nghĩ, nếu như không phải vì chính mình, có phải chị gái có thể lấy được một người chồng như ý? Trước đây, cô vẫn luôn cho rằng, chị gái cô là một người con gái xinh đẹp dịu dàng và tháo vát sẽ có số giàu sang, quý phái. Nhưng bây giờ, khi đã hiểu ra nhiều điều, cô biết chị gái mình chỉ có số của người làm vợ cả. Cô là mẫu người vợ lý tưởng nhất đối với tất cả những người đàn ông, nhẫn nhục chịu đựng, chịu khổ sở vất vả, biết giao tiếp, biết nội trợ, đồng thời lại có thể nhẫn nhịn và tha thứ cho tất cả mọi thói hư tật xấu của ông chồng keo kiệt bủn xỉn nghèo kiệt xác và ngoại tình.

Tất cả những điều này đều là do bị ảnh hưởng từ ông bố có lối suy nghĩ cổ hủ lạc hậu trọng nam khinh nữ mà nên. Mạch Khiết cảm thấy bị kích lớn nhất của mình chính là trong khi bản thân mình với vai trò là trưởng ban biên tập ở tạp chí M Beautiful luôn kêu gọi, khuếch trương nữ quyền, nhưng lại có hai văn vật của thời kỳ nô lệ và thời kỳ phong kiến làm thành viên gia đình. Trong cơ thể ba người bọn họ đều chảy chung huyết thống, nhưng tư tưởng quan niệm lại luôn đối chọi nhau đến nảy lửa. Họ đều muốn dùng súng tiểu liên oanh tạc đối phương, sau đó nhào nặn những mảnh vụn thành hình dạng họ thấy ưa nhìn. Nhưng thời gian cứ dần trôi đi, ai trong số bọn họ cũng vẫn giữ nguyên trái tim sắt đá, không gì có thể lay chuyển nổi.

Chị gái giữ Mạch Khiết ở lại ngủ, cô nhát gan, sợ phải ngủ một mình. Đạo này Trần Hạo thường xuyên không ở nhà, hẳn là một kẻ “có hoài bão lý tưởng cao xa”, muốn đi đến một nơi xa hơn để tìm kiếm vận may của mình, cho dù là hao tổn tài sản, rải tiền đi đến nơi xa hơn nữa thì cũng là một việc đáng vui mừng.

Mạch Khiết nằm xuống giường, trò chuyện cùng chị gái, lúc đang mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nghe thấy những âm thanh “thình thình” mang theo tiết tấu. Cô trở người, nghĩ thầm, thật không ngờ lại có người mở quán bar ở Tử Trúc Lâm này. Âm thanh càng lúc càng âm ỉ, cô đành ngồi dậy, trong bóng tối, cô quay sang nói với chị gái đang nằm nghiêng nhưng chưa hề ngủ:

- Trên tầng trên có chuyện gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt nhảy Disco, có để cho người khác ngủ nữa không?

Chị gái vui đầu vào trong chăn, hồi lâu mới nói:

- Em làm theo cách này của chị mà ngủ đi...

Mạch Khiết khoác áo rồi đứng dậy, nói với chị gái:

- Không được, em phải lên đó xem sao, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chắc không phải là uống thuốc lắc đấy chứ?

Chị gái vội vàng kéo tay cô lại, mặc dù ánh sáng rất tối, nhưng Mạch Khiết vẫn cảm thấy chắc là mặt chị gái đỏ lựng:

- Con bé Tiểu Ngọc trên lầu có bạn trai...

Mạch Khiết ngẩn người, lập tức hiểu ra ngay, mở to mắt nhìn lên trần nhà đã rơi bụi xuống, nghĩ thầm. Tiểu Ngọc vừa mới tròn 18 tuổi, đúng là có ý chí thì không phân biệt tuổi tác.

Tiểu Ngọc là cô gái tỉnh lẻ đến thành phố S để làm thuê, trước đây trông cũng nhẹ nhàng ngoan ngoãn lắm, sao giờ lại bùng phát như vậy chứ?

Bất luận thế nào, Mạch Khiết là một cô gái giới văn nghệ có văn hóa cao, sẽ không làm giống như Đường Tăng phiên bản La Gia Anh, đang lúc người ta đang mây mưa gió bão lại chạy đến giáo huấn người ta cần phải tu thân dưỡng tính, tịnh tâm, giảm ham muốn hay là nhắc nhở họ đừng có để bụi bay xuống tầng dưới; hơn nữa, nhờ may chạy lên đó, nhìn thấy một người đàn ông trần như nhộng, nói không chừng mắt còn bị “lên lẹo”. Khi đến M Beautiful làm việc, có mọc gì thì mọc, nhưng nhất định không được mọc trên mặt.

Mạch Khiết đành bất lực nằm trở lại xuống giường, ngẩn người theo dõi tiết tấu ở tầng trên, không sao ngủ được.

- Chị à, lần sau nếu anh rảnh không có nhà, chị hãy đến nhà em ở nhé! Nhà em yên tĩnh.

- Chị còn phải trông cửa hàng mà.

Chị gái nhất định không chịu rời khỏi căn nhà của mình. Cho dù có nghèo hơn nữa, đây cũng vẫn là nhà cô, cho nên người đàn ông có tệ hơn nữa cũng vẫn là chồng của cô, điều này không thể nào thay đổi được.

Sáng sớm hôm sau, Mạch Khiết để tiền ở dưới gối chị gái, mang đôi mắt thâm quầng rời khỏi nhà Mạch Kỳ.

2

Đem theo hai quảng thâm khổng lồ, Mạch Khiết nho nhã ngồi xuống vị trí của mình ở phòng họp.

Mọi người lục tục vào phòng, sếp và Tưởng Văn cũng bước vào phòng họp, Mạch Khiết thấy Lý Mộng Long thân nhiên ngồi xuống ghế bên cạnh Tưởng Văn, đó vốn là chỗ ngồi của Lâm Đại.

Lâm Đại vội vàng bước vào, ngưỡng ngừng phát hiện ra chỗ ngồi của mình đã bị người khác chiếm lĩnh, may mà có một nhân viên nhanh ý đã đứng dậy nhường chỗ, những người khác lần lượt cũng lùi lại nhường chỗ. Sự sắp xếp thứ tự chỗ ngồi thể hiện địa vị cao thấp trong công ty và mức độ thân thiết của người đó đối với sếp.

Mạch Khiết ngồi xuống một vị trí ở góc khác, khéo léo né tránh tất cả những sự tranh cãi. Người ngồi vị trí đầu tiên có cái lợi là, ngồi dưới gốc cây đại thụ thì được hưởng bóng râm, nhưng cái hại chính là tất cả những việc cụ thể tỉ mỉ đều do bạn phải sắp xếp và điều chỉnh.

Xuyên qua bầu không khí se lạnh, Mạch Khiết và Lâm Đại nhìn thẳng vào nhau. Trong đôi mắt xé của Lâm Đại toát ra mùi sát khí lạnh người.

Bất giác, lòng bàn tay Mạch Khiết cũng toát đầy mồ hôi.

Cuộc họp vẫn diễn ra như thường lệ, những người ở bộ phận quản lý cấp cao khích lệ động viên cấp dưới, vẽ ra một tiền đồ rộng mở như thể dưới đất sắp nở bông hoa bằng vàng. Khóe môi nở nụ cười dịu dàng, nhưng trong mắt lại trào dâng sự sốt ruột nồn nóng, Mạch Khiết ngẩng đầu lên, phát hiện ra Lý Mộng Long ngồi ở ghế đối diện mình, nét mặt của anh ta gần như giống y hệt nét mặt của cô.

Mạch Khiết nghĩ, chính vì anh ta đã nhìn thấy được bộ dạng thất thần bi đát nhất của cô, cho nên cô chắc chắn sẽ không từ mọi thủ đoạn để đuổi anh ta ra khỏi M Beautiful cho bằng được.

Anh ta nở nụ cười với Mạch Khiết, Mạch Khiết cúi đầu, muốn né tránh ánh mắt của anh ta, sợ suy nghĩ hơi ác độc đó của cô bị đối phương nhìn thấu.

Khi cuộc họp tiến hành được một nửa, cuối cùng cũng đến lượt Lâm Đại phát biểu.

Để chờ đợi được đến giây phút này, có ông trời mới biết cô ta đã chờ đợi bao lâu rồi.

Cô ta từ tốn mở file tài liệu, rút ra một tập tài liệu mỏng, vứt xuống bàn.

- Đây là những lời phản ánh ý kiến của độc giả trong khoảng thời gian gần đây mà tôi đã tập hợp được. Chuyên mục bị bình chọn là kém nhất chính là chuyên đề của Lâm Hạ mà chúng ta đã kiên trì suốt cả năm nay. Lời chê bai nhiều như nước triều dâng, hơn nữa, thù lao cho cô ta lúc ban đầu lại là mức cao nhất.

Mặt sếp chợt tỏ vẻ không vui:

- Nếu đã như vậy, vậy thì nên xóa bỏ chuyên mục này.

Lâm Đại cuối cùng cũng ném ra quả lựu đạn đầu tiên:

- Vấn đề là, tôi muốn liên hệ với Lâm Hạ, kết quả mới biết được rằng, mười tháng trước cô ấy đã qua đời do tai nạn giao thông.

Những cô gái thanh lịch trong hội nghị bỗng chốc phát ra những tiếng cảm khái chẳng hề thanh lịch chút nào, vô số dấu chấm hỏi đang lấp lánh trên gương mặt mọi người.

Ông sếp đầu óc chậm chạp lại vẫn hơi mơ hồ:

- Đã lâu như vậy thì ai là người viết chuyên mục?

Chuyên đề ngôn tình thì bỗng chốc chuyển thành chuyên đề kinh dị.

Tưởng Văn đứng là gừng càng già càng cay, khéo léo chuyển dời tầm nhìn, điều không may chính là, hỏa lực lâu nay lại nhắm thẳng vào Mạch Khiết – cô gái vốn có tính cách điềm đạm nhất.

- Mạch Khiết, sự việc này sao cô lại không hay biết?

Mạch Khiết lộ ra nét mặt vô tội, nhưng thực ra cô đã sớm biết cần phải đối phó ra sao:

- Chuyên đề Lâm Hạ, khi tôi tiếp quản chức trưởng ban biên tập đã được cấp trên thông báo là không cần tôi phụ trách.

Cấp trên của Mạch Khiết là Lâm Đại, quả bóng lại được đá ngược trở lại.

Trong mắt Tưởng Văn trào dâng sự hoang mang căng thẳng.

Sếp có vẻ hơi bực:

- Thế rốt cuộc là hiện giờ ai đang viết chuyên mục này? Lâm Đại, cô phải điều tra rõ cho tôi.

Lâm Đại cười nhạt, ném ra quả lựu đạn thứ hai:

- Tôi đã tìm ra người này rồi, tác giả này tên thật là Lưu Nguyệt Phong, là sinh viên năm thứ hai của trường Đại học Khoa học Kỹ thuật, là một tác giả không có kinh nghiệm viết chuyên đề. Từ trước tới nay chưa hề phát biểu bất cứ bài viết nào chứ đừng nói đến viết chuyên đề. Hơn nữa...

Tiếng cảm thán trong phòng họp đã tắt lịm từ lâu, lúc này im ắng không có lấy một tiếng động. Nếu như bạn đi qua đây, bạn sẽ tưởng rằng bên trong toàn là đám cương thi không có hơi thở.

Mạch Khiết liếc nhìn Lý Mộng Long, anh ta là người duy nhất còn giữ được thái độ bình thản như không vào lúc này. Sự đứng đưng đó khiến người ta nghi ngờ rằng anh ta không phải là một thành viên của M Beautiful, như thể tất cả mọi việc đều không liên quan gì đến mình cả.

Các cơ quan trên mặt sếp đều rúm ró cả lại, cũng giống như những người khác, đều đang chờ đợi phần nội dung tiếp theo sau chữ “hơn nữa”.

- Hơn nữa, người có tên Lưu Nguyệt Phong này, chính là con gái của ông chủ tạp chí Vu Môn.

Khi Vu Môn ra mắt trên thị trường, đã từng đưa ra một khẩu hiệu chói lọi, trong vòng ba tháng sẽ làm cho M Beautiful biến mất khỏi thế giới. Mặc dù thời gian trôi đi, mọi thứ đã thay đổi, đã chứng minh được ai là sứ, ai là vàng nhưng điều này vẫn khiến cho ông sếp ư sĩ diện cảm thấy căm hận và nhục nhối.

- Bữa bãi hết sức! – Ông chủ bực tức nói:

- Lâm Đại, chuyện này cô hãy điều tra cho rõ ngọn ngành, tôi sẽ xử lý tất cả những người có trách nhiệm liên quan, quyết không nhân nhượng.

Sắc mặt Tưởng Văn trở nên rất tệ, giống như lớp nhựa rắc đường vừa rải xuống đường cái.

Khi mọi người thoáng thở phào, Lâm Đại ném ra quả lựu đạn cuối cùng.

- Lưu Nguyệt Phong nói với tôi, từ đầu đến cuối, cô ấy chỉ viết bài thôi, chưa từng nhận được một đồng thù lao nào cả, cô ấy chỉ muốn được nổi danh, không quan trọng chuyện tiền bạc.

- Vậy, vậy thì tiền thù lao đi đâu? – Một cô biên tập viên tiểu tốt không kìm lòng được, buột miệng hỏi. Tất cả ánh mắt của mọi người bất giác đều dồn cả vào mặt Tưởng Văn. Bởi vì ai cũng biết, chuyên đề Lâm Hạ là do Tưởng Văn phụ trách.

Ông chủ chính là ông chủ, là vì ông ta khôn ngoan xảo quyết hơn những người khác. Đúng lúc này, cuối cùng ông ta cũng ngửi thấy mùi khói trong không khí, nếu không ra tay ngăn chặn, thì mùi khói này sẽ trào dâng thành thuốc nổ, chắc chắn sẽ làm lung lay cái rễ vốn vô cùng rắn chắc suốt mười mấy năm của M Beautiful.

- Sự việc này quá phức tạp, chúng ta thảo luận ở cuộc họp khác. Mạch Khiết, cô đi Thượng Hải điều tra thị trường, kết quả thế nào? – Ông chủ chuyển ngay sang đề tài khác.

Mạch Khiết biết rằng lúc này Lâm Đại ngồi phía đối diện chắc chắn đang chăm chú nhìn cô đầy ẩn ý, miệng khẽ nở nụ cười chiến thắng, chờ đợi Mạch Khiết bồi thêm một viên đạn vào chỗ cô đã chiến đấu.

Bầu không khí trong phòng vô cùng căng thẳng, căng như cung tên đã lên dây, Mạch Khiết cảm thấy mình giống như một cái dây nịt sắp sửa bị châm lửa, chỉ cần một mồi lửa nhỏ, cả thế giới sẽ lập tức biến thành nồi lẩu cả.

Mạch Khiết trấn tĩnh lại, báo cáo rành rọt:

- Qua tình hình điều tra thị trường có thể nhận thấy, M Beautiful vẫn đứng trong top 5 của tạp chí dành cho nữ giới từ 18 - 48 tuổi. Đặc biệt trong trường đại học, được các sinh viên nữ rất yêu mến, chúng ta sẽ thay đổi một chút về thiết kế của tạp chí, các chuyên mục cần trẻ trung hơn, thời trang hơn, tiên phong hơn...

Nếu như con mắt có thể phóng đạn ra được, toàn thân Mạch Khiết chắc đã bị thủng lỗ chỗ rồi. Đôi mắt xécher của Lâm Đại lúc này đang trợn trừng nhìn cô, nét mặt căm hận như thể Mạch Khiết là kẻ thù giết hại cha cô ta không bằng.

Khi cuộc họp chuẩn bị kết thúc, Mạch Khiết cầm di động, gửi một tin nhắn đã được lưu sẵn vào tin nhắn nháp. Nghĩ một lát, rồi lại gửi thêm lần nữa.

Cuối cùng cuộc họp cũng được kết thúc một cách an lành trong nỗi lo sợ của mọi người. Lúc tiễn sếp, Tưởng Văn còn nói với ông ta về đây quan tâm.

- Công việc của anh bận rộn như vậy, cũng không cần phải đích thân đến họp đâu ạ.

Lâm Đại đi qua Mạch Khiết, mắt không buồn liếc nhìn, như thể từ giờ phút này, Mạch Khiết là người vô hình.

Tưởng Văn quay trở về phòng làm việc, nói với anh chàng Lý Mộng Long đang đứng trước gương chỉnh lại trang phục:

- Cuối cùng tôi cũng đã biết, ai là kẻ thù của tôi. Lâm Đại, tôi quyết không tha cho cô ta!

Lý Mộng Long xòe năm ngón tay ra, khê vuốt tóc, vuốt gọn gàng tóc mái lún phún sành điệu. Anh muốn nói gì đó, nhưng lại thôi.

Anh rất thông cảm với Tường Văn, bởi vì anh biết, cô rất có khả năng sẽ không còn có cơ hội để đối phó với Lâm Đại nữa.

Nhưng như thế cũng tốt, người đàn bà ngu ngốc này, đến tận phút cuối cùng vẫn không biết ai mới là đối thủ lợi hại nhất của mình.

Anh vẫn luôn chú ý tới cô gái “kem đánh răng” ngồi đối diện anh, thật không ngờ trong lúc họp mà cô vẫn có thể bình tĩnh gửi tin nhắn. Trong lúc anh đang thấy buồn cười, cùng lúc đó, di động của sếp khê rung lên. Cô gửi hai lần, di động của sếp cũng rung lên hai lần.

Khóe môi anh khê lộ ra nụ cười nhạt, đóng giả lợn để ăn thịt hổ, mặc dù đáng về con lợn này cũng khá được, nhưng đàn bà nếu đã tàn độc, dù có đẹp để nhường nào cũng phải bị hạ giá.

3

Buổi tối, khi mọi người trong văn phòng đã về hết.

Sếp bước vào văn phòng làm việc của Mạch Khiết.

Tin nhắn Mạch Khiết gửi đi là: Sau khi tan làm, em sẽ báo cáo tỉ mỉ với sếp một số việc không tiện nói trong cuộc họp.

Mạch Khiết đặt tập tài liệu phân tích tình hình thực tế xuống bàn để trước mặt sếp, trong đó ghi chép những con số chuẩn xác mà cô đã dốc công thu thập được trên thị trường.

Ông chủ lướt nhanh những con số tỉ mỉ đó, sắc mặt càng lúc càng trở nên nhợt nhạt. Hồi lâu, ông ngẩng đầu lên, nói:

- Tôi thay mặt cho M Beautiful cảm ơn cô!

Mạch Khiết nở nụ cười rất có chừng mực:

- Đây là việc em cần phải làm mà, em cũng là một thành viên của M Beautiful.

Ông chủ không nói thêm gì nữa, cầm tập tài liệu đi luôn. Mạch Khiết ngả người ra ghế, lần đầu tiên cảm thấy thư thái thoải mái.

Đối với những ông chủ có con mắt nhìn xa trông rộng, mưu sâu kế hiểm, có thể gây ra sự phản cảm đối với họ, quyết không phải là việc tham ô hay sự lừa dối nhỏ nhỏ không ảnh hưởng đến gốc rễ, mà là phải là những quyết sách trọng đại tạo nên sự phát triển nhanh chóng của doanh nghiệp.

Lượng phát hành ngày càng giảm đã kích thích mạnh vào hệ thần kinh vững chắc của ông. Có thể đêm nay ông cần phải dùng đến thuốc an thần mới có thể ngủ được. Mạch Khiết đã giúp đỡ đắc lực cho ông trên con đường giảm cân vô cùng gian nan khổ cực.

Mạch Khiết cảm thấy sau lưng ngứa ngứa, giơ tay ra với nhưng không được. Bất chợt vang lên giọng nói dịu dàng rành rọt, nhưng lọt vào tai cô nghe như tiếng sấm rền.

4. Chương 02 Phần 2

- Có cần giúp đỡ không?

Lý Mộng Long dựa người vào cửa, đôi đồng tử sáng rực mang theo ý cười chăm chú nhìn cô.

Mạch Khiết vội lấy lại tư thế ngồi đoan trang, nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt lạnh tanh của mình, nói:

- Sao giờ này anh vẫn còn ở văn phòng, vào đây sao không gõ cửa?

Lý Mộng Long nói tỉnh bơ:

- Tôi đã gõ rồi đấy chứ, nhưng có thể do cô quá đặc ý nên không nghe thấy.

Cô chợt ngẩn người, câu nói này là có ý gì nhỉ?

Anh cười “hi hi”:

- Mất trật to quá đấy! Đừng có mẫn cảm quá, ti không có ác ý gì đâu. Chỉ hy vọng cô nể tình chúng ta đã có duyên gặp nhau một lần, thỉnh thoảng cũng đại xá cho tôi. Cô cũng biết đấy, bây giờ tìm được việc tốt chẳng dễ dàng gì.

Mạch Khiết lạnh lùng liếc nhìn chiếc áo sơ mi hãng Dior trên người anh ta, không tiếp lời anh ta.

- Cô có biết câu thành ngữ mang tính triết lý nhất là câu nào không?

Anh ta tiếp tục cười “hi hi” một cách đáng ghét:

- Là “lạc cực sinh bi[1]”.

[1] Vui quá nảy sinh bi thương.

Mạch Khiết hận một nỗi không thể ném ngay con người này ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc đó, di động của cô chợt rung lên.

- Cô ơi! – Giọng nói lạnh lạnh của cô cháu họ Mạch Tiểu Lạp vang lên:

- Cô có biết bệnh viện nào làm phẫu thuật nạo hút thai, nhưng vừa phải không đau, vừa an toàn, lại có thể giữ bí mật, giá rẻ không ạ?

Giọng nói quá vang, đến nỗi Lý Mộng Long đứng cách Mạch Khiết năm mét cũng có thể nghe thấy, hướng hồ lại ở trong một không gian chật hẹp.

- Đúng là – lạc cực sinh bi!

Mạch Khiết vỗ vỗ vào lồng ngực, cảm thấy trái tim yếu đuối của mình không thể chịu đựng được sự kích động lớn nhường này. Hồi lâu, cô mới định thần lại:

- Cháu đùa cợt kiểu gì thế?

- Cháu không đùa đâu, cô ơi, thật đấy, bây giờ cháu phải tìm bệnh viện ngay, nếu không sợ không kịp mất... hình như đã hai tháng rồi.

Mạch Khiết vô cùng tức giận, hận một nỗi không thể lôi được Mạch Tiểu Lạp ra khỏi di động.

Lý Mộng Long nói:

- Bệnh viện nữ giới Cát Mộng, bác sĩ Diệp, người khác thì phải hẹn trước, nhưng người tôi giới thiệu thì không cần...

Ông trời ơi, sao ông không hóa ra một lỗ nứt cho tôi chui vào luôn đi.

4

Ngồi vào trong xe Ford của Lý Mộng Long, Mạch Khiết vẫn hơi mơ hồ, không biết làm như vậy là đúng hay sai.

Cô dường như không biết về anh ta chút gì cả, nhưng còn anh ta thì sao? Không những đã tước đoạt mất nụ hôn đầu đời của cô, còn cho cô vay tiền, giờ thì lại đưa cô đến bệnh viện nữ giới Cát Mộng tìm bác sĩ Diệp.

Trong lịch sử, những người nắm rõ quá nhiều bí mật hầu như đều bị chết thảm, Mạch Khiết rất muốn đợi đến khi Mạch Tiểu Lạp làm xong phẫu thuật sẽ lập tức ban cho anh ta một chén rượu độc.

Khi họ vội vàng đến được bệnh viện Cát Mộng, từ đằng xa đã nhìn thấy một cô gái xinh xắn mặc quần bò áo phông, đứng ngay bên cạnh bồn hoa, đang nhai nhóp nhép kẹo cao su với vẻ mặt tỉnh bơ. Trong khoảnh khắc đó, Mạch Khiết chợt nảy ra hy vọng, hy vọng rằng Mạch Tiểu Lạp chỉ đang đùa cợt với cô mà thôi...

Nào ngờ, khi cô bé mở miệng ra nói câu đầu tiên đã đập tan sự hoang tưởng ngọt ngào của Mạch Khiết:

- Sao bây giờ cô mới đến chứ, để một bà bầu chờ đợi lâu, thật không nhân đạo chút nào!

Con tim yếu đuối của Mạch Khiết một lần nữa lại bị làm cho kinh hãi, cô lảo đảo đứng không vững, may mà Lý Mộng Long nhanh tay nhanh mắt đã kịp đỡ cô.

- Cô ơi, đây là chú à? Nhìn trông cũng hơi điển trai đấy chứ!

Lý Mộng Long vốn là người xử lý công việc rất bình tĩnh, nhưng lần này lại thoáng kinh ngạc:

- Cô là cháu của cô ấy?

Mạch Tiểu Lạp nhai nhóp nhép kẹo cao su một cách thoải mái, nói:

- Đúng vậy!

Lý Mộng Long toét miệng cười:

- Mạch Khiết thật là có phúc lớn, cháu gái đã lớn bằng ngần này rồi!

Mạch Tiểu Lạp 21 tuổi, nhỏ hơn Mạch Khiết bốn tuổi, bố cô là một người họ hàng trong gia tộc họ Mạch, Mạch Khiết gọi bố Mạch Tiểu Lạp là anh. Mạch Tiểu Lạp đang học đại học năm thứ 3 tại Học viện Truyền thông.

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, cô đã nhắc nhở Mạch Tiểu Lạp nhiều lần rồi, khi có mặt người lạ, đừng có gọi cô là “cô”, bỗng chốc có cảm giác mình già đi rất nhiều. Cô trách Mạch Tiểu Lạp:

- Cháu đừng gọi linh tinh thế! Đây là... Lý Mộng Long, đến đây để giới thiệu bác sĩ cho cháu đấy!

Mạch Khiết kéo Mạch Tiểu Lạp ra chỗ khác, hỏi tỉ mỉ tình hình.

Trong ký ức của Mạch Khiết, Mạch Tiểu Lạp là một cô gái ngoan hiền không mấy khi bước ra khỏi cửa. Mặc dù ngay hôm sau khi tốt nghiệp cấp 3, Mạch Tiểu Lạp đã nhuộm tóc thành màu xanh lam chói mắt, và còn cùng các bạn trong lớp đi nhảy hip-hop trên đường phố. Nhưng trong ấn tượng của Mạch Khiết và mọi người trong gia đình, Mạch Tiểu Lạp vẫn là một cô bé ngoan ngoãn, ánh mắt toát ra tia nhìn hiền lành như chú nai con, nụ cười rạng rỡ và thuần khiết.

Nhưng Mạch Khiết thực sự không thể ngờ được rằng, Mạch Tiểu Lạp không những còn làm phụ nữ trước cả cô – người được danh xưng là “cô”, hơn nữa còn bước nhanh thêm một bước làm “bà bầu”. Sao mà cô có thể chịu đựng được hết thảy những việc này chứ?

Sự ngăn cách nho nhỏ về tuổi tác giờ đã thành một cái hố sâu.

Mạch Khiết nghiêng răng nghiêng lợi:

- Nói mau, có phải là bị cưỡng bức không? Là do đứa nào gây ra? Chắc chắn cô sẽ làm cho hắn ta cả đời này kiếp này không còn làm đàn ông được nữa.

Mạch Tiểu Lạp lướt nhìn cô, nói tỉnh bơ:

- Đời người không phải là nên kịp thời hưởng lạc sao? Chỉ có điều trong khi hưởng lạc nhất định không được quên đem theo “áo mưa”.

Trí tuệ của Mạch Tiểu Lạp thừa sức đối phó với những bài học ở Học viện Truyền thông. Cô cũng có suy nghĩ giống như những nữ sinh đại học khác, cô cho rằng tình yêu mới là ngôi sao sáng lạn nhất trong bầu trời sinh mệnh, còn về bài vở, công việc chẳng qua chỉ là rác rến trôi nổi mà thôi.

Chỉ có điều, cô thấy các sinh viên nam trong trường đều là trẻ ranh mới mọc râu lún phún, cô chẳng vừa mắt ai cả.

Cô tra cứu trên mạng tìm ra được một mục có tên là “Cuộc hẹn 8 phút”, và tham gia vào nhóm người đó. Đứng tưởng cô là cô gái bé bỏng không hiểu biết gì về nhân tình thế thái, khi gia nhập hội, đương nhiên cô biết rõ đó là kiểu kết bạn gài.

Cô muốn được thử cảm giác tim đập loạn nhịp.

Mạch Tiểu Lạp trang điểm mình theo phong cách mới, trên đường từ trường học đến nơi diễn ra chương trình, gặp ba tên lưu manh hỏi han cô “giá cả”, gặp một bà cô giữ cô lại để tuyên truyền về sự nguy hại của bệnh AIDS, và bao ánh mắt liếc xéo khinh thường của những cô gái trẻ trung thanh lịch. Cô thấy vô cùng thích thú, lúc này đây, không ai có thể nhận ra, cô gái “bán hoa” này thực ra là một cô sinh viên đại học.

Cứ thế, cả dọc đường đi, cô thả sức đắc ý đi đến nơi diễn ra tiết mục “Cuộc hẹn 8 phút”. Sau khi cùng với ba cô gái và bốn người con trai tiến vào dùng bữa tối, cô nhanh chóng bắt sóng với một anh chàng mặt mũi tuấn tú ngồi đối diện. Người con trai đó trên đường dắt tay cô vào nhà nghỉ, đã mua cho cô một gói kẹo cao su.

Và thế là, một gói kẹo cao su đã kết thúc sự trinh trắng mà Mạch Tiểu Lạp đã gìn giữ suốt 21 năm qua. Mạch Khiết nhớ đến M Beautiful đã từng có đợt rộ lên việc thảo luận về giá màng trinh của phụ nữ là bao nhiêu, nếu như đổi thành nhân dân tệ, giá khởi điểm là 20 nghìn tệ[2] mở ngoặc, trước 24 tuổi.

[2] Tương đương 3000 đô la Mỹ.

Mạch Khiết vô cùng đau xót:

- Cháu nói cho cô số điện thoại của hân, chí ít hân cũng phải trả tiền viện phí chứ?

Nào ngờ, Mạch Tiểu Lạp nhìn Mạch Khiết với ánh mắt như nhìn một cổ vật được đào từ dưới đất lên, nói:

- Cô ơi, chẳng phải cô là biên tập kỳ cựu ở M Beautiful sao? Có phải là đã bị rơi vào thời kỳ tiền mãn kinh quá sớm hay không mà đầu óc không linh hoạt chút nào cả. Loại hẹn hò thế này, có thể trao đổi số điện thoại cho nhau sao? Cháu nói thật với cô nhé, ngay cả tên anh ta cháu cũng không biết, cháu cứ gọi anh ta là anh K. Hơn nữa, tối đó, cháu bỏ đi trước, anh ta ngủ say như lợn ấy, ngáy vang quá làm cháu không ngủ được. Khi rời khỏi đó, cháu còn lấy thời son viết lên tấm gương một câu cảm ơn: Cảm ơn anh đã phục vụ tận tình, I LOVE YOU, BABY.

Mạch Khiết nhìn khuôn mặt trắng ngần của Mạch Tiểu Lạp, chỉ muốn cho con bé một cái bạt tai, có lẽ sau cái tát này, sẽ tiết kiệm được tiền viện phí của cô.

Mạch Khiết hít thở một hơi thật sâu, tự khuyên nhủ mình, quân tử động miệng không động tay, mỉm cười, trấn tĩnh, ung dung, nho nhã.

Hai bên khoe môi Mạch Khiết nhếch lên, lộ ra một nụ cười trông còn tệ hơn khóc:

- Được rồi, bây giờ cháu cứ hồn nhiên thoải mái đi, đợi lát nữa cháu sẽ khóc đấy.

Mạch Tiểu Lạp nhún vai:

- Cháu biết chứ, cháu đã lên mạng tra cứu rồi, dù cho có là phẫu thuật không đau thì vẫn cứ đau, nhưng có cách nào khác được chứ, tuổi trẻ chính là tràn ngập nỗi đau mà, sau “nỗi bi thương chảy thành sông[3]”, chúng ta mới có thể trưởng thành được.

[3] Tên một cuốn tiểu thuyết của tác giả 8X nổi tiếng của Trung Quốc – Quách Kính Minh.

Mạch Khiết lắc đầu xót xa:

- Cô cứ tưởng cô và cháu vốn không có sự khác biệt trong suy nghĩ, giờ đây cô thực sự nghi ngờ cháu đến từ sao Hỏa, chúng ta không thể nói chuyện được với nhau.

Mạch Tiểu Lạp cười khoác tay Mạch Khiết:

- Cô ơi, cô cứ yên tâm, người thông minh sẽ không mắc phải sai lầm tương tự nữa đâu, sau khi cháu phạm sai lầm lần đầu, nhất định sẽ nhận được bài học đích đáng, sau này cháu chắc chắn biết cách tự bảo vệ mình.

Thần thái của Mạch Tiểu Lạp như thể đang tự kiểm điểm bản thân, nhưng Mạch Khiết không dễ lừa gạt được đâu:

- Biết cách tự bảo vệ mình là có ý gì? Là chỉ lần sau khi đi tham gia trò chơi vô trách nhiệm với chính bản thân mình sẽ biết bảo vệ mình, hay là hứa chắc chắn từ nay về sau sẽ xa rời những trò hư hỏng này để quay trở lại làm một cô gái ngoan hiền?

Mạch Tiểu Lạp cười ngọt ngào, trong khoảnh khắc này xem ra có vẻ như đã trở về đúng vị trí của mình:

- Cô ơi, cháu xin thề với nhân dân trên khắp thế giới, sau này cháu sẽ không bao giờ tham gia loại trò chơi như thế này nữa. Cô lẽ ra cần phải hiểu được cháu chứ, cháu đã làm cô gái ngoan suốt 21 năm, tích lũy năng lượng 21 năm thì cũng cần phải bùng nổ một lần mới có thể khôi phục bình thường trở lại chứ, có phải không cô?

Mạch Khiết đành bất lực nghĩ thầm, Mạch Tiểu Lạp có thể nhận ra mình không bình thường, xem ra cũng đã quay trở lại được quỹ đạo bình thường chút ít rồi. Còn có thể làm gì được nó đây? Lúc này đây, nó là bà bầu (cứ nghĩ đến cụm từ này, Mạch Khiết liền có cảm giác kinh hãi), nếu như mình còn trách mắng nó thêm nữa, nó lại nghĩ quẩn, không làm phẫu thuật nữa, mà sinh đứa bé ra, rồi giao cho bà cô này nuôi, vậy thì phải làm sao được chứ?

Bác sĩ Diệp đã nhìn thấy Lý Mộng Long từ xa, bèn nhiệt tình chào hỏi:

- Cậu đến rồi à!

Nét mặt đó cứ như thể họ thường xuyên gặp nhau ở chốn này vậy. Liên tưởng đến lần đầu tiên gặp Lý Mộng Long, bị anh ta lợi dụng giữa thanh thiên bạch nhật, Mạch Khiết càng tin chắc anh ta thuộc về loại người nào, có lẽ cũng là khách thường xuyên của “Cuộc hẹn 8 phút”, chắc chắn thường xuyên dẫn các cô gái đến đây để làm kiểu phẫu thuật tương tự.

Mạch Tiểu Lạp bị đưa vào trong phòng phẫu thuật Mạch Khiết và Lý Mộng Long ngồi trên ghế sofa bên ngoài lặng lẽ chờ đợi.

Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống người họ, trong căn phòng màu hồng nhạt dịu dàng nho nhã, thoang thoảng hương hoa, nước chảy róc rách trong bồn giả sơn, âm nhạc khe khẽ du dương, đây không hề giống một bệnh viện tư nhân làm công việc nạo hút thai.

Thấy Mạch Khiết nhìn ngấm xung quanh với vẻ hiếu kỳ, Lý Mộng Long gác tay lên thành ghế sofa, ngồi vắt chân nói:

- Ở đây rất đáng tin cậy, cô yên tâm, sau này có cơ hội có thể thử xem!

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Cảm ơn anh đã giới thiệu, nhưng cơ hội tốt như vậy, hãy cứ để lại cho những cô gái không có não đi!

- Ô, cô hiểu nhầm rồi, ở đây ngoài làm phẫu thuật kiểu này ra, còn có cả kiểm tra những bệnh phụ khoa, ung thư tử cung, thậm chí vá màng trinh... đều có cả. Chỉ cần nói tên tôi ra là được giảm 20%.

Trông khuôn mặt tỏ ra nghiêm chỉnh của anh ta, Mạch Khiết chỉ muốn đấm một phát ặt mày hấn méo xệch luôn, sau đó giẫm nát dưới chân, xem xem cái miệng đó ở dưới nền nhà còn có thể nói ra được những câu cay nghiệt như thế không!

Anh ta toét miệng cười, hàm răng trắng bóng đến độ chói mắt:

- Không cần cảm ơn tôi đâu, là việc tôi nên làm thôi, không phải là cần đối xử nhẹ nhàng hòa nhã với đồng nghiệp sao?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái với vẻ tức giận, đứng dậy, bước ra ngoài.

Mạch Khiết đứng bên bồn hoa, hít thở thật sâu bầu không khí trong lành dưới ánh trăng, cuộc sống đúng là mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, chị gái có cuộc hôn nhân bất hạnh, Mạch Tiểu Lạp thì phản nghịch, cô thì đang hy vọng mong manh được lên chức...

Dưới ánh trăng trắng trong, nhìn bóng hình mình nhỏ bé mong manh đổ xuống nền đá Đại Lý lạnh lẽo, cảm thấy mình lúc này đây thật là cô độc, trong đầu bất chợt hiện lên một khuôn mặt tuấn tú nho nhã, đó là khuôn mặt của anh hàng xóm Tiêu Ly. Con người này gần như là thần tượng của cô trong suốt thời niên thiếu. Nhưng, cô lại để lạc mất hình bóng anh trong suốt bao nhiêu năm nhưng nhớ, hơn nữa còn không có cơ hội được gặp lại anh giữa biển người mênh mông.

Trong suốt cuộc đời, con người cần phải trải qua bao nhiêu bi hoan, lạc mất bao nhiêu điều tốt đẹp, hàng nghìn năm nay, đã từng có bao nhiêu người một mình lòng trĩu nặng nỗi buồn đau giữa khung cảnh ánh trăng mờ miêu diễm lệ này?

Mạch Khiết suy ngẫm và cảm khái dưới trăng một hồi, khi quay trở lại đại sảnh, cô ngửi thấy mùi hương café Cappuccino ngọt ngào lan tỏa.

Lý Mộng Long giờ cốc café màu vàng tuyệt đẹp về phía cô, nói:

- Uống một cốc nhé?

Mạch Khiết lấy làm kinh ngạc:

- Bệnh viện này phục vụ tốt như vậy sao, ngay cả café cũng được miễn phí.

Anh ta mím chặt đôi môi hơi mỏng, khẽ bật cười, không trả lời cô.

Chỉ nhìn thấy một cô y tá đội chiếc mũ màu hồng phấn vô cùng đáng yêu cầm một bình café trong suốt đi đến, hỏi về thân mật:

- Anh có muốn uống thêm chút nữa không?

Mạch Khiết đã hiểu ra, cô quyết định đầu hàng, Lý Mộng Long đối phó với phụ nữ, giống như là con sói trả trộn vào giữa bầy cừu, chỉ cần cắn một phát là trúng luôn!

5. Chương 03 Phần 1

Chương 3: Cuộc chiến ngầm chốn công sở như sương như mưa lại như gió

1

Mạch Khiết đang bận rộn làm việc, máy điện thoại nội bộ chợt vang lên, là Tưởng Văn gọi tới:

- Mạch Khiết, buổi trưa đến “Shangri-La” ăn buffet nhé, chị có chuyện muốn nói với em.

Mạch Khiết vâng một tiếng, bất giác thấy hơi căng thẳng.

Chị ta có điều gì muốn nói với mình? Chắc không phải là nghe phong thanh thấy gì rồi chứ? Sữa dê tươi tự sản xuất của “Shangri-La” rất tươi ngon, chắc không phải là Tưởng Văn muốn rửa mặt bằng sữa dê tươi cho cô đấy chứ?

Nghĩ đến đây, dường như thể sữa dê tươi mát lạnh đó đang nhỏ từng giọt từng giọt từ trên tóc cô xuống.

Ôi, kệ chị ta đi, có chết cũng không thừa nhận là được, bà cô đây cũng đã gặp phải rất nhiều phong ba bão táp, còn sợ một cốc sữa dê tươi của chị ta sao?

Thường thì những nhân viên chung tầng hẹn nhau ăn cơm, nếu là mời riêng, chắc chắn sẽ tách nhau để đi đến điểm hẹn. Cũng không biết từ khi nào điều này đã trở thành một quy định ngầm, như thể sợ người khác chỉ trích nói họ “kết bè kết phái”. Càng là trong lĩnh vực văn nghệ, càng phải thận trọng, đều là nơi tập hợp những cá thể có trí tuệ cao, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị người khác nắm đuôi sam rồi.

Khi Mạch Khiết đến “Shangri-La”, Tưởng Văn đã ngồi trên ghế sofa mềm mại ở vị trí gần cửa sổ, trước mặt quả nhiên là một cốc sữa dê tươi nóng hổi đang bốc khói nghi ngút. Lúc này đang là tháng năm, ánh mặt trời chói chang, cốc sữa dê tươi nóng bị hắt vào mặt, liệu có bị bỏng thành sẹo không nhỉ?

Thấy Mạch Khiết đến, sắc mặt Tưởng Văn rất ủ dột, chỉ khẽ hắt cằm, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Mặc dù là giờ ăn trưa, nhưng thực khách ở “Shangri-La” không đông, giá ăn buffet ở đây là 330 tệ một người.

Mạch Khiết nghĩ một lát, cũng chọn một cốc trà chanh – nếu như chị ta thực sự muốn hắt sữa vào mình, có đi mà không có lại thì cũng thật là thất lễ, cho dù chị ta là cấp trên của mình, dù sao nhìn tình hình này, chỉ e rằng sắp là cấp trên lỗi thời rồi.

- Mạch Khiết, thật ra chị vẫn luôn đề cao em.

Mạch Khiết hơi cảm thấy kinh ngạc trước lời mào đầu thế này, xem ra Tưởng Văn không hề có ý thù địch. Mặc dù đây là lời nói khách sáo giả tạo, nhưng cũng đã thể hiện rõ lập trường, chí ít cũng không thấy sự thù địch.

Thế nên Mạch Khiết yên tâm uống trà chanh, nhân viên phục vụ đặt xuống trước mặt họ món Sashimi cá hồi.

Ánh nắng giữa trưa chiếu xuyên qua cửa kính, hắt vào người họ, bao vây họ trong một luồng ánh sáng vàng kim, chói lòa như thể thiên sứ.

Mạch Khiết thâm nghĩ đầy vẻ giễu cợt, chúng ta đều có vẻ bề ngoài của thiên sứ và trái tim của ma quỷ.

Sắc mặt Tưởng Văn vẫn rất ủ dột:

- Con người Lâm Đại, dã tâm rất lớn, nhưng nói về năng lực, cô ấy còn thua xa em.

Mạch Khiết vẫn từ tốn uống cốc trà chanh mang màu nâu trong veo, đầu lưỡi thấy mát lạnh, chẳng buồn bận tâm tới lời chị ta nói, lặng lẽ chờ đợi chị ta nói tiếp.

- Có lẽ chị sẽ nhanh chóng rời khỏi vị trí tổng biên tập, nếu như có thể để chị đề cử người kế nhiệm, chị hy vọng em sẽ tiếp quản.

Trái tim Mạch Khiết bỗng đập rộn ràng, đôi mắt bắt giắc toát ra những tia hào quang rực rỡ, giống như thể nhìn thấy chiếc bánh ga tô vừa mới ra lò vậy.

Ánh mắt Tưởng Văn tỏ ra bất định:

- Nhưng, cho dù em có thể đảm nhận được chức vụ tổng biên tập, em có chắc là sẽ đối phó được với Lâm Đại không? Con người cô ta không dễ đối phó đâu, còn em thì lại thật thà như thế. Mọi người trong công ty ai cũng đều biết, cái câu cửa miệng của cô ta nhằm vào em chính là “cậu là do mình tuyển dụng vào”, chỉ với điều này, em mãi mãi bị thấp kém hơn cô ta một bậc!

Tưởng Văn rốt cuộc vẫn là người vô cùng thông minh sắc sảo, lời nói của chị ta đã đánh trúng vào nỗi lòng của Mạch Khiết.

Nếu như nói Mạch Khiết có điều gì bức xúc, có lẽ chính là ở đây. Mạch Khiết là một người rất sĩ diện, đúng vậy, lúc đầu chính là do Lâm Đại ra sức giúp đỡ để cô được tuyển dụng, nhưng đây cũng trở thành một thứ vốn liếng để cô ta luôn luôn khoe khoang công trạng. Mấy năm nay Mạch Khiết chăm chỉ cố gắng làm việc, mọi người đều chẳng ai nhìn thấy, chỉ coi cô là “cái đuôi” của Lâm Đại. Cho nên Mạch Khiết cũng luôn ẩn mình không dám tỏ thái độ – nhưng ông trời biết, Mạch Khiết căm hận cái câu “cậu là do mình tuyển dụng vào!” mà cô ta cứ nói mãi không ngớt đến nhường nào, nó giống như các bà mẹ vẫn thường nói với con cái mình “con là do mẹ sinh ra đấy”, ý tứ chính là không bao giờ được quên báo đáp ta.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Cảm ơn tổng biên tập Tưởng đã quá khen, nhưng M Beautiful phát hành lớn như vậy, có thể trụ vững chân ở đó, nếu như không có năng lực thì không thể nào làm lâu dài được, cho nên cũng không tồn tại cái việc ai thấp kém hơn ai.

- Em có thể nghĩ được như vậy thì chị cũng yên tâm rồi. Nào, hãy ăn chút gì đi! – Chị ta mời Mạch Khiết, nhưng chính mình cũng chỉ uống sữa dê tươi.

Suy nghĩ của Mạch Khiết lại chẳng hề để tâm đến những đồ ăn tinh xảo ở đây.

Kết quả là, tại nhà hàng Shangri-La 330 tệ một người, Mạch Khiết và Tưởng Văn cuối cùng cũng chỉ uống mấy cốc sữa dê tươi và ăn một chút sa lát hoa quả. Khi bọn họ rời khỏi đó, nhân viên phục vụ tiễn khách rất nhiệt tình:

- Hoan nghênh các chị lần sau lại đến!

Với những thực khách luôn muốn giữ dáng và lại nhẹ nhàng như bọn họ, tin rằng bất kỳ một cửa hàng buffet nào cũng đều rất hoan nghênh chào đón.

Đi ra khỏi “Shangri-La”, bọn họ tự động tách nhau ra để đi. Chị ta lái xe rời khỏi đó, Mạch Khiết chậm rãi tản bộ, tiêu hóa số sa lát hoa quả ở trong dạ dày, đồng thời cũng tiêu hóa những lời nói của Tưởng Văn.

Mạch Khiết nghĩ, nếu như Tưởng Văn thực sự đề bạt mình, vậy thì cô cũng phần nào cảm thấy áy náy.

Trong lòng cô hiểu rất rõ, Lâm Đại là “súng bắn ngoài chỗ sáng”, nhưng thực sự người gây ra đòn chí mạng, lại chính là “cung tên trong chỗ tối” của mình. Hơn nữa ở trong túi mình, vẫn còn một thứ còn chí mạng hơn nữa, đang chờ thời cơ để tung ra, khiến cho chị ta không kịp trở tay, trời đất quay cuồng.

Đối với những người có năng lực, không ai muốn làm nhân viên cấp dưới, hưởng hồ chức vụ tổng biên tập này không hề khó, bất luận là Tưởng Văn hay Lâm Đại, hay là Mạch Khiết, ba người bọn họ đều có thể đảm bảo sự ổn định của M Beautiful – cho dù chưa kể đến sự phát triển.

Mạch Khiết được đắm mình trong ánh nắng vàng rực rỡ sau buổi trưa, ánh nắng như thể đã quay chín một thứ gọi là sự lương thiện. Sự lạnh lùng khô khan cứng rắn được tôi luyện sau bao năm ở trong môi trường làm việc công sở lạnh lùng khắc nghiệt, trong khoảnh khắc này đây, chợt bị ánh nắng chói chang làm cho dần tan chảy.

Mạch Khiết vừa trở về văn phòng, cánh cửa liền khe khẽ mở ra.

Lâm Đại bước nhanh vào, khóa trái cửa lại, và còn kéo rèm cửa xuống.

Lâm Đại trách móc Mạch Khiết:

- Cậu ấy, đúng là nhất gan, đến thời khắc quan trọng thì không thể nhờ vả cậu được, cậu là do mình tuyển dụng vào, cậu nói xem đã bao nhiêu năm nay sao cậu không có chút dũng cảm gì cả chứ?

Trong lòng Mạch Khiết rất không vui, nhưng trên mặt vẫn lấp lánh tia nhìn dịu dàng:

- Mình không hiểu ý cậu.

Mặc dù trong phòng chỉ có hai người bọn họ, nhưng giọng nói của Lâm Đại vẫn bắt giắc trầm xuống:

- Bọn mình đã chuẩn bị lâu như thế, chẳng phải là để đợi tiết lộ bộ mặt đen tối của chị ta trước mặt sếp và những người khác sao? Đến giây phút quan trọng nhất thì chỉ có mình mình diễn vai độc thoại.

Mạch Khiết cười khan ha ha mấy tiếng, giải thích:

- Tài liệu cậu chuẩn bị đầy đủ như thế, mình còn có gì để nói được nữa chứ? Mình chẳng qua cũng chỉ nói chút sự thực mà thôi.

Khóe môi Lâm Đại khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười mỉm đầy đắc ý:

- Bí mật tiết lộ cho cậu một thông tin này nhé, Tưởng Văn sắp sửa bị chuyển sang làm tổng giám chế hành chính, công việc này vô cùng nhàn rỗi, và như vậy cũng chính là vị trí tổng biên tập đang bị khuyết thiếu.

Mạch Khiết vô cùng kinh ngạc, mặc dù biết rằng sẽ có kết quả như vậy, nhưng không ngờ kết quả lại đến nhanh thế:

- Sao cậu biết?

Lâm Đại cười càng đắc ý hơn:

- Tối hôm qua Tưởng Văn mời mình đi ăn cơm đã nói ỉn biết. Chị ta còn nói, chị ta đã tiến cử mình làm tổng biên tập rồi. Thực ra chẳng cần chị ta đề bạt, mình cũng biết chức vụ này chắc chắn thuộc về mình...

Mạch Khiết im lặng, tấm lòng Mạch Khiết vốn dĩ bị ánh mặt trời chiếu rọi làm ềm lòng bỗng chốc lại trở thành tảng băng lạnh lẽo giữa mùa đông.

Tưởng Văn mời Lâm Đại trước, sau đó mới mời Mạch Khiết, thứ tự lần lượt trước sau như vậy có lẽ cũng chính là sự sắp xếp thứ tự trong lòng ông chủ. Thà rằng bỏ dở kẻ có khả năng lên chức cho dù kẻ đó có lòng dạ độc ác nham hiểm còn hơn là lấy lòng Mạch Khiết – cô gái “thật thà” vẫn còn chưa đứng chắc chân này.

Ồi, xem ra vẫn phải tung quả lựu đạn ra. Ai đối với tôi bất nhân, tôi sẽ bất nghĩa với người đó.

Cô ta nói:

- Cậu cứ yên tâm đi, mình được lên chức, chức vụ chủ nhiệm chắc chắn sẽ để lại cho cậu, ai bảo cậu là người mình tuyển dụng vào chứ? Trong M Beautiful, còn có ai có mối quan hệ thân mật sâu sắc hơn chúng ta được chứ?

Mạch Khiết cảm thấy mặt mình cười đến độ sắp co giật:

- Phải đấy phải đấy, xem ra mình phải chuẩn bị quà mừng lên chức cho cậu rồi.

Khi Lâm Đại bước ra khỏi văn phòng làm việc của Mạch Khiết, vừa vặn Lý Mộng Long đang cầm cốc café bước từ trong phòng nghỉ ra. Bất luận anh ta xuất hiện ở đâu, cũng đều nhận được những tia nhìn đầy ngưỡng mộ.

Lý Mộng Long đưa cốc café lên miệng, che khuất nụ cười mỉm đầy chế nhạo trên khóe miệng.

Sáng sớm hôm sau, trang nhất của M Beautiful, đăng đầy bức ảnh Tưởng Văn khoác tay thân mật với một người đàn ông béo mập.

Mặc dù người quản lý mạng đã nhanh chóng gỡ bỏ bức ảnh xuống, nhưng sức ảnh hưởng của bức ảnh vẫn gây nên cơn sóng thần nơi công sở.

Mọi người đều đang thì thầm bàn tán, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chú về phía văn phòng của Tưởng Văn. Lâm Đại không thể nhẫn nại thêm được nữa, đẩy cửa văn phòng của Mạch Khiết nói đầy hứng khởi:

- Mạch Khiết, cậu nhìn thấy rồi chứ? Nhìn thấy rồi chứ? Tưởng Văn rốt cuộc đã đắc tội với ai, lần này chị ta thật quá thảm!

Mạch Khiết khẽ ngẩng đầu, lộ ra nụ cười vui vẻ rất thuần khiết:

- Có lẽ là người của Vu Môn làm.

Lâm Đại nói:

- Mình cũng nghĩ như vậy.

Tổng biên tập của M Beautiful khoác tay ông chủ của Vu Môn. Tin tức này truyền ra ngoài vậy người được lợi nhất chính là Vu Môn, đây là hành động gây nên hiệu ứng mạnh! Thật không ngờ Tưởng Văn lại có thể thích được một người đã luống tuổi, còn là rượu nước hai nữa chứ.

Mạch Khiết mím môi cười, nói đầy vẻ cay nghiệt:

- Lấy người đã ly dị mới có thể được lên xe xuống ngựa chứ!

Lâm Đại giơ tay ra, những móng tay dài được tô vẽ đẹp đẽ giơ ra trước mắt Mạch Khiết, ngón tay bẹo má Mạch Khiết:

- Cậu đấy, khôn lỏi đều dồn cả vào việc ăn nói ngoa ngoắt thôi, đến khi nào mới có tinh thần cầu tiến hơn đây, sau này mình còn phải nhờ cậu giúp đỡ nữa đấy!

Mạch Khiết thầm cười khẩy trong lòng, xem ra trong lòng Lâm Đại đã chắc chắn mình chiếm được cái ghế tổng biên tập rồi.

Cô ta lả lướt bước ra ngoài như “cành liễu trong gió” để lại hương thơm ngào ngạt, nụ cười của Mạch Khiết dần biến mất, trong mắt ánh hào quang lạnh lẽo.

Nếu như cô ta lên chức tổng biên tập, vậy thì cái câu cửa miệng không biết sẽ nói mãi đến tháng nào năm nào, có lẽ sẽ còn bổ sung thêm một câu “may mà cậu có mình cất nhắc”... Cứ nghĩ đến đây, trong bụng

tim của Mạch Khiết liên trào dâng những dịch thể vô cùng khó chịu. Lâm Đại cho rằng họ là bạn của nhau, thật sự là bạn của nhau sao? Chẳng qua chỉ bởi vì mình có giá trị lợi dụng mà thôi.

Mạch Khiết mở cửa sổ ra, ném chiếc USB có chứa ảnh gốc từ tầng hai mươi ra ngoài cửa sổ, tiêu hủy dấu vết, không còn có thể đối chứng được. Cô nghĩ một cách độc ác, Tưởng Văn ơi là Tưởng Văn, lấy ông chủ tóc trắng bạc phơ của Vu Môn đó có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho chị đấy.

Lúc này đây, ở văn phòng làm việc của Tưởng Văn, Tưởng Văn đã khóc đỏ cả mắt.

Lý Mộng Long dựa vào bàn của cô ta, an ủi cô:

- Có gì đáng khóc chứ, chẳng phải cô đã sớm tìm được đường rồi sao? M Beautiful mất cô chính là tổn thất của họ, sau này người nên khóc là bọn họ mới phải.

Tưởng Văn vo tròn giấy ăn:

- Tôi đã vất vả làm việc bao năm nay cho M Beautiful, bắt đầu từ năm tôi 21 tuổi đến bây giờ đã 30 tuổi rồi, những ngày tháng tươi đẹp nhất của tôi đều dành cả cho nó, bây giờ lại bắt tôi phải ỉ ừ rời khỏi đây một cách không vẻ vang chút nào, tôi không thể nào nghĩ thông suốt được!

Lý Mộng Long nói:

- Chẳng sao đâu, sau này cô là bà chủ của Vu Môn, vẫn cứ là người có quyền hành thế lực lớn trong giới tạp chí dành cho nữ giới, hơn nữa, làm cho công ty của mình dù sao cũng hơn là đi làm thuê bên ngoài.

Không ngờ lời an ủi của anh lại càng kích động Tưởng Văn, nước mắt của cô đua nhau rơi xuống:

- Vu Môn sao có thể so sánh được M Beautiful, như là bà già Lưu so với Lâm Đại Ngọc, một cái ở trên trời một cái ở dưới đất, khi xuất hiện ở những buổi hoạt động thời trang, ai thèm quan tâm đến người của Vu Môn chứ? Anh tưởng rằng tôi muốn cưới cái lão già gỗ mục đó ư, chẳng phải là có chút tiền sao? Có gì ghê gớm chứ, buổi đêm nằm ngủ vô tình sờ đúng lão còn cứ tưởng mình sờ vào mảnh vỏ cây, làm hại tôi thường xuyên nằm mơ mình là một con chim gỗ kiến... Tôi đâu có dễ dàng gì chứ, tôi ít nhiều cũng là người phụ nữ nổi tiếng trong xã hội, sao số mệnh tôi lại khổ như thế chứ...

Cả gói giấy ăn đã bị cô dùng hết. Sau khi khóc xong, cô ngẩng đầu lên:

- Tôi dự định từ chức, nhưng anh thì phải làm thế nào?

Đôi mắt màu nâu của Lý Mộng Long sáng lấp lánh, những ngón tay thon dài đẹp đẽ của anh đỡ lấy cằm, trên mặt tràn ngập nụ cười trong trẻo, thoải mái:

- Tôi ư? Cô không cần lo lắng. Tôi sẽ tiếp tục ở lại đây.

- Vậy thì anh phải cẩn thận đấy, Lâm Đại và Mạch Khiết đều không phải là những người dễ đối phó đâu.

Lý Mộng Long khẽ gật đầu:

- Cuối cùng cô cũng không đến nỗi ngốc nghếch, nhận ra Mạch Khiết cũng không dễ đối phó, còn cứ tưởng rằng thật sự cô cho rằng cô ta thật thà cơ đấy.

Tưởng Văn ngẩng người, cô đương nhiên biết rất rõ về trí tuệ của Lý Mộng Long:

- Anh đang ám chỉ điều gì phải không? Sự việc về bức ảnh chắc là do cô ta làm phải không?

Lý Mộng Long xua tay:

- Những việc không có chứng cứ thì tôi không bao giờ nói bừa. Chỉ là cô gái nhỏ nhắn xinh xắn này, trong mắt cô ta có một sự cố chấp, không thể nào hòa hợp được với vẻ bề ngoài của cô ta, hơn nữa rất lạnh lùng, cho dù trong lúc cô ta mỉm cười, sự lạnh lùng trong ánh mắt đó cũng khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

Tưởng Văn đột nhiên chuyển từ khóc sang cười:

- Nếu sự thật là vậy thì tốt quá, nếu như Mạch Khiết cũng là một người phụ nữ có dã tâm thì cô ta và Lâm Đại chắc chắn sẽ không thể nào hòa hợp được với nhau. Sau này M Beautiful thực sự sẽ có nhiều trò để xem đấy.

Lý Mộng Long không nói thêm gì nữa, trong lòng anh đang nghĩ, có ai có thể khiến cho ánh mắt người con gái như Mạch Khiết trở nên dịu dàng được đây? Hoặc là cô ấy chưa bao giờ có sự dịu dàng.

Bất luận thế nào, anh cũng tán đồng với lời nói cuối cùng của Tưởng Văn, M Beautiful sau này sẽ có nhiều sự náo nhiệt đấy. Mặc dù năng lực của Tưởng Văn không được coi là xuất sắc nhất, nhưng ít nhất cô cũng có khả năng thống lĩnh đại cục, có cô ở đó Lâm Đại và Mạch Khiết không thể nào làm mưa làm gió được, nhưng sự ra đi của cô chắc chắn sẽ khiến cho cục diện ổn định này sinh thay đổi.

- Đối với M Beautiful, liệu có phải tín hiệu tòa nhà sắp nghiêng?

Trong lúc Lý Mộng Long đang suy nghĩ mông lung về tương lai của M Beautiful và Mạch Khiết, Mạch Khiết ngồi trong văn phòng được ánh nắng chiếu rọi, đột nhiên hắt xì hơi liên mấy cái.

2

Thực ra Mạch Khiết ít nhiều cũng được coi là một người theo đạo Phật, tin tưởng vào thuyết nhân quả luân hồi và sự báo ứng trên cõi đời.

Cho nên, khi cô trở về nhà phát hiện ra bồn cầu hôm qua vẫn bình thường đột nhiên lại bị tắc, cô nghĩ có lẽ là do cô đã làm một việc không được lương thiện.

Mạch Khiết rút ra một tấm card trên đó viết “khởi thông cống rãnh hãy gọi Châu Vũ Mân”, cô ấn nút gọi điện thoại.

Hai mươi phút sau Châu Vũ Mân đã vác thùng dụng cụ đến nhà cô.

Đây là một người đàn ông có dáng vẻ thật thà chất phác khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt đứng đắn, trông rất đàn ông, ánh mắt dịu hiền, đem lại cho người khác cảm giác có thể tin tưởng được.

Anh bước vào cửa liền tháo giày ra, Mạch Khiết đưa dép lê cho anh, anh xua tay:

- Tôi... tôi bị mờ hôi chân, không cần phiền phức đâu, tôi đi xuống nền nhà là được rồi.

Anh tự giác để cửa mở rộng, lo lắng Mạch Khiết có điều gì phải ngại.

Anh đi vào phòng vệ sinh, xem xét một lát rồi nói:

- Cô ơi, bồn cầu nhà cô hình như bị tắc thứ gì đó, đừng lo lắng, dễ dàng khơi thông được thôi.

Mạch Khiết cầm cốc giấy rót trà cho anh, chỉ nghe thấy tiếng động anh đang bận rộn làm việc ở bên trong, chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách. Anh vui vẻ nói:

- Được rồi!

Mạch Khiết bước vào nhìn. Quả nhiên đã khơi thông. Thời gian chưa đến mười lăm phút.

Mạch Khiết đưa cho anh cốc giấy, anh cười vẻ hiền lành:

- Cảm ơn, tôi cũng đang khát thật, nghe điện thoại của cô xong tôi còn chưa ăn xong hộp cơm đã vội đến đây. Tôi vẫn luôn phục vụ ở khu vực này, có rất nhiều người đều quen biết tôi, sau này cô có đồ điện hay bóng đèn cần sửa chữa đều có thể tìm tôi.

Nói thật, Mạch Khiết luôn quay vòng tròn trong cái giới được gọi là những người nổi tiếng, những người cô tiếp xúc ai nấy đều ranh ma quỷ quái, tiếp xúc với họ nếu không cẩn thận thì sẽ bị rơi mất một lớp da mặt, người có tính cách thật thà đơn giản và thẳng thắn như Châu Vũ Mân này, quả thật rất hiếm gặp.

- Nếu khát thì uống nhiều một chút, tôi còn có nước hoa quả, anh có muốn uống không? – Mạch Khiết vội đi lấy nước hoa quả.

Anh xua tay:

- Không cần đâu, không cần đâu, trà này ngon lắm.

- Anh luôn phục vụ ở khu này vậy chắc cũng sống ở gần đây chứ?

Anh gãi đầu:

- Thuê phòng cùng với một người bạn nữa nhưng dạo này vợ của anh bạn đấy từ quê lên, tôi phải tìm phòng khác.

Anh đặt cốc xuống, Mạch Khiết vội hỏi:

- Bao nhiêu tiền vậy anh?

Anh nói:

- Một lần đến nhà sửa là 30 tệ, cô là khách mới của tôi, tôi giảm giá cho cô nhé, cô đưa cho tôi 20 tệ là được rồi.

Mạch Khiết lấy ra 30 tệ ra đưa cho anh:

- Như thế sao được? Là bao nhiêu thì đưa bấy nhiêu, các anh làm ngành nghề này cũng không dễ dàng gì. Tôi tên là Mạch Khiết, sau này sẽ là khách quen của anh rồi.

Anh ta cảm kích nhận tiền, khoác túi đồ dụng cụ bước ra ngoài, quay đầu lại cười với cô:

- Sau này có việc gì, bất luận là khi nào đều có thể gọi điện thoại cho tôi.

Mạch Khiết đứng ngắm mình trước gương, nghĩ thầm, rốt cuộc bây giờ mình là con người như thế nào? Có lẽ mỗi một người đều có mấy khuôn mặt, có lúc là thiên sứ, có lúc là ma quỷ, có lúc lại là người bình thường.

Không biết Tiêu Ly bây giờ vẫn như ngày trước, là anh hàng xóm có khuôn mặt thanh tú mặc áo sơ mi trắng đi xe đạp màu lam thổi kèn harmonica hòa lẫn vào trong gió hay không? Anh liệu đã có một người vợ dịu hiền xinh đẹp, liệu đã có một cái bụng bự, liệu có còn nhớ đến cô gái nhỏ ngồi ở yên sau xe đạp khóc nức nở ngày đó không...

Ký ức bay ngược trở lại như cuốn băng video tua lại, trần trụi, chỉ là còn lại đôi mắt mệt mỏi và khuôn mặt ngày càng nhợt nhạt do những áp lực nặng nề của cuộc sống.

Duyên phận giống như một bàn tay trong suốt vô hình, đẩy xa hai người yêu quý nhau sâu đậm đến hai đầu chân trời góc biển, ở giữa là một con sông có tên gọi thời gian càng lúc càng dài rộng, chiếc thuyền con trở đầy những nỗi nhớ nhung bị chôn vùi ở nơi sâu kín nhất của dòng sông, xoáy nước trở nên tĩnh lặng thì dòng sông vẫn cứ miệt mài chảy miết tới tận nơi chân trời góc biển...

6. Chương 03 Phần 2

3

Mạch Khiết gõ cửa văn phòng làm việc của Tưởng Văn, trong phòng vẫn sạch bóng giống như phong cách làm việc của cô ta, cô ta sắp xếp xong đồ đạc, đặt gọn gàng ngay ngắn vào trong hộp giấy.

Ông chủ đã phê chuẩn cho cô ta từ chức, cho dù sếp có độ lượng đến đâu, thì cũng không thể cho phép người của đối thủ cạnh tranh với mình “tồn tại” trong địa bàn của mình. Bất luận có phải là “nội gián” hay không, huống hồ Tưởng Văn còn rất có khả năng trở thành bà chủ của phía đối thủ cạnh tranh với mình.

Mạch Khiết gơ ra một chiếc hộp rất tinh xảo đẹp mắt, trong đó là một lọ nước hoa CK:

- Đây coi như là món quà chia tay, sau này hy vọng chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp gỡ uống café trò chuyện.

Cô ta đón lấy chiếc hộp, cười nhạt:

- Em và Lâm Đại ngay cả quà tặng cũng đều giống nhau. Cô ta lấy ra một hộp quà nhỏ xinh màu đen, là loại nước hoa OPIUM.

Bất luận thế nào, họ đã từng là những đồng nghiệp cùng nhau phấn đấu trong nhiều năm, mặc dù thường ngày lúc nào cũng cầu mong cho giây phút này mau mau đến, nhưng khi nó thực sự đến, trong lòng Mạch Khiết vẫn có chút gì đó hơi nao nao.

Thần sắc của Tưởng Văn rất bình tĩnh, thậm chí Mạch Khiết cảm thấy còn có chút ý vị như một sự giải thoát.

- Chị sắp đi rồi, bình thường những lời nói cất giấu trong lòng, bây giờ cũng có thể nói ra được rồi. Sau này M Beautiful chắc chắn là bầu trời của em và Lâm Đại vậy nhưng...

Cô ta khẽ cười nhạt, dường như mang theo chút giễu cợt:

- Thỏ chết cáo buồn, câu thành ngữ này chắc các em đã từng nghe. Sếp từng có thái độ đối với chị như thế nào, các em cũng đã rõ, dùng cụm từ yêu quý giống như báu vật để hình dung cũng không phải là nói quá, chị cũng đã cống hiến cho M Beautiful toàn bộ trí tuệ và tuổi xuân của mình giống như thể dốc lòng chuyên tâm yêu một người đàn ông, à không, yêu đàn ông cũng chưa bao giờ si tình và tích cực như thế này. Kết quả thì sao chứ? Chị đem theo hai thùng giấy cô đơn rời khỏi, lúc rời khỏi đây ngay cả một câu chào tạm biệt của sếp còn không có, hơn nữa còn trừ đi tiền lương cơ bản của chị, nói là khi chị từ chức nên chiếu theo lương cơ bản của tổng giám chế hành chính để tính, chứ không phải theo tiêu chuẩn của tổng biên tập.

Trái tim Mạch Khiết chợt run lên, sự tàn khốc của chốn công sở đã hiện rõ trong đáy mắt mình.

Tưởng Văn cầm hộp giấy:

- Bước ra khỏi cánh cửa này, không còn là người của M Beautiful nữa, bất luận chị dùng thái độ nào để rời khỏi đây, có lẽ trong tương lai không xa, cái bóng lưng lặng lẽ này cũng sẽ đổi thành các em. Nhưng với vai trò từng là đồng nghiệp, cấp trên của em và cũng là những nhân viên đi làm thuê, chị muốn tặng cho em một câu cuối cùng coi như là món quà tạm biệt, làm việc gì cũng cần phải để lại đường lùi ình, chị đã dọn sẵn đường lùi ình từ lâu rồi, rời khỏi M Beautiful, chị vẫn là người nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, còn các em thì sao... Đường lùi của các em là gì, ở đâu vậy?

Cô ta cười vẻ giễu cợt, ôm hộp giấy nghiêng ngang bước đi.

Ánh mắt của Mạch Khiết dờ dẩn rơi xuống chiếc bàn sạch sẽ của tổng biên tập, ở đó có hai lọ nước hoa được đặt ngay ngắn. Tưởng Văn không mang theo món quà của cô và Lâm Đại tặng cô ta, lúc này đây cuối cùng cô ta cũng đã hiểu. Trong lòng Tưởng Văn chắc chắn là căm hận bọn họ, bước ra khỏi cánh cửa này, lúc gặp lại bọn họ không còn là bạn bè nữa.

Lời nói của cô ta vẫn còn vang vọng bên tai Mạch Khiết...

- Đường lùi của các em là gì, ở đâu vậy?

Mạch Khiết ngẩn người suy nghĩ, Tưởng Văn còn có người giàu có để cưới, còn mình thì sao, trong cái thành phố này, mình gần như chẳng có gì cả, còn phải trả góp tiền căn hộ. Lúc này đây cô ăn mặc đẹp đẽ nhưng trong lòng lại chôn giấu biết bao điều khổ sở không thể nhìn thấy được?

Cô càng bước về phía trước càng có thể cảm thấy sự lạnh lùng tàn khốc của chốn công sở, cũng càng không thể nào đoán biết được tiền đồ của mình rạng rỡ hay u tối.

Đúng vậy, là một người thông minh, thì luôn luôn phải nhớ để lại đường lùi ình.

Sau khi Tưởng Văn từ chức, sếp tìm gặp riêng Mạch Khiết và Lâm Đại để nói chuyện.

Ông ta hỏi thẳng Mạch Khiết không chút né tránh:

- Nếu để cô làm tổng biên tập, vậy cô hy vọng có mức lương và những phúc lợi khác như thế nào?

Mạch Khiết lập tức liền trả lời bằng đáp án mà mình đã chuẩn bị trước từ lâu:

- Nếu như để em làm tổng biên tập, em chỉ hy vọng tất cả đều thực thi theo chế độ quy định của công ty, em không có yêu cầu đặc biệt gì cả.

Còn Lâm Đại thì lại nói thao thao bất tuyệt đến hơn mười yêu cầu: ví dụ như thanh toán tiền phí xăng dầu, mỗi tháng đều có phí tiếp khách, có quyền độc lập bố trí nhân sự...

Trước khi sếp tìm gặp riêng hai người, họ cùng ngồi chờ ở trên ghế sofa bên ngoài phòng làm việc của ông. Cho tới tận lúc này, Lâm Đại dường như mới thoáng cảm nhận thấy điều gì đó.

Cô ta gơ tay ra vỗ vai Mạch Khiết hỏi thăm dò:

- Cậu nói xem, liệu sếp có cho cậu làm tổng biên tập không?

Mạch Khiết không trả lời cô ta, ánh mắt nhìn vào bức tranh treo trên tường.

Lâm Đại lẩm bẩm:

- Thực ra nghĩ một chút, Mạch Khiết cậu cũng có tư cách đấy, mặc dù là một trưởng ban nhưng dù sao cũng đã làm khá nhiều việc, sếp có lẽ cũng rất coi trọng cậu.

Mạch Khiết trầm nghĩ: “Có lẽ cũng rất coi trọng cậu”, đây là câu nói gì chứ, nói ra thật quá miễn cưỡng.

Cô mặc kệ Lâm Đại, cho đến tận khi sếp lần lượt gọi từng người vào.

Sau khi nói chuyện xong với sếp, trong lòng Mạch Khiết dần dần cũng nắm chắc bảy tám phần, chức vụ tổng biên tập này chắc là sẽ thuộc về cô thôi.

Cô nghĩ, các ông chủ đều sẽ chỉ chọn lựa người làm việc chứ không phải là người đưa ra yêu cầu.

Trừ khi là người đó đầu óc có vấn đề, nếu không, ai cũng sẽ đều có sự lựa chọn sáng suốt.

Sau khi nói chuyện xong, Mạch Khiết bước thật nhanh về văn phòng làm việc của mình, lúc đi qua phòng làm việc của tổng biên tập từng thuộc về Tưởng Văn, cô đặc biệt đẩy cửa bước vào, bắt đầu suy nghĩ xem mình sẽ để những đồ đạc gì ở đây. Đột nhiên, cô nhìn thấy Lý Mộng Long đang ngồi trên chiếc ghế tựa rộng lớn sang trọng từng thuộc về Tưởng Văn, trên miệng còn ngậm một điếu thuốc, tàn thuốc rất dài rũ xuống.

Anh ngẩng đầu tỉnh bơ nhìn Mạch Khiết, khề búng tàn thuốc:

- Đang nghĩ xem nên bố trí phòng làm việc thế nào phải không?

Bị anh ta lật tẩy những suy nghĩ không được quang minh chính đại lắm trong lòng mình, Mạch Khiết cảm thấy rất tức giận, chỗ dựa của anh ta mất rồi, vẫn còn ở đây diều võ dương oai gì chứ?

- Lý Mộng Long, trong phòng làm việc không được hút thuốc, anh có tin hay không, chỉ dựa vào lý do này tôi cũng có thể cho anh cút khỏi M Beautiful?

Anh hít một hơi thuốc, rồi lại nhả thẳng hương Mạch Khiết mà nhả khói, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp:

- Cô sẽ không làm thế đâu, cô sẽ tìm một lý do nghiêm trang đằng hoàng hơn để đuổi tôi đi, để không bị người khác nắm được thóp.

Mạch Khiết cười nhạt, xem ra người này không ngốc chút nào, đã sớm biết rằng người đầu tiên cô muốn khai trừ chính là anh ta! Thực ra không phải vì con người này quá đáng ghét, cũng không phải hoàn toàn là vì anh ta đã hôn trộm cô. Mà bởi vì anh ta là người quen của Tưởng Văn, lo lắng anh ta sẽ là một “gian tế”, sau này làm bất cứ kế hoạch gì đều có thể bị tiết lộ ra ngoài cho những người cùng ngành.

Lý Mộng Long đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cạnh Mạch Khiết, khề cúi đầu, ánh mắt thoáng hiện ra tia nhìn giễu cợt:

- Có đôi khi hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Coi như nể mặt cô đã từng để cho tôi hôn một cách hào hứng như vậy, khi thất vọng thì có thể đến tìm tôi, tôi có thể giúp cô hạ hỏa.

Sau đó, anh ta thích thú nhìn khuôn mặt Mạch Khiết đã bị nhăn nhó biến dạng bởi vì quá tức giận, rồi mới bước từng bước lười nhác theo phong cách của anh ta, lững thững rời khỏi đó.

Mạch Khiết thề với mình nhất định phải đá anh ta ra khỏi M Beautiful, à không, phải đá ra khỏi trái đất, lao thẳng đến sao Hỏa, để anh ta mãi mãi bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục bị thiêu đốt cháy ra tro ra bụi.

Ba ngày sau, sếp mở cuộc họp bộ phận.

Ngồi trong phòng hội nghị có bàn hình ovan, lần đầu tiên Mạch Khiết cảm thấy ánh đèn màu vàng kim lại dịu đến thế, khiến cho tâm trạng con người cảm thấy thật vui vẻ, dễ chịu.

Để tiếp đón cuộc họp lần này, tối qua cô còn đặc biệt đi đến cửa hàng tóc để làm đầu để hình rực rỡ hơn.

Ánh mắt Mạch Khiết nhìn chăm chú vào vị trí chính giữa – nơi có thể cúi nhìn toàn bộ nhân viên, chỉ cần không có sếp ở đó thì sẽ thuộc về tổng biên tập, Tưởng Văn đã từng chiếm đóng ở vị trí này suốt bảy năm trời, có đợt đã khiến cho Mạch Khiết vô cùng thất vọng, cứ nghĩ rằng vị trí đó đã sắp kết mạng nhện rồi, thế nhưng giờ đây, nhện tinh cuối cùng cũng đã bò đi rồi.

Lâm Đại ngồi ở đối diện Mạch Khiết, cũng giống như cô đang say sưa ngắm nhìn cái vị trí tượng trưng cho quyền lực và sự giàu sang, hận một nỗi không thể đá bay ông sếp béo ú ra để mình chiếm vào đó.

Đợi sau khi toàn thể nhân viên đến đông đủ, trước tiên ông chủ tuyên bố việc từ chức của Tưởng Văn.

Liền sau đó là đến điểm then chốt nhất.

Ông chủ ngẩng đầu lên, sắc mặt trở nên rất nặng nề khổ sở.

Bây giờ cạnh tranh ngày càng khắc nghiệt, M Beautiful cần phải suy tính trước mọi nguy cơ, cần phải đưa ra một quyết sách vô cùng trọng đại, do đó, tôi quyết định...

4

Mạch Khiết lảo đảo bước về văn phòng làm việc của mình, mở dàn âm thanh, nghe những ca khúc đang được thịnh hành dở tệ nhất như “Nước hoa có độc”, “Em là hoa hồng của anh”, để cho sự khó chịu phân tán tâm trạng hụt hẫng của mình, đó là lấy độc trị độc, đây cũng chính là mật quyết không truyền cho người khác của Mạch Khiết để điều trị những vết thương nơi công sở.

Còn Lâm Đại thì sao, bánh Pizza, McDonald’s, KFC được đưa đến liên tục, mật quyết trút căm giận của cô ta chính là ăn uống thật nhiều, mặc dù sau đó có thể cô phải uống thuốc chống nôn.

Cả hai bọn họ, chẳng có ai thắng cả, mà người thật sự chiến thắng là ông chủ tinh ranh.

Trong cuộc họp, ông ta tuyên bố, phân chức vụ của Tưởng Văn thành hai, lập nên một tờ tạp chí mới, Lâm Đại đảm nhận tổng biên tập của M Beautiful phiên bản cũ, Mạch Khiết đảm nhận chức vụ tổng biên tập của M Beautiful phiên bản mới. Bề ngoài thì thấy cả hai đều được lên chức và vậy coi như là trận hòa, trên thực tế thì chẳng có ai thắng cả, cùng kiềm chế nhau, cùng chế ước lẫn nhau, cùng cạnh tranh nhau. Để không bị thua, ai cũng đều phải dồn hết tâm huyết sức lực để làm. Ông chủ toàn thắng! Họ vẫn là những con tiểu tốt bận tối tăm mặt mũi để làm việc.

Đúng là gừng càng già càng cay!

Còn nếu suy nghĩ một cách sâu xa hơn, thực ra người đang chiếm thế thượng phong vẫn là Lâm Đại. Tờ tạp chí phiên bản cũ có thể duy trì phong cách đặc trưng thuộc về M Beautiful, lượng phát hành cao ngất ngưỡng thì cũng đang nằm ở đó, cô ta chỉ cần thay đổi một chút là được. Còn M Beautiful phiên bản mới thì sao? Sếp đã dặn dò Mạch Khiết như sau: quan điểm mới, kế hoạch mới, cách thức mới, nhân viên mới... bốn cái mới, chẳng khác gì muốn lấy mạng người khác!

Cục tức này, thật sự Mạch Khiết không thể nào nuốt nổi, nhưng vẫn cứ phải nuốt!

Đến lúc tan làm, mọi người đều lục đục đi về, ngay cả Lâm Đại cũng rời khỏi đó trong sự buồn rầu, Mạch Khiết ngồi ở phòng làm việc, không bật đèn, nghe hết lần này đến lần khác bài hát “Nước hoa có độc”, Mạch Khiết muốn hình cảm thấy chán chết thôi.

Cửa bị ai đó gõ một chập, Mạch Khiết yếu ớt ngẩng đầu lên, vội vàng lau nước mắt, nói:

- Mời vào!

Mạch Khiết nghĩ, cô lao công cũng biết lịch sự gõ cửa. Không ngờ người tiến vào lại là Lý Mộng Long mặc chiếc áo phông hàng hiệu Jack & Jones màu vàng nhạt.

Mạch Khiết vội vàng lấy lại tinh thần, ngồi thẳng lưng chăm chú nhìn Lý Mộng Long với vẻ hết sức cảnh giác, Mạch Khiết tin rằng anh ta đến không có thiện ý gì, giậu đồ bìm leo và xát muối lên vết thương của người khác chính là phong cách quen thuộc của anh ta.

Anh ta tựa vào cửa chăm chú nhìn Mạch Khiết, khoe môi khẽ nhếch lên, tạo thành một nụ cười châm biếm:

- Đừng có căng thẳng như thế, trông cô lúc này giống như một con mèo hoang đang nhe nanh, gườm gườm.

Mạch Khiết khẽ cười khẩy:

- Lý Mộng Long, chủ của anh đã đi rồi, cái chức trợ lý này của anh cũng bị cách chức rồi, bây giờ ít nhiều tôi cũng được coi là cấp trên của anh, anh đang dùng khẩu khí gì để nói chuyện với tôi vậy?

Anh ta vẫn tĩnh lặng:

- Nói vậy thì cũng chưa nói chắc được đâu, tôi còn chưa chắc là cấp dưới của ai, cô tưởng Lâm Đại không muốn nhận tôi sao?

Mạch Khiết cứng họng.

Nếu như cô là tổng biên tập duy nhất một tay có thể che cả bầu trời, cô có thể dùng quyền lực của mình để đá bay Lý Mộng Long ra khỏi trái đất, vấn đề là hiện giờ cô chỉ là một trong số hai tổng biên tập. Dựa vào sự yêu mến đến độ gần như điên cuồng của Lâm Đại dành cho Lý Mộng Long, cho dù cô ta có đuổi tất cả mọi người thì cô ta nhất định cũng bảo vệ đến cùng anh chàng đẹp trai duy nhất này.

Anh ta ngồi xuống trước mặt Mạch Khiết:

- Cô biết cô thất bại ở điểm nào không?

Mạch Khiết trừng mắt với anh ta một cái:

- Tôi thất bại gì chứ, tôi đã thăng chức rồi...

Anh ta cười khan hi hi:

- Nếu cô đã chọn lựa làm con đà điểu rụt cổ, vậy thì tôi không nói nữa.

Mạch Khiết lườm anh một cái:

- Có gì thì cứ nói, có... cứ đánh!

Cô quả thực cũng nghĩ mãi mà vẫn không hiểu tại sao mình sút một quả ở sát khung thành mà lại đi lệch hướng.

Nhưng anh ta lại không nói nữa, nghịch ngợm chiếc di động Nokia của cô, nói:

- Sao chưa bao giờ có nam giới hẹn hò cô nhỉ? Ngoài cái gã đàn ông yếu đuối lần đó bị tôi dọa cho chạy mất dép, bên cạnh cô lẽ nào không có người nào theo đuổi hết sao? Với nhan sắc của cô, lẽ ra không thể kém cõi như thế này chứ! Có bạn trai rồi thì sẽ không cần thấy lợi tối mắt đến độ không từ mọi thủ đoạn như vậy nữa.

- Lý Mộng Long! – Mạch Khiết không thể nhẫn nhịn thêm được nữa – Anh nói ai thấy lợi tối mắt không từ thủ đoạn, tôi nói cho anh biết, mặc dù bây giờ vẫn chưa biết anh thuộc về tờ tạp chí mới hay cũ, nhưng nếu như tôi quyết chí muốn đuổi anh đi, chắc chắn anh sẽ phải cút đi.

Anh ta cười nhạt:

- Ai cũng nhằm vào lợi ích cả thôi, có gì mà không thể thừa nhận được chứ? Giống như M Beautiful, nếu như không nói với độc giả làm thế nào để chiến thắng kẻ thứ ba, làm thế nào để thu hút đại gia, làm thế nào để nói chuyện tăng lương với ông chủ mà chỉ đề xướng con người phải giữ vẻ thanh cao, cô cho rằng nó có thể phát hành hàng triệu bản sao?

Mạch Khiết biết mình không thể nào là đối thủ trong việc đấu khẩu với Lý Mộng Long được:

- Đừng có phí lời, nếu không có gì để nói thì anh có thể đi được rồi.

Anh ta cười cười, cầm di động của Mạch Khiết và ấn điện thoại, lập tức điện thoại của anh đổ chuông, anh ta lưu số điện thoại của Mạch Khiết lại, rồi nói:

- Nếu như cô cảm thấy lời của tôi đúng, có tác dụng nhắc nhở cô, cô có bằng lòng giữ tôi lại M Beautiful phiên bản mới để làm cấp dưới của cô không?

Ha ha, Mạch Khiết cũng đã hiểu ra rồi, từng câu nói của anh ta đều có mục đích cả.

Nhưng Mạch Khiết cảm thấy rất kì lạ, tại sao anh ta lại muốn đi theo cô, cô không những không muốn gặp anh ta, hơn nữa bây giờ gần như bắt đầu lại từ đầu, những nhân viên cũ chắc chắn đều không bằng lòng đi theo cô đến làm, cô có thể ra ngoài tìm để tìm người mới về để làm.

Anh ta đi theo Lâm Đại chẳng phải là rất tốt sao? Mạch Khiết ác độc nghĩ thầm: lẽ nào anh ta cũng lo lắng bị quấy rối nơi công sở?

- Anh cứ nói xem đã nào!

Lý Mộng Long nói:

- Có phải cô cảm thấy mình là một người mềm mỏng, khiêm nhường, năng lực rất có thể gọi là hoàn mỹ không?

Mặc dù hơi ngượng ngùng nếu thừa nhận như vậy, nhưng trong lòng Mạch Khiết đúng là đã đánh giá mình như vậy.

Trước mặt anh ta dường như cũng chẳng có gì phải giấu giếm cả, Mạch Khiết thoải mái gật đầu thừa nhận:

- Mặc dù có hơi khoa trương, cũng gần như vậy...

- Cô cảm thấy Lâm Đại không bằng cô?

Lần này Mạch Khiết gật mạnh đầu. Lâm Đại mặc dù có kinh nghiệm phong phú nhưng cô ta thiếu ý thức sáng tạo, hơn nữa lại quá ích kỉ. Đương nhiên, Mạch Khiết cũng biết mình cũng ích kỉ, nhưng cô biết phân biệt thứ tự quan trọng trước sau.

- Cô cho rằng ông chủ nhìn chung toàn cục không hiểu về tính cách của các cô sao? Năng lực, nhân phẩm đúng là có chút phân biệt cao thấp, nhưng người có nhược điểm mới là người dễ khống chế, ví dụ tham lam, háo sắc... Còn cô, trước mặt ông ta chắc chắn đã biểu hiện quá hoàn mỹ, cho nên ông ta thà rằng đặt người có nhược điểm lên trên vì ông ta lo lắng cô không chịu khống chế. Đây cũng chính là nguyên do vì sao cô thất bại. Nhưng cô cứ yên tâm, ông ta vẫn sẽ trọng dụng vì cô có năng lực. Sếp không phải là kẻ mù, con mắt ông ta rất tinh tường.

Thì ra là như vậy, Mạch Khiết cảm thán thì ra hoàn mỹ cũng là một thứ tội lỗi.

Thấy Mạch Khiết trầm ngâm không nói, anh ta nói:

- Thế nào? Cảm thấy tôi phân tích cũng khá có lí phải không... việc vừa hứa với tôi đã suy xét thế nào rồi?

Mạch Khiết cười nhạt:

- Tôi hứa gì với anh chứ? Lý Mộng Long, rốt cuộc anh là loại người nào? Trông anh thế này không hề giống một nhân viên quen, rốt cuộc anh đến M Beautiful để làm gì?

Mạch Khiết nhìn cây xương rồng để trên bàn, đang nghĩ xem có nên lấy nó làm công cụ để bức cung hay không.

Lý Mộng Long như thể hiểu được suy nghĩ của Mạch Khiết, anh ta giơ tay ra cầm lấy chậu xương rồng:

- Tôi là một người có nhược điểm, yên tâm đi, tôi rất dễ khống chế, tôi đến M Beautiful chính là bởi vì tôi thích được làm việc ở nơi có những cô gái đẹp, chỉ đơn giản vậy thôi. Được rồi, đã sớm biết cô chắc chắn không dễ dàng đồng ý với yêu cầu của tôi, hôm nay tâm trạng cô không được tốt, tôi đưa cô đi đến một nơi, là một nơi mà cô đến chắc chắn sẽ không muốn rời khỏi đó, cô thấy sao?

Mạch Khiết bật cười chế nhạo anh ta:

- Không phải “Cuộc hẹn 8 phút” đấy chứ?

Anh ta xua tay:

- No, tôi chẳng chơi thứ trò chơi kém phẩm chất như vậy đâu! Đi nào, nếu không vui cô có thể rời khỏi đó ngay lập tức.

Anh giơ tay ra định kéo tay Mạch Khiết, Mạch Khiết đẩy anh ra:

- Đừng có lồi lồi kéo kéo, nam nữ thụ thụ bất thân.

Anh ta giả bộ làm mặt quỷ, định nói gì đó cuối cùng cũng kìm chế được, không nói thêm gì cả.

Họ đi cầu thang máy xuống tầng trệt, tòa nhà công sở đã vắng tanh vắng ngắt không còn một ai như thể trên thế giới này chỉ còn lại cô và anh. Trong cầu thang máy, Mạch Khiết cảm thấy rất gò bó, nghĩ đến lần đầu tiên gặp anh ta cũng chính là ở cửa ra vào cầu thang máy và bị hôn trộm, không biết liệu anh ta có nhắc lại chuyện cũ hay không.

Lén liếc nhìn anh ta một cái, thấy sắc mặt anh ta bình tĩnh, lúc này cô mới thấy yên tâm.

Ai ngờ anh ta lại tiếp lời luôn:

- Cô cứ yên tâm, một năm tôi hôn không biết bao nhiêu là cô gái, một nụ hôn ở trước cửa cầu thang đối với tôi là một việc quá dễ dàng để quên đi.

Mạch Khiết suýt chút nữa đứng không vững, vội vàng vịn tay vào bức tường trong thang máy, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ, vội vàng cúi đầu lấy tóc che khuất khuôn mặt. Nếu mà lúc này ném một quả trứng gà vào mặt cô, chắc chắn nó sẽ sôi xèo xèo chín ngay lập tức.

- Nhưng tôi cũng tin rằng đó không phải nụ hôn đầu tiên của cô, mặc dù kỹ thuật hôn của cô dở tệ, có phải vậy không? – Thật không ngờ anh ta vẫn không chịu buông tha.

- Lý Mộng Long, bắt đầu từ hôm nay không cho phép anh nói đến chữ hôn với tôi, anh hãy nhớ cho kỹ đấy, khi gặp chữ này, anh lập tức bỏ qua, giống như ở thời cổ đại những người trí thức thường phải né tránh tên của các vị trưởng bối, đã nghe rõ chưa?

Anh ta cợt nhả:

- Hôn nhau nói thành cần nhau sao?

- Cút ngay, hãy về mà cần nhau với những cô gái trẻ đẹp của anh đi.

Anh ta cười nhìn Mạch Khiết nói:

- Ô, tâm trạng đã khá hơn một chút rồi chứ, đã quên hết những chuyện không vui chưa?

Lúc này Mạch Khiết mới định thần lại, đúng là tâm trạng đã dễ chịu hơn một chút. Thảo nào mà phụ nữ luôn mắc lừa những người đàn ông khéo mồm khéo miệng, không thể không thừa nhận, họ đúng là có khả năng dỗ dành phụ nữ.

Hai người ăn chút bánh pizza và gato ở quán “Tuyệt! Jhon”, lúc bắt đầu rời khỏi đó đã là hơn 8 giờ tối.

Anh ta đưa Mạch Khiết đến một hộp đêm có tên là “Chuyện trò cùng gia nhân”. Lúc bước vào, ánh đèn mờ mờ, anh ta giơ tay ra dắt tay Mạch Khiết, lần này Mạch Khiết do mắt cận thị nhìn không được rõ nên đã không từ chối, họ ngồi xuống chiếc bàn kê sát gần sân khấu nhất, lập tức có mấy người con gái trang điểm lòe loẹt, người nào cũng có thân hình cao ráo, Lý Mộng Long thì thầm với một người trong số đó, cô gái đó cười hô hô, âm thanh rất chói tai, Mạch Khiết giật mình ngạc nhiên, thì ra “các cô” là “các anh”.

7. Chương 04 Phần 1

Chương 4: Trong cuộc sống tươi đẹp đâu đâu cũng có số đào hoa thôi

1

Giữa tiếng nhạc của kèn trống điện tử chói tai nhức óc, mấy “yêu nhân” bước lên sân khấu ra mắt mọi người. Mạch Khiết nhấp rượu, cô không chút hứng thú gì với màn biểu diễn vũ đạo dở tệ trên sân khấu:

- Đây chính là nơi rất vui anh nói đến sao? Thật chẳng có gì thú vị cả!

Trong ánh sáng lờ mờ, Lý Mộng Long mặc chiếc áo phong màu vàng nhạt trông vô cùng anh tuấn, thu hút biết bao nhiêu ánh mắt của các cô gái, thỉnh thoảng còn có người quen bước đến cụng ly với anh, hơn nữa nhất loạt hỏi:

- Là bồ của cậu à?

Mạch Khiết là cô gái trẻ trong giới văn nghệ cao sang, vô cùng khó chịu đối với những ngôn từ sắc mùi chợ búa này. Cô tránh xa Lý Mộng Long thêm một chút, muốn dùng hành động đó để thể hiện thái độ “tôi không quá thân quen với anh ta”.

- Sao cô làm việc gì cũng nóng vội như vậy, vội gì chứ, kịch hay vẫn còn chưa bắt đầu cơ mà! Đảm bảo cô sẽ khen ngợi thật tốt công cho chuyến đi này.

Anh ta vui thầm một mình, trong đó có chút gì đó giả hoạt. Mạch Khiết nhìn vào cốc rượu của mình:

- Chắc không phải anh bỏ gì trong cốc của tôi đấy chứ?

Anh ta phì cười khiến cho ngụm rượu whisky đang ngậm trong miệng bắn phụt ra ngoài.

- Thưa cô, trí tưởng tượng của cô có phải là quá phong phú hay không? Tôi lại bị ỉn như vậy hay sao? – Anh ta cười nói – Hơn nữa tôi xưa nay vẫn luôn là người tình trong mộng của nhiều cô gái, lại cần phải bỏ thuốc sao?

Mạch Khiết lắc lắc cốc rượu trong suốt, dịch thể màu hổ phách cũng lay động theo:

- Xì, ai biết được liệu anh có cưỡng dâm người ta không!

Anh ta bật cười ha ha:

- Cô nghĩ hay quá đấy!

Mạch Khiết đang muốn tỉ mỉ quan sát xem trong cốc rượu liệu có lẫn thứ tạp chất nào khả nghi hay không, đột nhiên có tấm vải màu đen cực lớn rơi xuống, trùm toàn bộ cơ thể Mạch Khiết vào bên trong.

Tiếng kêu thất thanh của Mạch Khiết bị chìm ngấm giữa âm nhạc vang rền. Ngay lập tức, Mạch Khiết cảm thấy cô bị người ta cuống quýt ôm lên sân khấu.

Có người chui vào trong màn sân khấu, trên người toát ra mùi nước hoa nồng nặc và cả mùi thuốc lá, người đó nói bên tai cô:

- Cô ơi, đừng động đây, xin hãy phối hợp với chúng tôi diễn thật tốt tiết mục này, chúng tôi là bạn của Mộng Long.

Giọng nói thô lỗ, thân hình cao lớn, chắc chắn là mấy “yêu nhân” đã thì thầm với Lý Mộng Long khi nãy.

Mạch Khiết bị người ta dùng một tấm vải đen bịt chặt hai mắt, liền sau đó hai tay cũng bị buộc chặt vào ống thép, mảnh vải đen trên đầu đã được bỏ ra, ở dưới sân khấu những tiếng kêu thét, những tiếng huýt sáo vang lên rộn ràng.

Mạch Khiết không thể nào nhúc nhích được, nhất thời không biết làm thế nào. Cô có thể cảm thấy mấy “yêu nhân” đang nhảy múa xung quanh cô, cô vừa mới nói một câu “thả tôi ra”, cô liền bị ai đó nhét giẻ bịt chặt miệng lại.

Giữa những âm thanh vun vút của roi da kêu vang, Mạch Khiết cảm thấy có tiếng gió lướt qua người cô, tiếng cười tiếng kêu thét càng mãnh liệt hơn.

Mạch Khiết vô cùng phẫn nộ, cô biết rằng mình lại bị Lý Mộng Long đùa bỡn rồi.

Đây chính là nơi mà anh ta nói là một nơi thú vị, bởi vì cô chính là nhân vật nữ chính trong trò chơi bị ngược đãi, không phải, nên gọi là nữ “nô tì”, cô bị buộc vào ống thép, những roi da xung quanh mình đang nhảy múa, mà hôm nay cô lại mặc một bộ váy ngắn màu đen, cùng với tiếng roi da rít vù vù, chiếc váy bị vén lên, mấy lần lộ ra chiếc quần lót màu trắng, làm rõ lên những tiếng huýt sáo điên cuồng.

Đột nhiên có người nhảy múa uốn éo đến bên cạnh cô, điên cuồng xoay lắc gần như áp sát vào người cô, Mạch Khiết đỏ mặt tía tai, kêu trời không thấu kêu đất đất không thừa.

Nước mắt sắp trào ra.

Mạch Khiết nghĩ thầm đầy phẫn nộ, mình đường đường là một nữ tổng biên tập của M Beautiful, là một văn nghệ sĩ tốt đẹp, thật không ngờ lại trở thành cô vũ nữ ở trong quán bar kém phẩm chất. Lý Mộng Long, sao anh không chết đi!

Khó khăn lắm thứ âm thanh điên cuồng mới kết thúc, Mạch Khiết cũng được cởi tấm vải bịt mắt ra, được cởi trói, bọn họ còn muốn ôm cô đưa xuống sân khấu, bị cô đẩy mạnh, cô vội vàng nhảy xuống khỏi sân khấu.

Động tác quá vội khiến cho tà váy tung bay, lại xuất hiện những tiếng kêu thét và tiếng huýt sáo chói tai.

Mạch Khiết không thể nào nén được giọt nước mắt nữa, bước nhanh về phía cửa, Lý Mộng Long chạy đuổi theo:

- Này, giận rồi à? Sao mà lại không biết đùa thế?

Mạch Khiết thét lên:

- Là tại anh cả đấy, anh đúng là con lợn chết trôi, anh cố ý làm cho tôi bẽ mặt, bắt anh cởi hết quần áo để khoe thân anh có cảm giác gì? Tôi vốn không nên theo anh đến chốn hạ lưu này.

- Cho tôi xin, ở đây nam giới nhiều hơn nữ giới, ai muốn xem thân hình của tôi chứ, mặc dù thân hình của tôi cũng khá đẹp.

Anh ta lắc đầu:

- Cô thực là thiếu hiểu biết về xã hội, lẽ nào cô không biết rằng là nơi hạ lưu thì lại càng tràn đầy niềm hứng thú nguyên thủy sao? Hơn nữa ở đây đâu có hạ lưu chứ? Người ta đã cưỡng dâm cô sao – anh ta cố ý kéo dài âm hai chữ “cưỡng dâm”.

- Tôi sẽ không bao giờ tin lời anh nói nữa, anh cố ý hãm hại tôi. Những nơi như thế này, nếu không phải là anh dẫn tôi đến, tôi sẽ không bao giờ bước vào.

Anh ta khẽ chu môi vẽ giễu cợt:

- Ôi, cô ghê tởm nơi này như vậy, cô cho rằng những người cao nhả như cô chỉ nên nghe buổi biểu diễn dương cầm hay là đi đến tiệc rượu cocktail hay là nói chuyện về văn học với những văn nhân nho nhả sao? Thừa tiểu thư, để tôi nói cho cô biết, cô nhìn thấy anh chàng mập kia không, anh ta là Tổng giám đốc của Tập đoàn Đăng Phi, còn cả người đang đánh đàn điện tử nữa, anh ta là Phó tổng giám đốc của công ty Thần Phong. Cô tưởng rằng cô cao nhả, nếu không phải tôi đưa cô đến đây, cô còn chẳng có tư cách mà đến nữa kia!

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, vốn không thêm tin lời anh ta nói.

Nhưng khi cô bước ra khỏi “Trò chuyện cùng gia nhân”, đúng là liếc nhìn thấy trên tấm bảng đồng gắn trên tường, trên đó viết mấy chữ vàng kim sáng lấp lánh “Không phải hội viên, thứ lỗi không tiếp đón”. Cô còn nhìn thấy một nhân viên phục vụ mặc áo gile đang chặn một đôi tình nhân đang định đi vào trong, yêu cầu họ đưa ra thẻ hội viên VIP.

Nơi giống như hộp đêm ngằm như thế này thật không ngờ cũng thực hiện chế độ hội viên? Thế giới này có phải là điên cả rồi không?

Mạch Khiết vẫy tay, một chiếc taxi lướt tới như một con cá, Lý Mộng Long ân cần kéo cửa xe cho cô.

- Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy anh nữa! – Mạch Khiết bổ sung thêm một câu – Thật ra anh đã lừa dối tôi, từ trước tới giờ anh toàn làm cave đục trong quán bar này!

Sau đó, trước ánh mắt đầy kinh ngạc của tái xế, Mạch Khiết cười thầm, hừ, cuối cùng coi như cũng gỡ được một bàn. Nhìn chiếc xe đỏ trôi vào màn đêm rực rỡ ánh đèn, Lý Mộng Long khẽ mỉm cười. Một cô gái trang điểm sắc sảo khoác lấy tay anh:

- Bỏ của anh đi rồi, còn nhìn gì mà nhìn?

Lý Mộng Long ôm eo cô gái đó, thơm một cái vào má cô ta:

- Cô ấy không phải bỏ của tôi, cô ấy là một con nhện độc sau khi giao phối thì sẽ ăn thịt con nhện đục. Nhưng con nhện cái này rất nóng bỏng.

Cùng lúc đó, “con nhện độc” đang ở trên taxi hất xì hơi liền mấy cái.

2

Mạch Khiết bắt đầu trù liệu công việc của M Beautiful phiên bản mới, phong cách, bố trí chuyên mục, tuyển nhân viên. Kể từ hôm bị Lý Mộng Long bỡn cợt, Mạch Khiết không nói câu nào với anh ta cả.

Khi xét trưng cầu ý kiến của Mạch Khiết và Lâm Đại về việc nên sắp xếp nhân viên đặc biệt Lý Mộng Long này ra sao, hai tổng biên tập lần đầu tiên nảy ra tranh cãi.

Ý kiến của Mạch Khiết là kiên quyết đuổi việc! Lý do là anh ta là trợ lý đặc biệt của Tưởng Văn, Tưởng Văn đã có mối quan hệ phức tạp với bên Vu Môn, vậy thì rất có khả năng Lý Mộng Long cũng là một “nội gián” có hai loại thân phận.

Còn ý kiến của Lâm Đại trái ngược hoàn toàn với Mạch Khiết, cô ta nhất định muốn giữ Lý Mộng Long lại, còn đề nghị Lý Mộng Long làm trợ lý đặc biệt của cô ta.

Xét nhất thời cũng thấy hơi khó xử, ông chủ gãi gãi mái tóc thừa thớt, nghĩ một lát bèn bảo người gọi Lý Mộng Long đến.

Sự xuất hiện của anh chàng Lý Mộng Long đẹp trai đã khiến cho cả văn phòng lấp lánh ánh vàng. Ôi, thảo nào mà bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ lại làm ăn khấm khá thế. Bất luận là nam hay nữ, xinh đẹp khôi ngô đều có thể nhận được rất nhiều cái lợi trong chốn công sở. Mạch Khiết vừa thấy bộ dạng hào sảng của Lâm Đại, thậm chí coi thường cô ta. Sếp nói:

- Bây giờ Tưởng Văn đã từ chức rồi, chúng tôi trưng cầu ý kiến cá nhân của anh, anh có bằng lòng bắt đầu lại từ một người biên tập viên quèn không?

Câu nói này ít nhiều cũng có thâm ý sâu xa, Mạch Khiết và Lâm Đại đều tự hiểu thấu trong lòng.

Bắt đầu làm từ nhân viên quèn, một trợ lý đặc biệt đột nhiên bị giáng chức, Lý Mộng Long không tiếp nhận nổi thì chắc chắn sẽ tự động từ chức, như vậy có thể tránh được sự ngượng ngùng khi vô duyên vô cớ đuổi việc anh ta.

Bắt đầu làm từ biên tập viên quèn, nếu anh ta bằng lòng, tương lai sẽ có tiền đồ, bởi vì chỉ là “bắt đầu làm” mà thôi! Như vậy cũng tỏ ra M Beautiful có sự độ lượng khoan dung để thu nạp nhân viên.

3

Khi Mạch Khiết mang một hộp bánh gato đến nhà chị gái, phát hiện ra cửa khép hờ, trong phòng bật đèn nhưng không có ai cả.

Trước khi đến Mạch Khiết đã liên hệ với chị gái, rõ ràng chị đã đồng ý, bây giờ lại chạy đi đâu không biết.

Mạch Khiết lên luôn tầng hai, thấy phòng ngủ của chị gái khép hờ, trước cửa có hai đôi giày. Nghiêng tai lắng nghe, trong phòng hình như có giọng nói của nam nữ, động tĩnh rất khả nghi lọt qua khe cửa truyền tới.

Mạch Khiết bần khoản đứng ở bên ngoài cửa gọi:

- Chị ơi, chị ở bên trong à?

Trong phòng ngay lập tức yên ắng, một lát sau, dường như có người bị ngã phát ra một tiếng “thịch”.

Mạch Khiết vội vàng đập cửa:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cửa hé ra một khe nhỏ, Mạch Khiết nhìn vào, là ông anh rể Trần Hạo, cởi trần, chỉ mặc một chiếc quần đùi ngắn cũn, anh ta hoảng hốt nhìn Mạch Khiết:

- Cô... sao cô lại đến đây?

Mạch Khiết thấy thần sắc của anh ta khác lạ, lập tức hiểu ngay ra tất cả mọi chuyện, đẩy mạnh cánh cửa ra, quả nhiên nhìn thấy một cô gái trần truồng nửa nằm nửa ngồi trên giường, đôi mắt to tròn mơ màng, sắc mặt ửng hồng, bộ dạng lẳng lơ của kẻ vừa mới vụng trộm xong. Chính là Tiểu Ngọc, khách thuê phòng ở tầng trên.

Mạch Khiết lao vào, túm lấy mái tóc dài của Tiểu Ngọc, kéo cô ta từ trên giường xuống:

- Được lắm, đôi gian phu dâm phụ các người, làm một việc hạ lưu vô liêm sỉ như vậy, các người sao có thể xứng đáng với chị gái tôi chứ?

Tiểu Ngọc kêu thét lên. Có lẽ là vì hổ thẹn, cô ta vốn không dám đánh lại.

Trần Hạo vội vàng đến giúp, Tiểu Ngọc giằng ra khỏi tay Mạch Khiết, vội vàng cuộn lấy quần áo và chạy lên tầng trên, đóng cánh cửa “thình” một tiếng.

Mạch Khiết gào lên với anh rể:

- Anh còn là người sao? Anh cầm tiền của chị gái tôi, ra ngoài đánh bạc, anh đánh chị tôi, chị ấy cũng nhẫn nhịn, một lòng một dạ chung sống cùng anh. Lần nào không có tiền, thì anh đều bắt chị tới tìm tôi, tôi cũng đều đưa, anh còn đối xử với chị ấy như thế này sao? Thật không ngờ anh dám ngang nhiên đưa người đàn bà khác về nhà, đưa lên giường, anh vẫn còn coi chị ấy là vợ anh sao? Tôi liều mạng với anh đấy!

Mạch Khiết không thể suy nghĩ được gì đến hình tượng thực nữ của mình, nắm lấy những cuốn sách và tạp chí để trên bàn, ném xối xả vào mặt anh ta.

- Cô bị điên à? – Trần Hạo cũng bị cô làm cho tức giận, túm chặt lấy cánh tay cô – Chẳng phải chỉ là động vào một con đàn bà thôi mà, có gì ghê gớm chứ, mà cô ta cũng có biết đâu! – Anh ta đẩy mạnh khiến Mạch Khiết ngã xuống đất.

Anh ta ung dung mặc quần áo:

- Sự việc này, chị gái cô không biết, nếu cô thông minh thì hãy giúp tôi giấu cô ta, nếu không, người đau lòng lại chính là cô ta đấy. Cô vô mộng là có thể đi được, còn cô ta vẫn cứ phải tiếp tục chung sống với tôi. Cô là người thông minh, không cần tôi phải nói nhiều chứ!

- Anh là đồ khốn! – Mạch Khiết lau nước mắt, bò lồm cồm dậy. Nếu như có một con dao, cô chắc chắn sẽ không chút do dự mà đâm thẳng vào ngực anh ta.

Nhưng vừa nghĩ đến chị gái, Mạch Khiết liền bình tĩnh lại. Trần Hạo nói đúng, con người chị gái nhẫn nhịn chịu đựng đã quen rồi, cho dù có nói ra thì nhiều nhất chị cũng chỉ chiến tranh lạnh một hai tháng với anh rể, nhưng quyết không ly hôn, cuối cùng lại phải trốn vào một góc lạnh lẽo đau buồn khốc lóc.

Đúng là nghiệp chướng, kiếp trước không biết rút cuộc chị gái đã nợ Trần Hạo cái gì, kiếp này phải chịu sự giày vò của anh ta đến thế?

Mạch Khiết càng nghĩ càng tức giận bước “thình thịch” lên lầu, đập mạnh cửa:

- Mày mở cửa ra ngay cho tao! Mở cửa!

Tiểu Ngọc ở bên trong cũng lớn tiếng chửi rủa nhưng nhất định không dám ra mở cửa.

- Mày không dám mở cửa phải không, được rồi, tao sẽ gọi cảnh sát bắt mày. Tao đếm đến ba mày không mở cửa tao sẽ gọi 110, nói mày dụ dỗ chồng của chị gái tao, đảm bảo sẽ ày lên tivi, đảm bảo mày sẽ được nổi tiếng.

Tiểu Ngọc bị ép quá không biết làm cách nào, đành phải mở cửa.

- Tôi không hề dụ dỗ anh ta, là anh ta nói nếu như tôi không ngủ cùng anh ta, thì sẽ miễn một năm thuê phòng cho tôi, tôi là người bị mắc lừa, nếu cần trách mắng, cô nên trách mắng anh rể cô, liên quan gì tới tôi.

Mạch Khiết đẩy cô ta ra, lao vào trong phòng, nhìn thấy thứ đồ nào liền ném ra ngoài cửa sổ, cô ta vội vàng giơ tay ra chặn Mạch Khiết:

- Cô điên rồi sao? Cô muốn làm gì?

- Ngay lập tức rút ra ngoài cho tao, không ày thuê chỗ này nữa, rút ngay trước khi chị tao còn chưa quay về, ngay lập tức biến đi!

Mạch Khiết đánh đá ném chặn màn cửa cô ta ra ngoài cửa sổ rồi lại ném cả bớt, dép lê của cô ta ra ngoài.

Cô ta vẫn muốn tranh đồ với Mạch Khiết, Mạch Khiết đẩy mạnh cô ta ra, liếc nhìn thấy chiếc máy tính xách tay để trên bàn, cầm lên làm động tác chuẩn bị ném.

- Đừng đừng đừng, tôi đi!

Cô ta vừa khóc vừa nhanh chóng thu dọn đồ, Mạch Khiết trừng trừng nhìn cô ta:

- Hạn cho cô mười phút!

- Mười phút thì không kịp đâu! – Cô ta cầu xin vẻ đáng thương.

- Tao mặc kệ! – Mạch Khiết tức giận nhìn cô ta, chị gái là tất cả đối với cô, không ai có thể làm tổn thương chị gái cô.

Tiểu Ngọc sắp xếp xong đồ đạc của mình, vác một chiếc túi lớn, hần học trừng mắt nhìn Mạch Khiết, ánh mắt đó như thể đang uy hiếp cô vậy, rồi ừ ừ chuồn ra ngoài.

Anh rể như thể không liên quan gì đến mình, hai tay chống nạnh bên cạnh để xem kịch hay, đợi Tiểu Ngọc đi rồi, anh ta nói với Mạch Khiết về hơi bất lực:

- Cô cũng ác quá thì phải.

- Tôi ác đều là do anh ép cả đấy!

Người đàn ông giàu có thích trêu hoa ghẹo nguyệt thì đã đành, đảng này, đã không kiếm được tiền để nuôi gia đình lại còn muốn giở trò trai gái, đàn ông trên cõi đời này rốt cuộc là sao vậy?

Đang nói, liền nghe thấy tiếng chị gái đứng cửa bước vào, Mạch Khiết ngăn người, vội ra đón, không biết chị gái có gặp Tiểu Ngọc hay không. Quan sát sắc mặt của chị, thì thấy rất bình tĩnh, nên Mạch Khiết mới hơi yên tâm.

Lúc ăn cơm, anh rể tỏ vẻ điềm nhiên nói cho chị gái:

- Tiểu Ngọc chuyển đi rồi, cô hãy tìm người khác đến thuê đi!

Chị gái khẽ “vâng” một tiếng, cũng không hỏi sao Tiểu Ngọc lại đột ngột chuyển nhà. Trái tim Mạch Khiết đập “thình thịch”, nhớ ra chị gái thường ngày đều dành hết thời gian để bán hàng tạp hóa ở dưới tầng một, rất ít khi ra ngoài, sao hôm nay lại vừa vịn đi ra ngoài để anh rể có thời gian và không gian để vụng trộm, hay là chị ấy đã phát hiện ra từ lâu, né tránh, khuất mắt trông coi?

Mạch Khiết hiểu rất rõ tính cách của chị gái, chị ấy là người yếu đuối rất truyền thống, nhưng thực ra lại là người rất có chủ kiến và cố chấp, nếu là việc mà chị ấy không chủ động nói ra, bất luận bạn có đòi hỏi thế nào thì chị ấy cũng quyết không nói.

Thực ra, tình cảm giữa chị gái và anh rể đã danh bất hư thực từ lâu rồi, chị còn lại một cái vỏ, Mạch Khiết thực sự không hiểu tại sao chị gái vẫn trốn trong cái vỏ lạnh lẽo này để tiêu phí tuổi trẻ của mình. Loại đàn ông rác rưởi như Trần Hạo, Mạch Khiết dám khẳng định chị gái vứt bỏ anh ta thì anh ta tuyệt đối sẽ là một người đàn ông ế vợ, sẽ không thể nào tìm được một người bạn đời để cùng chung sống yên ấm nốt chặng đời còn lại.

Ánh đèn u ám rọi chiếu gian phòng bé nhỏ, cuộc hôn nhân như thế này còn chả bằng sự tự do tự tại của cuộc sống độc thân. Cuộc hôn nhân bất hạnh của chị gái khiến Mạch Khiết chợt cảm thấy hoảng sợ đối với tương lai của mình. Đàn ông không đáng tin tưởng như vậy, nhưng người phụ nữ luôn dốc lòng dốc sức yêu thương họ, tin tưởng họ. Hôn nhân, thật sự là một canh bạc lớn nhất cuộc đời của một phụ nữ! Còn tiền đặt cửa lại chính là hạnh phúc, niềm vui và tuổi xuân vô giá.

4

Mạch Khiết giao cho Lý Mộng Long một núi công việc:

- Anh hãy viết một bản kế hoạch về M Beautiful phiên bản mới cho tôi. Ngoài ra, chuyên đề anh hẹn Kha Đậu bao giờ thì có thể tiến hành, là chuyên đề có phong cách như thế nào, cũng cần phải viết một bản kế hoạch cho tôi. Còn nữa, chúng ta đã đăng quảng cáo tuyển dụng rồi, cuối tuần làm thêm giờ, anh tranh thủ thời gian đi tới khách sạn Hải Thiên đặt một phòng sang trọng khí thế, chúng ta sẽ tiến hành tuyển dụng ở đó, anh đi cùng tôi để chọn lựa nhân tài.

Anh ta ngẩng đầu lên, đôi lông mày rậm khê chau lại, môi trề ra vẻ bất lực:

- Thừa tổng biên tập đại nhân, bao nhiêu việc như thế này, đều giao cả ột mình tôi sao?

Mạch Khiết nói vẻ ngạo mạn:

- Chẳng phải anh chủ động yêu cầu vào tổ này của tôi sao? Nếu vậy anh hãy làm thêm chút việc để cho tôi nhìn thấy khả năng của anh. Tôi cảnh cáo anh, vào tổ này của tôi, cũng phải có thời gian thử việc đấy.

Anh ta nhún vai:

- Cô muốn thế nào thì cứ như thế đi!

Lâm Đại cầm cốc café bước từ trong phòng ra vừa vặn đi qua chỗ này, xót xa liếc nhìn Lý Mộng Long:

- Anh đấy, tổ của em lúc nào cũng hoan nghênh anh đến – rồi lại nói với Mạch Khiết – Cô liệu mình gắng sức như thế làm gì, mang tiếng là cô do tôi tuyển dụng vào, sao đầu óc lại không linh hoạt thế, M Beautiful phiên bản mới hoàn toàn có thể làm theo phong cách phiên bản nguyên gốc là được rồi, vẫn sẽ cứ bán chạy.

Mạch Khiết nhìn thẳng vào đôi mắt một mí của cô ta không chút e dè, giờ là lúc cô phản kích lại rồi, cần phải làm cho Lâm Đại nhớ rằng từ giờ trở đi Mạch Khiết đã không còn là thuộc hạ của cô ta nữa:

- Tôi muốn xây dựng phong cách của M Beautiful phiên bản mới như thế nào là công việc của tổng biên tập tôi đây, không liên quan gì tới cô chứ? Hơn nữa, xin cô về sau đừng bao giờ nói tôi là do cô tuyển dụng vào, lúc đó chẳng qua cô chỉ là một nhân viên quèn, làm gì có quyền về mặt nhân sự như vậy, nếu không phải là tôi cố gắng tôi cũng không trụ lại lâu dài ở M Beautiful được, càng không thể nào thăng chức được.

Cô ta quả nhiên trợn tròn mắt kinh ngạc, dường như lần đầu tiên cô nhận ra con người Mạch Khiết lại cứng rắn như vậy. Một hồi lâu sau, cô ta mới định thần lại cười khan “hi hi” mấy tiếng:

- Một số người nếu đã coi lòng tốt thành gan phổi lừa, vậy thì tôi cũng chả còn cách nào cả.

Cô ta vỗ vỗ vào bờ vai vững chãi của Lý Mộng Long:

- Hãy nhớ lời em nói, ở tổ của em, anh sẽ không vất vả như vậy.

Cô ta quay người định bước đi, hình như lại nhớ ra chuyện gì đó:

- À, các bạn đồng nghiệp đều đòi cô và tôi khao một bữa ăn uống và đi hát karaoke, cô muốn là mỗi người mời riêng hay là cùng tôi mời mọi người.

Thấy Mạch Khiết không trả lời, cô ta chau mày quay lưng bước đi.

Đợi cô ta hậm hực bỏ đi, Lý Mộng Long ngẩng đầu nhìn Mạch Khiết với vẻ rất vui:

- Mạch Khiết, tôi phát hiện ra con người cô, trí tuệ thì cũng khá còn năng lực tình cảm rất thấp, có phải cô tính sau khi lên làm tổng biên tập sẽ đắc tội với tất cả các đồng nghiệp sao?

Mạch Khiết nghĩ thầm, nếu như đổi lại là anh, suốt bao năm nay luôn bị một người đè đầu cưỡi cổ, vẻ ngoài thì là bạn bè, thực ra lúc nào cũng chiếm vị thế cao giống như một người ân nhân, trong lòng anh sẽ cảm thấy như thế nào? Huống hồ đúng như lời mình vừa nói với cô ta, Lâm Đại chỉ là khen ngợi vài câu lúc cô đang phỏng vấn, sau đó vẫn phải dựa vào sự phấn đấu và nỗ lực của bản thân mới có chỗ đứng trong M Beautiful, có liên quan gì tới cô ta chứ?

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Đừng quên tôi là cấp trên của anh, anh không thể bình phẩm lung tung về tôi. Còn nữa, sau này hãy gọi tôi là tổng biên tập Mạch.

Lý Mộng Long cười, lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ, cô gái này chắc là nghĩ tới cái ghế đó đến phát điên rồi, xem bộ dạng này cảm giác đúng là một kẻ tiểu nhân đặc chí điển hình.

Quay về phòng làm việc, mi mắt của Mạch Khiết giật liên tục, lòng thầm nghĩ không biết có chuyện xấu gì xảy ra hay không?

Mở cửa sổ, cô cúi xuống nhìn thế giới ở bên dưới tòa nhà, dòng xe ồn ào huyền ảo, người đi bộ bận rộn đi đi lại lại trong thành phố. Cô thầm nghĩ và tự hào, ở trong thành phố này, cuối cùng mình cũng đã đứng vững, dựa vào chính bản thân mình, dựa vào cơ hội, ở độ tuổi 25 đã leo lên được đỉnh cao. Bất luận phía trước còn có những phong ba bão táp gì, mình cũng đều điềm tĩnh đối diện, nắm chắc số phận trong lòng bàn tay mình.

Lúc tan làm, vừa đi ra khỏi tòa nhà công sở, gót giày đột nhiên rơi ra, Mạch Khiết suýt chút nữa thì bị ngã.

Chiếc giày cao gót thanh mảnh này đúng là không chắc chắn. Mạch Khiết đang định bắt taxi, một chiếc xe Ford màu đen lướt tới bên cạnh cô, cửa xe từ từ được hạ xuống, Lý Mộng Long liếc nhìn xuống chân cô:

- Có lên xe không?

- Không cần! – Mạch Khiết nghĩ về đầy cảnh giác, con người này nếu không có việc gì sẽ không ân cần chu đáo, vẫn nên tránh xa anh ta càng xa càng tốt.

8. Chương 04 Phần 2

Anh ta ném lại một câu hết sức kỳ quặc:

- Có việc gì thì nhớ gọi cho tôi nhé!

Mạch Khiết kinh ngạc nhìn anh ta:

- Đồ thần kinh, anh yên tâm, tôi quyết không gọi điện thoại cho anh đâu!

Khóe môi anh khẽ nhếch lên, nụ cười đó rõ ràng đem theo sự giễu cợt:

- Có việc gì cần cứ gọi cho tôi!

Câu nói này khiến cho Mạch Khiết cảm thấy có điều gì rất mờ ám. Thật là quá đáng, anh ta tưởng rằng anh ta là ai, chẳng qua cũng chỉ là cho tôi mượn chút tiền, chẳng qua cũng chỉ là giới thiệu bác sĩ cho Mạch Tiểu Lạp, sao anh ta lại dám cư xử vô lễ với cấp trên như vậy chứ?

Xe của Lý Mộng Long từ từ chuyển bánh, rồi dừng lại ở phía trước chừng 10 mét. Qua cửa kính chiếu hậu, anh nhìn thấy một người đàn ông da đen sì, mặc trang phục bảo vệ, tay ôm một bó hoa hồng chậm rãi bước từ trong phòng bảo vệ ra ngoài.

Mạch Khiết một tay xách giày cao gót, một tay vẫy taxi, nhưng lúc này đứng vào giờ cao điểm, chẳng bắt được chiếc xe nào cả.

Một mảng bóng đen xuất hiện sau lưng cô, cô quay đầu lại, một vùng màu đỏ chói mắt cô.

Mạch Khiết một chân đi chân đất, lùi lại không được thuận tiện, kêu lên thất thanh:

- Làm cái gì thế? Ai vậy?

Từ sau vùng đỏ rực đó thò ra một khuôn mặt đen sì sì, râu lởm chởm.

- Dừng sợ, dừng sợ, là tôi!

Nhìn khuôn mặt này, và cả bộ đồng phục trên người anh ta, Mạch Khiết tìm kiếm mãi trong bộ não mình hồi lâu mới có thể lơ mờ nhận ra.

- Ô, Tiểu Trương à! – Mạch Khiết không nhớ được tên của anh ta, chỉ nhớ được họ của anh ta.

- Cô Mạch, hoa này hy vọng cô sẽ thích! – Anh ta bẽn lẽn cười nói, trên mặt lộ ra sự e thẹn không hợp với độ tuổi của anh ta chút nào.

Mạch Khiết vô cùng kinh ngạc:

- Sao tự nhiên lại tặng hoa hồng cho tôi? Hoa hồng là đại diện cho tình yêu, không thể tặng bừa được.

Anh ta chỉ cười mà không nói, nhưng vẫn ngoan cố gơ hoa ra, bộ dạng giống như nữ thần tự do, giơ cao ngọn đuốc sáng.

Mạch Khiết cuối cùng cũng định thần lại, trong lòng cảm thấy buồn bực, cô đã hiểu tại sao mí mắt cô cứ giật liên hồi – chắc là lại gặp phải số đào hoa thôi?

Số đào hoa thôi của Mạch Khiết rất nhiều, nhiều đến mức độ nào, đi ăn kem mấy lần, cậu nam sinh bán kem liền gửi email cho cô; đi đến quán café uống café, nhân viên phục vụ nhét vào tay cô mảnh giấy ghi tên và số điện thoại của anh ta; ngay cả những độc giả không biết tên cũng chọn ra tên của cô giữa bao nhiêu biên tập viên trong tạp chí để viết thư tình, mở đầu viết: Chị (cô, em, cô gái, người đẹp, thậm chí anh, chú...) Mạch Khiết thân mến! I love you!

Ai cũng đều mong muốn có được số đào hoa nhưng chả ai thích mới sáng sớm dậy đã phát hiện trong vườn toàn là hoa đào thôi, thế nên hoa đào đẹp để khoe sắc mà mình vẫn luôn mong ngóng chả còn chỗ mà rơi xuống.

Rất nhiều người quen đi qua đều kinh ngạc đổ dồn mắt về phía họ, nhìn cô gái Mạch Khiết ăn mặc thời trang bị một người đàn ông thô lỗ mặc quần áo bảo vệ đeo bám. Mạch Khiết hận một lỗi không thể giống như thủy thủ Popeye mọc ra được một cánh tay có sức mạnh, chỉ cần khê khua tay, gió mây thay đổi, động đất núi rung để quạt cho bông hoa đào thôi này bay tới tận nơi âm u lạnh lẽo nhất.

Nhưng Mạch Khiết là thực nữ, cho dù có chán ghét một người tới đâu nữa, trên mặt bắt buộc phải giữ nụ cười dịu dàng e thẹn:

- Ôi, tôi bị dị ứng với hoa, anh hãy giữ lại đi, cảm ơn nhé!

Anh ta nói:

- Lại yếu đuối như vậy à? Cô đã ăn cơm chưa, hay là tôi mời cô đi ăn nhé!

Mạch Khiết xách chiếc giày cao gót đi chân đất, lại bị người ta mời đi ăn, trong lòng thấy căm hận lắm.

Mạch Khiết nói:

- Không đi đâu, giày của tôi bị hỏng rồi, không thể đi chân đất được.

Anh ta tiếp tục ngại ngùng nói:

- Họ đã bàn tán về chúng ta rất lâu rồi...

Câu nói này khiến cho Mạch Khiết rất tò mò:

- Họ là những ai? Bàn luận gì cơ?

Anh ta ngại ngùng cúi đầu, trên mặt thoáng ửng đỏ giống như những cậu thiếu niên đang thẹn thùng, nhưng mặt anh ta quá đen, cho nên trở thành đen đỏ trông giống như một người đàn ông say rượu đang lảo đảo.

- Các đồng nghiệp của tôi, họ nói lần nào cô cũng để ý đến tôi, chỉ mỉm cười với một mình tôi, rất hòa nhã, thân thiết, rất đáng yêu...

Mạch Khiết giống như người vừa tỉnh cơn mơ, cô đã nhớ ra rồi, anh chàng Tiểu Trương này đã từng tốt bụng giúp cô bê đồ vật nặng vào trong văn phòng làm việc của họ, cho nên có đôi khi gặp anh, Mạch Khiết khẽ mỉm cười gật đầu thể hiện sự thân thiện, thật không ngờ lại gây nên sự rơi rụng lá tủa của hoa đào thối. Trên thế giới này, rốt cuộc có để cho người ta được cười nữa không chứ. Đúng là phải viết một bài “Không nên mỉm cười với người lạ!”

Mạch Khiết mỉm cười đau khổ, từ từ thò tay vào trong túi, lấy di động ra, ấn máy:

- Mau đến cứu tôi...

Lý Mộng Long nói:

- Cần giúp đỡ rồi à?

Anh ta đã theo thưởng thức “tiết mục” này qua gương chiếu hậu suốt từ nãy đến giờ.

Mạch Khiết bực bội:

- Bớt nói linh tinh đi, đây là mệnh lệnh!

Chiếc xe Ford bắt đầu đi lùi lại, lùi sát đến tận bên cạnh cô. Anh ta mở cửa xe, bước xuống, một tay đón lấy bó hoa hồng:

- Ừm, hoa này hơi héo rồi, chắc là đồ rẻ tiền phải không? Chúng tôi đi xem phim rồi đi ăn, anh có muốn đi cùng với chúng tôi không?

Tiểu Trương ngẩn người, đau lòng nhìn chằm chằm vào bó hoa hồng mình mua.

Lý Mộng Long nói:

- Có đi không, chúng tôi mời.

Tiểu Trương yếu ớt lắc đầu:

- Không, không, không đi đâu, cảm ơn...

Trước khi anh ta quay người đi, lại xót xa nhìn thêm lần nữa bó hoa hồng Lý Mộng Long đang cầm dốc ngược trong tay. Nhưng Lý Mộng Long mặc kệ Mạch Khiết ra sức ra hiệu bằng mắt, cũng không chịu trả lại hoa cho người ta.

Lần này, không cần anh ta mở miệng mời, Mạch Khiết cũng đã tự động ngồi vào chiếc xe Ford.

Anh ta ném bó hoa xuống ghế sau, đóng cửa xe, nói với Mạch Khiết:

- Tôi sai rồi!

Mạch Khiết không hiểu chuyện gì:

- Anh sai cái gì?

- Lần trước chẳng phải tôi nói không có người đàn ông nào theo đuổi cô sao, tôi đã sai rồi, vẫn có người theo đuổi cô, lần da đó, đúng thật là còn vượt qua cả Cổ Thiên Lạc, nếu như hai người đứng cạnh nhau chắc chắn sẽ khiến cho bao nhiêu người hoảng sợ, người ta sẽ tưởng rằng Hắc Bạch Vô Thường đi vi hành.

- Anh lái xe bằng miệng hay là bằng móng vuốt vậy? Lái xe đi! Nói nhiều quá, thực đáng ghét!

Mạch Khiết vô cùng bức bối, tại sao mí mắt lại vẫn cứ nháy liên hồi thế không biết? Còn có kiếp nạn gì chưa đến sao?

Anh ta cố gắng kìm nén bật cười, khởi động xe:

- Không phải chứ! – Mạch Khiết cuối cùng cũng định thần lại – Sao anh lại biết tôi sẽ phải nhờ anh giúp đỡ?

Anh ta cười nói:

- Tôi đã chú ý thấy người đàn ông đó cầm bó hoa hồng nhìn cô chăm chăm hồi lâu.

- Anh cũng thật tinh tế! Chắc chắn thường xuyên làm cái việc này!

Anh ta quay đầu lại liếc nhìn Mạch Khiết một cái, ánh mắt di chuyển từ khuôn mặt trắng ngần của cô xuống phía dưới cổ, cho xuống tận vị trí xương quai xanh, nhìn thấy chiếc cổ thoáng lộ ra của cô. Hôm nay Mạch Khiết mặc một chiếc áo sơ mi viền bèo ôm sát người.

Anh ta nói:

- Con người cô, ăn nói cay nghiệt, tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nhưng vẫn rất gợi cảm, cũng khó trách lại có thể cuốn hút được sự chú ý của đàn ông.

Mạch Khiết bắt giắc khoanh hai tay trước ngực nói:

- Trong đầu óc anh toàn là nghĩ những gì vậy, tôi không phải là loại người như anh nghĩ đâu.

Anh ta nói nghiêm túc:

- Cô yên tâm, tôi quyết không cưỡng dâm cô đâu.

Xem ra hai chữ “cưỡng dâm” Mạch Khiết nói linh tinh trong lúc uống say đã trở thành câu cửa miệng của anh ta rồi.

- Nói thực, cô cũng không thể nào lần nào cũng nhờ tôi đến cứu giá thế này, cô cũng cần phải có một người bạn trai thực sự đi, khắp nơi trên thế giới đều là đàn ông, chẳng lẽ cô không ưng một người nào sao?

Nhìn khuôn mặt đầy vẻ hiếu kỳ của anh ta, Mạch Khiết chau mày nói:

- Thực ra nói thật lòng, trừ anh, còn ai tôi cũng ưng hết.

- Vậy... để tôi lái xe đưa cô quay trở lại, giao lưu cùng với anh chàng bảo vệ đó, không khéo sẽ tạo được ánh sáng rực rỡ chói lòa như sao hỏa đâm vào trái đất đấy.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, dẫu đôi môi nhỏ xinh, không nói gì nữa.

Xe lướt êm ru trên đường.

Lý Mộng Long bật nhạc, mở bài “Cảm ơn” của Trần Dịch Tấn:

Cả ngày mệt mỏi lê bước về nhà, không có ai đợi cửa

Có cái đèn bị hỏng, cả căn phòng trở nên lạnh lẽo

Bụng đói meo muốn ăn một bát mì nóng

Phích nước chẳng còn lấy một giọt nước nóng nào

Nơi đây thiếu đi nụ cười và ánh mắt em

Như thể mọi thứ đều bị phủ lên một lớp bụi

Thì ra anh mới là người dựa dẫm nhất

Anh cần em hơn là em cần anh...

Anh ta lạnh lùng nói:

- Tôi đã hẹn xong với Kha Đâu rồi, trong tuần này, anh ta sẽ tranh thủ thời gian đến để ký hợp đồng chuyên đề với M Beautiful phiên bản mới, thời hạn là một năm.

Mạch Khiết ngẩn người, một năm! Sao anh ta lại có thể làm được điều này?

- Anh thực sự đã hẹn được anh ta sao?

Lần này đến lượt Mạch Khiết trở nên hiếu kỳ:

- Anh ta rốt cuộc trông như thế nào? Anh ta năm nay bao nhiêu tuổi? Đừng nói với tôi anh ta mới có 18 tuổi, từ khi Quách Kính Minh xuất hiện, tôi không còn nghi ngờ thiên tài không phân biệt tuổi tác, giới tính, thậm chí là cả xu hướng giới tính nữa.

- Cũng không trẻ như vậy, nhưng cũng không già, khoảng chừng tuổi tôi, 27 tuổi, nói thực, anh ta là anh em của tôi.

Mạch Khiết thấy hơi nghi ngờ:

- Anh em của anh? Anh lại có một vị anh em là đại thần sao?

Anh ta thở dài:

- Thực ra đừng nói cô kinh ngạc, ngay chính tôi cũng không thể tin nổi. Thằng nhóc này trước đây thành tích học tập rất tệ, năm nào cũng thi lại, việc trai gái yêu đương thì khỏi nói, lần nào cũng bị gái đá, lúc tốt nghiệp tiểu học vẫn còn nói lắp, đừng nói viết tiểu thuyết, bảo cậu ta viết bài giới thiệu bản thân còn không viết ra hồn. Ai mà biết được giờ lại nổi danh lừng lẫy thế này, đúng là số phận!

Mạch Khiết vẫn bán tín bán nghi:

- Bất luận thế nào, cứ gặp đã rồi nói sau, chưa ai gặp mặt anh ta có thực sự là Kha Đâu hay không?

- Rất đơn giản, một người có thay đổi thế nào, văn phong của anh ta cũng sẽ không thay đổi, là con la hay con ngựa, dắt ra đi một vòng là biết ngay mà. Tôi làm việc quan trọng, cô cứ yên tâm, tuyệt đối không làm hỏng chuyện của cô.

Mạch Khiết trầm ngâm không nói, trong lòng tràn ngập nỗi mong đợi và sự hiếu kỳ đối với nhân vật Kha Đâu này. Có độc quyền chuyên đề của anh ta, M Beautiful phiên bản mới chắc chắn sẽ rất tuyệt.

Xe Ford đưa Mạch Khiết đến tận bên dưới khu chung cư của cô, Lý Mộng Long nói:

- Không mời tôi lên nhà uống café sao?

Mạch Khiết nói dối anh ta:

- Thành thật xin lỗi, nhà tôi không có café, để hôm khác nhé!

Mạch Khiết nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi lướt qua cô, đang khoác một chiếc túi rất to, vội vàng nhiệt tình giơ tay đang xách đôi giày hồng lên vẫy vẫy chào hỏi:

- Châu Vũ Mân! Anh lại đến sửa ống nước cho khách đấy à?

Vừa nhìn thấy cô, Châu Vũ Mân cũng nở ra nụ cười rạng rỡ:

- Đúng vậy, vừa mới làm xong, bồn cầu nhà cô không có vấn đề gì chứ?

Đột nhiên, sắc mặt anh ta đanh lại, hét lớn:

- Cẩn thận! – Anh lao tới, đứng lên trước che cho cô, chiếc túi đó chắn đỡ, chỉ nhìn thấy một chiếc gậy gỗ bay sang bên cạnh.

Mạch Khiết sợ hãi mặt trắng bệch, quay đầu lại nhìn, là hai thanh niên bất hảo lạ mặt, trong tay chúng cầm một thanh gậy gỗ rất to. Nhìn ra xa thêm chút nữa, Mạch Khiết nhìn thấy một bóng người quen thuộc, đó chính là Tiểu Ngọc đã bị cô đuổi đi.

Thì ra cô ta đưa người đến tìm Mạch Khiết để báo thù.

Mạch Khiết nghĩ thầm, nhất định tên Trần Hạo thổ đế đó đã nói cho cô ta địa chỉ nhà mình.

Châu Vũ Mân hét lớn với mấy thằng lưu manh đó:

- Thật không ngờ chúng mày lại ức hiếp một cô gái tay không tác sát.

Bọn lưu manh không lên tiếng, cứ gờ gợ lên đánh. Châu Vũ Mân mặc dù thân hình cao to, nhưng rất cuộc hai năm đâm không đo lại được bốn tay, nên đã bị dính mấy đòn vào người.

Lý Mộng Long từ trong xe lao ra, chạy đến phía sau một tên lưu manh, túm chặt lấy cổ hắn, tên đó lật tay ra phản đòn, anh liền đập mạnh vào sống lưng tên đó, đẩy hắn ngã xuống đất.

Động tác rất gọn gàng mau lẹ, như thể anh ta là con nhà võ.

Anh ta lại tới giúp đỡ Châu Vũ Mân, cũng đánh tên còn lại ngã nhào xuống đất.

Bảo vệ vội vàng chạy tới, bắt giữ hai tên lưu manh gây gổ, Mạch Khiết thấy Tiểu Ngọc đã chạy mất dạng từ lâu.

Cảnh sát 110 nhanh chóng ập tới, Mạch Khiết nói rõ tình hình, cảnh sát lấy lời khai ngay tại hiện trường, rồi giải hai tên lưu manh đi.

Mạch Khiết mời Châu Vũ Mân lên nhà mình để bôi thuốc xoa dầu, không ngờ Lý Mộng Long cũng theo lên. Mạch Khiết quay đầu hỏi:

- Anh muốn làm gì?

Anh nói:

- Lần này có thể mời tôi uống café được rồi chứ?

Nghĩ đến việc anh ta cũng giúp đỡ, không tiện từ chối anh ta, đành phải mời anh ta vậy.

Mạch Khiết thận trọng xoa dầu cho Châu Vũ Mân, nói đầy cảm kích:

- Thực sự cảm ơn anh quá, nếu không phải là anh, chắc chắn đầu tôi đã bị chúng đánh cho nở hoa rồi.

Châu Vũ Mân cười hiền lành:

- Tôi không lại được đâu, may mà có anh đây giúp đỡ, anh ấy biết đánh nhau hơn tôi.

Lý Mộng Long nói:

- Đương nhiên rồi, tôi đã luyện mấy năm võ tay không, có thêm vài tên lưu manh nữa, tôi vẫn cứ đánh cho chúng tơi bời hoa lá.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái, nghĩ thầm, anh cứ tha hồ mà khoác lác đi! Cô đi vào bếp pha café Mocha của Ý, bê đến trước mặt Lý Mộng Long:

- Này, đừng có nói tôi không biết cảm ơn, mời anh uống café!

Mạch Khiết nhớ đến việc lần trước Châu Vũ Mân nói anh muốn tìm thuê phòng trọ, bèn hỏi anh đã thuê được phòng trọ hay chưa.

Anh lắc đầu về bất lực:

- Rất khó tìm, những phòng trọ phù hợp quá hiếm, hoặc là quá đắt, hoặc là cách đây quá xa.

Mạch Khiết nói:

Nhà chị gái tôi vừa vặn đang có một phòng trống, tôi giới thiệu anh đến đó nhé, tầng 3, khoảng 40m², tiền thuê rất rẻ, anh có thể ăn chung cùng với chủ nhà, cũng rất gần đây. Tôi ghi số điện thoại cho anh, anh hãy liên hệ với chị tôi.

Cô nghĩ, tìm một người khách trọ là nam giới, anh rể cũng không có cách nào làm bữa được, hơn nữa, nhân phẩm của người khách nam này cũng rất tốt.

Anh vui vẻ đồng ý, luôn miệng nói cảm ơn.

Lý Mộng Long đưa lại cho Mạch Khiết cốc café trống không:

- Còn nữa không?

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Anh tưởng rằng đang uống nước trắng đấy à, thưởng thức café không phải là như trâu uống nước đâu.

- Cô tưởng là tôi không biết sao, nhưng cô có rót nước cho tôi đâu, tôi đành phải lấy café để giải khát. Đánh nhau toát nhiều mồ hôi, tôi chỉ là đang bổ sung thêm thủy phân thôi.

Mạch Khiết thấy hơi ngại, mãi chăm sóc Châu Vũ Môn, nên đã quên rót trà mời họ.

Mí mắt cuối cùng cũng không giật nữa, kiếp nạn cuối cùng cũng đã qua.

Sau khi tiễn Châu Vũ Môn, Mạch Khiết lại tiễn Lý Mộng Long ra xe Ford, anh ta hỏi cô về nghi ngờ:

- Rốt cuộc cô đã gây ra tai họa gì vậy? Đã gieo thù chuốc oán với bọn lưu manh ở đâu vậy?

- Chuyện gia đình của người khác, anh lo lắng làm gì? Ôi, cái xã hội này, lòng người xấu xa không được như người thời xưa, hôm nay tôi thực sự đã bị kinh hồn bạt vía một phen...

Anh ta nở nụ cười đầy ma mãnh:

- Của ai vậy?

Mạch Khiết không hiểu:

- Cái gì của ai? - Rồi lập tức hiểu ngay ra, mặt đỏ bừng, véo anh ta một cái thật mạnh – Trong M Beautiful sao lại nảy nòi ra loại người bại hoại như anh chứ?

Anh ta đau đón hét lên, nhưng miệng vẫn không chịu nhún nhường:

- Tôi biết chắc chắn không phải là của tôi, cô hãy tha cho tôi đi!

Trước khi Mạch Khiết phát điên lên, anh ta vội vàng lao vút xe rời khỏi hiện trường.

Vàng trắng sáng vàng vạc lặng lẽ lộ ra khỏi đằng sau đám mây, ánh trăng xuyên qua bóng cây, lộ ra những giọt sáng lấp lánh như miếng ngọc vỡ, trong đáy mắt toàn là một mảng ánh sáng trắng long lanh. Đám mây trôi lững lờ như lông vũ mềm mại, bị cơn gió thổi bay đến tận nơi chân trời. Bầu trời tối đen sạch sẽ trông giống như một con người mắt khổng lồ sâu hoắm, đang cúi nhìn cái thế giới trông giống như con quái thú đang nằm bò ra.

9. Chương 05 Phần 1

Chương 5: Con người càng trưởng thành càng cô đơn

1

Mạch Khiết ngồi ở trong căn phòng khép kín sang trọng của khách sạn Hải Thiên. Mới sáng sớm, bên ngoài đã chật kín đủ mọi kiểu người đến để xin dự tuyển.

Hôm nay thời tiết xấu, ngoài trời đổ mưa phùn lất phất, sương mù sà xuống, sắc trời âm u. Mặc dù căn phòng khép kín rất rộng rãi, nhưng vì người qua người lại đông đúc, nên không khí có vẻ khó lưu thông. Mạch Khiết khẽ ho húng hắng, cổ họng thấy hơi khó chịu. Lý Mộng Long đưa cho cô một cốc trà nóng, còn cả một túi kẹo ngậm thông họng.

Mạch Khiết nhớ đến một chuyên mục M Beautiful đã từng làm trong một số, thảo luận xem người đàn ông như thế nào là sát thủ chí mạng của nữ giới. Chú ý từng chi tiết nhỏ, chu đáo tỉ mỉ, tuần tú thoắt đạt, có thể nói những điều hay lẽ phải, anh chàng trước mặt đây gần như thứ nào cũng có đầy đủ cả, thảo nào anh ta gần như được lòng tất cả những đồng nghiệp nữ chưa kết hôn – không bao gồm cô.

Anh ta khẽ nói:

- Cô nhìn tôi đầy âu yếm như thế làm gì chứ?

Mạch Khiết bực bội nói:

- Đứng sang bên đi, ở đây không có việc cho nhân viên quèn như anh.

Anh ta lâu bầu:

- Cô lúc nào cũng nhấn mạnh thân phận nhân viên quèn của tôi, để thể hiện rõ được thân phận tổng biên tập của cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh Mạch Khiết giúp cô sắp xếp lại tài liệu của những người đến xin tuyển dụng.

- Những người đến toàn là những kiểu người gì chứ?

Một chú bốn mươi tuổi nói:

- Cô có cần nhân viên khuôn vác không?

Rõ ràng trên mục đăng tin tuyển dụng dùng bút màu viết rõ mấy chữ thật lớn: Biên tập viên, Thiết kế mỹ thuật... cơ mà.

Còn nữa:

Nhân vật A:

- Mặc dù tôi chỉ có học lực tốt nghiệp cấp 3 nhưng trường cấp 3 tôi học là trường điểm của huyện...

- Ồ, vậy thì tôi khuyên bạn nên quay về huyện của các bạn xin việc.

Nhân vật B:

- Ở chỗ các bạn tiền lương cơ bản có được ba vạn tệ không? Có cung cấp nhà ở và xe hơi không? Có được đi du lịch nước ngoài không? Không cần ngồi ở văn phòng chứ...

- Nếu có vị trí nào tốt như vậy, phiền bạn hãy tiện thể giới thiệu cho tôi luôn nhé!

Nhân vật C:

- Tôi không đến để xin tuyển dụng, tôi đến để hỏi các vị có cần người như tôi để làm người mẫu tạp chí không?

Mạch Khiết liếc mắt nhìn cô ta, giật nảy mình bởi quảng mắt thâm sì của cô ta:

- Người mẫu bìa của chúng tôi thường là mời những ngôi sao nổi tiếng.

Nhưng nếu sau này định mời gấu trúc làm ảnh bìa thì có thể suy xét đến việc đề nghị cô ta tham gia.

Nhân vật D:

- Tôi thấy các bài viết của M Beautiful rất tệ, toàn bộ tạp chí nên đăng thơ của tôi, thơ của tôi nếu như được phát hiện chắc chắn có thể khiến cho Cố Thành từ trong quan tài tức giận nhảy ra ngoài, cái gì mà “đêm đen cho tôi đôi mắt màu đen”, đó đúng là câu thơ dở hơi không ra gì, xem thơ của tôi đây mới là thơ “tôi là một con cá, một con cá không có đuôi”... Cái gì, các bạn không đăng thơ à? Sao các bạn lại không có trình độ văn hóa đến thế, văn đàn Trung Quốc chính là bị hủy hoại ở trong tay đám người như các bạn...

- Cảm ơn lời khen ngợi của anh! Người tiếp theo...

Nhân vật E:

- Tôi biết tôi không đạt tiêu chuẩn, tôi chỉ muốn đến để tận mắt chứng kiến phong cách làm việc của nhân viên M Beautiful, xin lỗi tôi có thể chụp ảnh chung với cô được không? A! Không được à! Vậy làm người ta thất vọng quá đi! Vậy có thể kí tặng được không? Tôi cảm thấy cô và tôi trông rất giống hai chị em đấy...

Mạch Khiết không thể không thô lỗ cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của cô ta:

- Người tiếp theo!

Nhân vật E lập tức chuyển hướng mục tiêu sang Lý Mộng Long:

- Trời ơi, anh đẹp trai quá, anh giống như Ngô Tôn[1] đấy.

[1] Người mẫu kiêm ca sỹ Đài Loan rất nổi tiếng.

Cô ta vừa nói vậy quả nhiên vang lên một loạt những tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếp đó liền có mấy cuốn sổ được đưa tới mời anh ta kí tên.

Buổi tuyển dụng đã trở thành buổi kí tặng rồi. Mạch Khiết hoa mây chóng mặt, chỉ muốn ngất xỉu.

Có một cô gái mặc áo phông trắng và quần bò, đeo một đôi kính có viền rộng, trông rất nho nhã thanh tú.

Cô ta đưa ra một bản sơ yếu lý lịch rất rõ ràng, Mạch Khiết vừa nhìn thấy trường tốt nghiệp, liền nảy sinh một thứ cảm giác thân thiết, chính là trường của cô, thì ra cô gái này chính là tiểu sư muội của cô. Cô ta nói:

- Em biết chị! – Giọng nói thoáng run rẩy.

Mạch Khiết ngẩn người, cô không phải người nổi tiếng, sao cô gái này lại biết được cô nhỉ? Hơn nữa, trong đôi mắt trong veo đó quả nhiên còn thể hiện rõ sự sùng bái.

- Lễ kỉ niệm 60 năm thành lập trường chị đã quay lại trường, còn có một buổi diễn giảng ở lễ đường đã làm chấn động cả khoa Trung văn, em đã đi đến phòng tài liệu của trường tìm về chị, chị tên là Mạch Khiết, đã đến làm việc tại M Beautiful, là trưởng ban, là tài nữ.

Mạch Khiết cảm thấy hơi ngượng ngùng. Nhưng những lời nịnh nọt khen ngợi ai cũng đều thích nghe cả.

Lý Mộng Long chợt nói xen vào:

- Gì, đừng gọi người ta là trưởng ban, người ta bây giờ đã là tổng biên tập rồi, thăng chức rồi đấy! Cô gọi hạ chức người ta xuống thì người ta sẽ không vui đâu.

Mạch Khiết lườm Lý Mộng Long một cái, nghĩ thầm trong lòng, tôi tầm thường giống như anh sao? Cô cúi đầu xuống lướt nhanh qua hồ sơ của tiểu sư muội, Lâm Mạnh, 22 tuổi, sinh viên sắp tốt nghiệp đại học, chưa có kinh nghiệm làm việc nhưng đã được đăng khá nhiều tác phẩm.

Dựa vào năng lực của em, muốn vào M Beautiful thì hơi khó khăn.

Mạch Khiết suy nghĩ cân nhắc câu từ, ánh mắt cô gái tỏ rõ sự thất vọng, nhưng vẫn giữ được sự trấn tĩnh:

- Không sao đâu ạ, cứ coi như em được trải nghiệm một lần.

Mạch Khiết nhìn đồng hồ đeo tay:

- Nếu như em có thể chấp nhận một người cấp trên nghiêm khắc và tính cách thay đổi hơi thất thường, hơn nữa làm việc có hiệu quả và rất tỉ mỉ thì có thể xem xét để em làm trợ lý đặc biệt. đương nhiên, tạm thời vẫn là mang tính chất kiến tập.

Mắt cô gái chợt bừng sáng:

- Ý chị là?

- Không vội, nếu như trong 10 phút em có thể mua được một cốc Starbucks không đường, cháo trứng Kỳ Ký, và phô tô số tài liệu này thì mới qua được cửa đầu tiên.

Cô gái đón lấy tài liệu, quay người chạy đi luôn.

Mạch Khiết mỉm cười nhìn cô gái chạy ra khỏi tầm nhìn của mình, cô gái thật giống như Mạch Khiết năm đó! Mặc dù chỉ lớn hơn cô ta hai tuổi nhưng tự cảm thấy ánh mắt nhìn cô ta đã tràn ngập tình yêu nhân từ của bà ngoại, Mạch Khiết tưởng như tâm thái mình đã nhanh chóng già nua trở thành bà ngoại rồi.

Từ lúc nào, sự trẻ trung đó, mặc chiếc áo phông màu trắng Li Ning cũng đều cảm thấy mình rất đẹp, nhìn thấy cậu thanh niên điển trai thì hàng lông mi run rẩy suốt cả ngày, cùng các bạn bạn ngày thì cầm chậu rửa mặt đánh nhau, buổi tối lại ngủ chung một chiếc gối, những năm tháng đó giờ đây đã một đi không trở lại, giống như nước sông Trường Giang cuộn cuộn chảy xiết.

Lúc đang còn trẻ tưởng rằng cả thế giới này sẽ chuyển động theo mình, mình là người chủ quyền lực nhất trên thế giới này, bây giờ mới hiểu được quan điểm đó thật trẻ con và buồn cười làm sao, người hùng mạnh hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một đỉnh ốc nhỏ bé ở trong một chiếc bánh xe khổng lồ, sẽ nhanh chóng bị người khác lãng quên trong vòng ánh sáng vận chuyển với tốc độ chóng mặt... Nhưng Mạch Khiết hiểu, những người hiểu được đạo lý này cũng có nghĩa người đó đã già, cây cối biến đổi từ tốt tươi mơn mớn sang già cỗi úa tàn, đây là một vòng tuần hoàn vĩnh hằng mà mọi vật mới cũ luôn hoán đổi vị trí cho nhau.

8 phút sau, cô gái tên gọi Lâm Mạnh này đã hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn, Mạch Khiết đưa cho Lý Mộng Long tài liệu của cô ta, dặn dò anh ta cất vào túi hồ sơ.

Có hơi phá lệ một chút, nhưng cô tin vào con mắt của mình.

2

Lâm Đại đi đôi giày cao gót 8 cm, yếu điệu bước vào văn phòng làm việc của Mạch Khiết, trước đây cô ta là khách thường xuyên ở chỗ Mạch Khiết, từ khi hai người bọn họ đều được thăng chức, cô ta gần như không đến chốn này nữa.

Bây giờ, cô ta mặc một chiếc váy hãng Luis Vuitton màu café của Hàn Quốc sản xuất, trông vô cùng kiều diễm xuất hiện trước mặt Mạch Khiết, Mạch Khiết lạnh lùng liếc nhìn cô ta, rất muốn chế giễu cô ta ăn mặc giống như bà ngoại của búp bê Barbie.

Lâm Đại thoáng chút đỏ kị khi liếc nhìn mặc chiếc váy lụa tơ tằm màu phấn hồng của Chloé[2], làn da Mạch Khiết trắng hơn cô ta, cho nên rất thích hợp với những màu sáng, cô ta ganh ghét đỏ kị với tất cả những phụ nữ có làn da trắng hơn cô ta.

[2] Là một công ty thời trang được Gaby Aghion thành lập vào năm 1952. Trụ sở của nó hiện nằm ở Paris.

Lâm Đại ngồi xuống đối diện trước mặt Mạch Khiết, tỏ thái độ rất chuyên nghiệp, nghiêm giọng hỏi:

- Về bữa tiệc mời đồng nghiệp, cô đã nghĩ ra nên sắp xếp như thế nào chưa?

Mạch Khiết so vai:

- Cô cứ quyết định đi, tôi góp một nửa tiền là OK rồi.

- Vậy thì chọn một ngày nào đó trong tháng này đi thẳng đến khu Resort u Mật nhé, hát karaoke, ăn cơm, bơi lội, đánh golf, tôi có bạn làm quản lý cao cấp ở đó, tính theo đầu người, cuối cùng còn được giảm 20%.

Mạch Khiết nghĩ đến số tiền tiết kiệm của mình đã bị tiêu hết, còn cả số tiền nợ Lý Mộng Long, bỏ ra số tiền lớn để mời mọi người như vậy, cô sao có thể trả nợ được chứ? Nhưng bất luận thế nào cũng không thể mở miệng ra đề nghị đi ăn KFC cho xong chuyện được.

Lý Mộng Long đưa tài liệu bước vào, nghe nói đi đến khu resort:

- u Mật được đấy, tổng biên tập Lâm, cô thật là rộng rãi...

Lâm Đại được khen ngợi, lông mày nhướng cao vẻ kiêu hãnh, liếc nhìn tập tài liệu anh ta cầm trong tay, nói vẻ rất xót xa:

- Nhân tài như anh sao lại làm việc này, đúng là đã lãng phí nhân tài!

Mạch Khiết giễu cợt nói:

- Đúng vậy, đưa đến tổ của cô nhiệm vụ của anh ta chính là đưa cô đi dạo mua sắm và ăn uống, như vậy mới đúng là tận dụng hết năng lực của người tài.

Sau khi Lâm Đại rời khỏi đó, Mạch Khiết nhìn chằm chằm vào Lý Mộng Long vẻ đầy thù hận:

- Tôi cũng phải bỏ tiền ra một nửa, anh muốn nói cô ta hào phóng còn tôi keo kiệt sao?

Anh ta cười vẻ xấu xa:

- Tôi thấy trên mặt cô rõ ràng là viết hai chữ “oan uổng”, nếu như tôi nhớ không nhầm thì cô còn nợ tiền tôi cơ mà, cô có tiền để mời mọi người sao?

Mạch Khiết thở dài, nếu như không phải tên khốn Trần Hạo đó thì mình đâu có thể thảm đến mức như này.

Thấy sắc mặt cô rầu rầu, anh ta bước tới gần Mạch Khiết nói thầm:

- Yên tâm đi, việc mời mọi người cứ để tôi lo liệu, ông chủ của u Mật là bạn tôi, tất cả miễn phí, còn giúp cô làm một việc tiện thể giúp người.

Mạch Khiết không tin:

- Anh là một nhân vật tiểu tốt, người ta dựa vào đâu mà để lỗ vốn miễn phí tất cả, lại để cho anh ta lỗ vốn chết mất à.

Anh ta cười ha ha:

- Nhân vật tiểu tốt thì không có vài người anh em sao? Anh ta là fan hâm mộ cuồng nhiệt của Kha Đậu, có thể được gặp Kha Đậu một lần là đã mãn nguyện lắm rồi, mời Kha Đậu nhé, có anh ta ở đó, nói gì cũng được. Cô còn có thể mời cả cô cháu họ Mạch Tiểu Lạc đáng yêu của cô nữa, nói thật, gặp cô bé có một lần mà đến giờ tôi không thể nào quên, người phụ nữ mang thai mà nhún nha nhún nhẩy, tôi quả thật lần đầu tiên nhìn thấy đấy.

Anh ta vừa nhắc đến Kha Đậu, Mạch Khiết đã tự động bỏ qua sự giấu cột của anh ta đối với Mạch Tiểu Lạc, dồn trọng điểm vào việc kí kết hợp đồng, thúc giục vào công việc, việc chuyên đề anh cần phải gấp rút thời gian để hoàn thành.

Anh ta lững thững bước ra ngoài, buông lại một câu:

- Cô cứ chuẩn bị hợp đồng trước đi!

Con người này, luôn luôn tự bỏ đi trong lúc vừa mới thu hút sự chú ý của bạn, Mạch Khiết nghĩ chắc đây cũng là thái độ của anh ta với tình yêu, sau khi làm cho người phụ nữ chờ đợi thật lâu, sẽ rút lui, giống như sát thủ bóng hình, lặng lẽ tiếp cận bạn và bất ngờ đâm cho bạn một nhát dao, đợi đến khi máu của bạn chảy mãi và đau lòng khôn tả thì hắn ta cũng lặn biến mất tăm mất dạng rồi.

Lý Mộng Long bước ra khỏi văn phòng của Mạch Khiết, gặp Lâm Mạnh vừa mới mua café Starbuck không cho đường về cho Mạch Khiết, anh ta hỏi về hiệu kỳ:

- Có nhỏ nước bọt vào trong cốc café không?

Lâm Mạnh mặt lạnh tanh nói:

- Xin anh hãy tôn trọng thần tượng của tôi một chút!

Lý Mộng Long so so vai nói:

- Nhớ là đòi tiền bo của thần tượng cô đấy!

Trước khi Kha Đậu đến, Mạch Khiết yêu cầu tất cả nhân viên đều phải hành động, tiến hành khử độc dọn dẹp sạch sẽ tất cả văn phòng và phòng họp.

Mạch Khiết vỗ vỗ tay:

- Xin mọi người chú ý, hãy cất toàn bộ những thứ có xu hướng thiên về nữ giới.

- Tờ tạp chí dành cho nam giới có bìa là Nicole Mary Kidman[3] thì sao?

[3] Nicole Mary Kidman: một nữ diễn viên người Úc đã từng đoạt giải thưởng danh giá Oscar vào năm 2003. Bên cạnh giải Oscar, cô cũng đã 3 lần được trao tặng giải Quả Cầu Vàng cho danh hiệu nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.

- Cất đi!

- Cặp cốc trà đôi Mickey Minnie thì sao?

- Mickey thì để Minnie cất đi!

- Thế đôi bốt một bên chân là hình phụ nữ, một bên chân là hình nam giới thì sao?

- Vậy thì đi chân đất!

Mạch Khiết vẫy tay gọi Lâm Mạnh đến:

- Bắt đầu từ khoảnh khắc Kha Đậu bước vào cửa, em nhất định phải chú ý theo dõi từng chỗ anh ta bước qua, ngồi từng chiếc ghế, từng nơi anh ta sờ tới, đợi sau khi anh ta đi khỏi thì phải tiến hành khử độc bằng nhiệt độ cao.

Lâm Mạnh trả lời một cách kiên định giống như người máy:

- Vâng! – Cô chưa bao giờ hỏi một câu vì sao.

Còn người máy biến dị Lý Mộng Long thì lại nhiều lời nói chêm vào:

- Sao mà tôi cứ cảm thấy cô đang đề phòng vi-rút gây ra cái chết đang được phát tán vậy?

Mạch Khiết xua xua tay:

- Anh nói đúng đấy. Anh ta đã qua lại với vô số những người phụ nữ không sạch sẽ, ai biết trên người anh ta mang bao nhiêu loại vi-rút biết tên và không biết tên chứ? Những loại vi-rút này, sau khi trộn lẫn với nước bọt và mồ hôi của anh ta không biết liệu có biến hóa ra hàng nghìn hàng vạn loại vi-rút mới nữa thì sao?

Mạch Khiết là cô gái có tính sạch sẽ thái quá, bất luận là trên cơ thể hay trên tinh thần đều có tính ưa sạch sẽ, Kha Đậu thuộc về loại đàn ông mà cô luôn có thái độ kính nhi viễn chi trong cuộc sống hiện thực.

Lý Mộng Long bĩu môi:

- Cô ghét anh ta đến thế sao?

Mạch Khiết hỏi vặn lại anh ta:

- Anh có cảm thấy tôi ghét anh không?

- Hình như chẳng thân thiện chút nào.

- Không phải là hình như, tôi rất ghét anh. Mức độ ghét đó giống như tôi ghét thạch sùng và con cóc vậy. Nhưng, nếu so bọn chúng với Kha Đậu, tôi cảm thấy thạch sùng và cóc là sinh vật cao cấp thông minh nhất, đáng yêu nhất khiến cho người ta yêu quý nhất trên thế giới này, tôi thậm chí có thể không chút do dự ôm bọn chúng đi ngủ, lấy chiếc chăn mềm mại của tôi ôm lấy chúng, dùng đôi môi thuần khiết trắng trong của mình hôn đôi môi của chúng sau đó dùng gạo thơm nhập khẩu từ Thái bón cho chúng từng hạt một.

Lý Mộng Long nắc lên một cái, những cô gái ngành văn nghệ này hình dung thứ gì đó đều hình tượng đến độ khiến người ta buồn nôn.

Anh ta nói hơi có chút giễu cợt:

- Tôi thực sự có một thứ cảm giác tội lỗi, tôi giới thiệu Kha Đậu cho cô thật không ngờ lại khiến cô tự ngược đãi bản thân như vậy. Vấn hay nói, đàn ông không hư đàn bà không yêu, sao gặp cô lại không thực hiện được nhỉ?

Mạch Khiết giơ ngón tay trở đáng yêu ra đung đưa:

- Anh cảm thấy phụ nữ sẽ thích nuôi lợn sao? Im lặng, tôi nghe thấy tiếng bước chân rồi!

Khuôn mặt vốn lạnh lùng như băng bỗng chốc trở lên ấm áp như ngày xuân, ánh mắt dịu dàng nhẹ nhàng như cánh hoa anh đào, bầu không khí ngưng tụ bắt đầu chuyển động trôi nổi từng đóa hoa tường vi màu phấn hồng rạng rỡ. Cô liếc nhìn Lý Mộng Long, ánh mắt anh nhìn cô trong khoảnh khắc đó tràn ngập sự sùng bái giống như nhìn Julia Robert – Mạch Khiết đúng thật là một diễn viên trong cuộc sống có tinh thần kính trọng nghề nghiệp, có thể thay đổi mọi tư thế theo nhu cầu của công việc cho dù là Pháp Hải đại sư có công lực thâm sâu cũng phải cảm thán trước sự tài tình của cô. Cho cô biến thành Pháp Hải đại sư, có khi chính ông cũng không thể nhận ra được ai là thật, ai là giả nữa kia.

Hai bên cửa kính từ từ mở ra, tất cả nhân viên đều cúi chào nghiêng một góc 45 độ, dường như đang vái lạy một bài vị, cảm giác là một vị đại thần đôi khi cũng thực giống bài vị tiên nhân.

Một thanh niên bước vào, mặc áo phông đen, quần bò màu lam nhạt, đội chéo chiếc mũ phớt, chân đi đôi giày bóng đá Adidas bản thủ, râu tóc rậm rạp gần như che hết nửa khuôn mặt, vừa nhìn cứ tưởng là Trương Phi vượt thời gian đến.

Râu tóc rậm rạp có lợi là, mặc dù tướng mạo bình thường cũng có thể khiến cho người khác nhớ rất kĩ, điều hại là nếu như có đẹp trai thì mọi người cũng chẳng nhìn thấy.

Kết luận duy nhất sau khi Mạch Khiết nhìn thẳng anh ta mười giây, râu của anh ta hình như rất lâu không được rửa, vàng vàng bẩn bẩn.

Vị đại thần vẫn được nhắc đến như một truyền thuyết đã đến rồi.

10. Chương 05 Phần 2

Thật may vị đại thần này mặc dù trông giống Trương Phi nhưng vẫn còn hơn là người ngoài hành tinh. Nếu như mọc ra 7 tay 8 chân kéo theo cả cái đuôi to đùng, cho dù Mạch Khiết có khả năng diễn xuất của Julia Robert cũng phải trợn trừng mắt vuốt lông ngực đang thổ dòn đập mà ngã ngửa ra mất.

Trong khoảnh khắc Kha Đâu bước vào cửa, ánh mắt sáng rực như thể con chó săn, lông màu vàng kim hùng dũng kiêu ngạo, liếm khắp một lượt khuôn mặt và phần cổ hở ra của tất cả nữ giới ở nơi đây.

Lúc bắt tay anh ta, Mạch Khiết cảm thấy như có hàng tỉ con vi khuẩn ở trong không khí đang hăng say lao đến tấn công cô, như thể tay cô là một hang động đen ngòm hút tất cả bụi đất ở trong chốn nhân gian vào đó. Nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười rạng rỡ chói lòa, ánh mắt mang theo ánh hào quang sùng bái say mê nhất:

- Anh Kha, đã nghe danh từ lâu, thật là vinh hạnh, vất vả cho anh quá!

Ánh mắt của Kha Đâu dừng rất lâu trên khuôn mặt Mạch Khiết, ánh mắt anh nhìn thấy người đẹp liền bất giác sáng bừng đến nỗi khiến Mạch Khiết nghĩ đầy cảnh giác, có phải là anh ta đang đánh số trong đầu để cô trở thành D11?

Phong độ thân sĩ tà ác trong người Lý Mộng Long bắt đầu phát huy tác dụng, anh ta bước nhanh lên trước rất tự nhiên nắm lấy bàn tay mang theo vô số vi khuẩn của Kha Đâu:

- Hãy vào phòng trò chuyện nào!

Họ thân mật bước vào trong phòng hội nghị trước bao ánh mắt chăm chú của mọi người, Mạch Khiết giờ bàn tay vừa bị nắm lấy ra như thể một cành cây đã bị rụng sạch lá không biết là đặt ở đâu.

Vẫn là cô gái Lâm Mạnh thông minh biết được tâm ý của cô, cô ta bèn lên đưa một tờ giấy ăn trắng tinh cho Mạch Khiết. Mặc dù không có quá nhiều tác dụng, nhưng ít nhất trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Mạch Khiết cầm giấy khẽ lau vào những ngón tay của mình, vo viên rồi ném vào trong thùng rác đáng thương.

- Nhớ phải tiêu độc thùng rác đấy!

Ông chủ, Mạch Khiết, Lâm Đại, còn có cả những nhân viên có chút vai vế khác nhất loạt ngồi sang một bên, bên còn lại chỉ đơn độc mình Kha Đâu. Những người bên này quần áo chỉnh tề, ngồi ngay ngắn, phía bên kia Kha Đâu thoải mái ngả người dựa vào ghế sofa, bật ngón tay kêu vang như thể coi đây là quán bar vậy:

- Có cô-ca không? Tôi cần loại dễ lạnh!

Anh ta bỏ chiếc mũ phớt xuống, ném bừa sang một bên, bên chiếc mũ bản thủ màu vàng đỏ in chữ PURPERRY – hàng hiệu nổi tiếng của Anh.

Sếp tự ti ấn chặt dây lưng hăng Baleno của ông.

Mạch Khiết giới thiệu với anh ta bối cảnh lịch sử huy hoàng của M Beautiful, đội ngũ nhân viên ưu tú, Kha Đậu uống cô-ca, tinh nghịch thổi bọt khí, liếc nhìn những phần da lộ ra của các cô gái phía đối diện. Cuối cùng Mạch Khiết nói:

- Anh Kha, anh chỉ cần trước ngày 15 hàng tháng gửi cho chúng tôi một bài viết chuyên đề khoảng 2000 chữ, chủ đề là về chủ nghĩa nữ giới là được. Chúng tôi sẽ có người phụ trách chuyên liên hệ với anh, cung cấp phục vụ VIP. Còn về tiêu chuẩn thù lao thì...

Anh ta khua tay:

- 2000 chữ quá dài, hơn nữa tôi từ chối viết bài theo chủ đề được đặt ra sẵn, chủ đề phải do tôi quyết định.

Nụ cười của Mạch Khiết thoáng sảng sượng nhưng vẫn tiếp tục giữ giọng nói ôn hòa, dịu dàng:

- Vậy thì trong giới hạn 2000 chữ là được, còn về chủ đề... Anh Kha dự định viết gì vậy?

- Chủ đề nếu nói cho các cô biết, thì tôi còn viết gì chứ? Còn phục vụ VIP, thì cứ để Lý Mộng Long cung cấp đi!

Anh ta nhìn thẳng vào Lý Mộng Long với vẻ hơi tà ác:

- Ai bảo anh ta đẹp trai hơn tôi chứ? Đưa ra đây nào?

Không đợi Mạch Khiết kịp phản ứng lại, Lý Mộng Long đã lấy hợp đồng từ trong tay cô về phía Kha Đậu. Kha Đậu liếc nhanh qua bản hợp đồng, nói:

- Ngoài việc viết chuyên đề, tôi không chấp nhận bất kỳ phỏng vấn nào, cũng không tham gia bất kỳ hoạt động nào, ảnh của tôi, bút tích của tôi, tất cả những thông tin cá nhân của tôi đều không được phép tiết lộ. Nếu không thôi lập tức kết thúc chuyên đề.

Mạch Khiết vội gọi Lâm Mạnh bổ sung thêm điều khoản này, rồi lại in ra một bản mới đưa đến mời Kha Đậu kí tên.

Anh ta kí xong liền đẩy hợp đồng về phía họ, sau khi đóng dấu xong thì cầm lấy bản hợp đồng của mình, tiện tay cho vào trong chiếc túi dành cho nam giới hãng LV đã không còn nhận ra màu sắc gì nữa rồi. Anh ta ngạo mạn rời khỏi đó giữa câu mời nhiệt tình của sếp “cùng đi ăn bữa cơm nhạt nhé, chúng tôi đã đặt phòng ở tầng thượng Thành phố Hải sản rồi” và chỉ để lại ba cốc cô-ca đã uống hết, ở phía đối diện đang trừng mắt nhìn họ về giễu cợt.

Mạch Khiết nói vẻ hơi lo lắng:

- Nếu như chuyên đề anh ta viết toàn là nội dung chơi gái giống như trong blog của anh ta thì phải làm thế nào?

Ông chủ toét miệng cười tươi rói:

- Tôi thấy khá được đấy, nếu đối với những từ ngữ quá nhạy cảm, chúng ta có thể dùng “chỗ này sẽ lược bỏ N chữ” để thay thế.

Mạch Khiết càng cảm thấy bị thương, nếu như vậy bài viết vốn không đến 2000 chữ có thể biến thành cả bài “chỗ này lược bỏ N chữ”.

Quay đầu nhìn Lý Mộng Long, anh ta cũng theo sát người anh em thân thiết của anh ta và cùng rời khỏi đó.

Lâm Đại vuốt lồng ngực, ánh mắt rạng rỡ:

- Tôi cảm thấy, ánh mắt của anh ta cứ luôn nhìn về phía tôi! Nếu trở thành nhân vật chính trong blog của anh ta, tôi liệu có nổi tiếng sau chỉ sau một đêm hay không?

Mạch Khiết cắt đứt luôn mơ ước tuyệt vời của cô ta:

- Xin lỗi, tôi không thể không nhắc nhở cô, trong blog của anh ta không có nhân vật nữ chính, toàn bộ chỉ là nhân vật phụ, trong suốt cả bài viết đều có vô số nhân vật nữ phụ. Hơn nữa, toàn bộ đều là những chữ cái tiếng Anh và số hiệu mà thôi.

Nói xong, Mạch Khiết vội vàng chỉ huy mọi người tiến hành công việc lau dọn sạch sàn nhà và tiêu độc vi khuẩn.

3

Ngày hôm sau, Mạch Khiết vừa từ ngoài cửa bước vào, Lâm Mạnh nói:

- Sếp bảo chị đến văn phòng của sếp.

Mạch Khiết cảm thấy rất bồn chồn, bình thường sếp một tháng nhiều nhất cũng chỉ đến hai, ba lần, bây giờ ngày nào cũng nhàn rỗi chạy đến đây thế này? Lẽ nào ông ta không biết rằng sau khi ông ta đến, văn phòng vốn tràn ngập khí chất văn nghệ lập tức trở lên vô cùng vắng lặng, đâu đâu cũng ngửi thấy mùi hôi của kim tiền sao?

Mạch Khiết bước vào văn phòng của sếp, tràn đầy mùi hôi của kim tiền và mùi vị của nhà trọc phú, nhìn thấy Lâm Mạnh và cả Lý Mộng Long đều có mặt ở trong đó.

Một người nếu muốn nổi tiếng nhanh chóng như tốc độ của hỏa tiễn chỉ cần dựa dẫm vào một người có quyền hành, quyền thế là được. Anh chàng Lý Mộng Long xem chút nữa là bị đuổi việc thực sự đã thấu hiểu sâu sắc được đạo lý này!

- Vu Môn đã sống dậy rồi.

Phía trên có tiêu đề bằng mực đen to đậm – Tạp chí mới Vu Môn nhận được nguồn đầu tư khổng lồ, cây ngô đồng đã đón nhận được phượng hoàng lửa. Mạch Khiết đọc lướt rất nhanh, đại ý là Tưởng Văn đã gia nhập Vu Môn đảm nhận vai trò tổng biên tập, hơn nữa bài báo còn ngầm ám thị cô ta sẽ trở thành bà chủ, nhưng trọng điểm lớn nhất là, phóng viên ngầm chế giễu một tạp chí cùng trong thành phố đã mời một tác giả đại thần danh tiếng tồi tệ để mở một chuyên đề – “Phẩm vị này đáng để hoài nghi”.

Thông qua những câu chữ phóng đại đó, Mạch Khiết đã nắm được trọng điểm.

- Việc ký kết hợp đồng với Kha Đậu tại sao mới chỉ một buổi tối mà tác giả bài viết này đã biết rồi?

Lâm Đại không để mất cơ hội giâu đồ bìm leo:

- Đây là kế hoạch cơ mật, cô làm ồn ào khiến cho ai nấy đều hay biết, ngay cả cô lao công cũng biết cô muốn tiến hành khử độc. Người ta chỉ cần bỏ ra mấy đồng là tin tức gì cũng biết cả.

Sếp bắt mắt trừng mắt nhìn Mạch Khiết:

- Mạch Khiết, kinh nghiệm của cô vẫn chưa đủ đâu...

Lý Mộng Long liền mỉm cười, nói:

- Tôi thì lại thấy thế này là Vu Môn đã tạo tiếng vang cho chúng ta đấy! Độc giả chắc chắn muốn biết chúng ta đã mời vị đại thần “danh tiếng tồi tệ” nào, hơn nữa bây giờ không sợ danh tiếng không hay, chỉ sợ là không có danh tiếng. Kha Đậu nổi tiếng như vậy còn lo không có ai mua tạp chí sao?

Sếp nghĩ một lát, lại tát nước theo mưa ngay:

- Vậy thì xem ra chúng ta thực sự phải cảm ơn Vu Môn rồi...

Mạch Khiết ngẩng lên liếc nhìn Lý Mộng Long, con người này như thế luôn lơ đãng nhưng đến thời khắc quan trọng cũng vẫn có chút nhân tính. Còn hơn hẳn những người bình thường cứ coi bạn là chị em nhưng đến lúc then chốt nhất thì lại không có chút nhân tính nào.

Sếp dặn dò:

- Sau này các cô làm việc gì nhất định phải giữ bí mật, không được gây ồn ào nữa, bên Vu Môn nếu thực sự có được nguồn tài chính lớn, thì đúng là cũng không thể coi thường được. Ôi, Tưởng Văn sao lại gia nhập Vu Môn chứ, thế mà trước đây tôi đã đối xử với cô ta tốt nhường nào.

Mạch Khiết nghĩ thầm, ông đối xử với chị ta thực sự là quá tốt đi, khi người ta đi ngay cả một câu chào tạm biệt cũng không nở bỏ ra, còn trừ cả tiền lương cơ bản của người ta, đúng là coi người ta là con thỏ rồi – thỏ bị dồn ép quá cũng biết cắn người đấy!

Trong khoảnh khắc bước ra khỏi văn phòng sếp, di động của Mạch Khiết và Lâm Đại cùng nhấp nháy, họ nhận được tin nhắn: Hoan nghênh các bạn tới tham gia bữa tiệc đặc biệt mời ngôi sao điện ảnh nổi tiếng làm đại sứ hình tượng, 8h tối hôm nay tại tầng tháp xoay ở khách sạn năm sao Phú Lệ – Tường Văn.

- Thị uy nhanh thật đấy.

Khi đối diện với kẻ địch bên ngoài, Mạch Khiết và Lâm Đại vẫn cùng chung chí hướng. Lâm Đại nhìn vào mắt Mạch Khiết, khóe môi khẽ nhếch lên:

- Có đi không?

Mạch Khiết nhún vai:

- Đương nhiên là đi rồi, tôi muốn xem đôi chồng già vợ trẻ đó có gì đáng để huênh hoang.

Lâm Đại khoác vai Mạch Khiết bước đi, hành động thân mật như thể vừa rồi kẻ giặc đồ bìm leo trước mặt sếp không phải cô ta vậy.

Người thực sự giúp Mạch Khiết là Lý Mộng Long, anh ta đã đi trước hai cô gái đi giày cao gót 8 cm bước chậm rề rề từ lâu rồi.

Ngồi trên chiếc xe Polo màu đỏ tươi của Lâm Đại, Mạch Khiết nhìn về phía sau:

- Tại sao cô lại đưa anh ta đi cùng vậy?

Lâm Đại đang cầm vô lăng cười tươi rói:

- Hoa đỏ rực rỡ cũng cần phải lá xanh để tôn thêm chứ, hơn nữa lại là chiếc lá xanh khôì ngô tuần tú như vậy, ở bên cạnh mình thật là bắt mắt.

Mạch Khiết lắc đầu:

- Cô chắc không phải là đang tình xuân phơi phới đấy chứ? Lý Mộng Long chỉ là một nhân viên quèn, cô không để ý đến ánh mắt của người khác sao?

Lâm Đại khẽ nhú mày:

- Nói thật, tôi vẫn cứ tưởng cô là một cô gái thuần khiết thanh cao thoát tục giống như Lâm Đại Ngọc cơ đấy. Thì ra cô còn tiểu thị dân hơn cả bà già Lưu, thực sự thích một người thì cần gì để ý tới ánh mắt người khác chứ?

- Cũng đúng, nếu không phải anh ta vừa vắn có vài phần tuần tú, thì cô liệu có đưa anh ta tới buổi tiệc rượu của giới văn hóa không? Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, ngày nay chỉ cần là người đàn ông khôì ngô tuần tú một chút, bên cạnh anh ta đều có bao nhiêu cô gái trẻ trung vây quanh, nếu không thì là một người đồng tính cũng có vài phần khôì ngô tuần tú ở bên cạnh...

Cô ta liếc vội Mạch Khiết một cái:

- Thực ra đây cũng là điều tôi lo lắng đấy, cô nói xem, anh ta và cái người tên Kha Đậu đó, sao mà lại thân mật như thể một người vậy. Hơn nữa, anh chàng Kha Đậu đó đứng cạnh anh ta càng thể hiện rõ anh ta tuần tú hơn nhiều.

Mạch Khiết cũng nhú mày:

- Lẽ nào những người A, B, C trong blog của Kha Đậu, tất cả chỉ để tung hỏa mù sao?

Lâm Đại gơ tay véo mũi Mạch Khiết:

- Mạch Khiết, có đôi khi tôi cảm thấy, sau khi cô thắng thiên nhất định vào tầng địa ngục rút lưỡi.

Trước tiên Mạch Khiết nhắc nhở câu nói của cô ta có lỗi sai sót, là một người làm về công tác văn hóa thì không thể nào mắc lỗi sơ đẳng như vậy được, tiếp đến là nhắc nhở cô ta lái xe cẩn thận để tránh khi Lâm Đại thắng thiên còn phải được khuyến mãi.

Họ ăn mặc trang phục dạ hội, đằng sau có tùy tùng Lý Mộng Long với thân hình cao ráo, tuần tú vô ngần, hùng dũng bước vào cầu thang máy lên tầng thượng của khách sạn năm sao Phú Lệ.

Cầu thang máy vừa mở ra, những ánh đèn sáng lấp lánh liền ủa tới, trong lúc mơ màng cứ tưởng rằng, nhắm mắt lại là trời tối, mở mắt ra là trời sáng.

Tưởng Văn mặc một bộ dạ tiệc màu đen, trên mặt đắp một lớp phấn dày, đứng ở đó trông rất giống một con rối gỗ Nhật Bản biết di chuyển. Vừa nhìn thấy họ lập tức vung vẩy bước tới, tay trái nắm tay Lâm Đại, tay phải nắm tay Mạch Khiết, biểu hiện vui mừng hân hoan đầy vẻ kích động đó như thể người thân đã lâu mới được gặp lại chứ không phải là kẻ thù khi rời khỏi M Beautiful ngay cả quà tặng cũng không thêm mang theo.

Bọn họ đều quen biết những người phóng viên đó, nhưng Tưởng Văn vẫn muốn long trọng giới thiệu với những phóng viên đó:

- Đây là hai vị tổng biên tập thời trang nhất trong M Beautiful, chính một tay tôi đã tuyển dụng họ vào M Beautiful, tôi cảm thấy họ chính là những người trẻ tuổi mẫu mực nhất, từ người chạy việc đến nhân viên cổ cồn trắng rồi đến nhân viên cổ cồn trắng cao cấp, mỗi bước đi đều không hề đơn giản chút nào... Các bạn nhất định phải viết một trang dài giới thiệu về họ, để khích lệ những sinh viên tốt nghiệp đại học chưa tìm được việc, cuộc đời có rất nhiều điều thần kỳ, đá cuội có thể biến thành vàng, cá chép có thể vượt long môn hóa thành rồng...

Mạch Khiết nhìn Lâm Đại với vẻ đầy ẩn ý, cô nghĩ Lâm Đại cuối cùng cũng có thể hiểu được cái câu cửa miệng “cậu là do mình tuyển dụng vào” mà cô ta vẫn luôn nói với cô có sức sát thương to lớn đến nhường nào. Bọn họ bị người ta gọi là “đá cuội” và “cá chép” lại một lần nữa đón nhận luồng ánh đèn nháy liên hồi.

Sau khi làm việc cùng với Tưởng Văn, trên người bọn họ cũng hằn lại dấu vết, sự khắc nghiệt ghê gớm của cô ta, lập tức phản kích.

Lâm Đại nói trước:

- Đâu có đâu có, tổng biên tập Tưởng Văn đã quá khen rồi, chúng tôi có cố gắng đến đâu thì cũng không thể bằng được chị, vứt bỏ chức vụ nhân viên cổ cồn trắng cao cấp để bắt đầu lại từ đầu, quay lại làm từ dưới thấp, chị mới là thần tượng để lớp trẻ ngày nay cần phải noi theo.

Mạch Khiết vội vàng tiếp lời luôn:

- Trong lúc gặt hái được thành công trong sự nghiệp cũng không quên gặt hái đóa hoa hồng tình yêu, cuối cùng cũng đã tìm kiếm được chàng bạch mã hoàng tử đẹp trai tuấn tú của cuộc đời mình, chị đúng thật là người may mắn trong tình yêu lẫn sự nghiệp.

Lúc Mạch Khiết nói đến chàng bạch mã hoàng tử khôi ngô tuấn tú, tất cả phóng viên đều hướng về Tổng giám đốc Lưu vô tội của Vu Môn, và mái đầu hói tóc hoa râm, bụng bự của ông ta, đương nhiên còn có cả cô con gái tên Lưu Nguyệt Phong sần sần bằng tuổi họ đứng bên cạnh ông.

Mạch Khiết cảm thấy móng tay của Tưởng Văn gần như sắp cắm vào da thịt cô, do đó Mạch Khiết quyết định sau này sẽ không đi cắt tỉa móng tay nữa, sẽ để thật dài tiện thể học theo công phu Cửu âm bạch cốt trảo của Mai Siêu Phong[4] luôn.

[4] Mai Siêu Phong hay Mai Nhược Hoa, là một nhân vật không có thực trong Xạ Diêu Tam Bộ Khúc, nổi tiếng với công phu “Cửu âm Bạch Cốt Trảo” luyện từ Cửu âm Chân Kinh.

Đợi đến khi nhóm phóng viên dần dần tản đi, Tưởng Văn mới khôi phục lại nét mặt lạnh lùng vốn có của cô ta, nói với Mạch Khiết và Lâm Đại vẫn bằng chất giọng của người bề trên nói với kẻ dưới mà cô ta đã quen thuộc:

- Đến Vu Môn giúp tôi!

Mạch Khiết và Lâm Đại đều nhìn nhau, đến Vu Môn giúp cô ta? Một chữ “giúp” đã quyết định địa vị cao thấp sang hèn.

Mạch Khiết và Lâm Đại gần như đồng thanh trả lời:

- Hay là chị quay trở lại M Beautiful để giúp chúng tôi!

Tưởng Văn tỉnh bơ vẫn nói rất thoải mái:

- Vậy thì chúng ta chỉ có thể làm bạn trong việc riêng, còn việc công... thì là đối thủ rồi.

Cô ta vẫn nắm chặt tay Mạch Khiết:

- Đặc biệt là M Beautiful phiên bản mới, cũng coi như cùng điểm xuất phát với Vu Môn, xem ai chạy nhanh hơn.

Lần này không đợi Mạch Khiết trả lời, cô ta gọi Lý Mộng Long đứng ở bên cạnh họ đã chuẩn bị ngủ gật:

- Đi theo Mạch Khiết có thể học được rất nhiều thứ đấy, ví dụ như nhận bản thảo, giục bản thảo, in tài liệu và làm công việc điều tra thị trường.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, còn hơn nhiều so với làm chức vụ trợ lý đặc biệt được bày ra như một lọ hoa cho người khác xem.

Lý Mộng Long vẫn luôn là người rất thông minh, lần này cũng vẫn là người thông minh quyết không tham gia vào cuộc đấu khẩu của nữ giới. Anh ta hiểu rất rõ, bạn có thể đắc tội với một người phụ nữ nhưng không thể đồng thời đắc tội với một nhóm phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ thuộc giới văn nghệ, nếu không những móng vuốt quan trọng đó chắc chắn có thể cào rách được bộ áo giáp sẽ cào cho toàn thân bạn nát bét sau đó phơi nắng ba ngày ba đêm rồi lại dùng xì dầu xào bạn đến độ chín như rồi hun khói thành Lạp Xưởng, treo lên trên khung cửa để dụ dỗ đội trưởng cảnh sát mèo đen nhà hàng xóm bị để đói lâu ngày.

Buổi tiệc rượu nghe ra đầy thân mật này thực ra là một buổi khiêu chiến có những cơn sóng ngầm mạnh mẽ, Mạch Khiết và Lâm Đại bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, đón nhận đòn phản công mạnh mẽ của Vu Môn sau quãng thời gian dài bị chèn ép. Cho nên lần này Mạch Khiết và Lâm Đại lại một lần nữa biểu hiện được sự ăn ý và đoàn kết của họ, thậm chí trong buổi tiệc rượu, khúc nhạc nhảy đầu tiên Lâm Đại đã phá lệ và rất khẳng khái nhường Lý Mộng Long cho Mạch Khiết, sự nghiệp và đàn ông cuối cùng trong thời khắc then chốt cô ta vẫn phân rõ được tầm quan trọng. Đương nhiên, theo phong cách có qua có lại, Mạch Khiết cũng nhẹ nhàng từ chối ý tốt của cô ta, cô không muốn để móng vuốt của một người chàng công tử chơi bởi chạm vào làn da mềm mại của mình, để tránh những con vi khuẩn không biết tên đó xuyên qua lỗ chân lông thâm nhập vào nơi sâu nhất trong huyết quản của cô, sau đó thoải mái chảy vào tim cô khiến cho cô trong lúc sự nghiệp đang thuận lợi đột nhiên ngủ mãi không tỉnh. Cô vẫn còn chưa thực sự có người bạn trai nữa kia, cô không cam tâm đầu.

4

Sau khi bước ra khỏi bữa tiệc, Mạch Khiết và Lâm Đại đã bại lộ nguyên hình, Mạch Khiết không muốn ngồi xem Lâm Đại, Mạch Khiết yêu cầu Lý Mộng Long lái xe đưa cô về.

Anh ta là cấp dưới của Mạch Khiết, Mạch Khiết bảo anh ta đưa mình về thì Lâm Đại cũng không tiện phản đối, cô ta thần thờ nhìn vào xe Lý Mộng Long, Mạch Khiết nghĩ thầm lúc này đây cô ta đang hối hận mình không nên mua xe làm mất đi nhiều cơ hội để người đàn ông có thể tỏ ra ân cần chăm sóc?

Trên bầu trời tối đen như mực chợt xuất hiện những hạt mưa bụi, Lâm Đại lặng lẽ lái xe đi.

Lý Mộng Long ăn mặc giống như một chàng hoàng tử nho nhã mở cửa xe cho Mạch Khiết, mưa bụi rơi xuống chiếc áo ple màu đen của anh, giống như phủ lên một lớp sương trắng. Con ngươi mắt màu café trong suốt của anh dịu dàng giống như đóa hoa anh đào, khóe môi mang theo nét cười ấm áp, anh giống như một đồ sứ tuyệt đẹp, khiến người ta không nỡ nhấn tâm giờ tay ra đập vỡ nó, đập vỡ sự hoàn chỉnh của nó.

Nhưng Mạch Khiết chính là Mạch Khiết, cô gái 25 tuổi, có một tính cách cứng rắn hơn những người bình thường khác, cô dùng lời nói lạnh nhạt nhất có thể:

- Rất cuộc có bao nhiêu bí mật anh đều nói hết cho Tưởng Văn rồi?

Mưa tí tách rơi, tạo thành một lớp sương mù mong manh ở xung quanh họ, như thể một căn phòng pha lê trong suốt, phân tách họ khỏi thế giới.

Thần sắc anh ta vô cùng bình tĩnh, nhưng con ngươi mắt chợt co lại, anh đã bị cô đâm trúng, cô có thể nhìn thấy trái tim kiên cường nhất của anh đã lộ ra một chỗ khuyết, đang chảy ra máu tươi màu đen. Đôi môi

vốn đỏ tươi của anh đột nhiên trở nên trắng bệch.

- Cô có biết cô đang nói gì không? – Anh cất tiếng hỏi với vẻ mệt mỏi.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Cho dù là ngày tận thế tôi cũng vẫn hiểu rõ bất kỳ những lời mình nói. Tưởng Văn biết tôi là tổng biên tập của M Beautiful phiên bản mới, biết được chúng ta mời Kha Đậu viết chuyên đề, biết được anh đã từ chức vụ trợ lý đặc biệt chuyển thành nhân viên quen, còn có việc nào cô ta không biết nữa? Cho dù cô ta rời khỏi M Beautiful rồi, tôi cảm thấy cô ta như âm hồn chưa tan lượn lờ ở mọi góc ngách trong M Beautiful, trong không khí đâu đâu cũng có hơi thở của cô ta, cô ta biết hết mọi công việc của chúng ta như thể ngày ngày ở cùng chúng ta, ngay cả chúng ta vào nhà vệ sinh mấy lần đầu có ghi chép rõ ràng. Lý Mộng Long, mục đích của anh là gì vậy? Nếu như anh là người của cô ta thì mời anh quay trở lại bên cạnh cô ta, để mở cửa xe cho cô ta, đưa cô ta về nhà, thì triển bản lĩnh mê hoặc lòng người của anh đối với cô ta.

Lý Mộng Long chỉ dùng con mắt phân rõ con người và lòng trắng chăm chú nhìn Mạch Khiết, trên mặt càng lúc càng tràn ngập nỗi bi thương. Mưa bay bay, giọt mưa khê bay bay, thế nhưng lại có thể làm cho họ ướt hết cả.

Mạch Khiết chỉ mặc bộ đồ dạ tiệc mỏng manh, cảm thấy lạnh giá, lạnh từ làn da vào sâu trong cơ thể, từng cơn lạnh xuyên thấu vào xương tủy.

- Tôi không có. Tôi chỉ có thể nói ba chữ này thôi, cô tin cũng được, không tin cũng được, không quan trọng, chỉ cần không có chứng cứ chứng minh là tôi thì tôi sẽ không rời khỏi M Beautiful.

Anh ta cố gắng bình tĩnh để nói ra câu nói này, cởi áo ple ra ném cho Mạch Khiết sau đó đi thẳng lên xe khởi động máy. Chiếc xe Ford màu đen tiến vào giữa biển mưa mênh mang, đèn sau xe sáng lấp lánh, xe biến mất khỏi tầm nhìn.

Mạch Khiết ôm chiếc áo ple vẫn còn mang hơi ấm của anh ta, trong lòng cũng như thể đổ mưa. Anh ta lại chỉ là một nhân viên quen nhỏ bé. Tại sao thứ cảm giác bị lừa gạt lại khiến cô cảm thấy khó chịu thế này?

Trong cuộc chiến nơi công sở, từng bước đều rất căng thẳng, rốt cuộc có thể có chút ấm áp khiến cô cảm nhận được sự an ủi vào thời khắc lạnh lẽo hay không? Trong khoảnh khắc này, cô dường như lại biến thành cô bé buộc tóc đuôi gà khóc nức nở nhiều năm trước đứng ở một góc không có ai lặng lẽ lau nước mắt, nhưng lại không có một cậu con trai giống như Tiêu Ly đi xe đạp màu xanh lam, trên giỏ xe còn cắm một chiếc chong chóng màu trắng đang quay tít, lao về phía cô, giơ ra đôi bàn tay ấm áp, dìu cô ngồi lên yên sau xe, đưa cô đi hóng gió.

Lúc còn nhỏ chúng ta luôn khao khát trưởng thành, nhưng sau khi trưởng thành thì lại phát hiện ra chúng ta càng trở nên đơn độc.

11. Chương 06 Phần 1

Chương 6: Trước bao con mắt của mọi người lại bị anh ta lợi dụng

1

Mạch Khiết gấp chiếc áo comple sau khi đã được giặt khô rất gọn gàng để vào trong túi giấy màu café để trên bàn Lý Mộng Long. Lý Mộng Long chỉ ngẩng đầu miệng mím chặt, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn cô một cái rồi lại cúi đầu lặng lẽ làm việc.

Thần thái đó, trông rất giống như một cô con dâu chịu đầy nỗi oan ức.

Một chàng trai khôi ngô tuấn tú, hàng lông mi dài giống như lông vũ màu đen khê lay động, dùng ánh mắt vô tội và bi thương chăm chú nhìn bạn, lòng người dù có cứng rắn đến đâu có lẽ đều sẽ trở nên mềm nhũn.

Nếu là Lâm Đại, lúc này chỉ e là đã lao thẳng đến trước mặt anh ta, giơ tay ra vuốt ve mái tóc mềm mại đen bóng của anh ta, nói đầy xót xa:

- Đừng giận nữa nhé!

Không đúng, Lâm Đại vốn không bao giờ nổi nóng với anh ta.

Còn Mạch Khiết thì lại chỉ đi lướt qua như thể không nhìn thấy gì cả.

Cuộc chiến chốn công sở giống như là sự biến dị của đấu trường La Mã cổ đại, đeo chiếc mặt nạ gian ác, mình khoác áo giáp đồ tươi, tay cầm ngọn giáo dài sắc nhọn, có cả thiên sứ khuôn mặt tươi cười, mái tóc dài và tà áo tung bay, nhưng bất luận là ma quỷ chốn địa ngục hay là thiên sứ, thực ra đều là đấu sĩ, chỉ cần lơ đãng một chút là có thể sẽ làm cho bạn phải lăn lộn dưới bánh xe.

Trong cuộc sống có rất nhiều người diễn bộ mặt vô tội đáng thương, nhưng giả thì vẫn là giả thôi.

Lý Mộng Long, rõ ràng là quả bọc phá bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ mà Tưởng Văn đã gài lại ở M Beautiful.

Mạch Khiết nhắc nhở mình, nhất định phải thận trọng hơn nữa.

Mạch Khiết đã viết rất nhiều bản kế hoạch, cũng lướt qua những phương án mà những người cấp dưới đưa tới, nhưng hiện thời vẫn chưa có bản kế hoạch nào khiến cô hài lòng.

Còn về Lý Mộng Long, anh ta còn chưa nộp một bản kế hoạch nào cả. Mạch Khiết nghĩ đầy giễu cợt, chỉ số tình cảm cao hơn nữa thì sao chứ, thì vẫn là một lọ hoa để phô bày, dựa vào khuôn mặt và tính cách khéo léo nịnh bợ để sống, khi vừa đứng dưới ngọn đèn hoa sen lập tức hiện nguyên hình.

Sau khi tan làm, Mạch Khiết về nhà, phát hiện ra một bóng người quen thuộc đang đi đi lại lại dưới tòa nhà chung cư của cô.

Vừa nhìn thấy Mạch Khiết, anh liền bước vội tới. Thì ra là Châu Vũ Mân.

Thần sắc của anh hơi căng thẳng, không nói gì mà giơ ngay ra một phong bì thư:

- Cô Mạch Khiết, phiền cô đưa cái này cho chị gái cô, tôi... tôi có lỗi với cô ấy...

Trong đầu Mạch Khiết nổ “đoàng” một tiếng như thể quả lựu đạn bị nổ tung, anh ấy có lỗi với chị gái, anh ấy đã làm việc gì có lỗi với chị mình? Nhưng anh không giải thích, nhét phong thư vào tay cô rồi bước đi ngay, phía sau lưng chiếc áo phông màu lam đầy vệt mồ hôi.

Mạch Khiết mở phong thư ra, bên trong là năm tờ tiền màu phấn hồng[1].

[1] Tờ tiền mệnh giá 100 tệ.

Mạch Khiết ngăn người, sao anh ấy lại nhờ mình chuyển 500 tệ cho chị gái nhỉ?

Mạch Khiết vội vàng lấy di động ra gọi cho chị gái, điện thoại vừa được kết nối đã nghe thấy tiếng kêu “ôi, ới” thăm thiết từ đó truyền tới, rồi liền nghe thấy tiếng của chị gái:

- Tiểu Khiết, chị đang ở phòng bấm huyết.

Mạch Khiết suýt hỏi:

- Chị sao vậy? Lại bị đánh rồi à?

Giọng của chị gái đột nhiên nhỏ hẳn xuống:

- Không phải chị... là Trần Hạo.

Qua điện thoại nói cũng không rõ ràng được, Mạch Khiết đành nói:

- Em đến tìm chị ngay đây!

Khi Mạch Khiết đến nhà chị gái thì họ đã quay về rồi, Trần Hạo nằm trong phòng ngủ ở tầng 2 kêu than, chị gái đang ở trong nhà bếp tầng 1 bận rộn nấu cơm.

Mạch Khiết khẽ hỏi:

- Anh rể bị người ta đánh à? Có phải là lại nợ nặng lãi không?

Trần Hạo đã quen thói cờ bạc, thường xuyên nợ tiền người ta để đánh bạc cho nên cũng thường xuyên bị đánh đòn, lần nào như vậy Mạch Khiết cũng đều lo lắng thay cho chị gái bởi vì chị gái sẽ trở thành bầu trút giận của anh ta. Những người đàn ông kém cỏi có một đặc điểm chung, chính là đánh vợ.

Chị gái cô nói:

- ... Không phải!

Mạch Khiết không nói gì, vén ống tay áo của chị gái lên, muốn xem vết thương trên người chị gái, nào ngờ chị đẩy Mạch Khiết ra, mặt thoáng ửng hồng:

- Đừng ngốc nữa!

Mạch Khiết cảm thấy bây giờ mình sắp biến thành phản xạ có điều kiện rồi, chị gái có bất cứ chuyện gì toàn thân cô đều căng thẳng, chân tay run lẩy bẩy, ai bảo nhà họ chỉ có hai chị em gái chứ! Không có anh em trai, bố lại mặc kệ bọn họ, có thể để mặc cho tên đàn ông thói tha đó ức hiếp chị gái.

Mạch Khiết rút từ trong túi ra số tiền mà Châu Vũ Mân nhờ cô đưa cho chị gái.

- Người khách thuê phòng mà em giới thiệu cho chị bảo em đưa số tiền này cho chị, có phải là anh ấy đã nợ tiền thuê nhà của chị không?

Chị gái ngẩn người, vội vàng đẩy ra:

- Tiểu Khiết, số tiền này không thể nhận được, em hãy trả lại cho anh ấy, còn nữa... – mặt cô càng đỏ ửng thêm – bảo anh ấy lần sau ra tay không nên quá nặng...

A! Mạch Khiết đã kịp phản ứng lại, chỉ lên trên tầng trên:

- Ý chị là... là do Châu Vũ Mân đánh?

Chị gái thở dài, gật đầu:

- Thực ra lỗi do chị cả.

Thì ra hôm đó anh rể nằm ườn tới tận trưa mới dậy, đồ ăn chị gái cô nấu không hợp khẩu vị của anh ta, anh ta nổi xung lên túm lấy chị gái cô tát liên mấy cái, vừa vặn đúng lúc Châu Vũ Mân đi qua cửa, hét lên:

- Sao anh lại đánh phụ nữ chứ?

Nói qua nói lại một lát, hai người đã động thủ. Trần Hạo chỉ biết đánh phụ nữ đâu có thể là đối thủ của Châu Vũ Mân được, loáng cái đã nằm vật xuống sàn nhà không nhúc nhích nổi nữa.

Mạch Khiết đã hiểu rồi, số tiền này chắc là Châu Vũ Mân nhờ cô chuyển tới chị gái cô để trả tiền mát xa bấm huyệt.

Chị gái nói:

- Thực ra còn phải cảm ơn sự giúp đỡ của anh ấy, anh ấy cũng là người tốt, mới đến đây ở mấy hôm mà đã sửa hết cửa kính hỏng của nhà chị, bóng đèn cháy cũng được sửa và thay hết cả.

Mạch Khiết nghĩ thầm, thảo nào hôm nay sau khi bước vào cảm giác trong phòng sáng hơn trước nhiều.

Mạch Khiết nói:

- Em sao dám giới thiệu bữa người thuê phòng cho chị được chứ? Chị ở nhà một mình trong thời gian dài chẳng khác gì người độc thân, có một người đàn ông còn chẳng bằng nuôi một con chó, nếu khách thuê phòng trọ mà không tốt thì lại chẳng khác gì dẫn sói vào nhà sao?

Mạch Khiết nghĩ đến con bé Tiểu Ngọc lần trước chẳng khác gì một con sói cái.

Chị gái nói:

- Châu Vũ Mân thích ăn thịt băm xào khoai tây, hôm nay chị đặc biệt làm cho anh ấy, cũng không biết anh ấy có về ăn cơm không...

Con người chị gái, tính cách rất kín đáo, mặc dù ngoài miệng chị không nhắc đến Châu Vũ Mân đánh Trần Hạo, nhưng chị đã đặc biệt nấu món ăn mà anh thích ăn đã chứng tỏ lập trường trong nội tâm của chị rồi.

May mà trong di động của Mạch Khiết đã lưu lại số điện thoại của Châu Vũ Mân, Mạch Khiết vội vàng ra ngoài gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại vừa mới kết nối đã vang lên giọng nói đầy căng thẳng của Châu Vũ Mân:

- Cô Mạch, chị cô có phải là rất tức giận hay không? Tiền có đủ không?

Mạch Khiết dùng giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng nhất trên đời nói:

- Châu Vũ Mân, anh mau trở về ăn cơm đi, chị tôi đã nấu món thịt băm xào khoai tây mà anh thích ăn. Còn nữa, đừng gọi tôi là cô Mạch, nghe xa lạ quá, cứ gọi tôi là Tiểu Khiết được rồi! Phải rồi, lần sau nếu người đàn ông thối tha đó còn đánh chị gái tôi nữa, anh hãy thay tôi đánh cho hắn một trận tơi tả, tôi thay mặt chị tôi cảm ơn anh, hành vi của anh quá cao thượng, anh làm tôi cảm thấy, Lôi Phong vẫn chưa rời khỏi chúng tôi, tinh thần của anh ấy vẫn mãi mãi tồn tại.

Điện thoại trầm mặc giây lát, rồi mới truyền tới giọng nói mắc cỡ của Châu Vũ Mân:

- Nếu chị cô không tức giận, vậy thì hôm nay tôi có thể trở về phòng mình ngủ được rồi chứ?

Một con người quá thật thà chất phác! Mạch Khiết cảm thấy mình kích động đến độ suýt rơi nước mắt:

- đương nhiên là được, nếu như anh có yêu cầu gì, ví dụ như muốn tôi đốt pháo hoặc là đánh đàn hoan nghênh anh đều được cả.

Mạch Khiết dường như nhìn thấy, một cây cột sắt cao to lừng lững vững chãi ở bên cạnh chị gái, sau này cô có thể yên tâm được rồi.

2

Lâm Mạnh đặt cốc café Starbucks không đường xuống bàn Mạnh Khiết, nhưng lại không cúi đầu lặng lẽ bước ra khỏi văn phòng như mọi khi mà ánh mắt bất định, đứng bần chồn ở trước bàn làm việc của cô.

Ánh mắt Mạch Khiết rời khỏi màn hình máy vi tính, lấy làm lạ hỏi:

- Vẫn còn chuyện gì sao?

Lâm Mạnh mặc một chiếc váy kẻ ca rô đơn giản, đã chịu mọi sự coi thường và chế giễu ở trong M Beautiful đầy thế lực, Mạch Khiết cũng không hề giúp đỡ cô ta việc gì cả. Lúc còn trẻ phải chịu đựng một chút oan ức cũng không phải là việc xấu, cũng có thể nhanh chóng hiểu ra được rằng cái xã hội này không phải là kẹo cao su thổi ra bong bóng, cũng không phải là toàn lâu đài rực rỡ sắc màu giống như trong truyện cổ tích, nơi đây đâu đâu cũng xuất hiện bà hoàng hậu và phù thủy tàn ác, nếu như bạn không muốn làm nàng Bạch Tuyết bị phong ấn, vậy thì bạn cũng phải làm một bà hoàng hậu lạnh lùng vô tình biết chế ra quả táo độc.

Cô ta suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi mở miệng:

- Khi em đưa café đến cho Lạc Bình nhìn thấy phần lưu trữ cuộc trò chuyện trên máy vi tính của chị ta.

Mạch Khiết ngẩn người, lập tức thấy hứng thú, dùng ánh mắt khích lệ cô ta nói tiếp:

- Thực ra em cũng không phải cố ý nhưng nội dung nói chuyện để ngỏ ở đó, toàn bộ đều là những động tĩnh gần đây của M Beautiful phiên bản mới rất tỉ mỉ. Hơn nữa, ID của đối phương viết Vu Môn - Đàm, em không biết là ai nhưng chắc chắn là người của Vu Môn.

Có lẽ cảm thấy việc cáo mật hơi xấu xa, khuôn mặt trắng ngần của cô bỗng ửng hồng.

Cửa sổ kính được bật lên, một bà hoàng hậu mới gior ra khuôn mặt kiêu diễm của bà, quay mặt ra vườn hoa lê nở rộ, cắn một quả táo đỏ tươi, quả táo chảy ra chất dịch màu đen nhỏ xuống bệ cửa sổ kính, bà hoàng hậu không sợ táo độc.

Mạch Khiết mỉm cười hài lòng, cảm thấy rất vui vì trong biển người mênh mông mình đã tuyển dụng được một cô công chúa Bạch Tuyết có sự cảm ngộ tốt để trở thành bà hoàng hậu.

- Chị biết rồi, em đi làm việc của mình đi! – Mạch Khiết lạnh lùng nói, cánh cửa khẽ khép lại.

Mạch Khiết lập tức hành động, nhanh chóng tìm ra được tài liệu về Lạc Bình trong kho hồ sơ nhân viên mà chỉ những người quản lý cấp ới được phép tìm kiếm.

Lạc Bình, 27 tuổi đến M Beautiful 5 năm, đây là một nhân viên văn thư có năng lực bình thường, đánh giá của Tưởng Văn là có công lao chăm chỉ làm việc.

Thì ra quả lựu đạn là ở chỗ này.

Thảo nào cô ta rất vui mừng gia nhập đội ngũ M Beautiful phiên bản mới, bởi vì cô ta rất có khả năng nhận được hai phần lương. Đương nhiên Mạch Khiết không phải là người manh động, Mạch Khiết chỉ ném ra một quả lựu đạn để khiến cho đầu óc người ta quay cuồng mà thôi.

Sau khi tan ca, Mạch Khiết gọi Tiểu A – cao thủ vi tính đến, rất nhanh chóng dò ra được phần ghi chép cuộc trò chuyện của Lạc Bình. Mạch Khiết in nó ra, trên khóe môi nở nụ cười hết sức lạnh lùng tàn khốc.

Ngày hôm sau, Lạc Bình được gọi đến văn phòng làm việc của Mạch Khiết, Mạch Khiết không nói gì cả, chỉ ném phần tài liệu cô đã in ra xuống trước mắt cô ta.

Miệng cô ta há hốc ra vẻ kinh ngạc:

- Sao cô lại điều tra những việc cá nhân của tôi, đây là phạm pháp đấy!

Mạch Khiết lạnh lùng nhướn mày:

- Vậy thì cô có thể thoải mái tiết lộ những điều cơ mật cho đối thủ cạnh tranh được sao? Như vậy có bị tính là tội phạm thương nghiệp hay không? – Không đợi cô ta trả lời, lại bổ sung thêm một câu – Cô có tin tôi có thể làm cho cô nổi danh thiên hạ, từ nay về sau không có một công ty nào dám tuyển dụng cô không?

Cô ta hít thở một hơi mạnh:

- Cô đang uy hiếp tôi? Cô muốn đuổi việc tôi?

Mạch Khiết nói đầy ngạo mạn:

- Đúng là tôi đang uy hiếp cô, nhưng cô yên tâm, tôi sẽ không đuổi việc cô, bởi vì theo như quy định nếu đuổi việc cô thì chúng tôi phải bồi thường cho cô một tháng lương, như vậy rất không đáng. Tôi cho cô hai lựa chọn, một là cô tự từ chức, hai là cô viết một bản kiểm điểm dán ở phần thảo luận của công ty, tiêu đề là “Tôi là một gián điệp thương nghiệp”.

Trong thế giới này, việc khiến cho những thanh niên trong giới văn nghệ đau khổ nhất không phải là mất đi trình tiết mà là mất đi da mặt. Lạc Bình cầm lấy tài liệu, mặt xám xịt bước ra ngoài, 10 phút sau, một lá đơn từ chức được đặt ngay ngắn trên bàn của Mạch Khiết. Mạch Khiết chẳng thèm nhìn đã kí tên ngay.

Quả lựu đạn đã được trừ khử rồi.

Mạch Khiết tay cầm cốc café hài lòng đứng trước cửa sổ, cúi nhìn xuống thế giới ở bên dưới, ánh nắng rạng rỡ, gió thổi du dương, chim nhạn xòe rộng đôi cánh bay liệng, bầu trời xanh thẳm phía đằng xa có đám mây trắng trôi lững lờ, nhẹ nhàng và đẹp đẽ.

Tại sao cô lại vui mừng như vậy? Là bởi vì quả lựu đạn đó không phải là Lý Mộng Long sao?

Mạch Khiết nghĩ một lát, ấn chuông nói:

- Hãy đến văn phòng của tôi một lát!

Một phút sau Lý Mộng Long đẩy cửa bước vào. Lý Mộng Long mặc áo sơ mi màu trắng, khi anh ta bước vào trong căn phòng làm việc nho nhỏ, cả căn phòng bỗng chốc rực rỡ huy hoàng.

Anh ta lặng lẽ đứng trước mặt Mạch Khiết, đôi môi mỏng mím chặt, ánh mắt tràn đầy sự phòng bị, giống như mèo đen cảnh sát trưởng đang đứng đứng lông lên.

Mạch Khiết bật cười:

- Thực ra, cũng không có việc gì chỉ là... ở chỗ tôi có café Brazil, anh có muốn uống một cốc không?

Không biết tại sao, vừa nhìn thấy anh ta, lời xin lỗi đã chuẩn bị từ trước không thể nào nói ra được, đành phải đi đường vòng.

Anh ta nói đầy cảnh giác:

- Uống café? Trong giờ làm việc gọi người tới chỉ là để nói mời uống café.

Mạch Khiết phì cười phụt ra cả café đang ngậm trong miệng, vội vàng lấy giấy ăn lên lau miệng.

- Anh đã nghĩ quá nhiều thì phải, quả nhiên tư duy logic của nam thanh niên trong giới văn nghệ đúng là không giống với phần đông mọi người.

Gặp phải người cấp trên như cô thì cần phải thận trọng một chút.

Thật đúng là thấy mình có lý nhất định không chịu thua cho người khác, thế mà anh ta vẫn còn nhớ cô là cấp trên của anh ta cơ đấy. Đã là cấp trên thì đương nhiên không cần xin lỗi, không cần phải giải thích với cấp dưới. Đây chính là cái lợi của việc làm cấp trên, nếu không thì sao bao nhiêu người liều mạng chen lên làm gì chứ?

Ánh mắt anh sáng rực:

- Cô lại lơ đãng gì vậy? Lại trần trở xem làm thế nào để đối phó với người khác à?

Mạch Khiết nghĩ đầy ửng dột, sao con người anh lại không lấy lòng tôi được chứ? Vốn dĩ thực lòng muốn mời anh uống café, nhưng bây giờ cũng không mời nữa.

Mạch Khiết nghiêm mặt:

- Bản kế hoạch của những người khác đều cũng nộp rồi, ngay cả cô gái Lâm Mạnh vừa tốt nghiệp đại học cũng nộp rồi, còn của anh thì sao?

Anh ta nhún nhún vai, nói tỉnh bơ:

- Thiên vương đều là bài hát cuối cùng, cao thủ đều là tiết mục áp chót, đừng vội, đợi chuyên đề của Kha Đậu gửi đến thì tôi sẽ đưa cả cho cô một thể luôn.

Mạch Khiết rút từ trong ngăn kéo ra hai nghìn tệ trả cho anh ta:

- Cảm ơn anh! Anh có thể đi ra được rồi!

Anh ta cầm tiền, nói:

- Sau này không có việc gì thì đừng có gọi tôi, tôi cần phải né tránh. Chẳng phải là cô cho rằng tôi là gián điệp nằm vùng sao?

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Sự việc đó đã làm rõ ràng rồi, không có liên quan gì tới anh cả.

Anh ta vốn định rời khỏi đó, một bàn chân đã nhấc lên rồi lại lùi trở lại, quay người nói với Mạch Khiết:

- Chỉ mỗi câu nói không liên quan gì tới anh sao? Không có gì nữa à?

Đôi đồng tử sáng trong màu café của anh ta dần dần toát ra một tia giận dữ, ánh mắt rừng rực chăm chăm nhìn cô.

Mạch Khiết hơi kinh ngạc:

- Lẽ nào anh muốn tôi phải nói gì? Anh muốn nghe câu này hay muốn nghe một câu khác – “có liên quan tới anh” sao?

- Việc này là cô đã nợ tôi, cô đã nghi oan cho tôi, cô cần phải trả lại sự công bằng cho tôi, nếu không tôi sẽ nói với mọi người bí mật cô dùng kem đánh răng Oravive.

Mạch Khiết bị sắc café.

Anh nhướn mày nhìn thẳng vào cô vẻ thách thức.

Qua câu nói này cả hai người đều tự hiểu, sự kiện nọ hôn ở trước cửa cầu thang máy ở khách sạn bán đảo Thượng Hải vẫn còn chưa trôi qua.

- Tổng biên tập Mạch, đối phó với loại người như cô, lấy nhu khắc cương không có tác dụng gì cả, cần phải lấy cương khắc cương thì mới được.

Mạch Khiết tức giận đến độ toàn thân run rẩy không nói được câu nào cả, cô gái Mạch Khiết ăn nói sắc sảo gặp phải tên Lý Mộng Long ăn nói khắc nghiệt, thực sự đúng là chỉ còn nước gơ tay chịu trời sao?

- Anh... muốn thế nào?

Ánh mắt anh giống hệt như con mèo vừa bắt được chuột:

- Còn chưa nghĩ xong, khi nào nghĩ xong sẽ nói cho cô biết.

Anh ta cười ngọt ngào ung dung bước ra ngoài. Mạch Khiết uể oải dựa người vào cửa sổ cảm thấy cả bầu trời rạng rỡ ánh nắng, chỉ có mình cô là có thể nhìn thấy mây đen.

Lý Mộng Long bước ra khỏi phòng làm việc của Mạch Khiết, khẽ thở phào như thể đã giải quyết xong một việc lớn, toàn thân cảm thấy khoan khoái lạ thường.

12. Chương 06 Phần 2

3

Cuối tuần ở khu Resort u Mập.

Những người đồng nghiệp vốn đang hoan hô hào hứng vì được vui chơi miễn phí, sau khi nhìn thấy Kha Đậu râu ria đầy mặt cũng đại giá quang lâm, bầu không khí chợt trở nên thận trọng dè dặt.

Dù sao, đối diện với một nhân vật tiếng tăm như vậy, những nhân viên M Beautiful vốn kiêu ngạo dường như đang phải đối diện với một núi vàng hay một kho báu Á Rập di động, bất giác trở nên ngại ngùng e thẹn.

Nhưng đến khi nhìn thấy Mạch Tiểu Lạc, anh chàng Kha Đậu vốn kiêu căng, đôi mắt mọc trên đỉnh đầu cũng trở nên ngại ngùng e thẹn. Cô gái thuần khiết đáng yêu Tiểu Lạc mặc bộ đồ Nike thể thao trắng tinh, nhai kẹo cao su đi về phía họ, lúc này đây Mạch Khiết đứng ở cổng khu resort vừa đợi những người khác vừa bàn chuyện đề với Kha Đậu và Lý Mộng Long nữa. Mạch Khiết đang hỏi Kha Đậu khi nào thì nộp chuyên đề, phía sau lưng đột nhiên bị ai đó vỗ một cái, một giọng nói ngọt ngào gọi cô:

- Cô ơi!

Sắc mặt Mạch Khiết tối sầm lại, quay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Lạc:

- Đã nói bao nhiêu lần rồi, khi có người khác thì không được gọi cô là cô, gọi như vậy cứ như thể cô bỗng dưng già đi mấy chục tuổi.

Mạch Tiểu Lạc thề lưỡi:

- Quên mất, cần phải gọi chị...

Lý Mộng Long bật cười ha ha.

Nào ngờ sắc mặt Kha Đậu chợt biến đổi, lùi lại mấy bước, trừng mắt nhìn Mạch Tiểu Lạc như thể nhìn thấy một con yêu thú với vẻ vô cùng khó tin.

Lý Mộng Long giới thiệu họ với nhau, Kha Đậu lấy mũ phớt che nửa khuôn mặt, bắt tay qua loa với Mạch Tiểu Lạc.

Lý Mộng Long nói:

- Anh ta chính là Kha Đậu, là nhà văn đại thần đã xuất bản rất nhiều bộ sê-ri tìm kiếm kho báu.

Mạch Tiểu Lạc chu môi vẻ bất cần:

- Ô, hình như tôi cũng đã nghe qua cái tên này! – Thần sắc rất điềm tĩnh, còn có phong thái hơn hẳn đám yêu nghiệt của M Beautiful.

Mạch Khiết chỉ lấy làm lạ, tại sao Kha Đậu lại có bộ dạng hoảng loạn như vậy? Mặc dù Mạch Tiểu Lạc trông rất xinh đẹp, nhưng đối với loại người đạo chích hái hoa như anh ta thì đó chẳng qua cũng chỉ là một bông hoa nhỏ bé giữa hàng nghìn hàng vạn đóa hoa, liệu ánh mắt có cần phải hoảng hốt, tinh thần căng thẳng như vậy không?

Khi mọi người chia nhau ra để tổ chức hoạt động, Mạch Khiết hỏi Mạch Tiểu Lạc về bản khoản:

- Cháu có quen với Kha Đậu không?

Mạch Tiểu Lạc trầm ngâm giây lát, lắc đầu:

- Một người đàn ông già cả như thế, cháu quen với anh ta làm gì chứ?

- Anh ta không phải là người đàn ông già cả, chỉ là để râu mà thôi.

- Vậy thì dù sao cũng là chú. Muốn chứng minh mình không phải thái giám chứ gì, để râu dài như vậy làm gì chứ, khi ăn cơm uống canh lẽ nào để lại đồ thừa sao? – Cô rùng mình một cái – Người phụ nữ nào hôn anh ta chắc chắn là phải có dũng khí lớn, trong đám râu rậm đó không khéo còn giữ lại đồ ăn của ngày hôm qua nữa kia!

Đúng là giỏ nhà ai quai nhà nấy, vẫn là người nhà họ Mạch, trong câu nói vẫn toát ra thứ hương vị khắc nghiệt ghê gớm. Nhưng Mạch Khiết nhắc nhở cô cháu, Kha Đậu là một vị thần mà M Beautiful khó khăn lắm mới mời tới được, chớ nên gây chuyện với anh ta, dù sao bây giờ vẫn cần phải nhờ vả anh ta, Mạch Tiểu Lạc bĩu môi:

- Cháu biết rồi! Cô, à không, chị đúng là biết làm ăn, nhưng em cũng có thể hiểu được chị, ngày nay người có thể khom lưng trước năm đấu gạo cũng là một kiểu có phúc, đáng thương nhất là đã khom lưng rồi mà lại còn mất năm đấu gạo.

Khi ở cạnh Mạch Tiểu Lạc, Mạch Khiết luôn cảm thấy mình đã già rồi, già đến độ không hiểu những câu nói từ sao Hỏa của cô bé, không theo kịp tư duy tiết tấu quái dị của cô bé.

Khi hai người đến phòng hát karaoke, Lý Mộng Long và Kha Đậu đã bị đám yêu nghiệt vây quanh.

Phòng karaoke rất sang trọng, diện tích rộng, dàn âm thanh cực tốt, ánh đèn pha lê mờ ảo nhấp nháy, còn có cả một cây đàn dương cầm màu trắng nằm yên ở góc phòng, những phím đàn sạch bóng không chút bụi.

Vừa nhìn thấy Mạch Tiểu Lạc, Mạch Khiết cảm thấy khoe miệng Kha Đậu lại bắt đầu co giật.

Lâm Đại bám riết lấy Lý Mộng Long:

- Chúng ta hát đôi một bài nhé! – Cô ta nghĩ một lát – Hãy hát bài “Ngày mai em muốn lấy anh”.

Mọi người bắt đầu cùng hét lên:

- Tổng biên tập Lâm, có phải là chị đang ám thị điều gì không?

Đâu phải là ám thị, mà là rành rành tỏ rõ rồi, thực sự khâm phục người phụ nữ này, trước đây say mê Kha Đậu đến độ điên đảo, bây giờ thì hay rồi, phát hiện ra người ta giống như Trương Phi xuyên không gian thời gian tới, bèn ném sang một bên, trong mắt chỉ có Lý Mộng Long thôi. Vậy hay nói đàn ông háo sắc, Mạch Khiết cho rằng mức độ háo sắc của những cô gái trong giới văn nghệ so với đàn ông chỉ có hơn chứ không có kém.

Mạch Tiểu Lạc bĩu môi:

- OUT! – Rồi cô ấn nút ở trên máy vi tính chọn rất nhiều bài hát tiếng Anh, một mình ở đó tự ngân nga.

Mạch Khiết kéo phất tay Tiểu Lạc, hôm nay là cô mời mọi người, bỏ tiền ra cũng phải dùng đúng chỗ, cô không phải bỏ tiền ra để mời cô nha đầu này biểu diễn ca hát một mình.

Giữa tiếng hò reo ồn ã của mọi người, Lý Mộng Long liền hát đôi lần lượt với các nữ đồng nghiệp. Giọng của anh rất hay, thể hiện tình cảm cũng rất phong phú, Mạch Khiết lấy làm lạ là, tại sao bài nào anh ta cũng biết hát? Rõ ràng là có tài năng bẩm sinh để làm bạn hát mà! Giọng hay như vậy sao lại không đi tham gia Giọng ca nam vui vẻ, có thể năm đó không có Trần Sở Sinh[2] rồi, chạy đến đây làm biên tập làm gì chứ!

[2] Chàng ca sĩ nổi tiếng người Trung Quốc sinh năm 81, đã nhận được rất nhiều giải thưởng về âm nhạc.

Mạch Khiết không biết hát, chỉ có thể ngồi một bên yên lặng uống nước hoa quả.

Đến cuối, thật không ngờ Lý Mộng Long còn ngồi xuống trước cây đàn dương cầm nói:

- Tôi hát ọi người nghe bài hát “Tim đập rộn ràng” nhé!

Những ngón tay thon dài của anh lướt nhanh trên những phím đàn một cách rất thành thực...

Muốn cãi nhau với tôi, tôi không tẻ nhạt đến thế,

Không hiểu được phải xin lỗi, tôi cũng không thông minh đến thế,

Thật mong muốn quay trở lại điểm khởi đầu của chúng ta.

Em lại khóc lóc, tôi không thể an ủi, tôi lại lắc đầu, cảm thấy hơi hối hận.

Sự phát triển của tình yêu khó có thể quay đầu trở lại, nhưng lại khó có thể tiến bước.

Nhưng điều ấp ủ trong lồng ngực đã không còn do mình quyết định nữa,

Hai trái tim có thể chứa đựng được bao nhiêu dấu chấm hỏi.

Tình yêu khiến cho chúng ta phải chảy bao nhiêu giọt nước mắt.

Ánh mắt em tuyệt đẹp, lấy đi nhịp đập rộn ràng của trái tim anh,

Sự dịu dàng của em gần gũi như vậy lấy đi nhịp đập rộn ràng của trái tim anh,

Quay ngược thời gian trở về lúc bắt đầu, liệu có thể cho thêm một giây,

Đợi đến ngày nào đó em cũng nhớ ra, những kí ức đẹp đẽ nhất...

Phòng karaoke vốn dĩ ồn ào huyền ảo bỗng chốc im bật, dường như thực sự đang lắng nghe Vương Lực Hoàn biểu diễn vậy, tất cả khuôn mặt của các cô gái đều đỏ ửng, như thể giữa không trung có những vì sao màu hồng lung linh đang bay lượn, ngay cả Mạch Tiểu Lạc thấy ai cũng đáng OUT cũng khẽ thốt ra một câu:

- Ông chú này ngẫu thật đấy!

Tên yêu nghiệt này biết võ tay không, biết ca hát, biết đánh đàn, biết mê hoặc trái tim phụ nữ, tại sao không biết viết bản kế hoạch chứ? Nhìn thấy các cô gái trong phòng đều đang hân hoan nhảy múa, Mạch Khiết cảm thấy mình cũng có vài phần ngây ngất.

Mạch Khiết nghĩ, có lẽ mình cứng rắn đến độ đao súng không làm tổn thương được như vậy là bởi vì Tiêu Ly! Tiêu Ly vĩnh hằng, cậu con trai mặc áo sơ mi trắng tinh là bức tường thành mềm mại trong trái tim mình, bảo vệ trái tim mình, cự tuyệt tất cả những người con trai khác ra bên ngoài cửa. Mặc dù, kết quả cuối cùng có thể trở thành một ni cô già tóc bạc trắng nhưng, cô cũng không hối hận.

4

Mạch Khiết thay đồ tắm, tháo kính áp tròng, thể giới bỗng chốc trở nên mờ hẳn đi.

Sắc trời dần tối, ráng chiều ở chân trời hiện ra tầng tầng lớp lớp, tinh dương tạo nên những vầng ánh sáng dát vàng chiếu rọi xuống trái đất. Mạch Khiết đi chân trần, khoác trên vai khăn tắm, từ từ bước ra bể bơi.

Kỹ thuật bơi lội của cô không tốt, chỉ có thể bơi một chút ở khu vực nước nông, bơi lội là cách tốt nhất để giữ dáng.

Đi qua một đường vòng, lơ mơ nhìn thấy dưới gốc cây vạn tuế phía trước có hai người, đang quay lưng về phía cô nói chuyện. Bởi vì cận thị cô không nhìn rõ là ai.

Đang định đi vòng qua, đột nhiên họ nhắc đến một cái tên quen thuộc đã thu hút chú ý của cô.

- Người con gái đó chính là Mạch Tiểu Lạc! – Người đàn ông nói câu này giọng vô cùng lo lắng. Là đại thần Kha Đậu.

Một giọng nói khác trong vang từ tốn nghe rất hay:

- Cũng chỉ có cô ấy mới có thể đem lại sự hài hước đến cho cậu như vậy, tôi rất nghi ngờ cô ấy thực sự không cho cậu tiền bo?

- Không phải Lý Mộng Long thì còn có thể là ai được?

Giọng Kha Đậu trầm xuống:

- Cậu cố tình gây chuyện ỉnh đậy phải không? Nếu cô ấy biết mình là ai lại còn không đến để tổng tiền? Chắc chắn cô ấy bây giờ đang suy nghĩ xem cần phải đòi mình bao nhiêu tiền đấy. Gớm, chẳng qua cũng chỉ là vui vẻ một tí, mọi người đều bằng lòng nguyện ý có cái gì ghê gớm chứ, nói không chừng đây chính là cái bẫy mà cô ta giăng ra.

- Thôi được rồi, nếu thực sự là gài bẫy, mà lại có thể thoải mái lấy son môi viết “Cám ơn sự phục vụ tuyệt vời của anh” sao? Hơn nữa, đó là lần đầu tiên của người ta đấy, lẽ nào cậu không phát hiện ra? Cô ấy còn mang thai nữa, chính là tôi đưa đến phòng làm phẫu thuật đấy.

- Cái gì? Lý Mộng Long, cậu thật là không ra gì, cái bẫy này là cậu giăng ra phải không? Cậu đã sớm biết là cô ấy rồi! Cậu muốn hại tôi à? Cậu dựa vào đâu nói đưa trẻ cô ta mang thai chính là của tôi?

Bọn họ mỗi người nói một câu, lòng ngực Mạch Khiết cảm thấy rất khó thở.

Mặc dù cô chỉ lớn hơn Mạch Tiểu Lạc mấy tuổi, nhưng trong lòng cô thực sự là yêu thương Mạch Tiểu Lạc giống như một đứa bé. Mạch Khiết rất bức bối với hành vi phản nghịch làm bừa của Tiểu Lạc, nhưng cô càng căm hận người đàn ông trong trò chơi cuộc đời đã làm hại khiến Tiểu Lạc mang thai. Trong lòng cô đã từng nghĩ, nếu một ngày nào đó để cô phát hiện ra kẻ gây ra việc này là ai, chắc chắn cô sẽ đâm cho hắn hàng nghìn nhát dao, nhưng cô thực sự không thể ngờ được con người này lại có thể là Kha Đậu! Vị đại thần danh tiếng tột bậc này, mặc dù cô rất không thích anh ta, thậm chí căm ghét anh ta, nhưng anh ta là người đại diện câu chữ cho M Beautiful phiên bản mới, nếu như đắc tội với anh ta thì mọi kế hoạch đều hỏng hết cả.

Một bên là tình thân, một bên là sự nghiệp, rốt cuộc mình phải làm thế nào đây? Cầm dao lao đến làm một nữ Kinh Kha hiện đại, hay là cầm tai nghe nhét vào trong tai để làm kẻ điếc?

Kẻ đáng oán hận nhất là Lý Mộng Long, loại đàn ông như Kha Đậu chắc chắn đã khoe khoang với anh ta cuộc vui vẻ này, và anh ta vừa vặn lại biết được câu chuyện của Mạch Tiểu Lạc qua cô, sắp xếp hai nhân vật này với nhau, cho nên cố ý lúc mình mời khách đã kéo cả Kha Đậu và Mạch Tiểu Lạc đến, rốt cuộc anh ta định làm gì, lẽ nào còn muốn làm mối cho hai nhân vật quái thai này sao?

Mạch Khiết hận lắm, đúng vậy, mặc dù không dám giáo huấn đại thần Kha Đậu, nhưng tên tiểu tốt này thì có thể đối phó được chứ!

Trong khoảnh khắc này, Mạch Khiết không hề ý thức được rằng, thực ra cán cân kim tiền của cô đã bị nâng lên rất cao rồi.

Có lẽ ánh mắt cô quá sắc nhọn, khiến họ cảm giác thấy, Lý Mộng Long vô tình quay đầu lại nhìn ngẩn người:

- Tổng biên tập Mạch? Cô...

Mạch Khiết tự nhắc nhở mình, kìm nén kìm nén, nhất thiết không được để cho Kha Đậu phát hiện ra cô đã nghe lén bí mật của họ.

Trên mặt Mạch Khiết liền nở ra nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc:

- Ô, là các anh à! Tôi đang định xuống nước để bơi đây! Ha ha, ha ha...

Mạch Khiết cười khan mấy tiếng, bất luận thế nào, đối diện với một người đàn ông vốn là tên đại đạo chích hái hoa đã làm hại đến cháu họ mình, còn có cả kẻ đồng đảng với tên đại đạo chích hái hoa cũng là một tên đại đạo chích hái hoa. Lúc này đây, cho dù Trương Mạn Ngọc nhập vào thân cũng không thể diễn ra được một bộ mặt dịu dàng thân thiết. Để che giấu nét sượng sùng trên khuôn mặt mình, Mạch Khiết bèn vội vàng hướng về phía bể bơi, “bùm” một tiếng nhảy xuống nước...

Vừa mới nhảy xuống nước, Mạch Khiết đã nhận ra ngay tình hình vô cùng tồi tệ. Đây là khu vực nước sâu, khi cô nhảy xuống, chân không chạm được xuống đáy. Cô cố ngoi lên mặt nước được mấy lần, cơ thể nặng nề dần dần chìm xuống, Mạch Khiết cố gắng hết sức để ngoi lên trên, đầu ngoi được lên trên mặt nước, vội há miệng ra kêu cứu:

- Cứu... với...

Một ngụm nước xộc vào miệng, khiến cô bị sặc... cô không thể nào kêu cứu được nữa...

Cô dần dần chìm xuống dưới, dần dần mất đi tri giác.

Đúng lúc này Lý Mộng Long và Kha Đậu vẫn đang hào hứng bàn luận.

- Tôi là người anh em tốt của cậu, sao tôi lại giăng bẫy để làm hại cậu chứ? Cô nhóc đó vốn không hề nhận ra cậu.

- Sao có thể không nhận ra tôi được chứ? Tôi đẹp trai như thế này, đặt ở đâu cũng đều nổi bật cả, vô cùng cuốn hút. Cô ta không phải là người mù sao có thể không nhận ra tôi chứ?

- Cậu tưởng cậu là ai mà nổi bật, còn mê hoặc lòng người nữa chứ! – Lý Mộng Long dứt râu của Kha Đậu xuống – Tôi vốn tưởng mình đã đặc biệt rồi, thật không ngờ cậu còn đặc biệt hơn tôi, chỉ thấy người ta đội tóc giả, ngực giả, để giày giả, đâu có thấy đeo râu giả. Hôm đó nhìn thấy cậu đeo râu giả lác la lác lự tiến vào M Beautiful, tôi cứ tưởng cậu đến để cướp bóc!

Kha Đậu bỏ râu giả ra, lộ ra một gương mặt khôi ngô tuấn tú, toàn thân toát ra sức lực dồi dào.

Kha Đậu cướp lại râu dính lên mặt:

- Trong M Beautiful có bao nhiêu con gái như vậy, ai biết được liệu có ai đã từng là người yêu cũ của mình, nếu gặp nhau thì ngại lắm. Vẫn may tôi có khả năng tiên đoán từ trước, quả nhiên đã gặp rồi, chẳng phải sao.

Anh ta nhìn xuống mặt nước:

- Ô, hình như có gì đó không ổn, cô cấp trên gọi cảm xinh đẹp của cậu đâu rồi?

Khi họ phát hiện ra có gì đó không ổn, Mạch Khiết đã chìm xuống dưới đáy giống như một quả cân.

Mạch Khiết nằm ở trên cổ, ở đây như thể vừa mới mưa xong, cổ ướt sũng ướt.

Cô dường như ngửi thấy mùi hương quen thuộc, mùi sữa tắm hoa cúc nhàn nhạt thơm ngát, một gương mặt khôi ngô tuấn tú cúi xuống, đôi môi cong cong, mím thành một độ cong ngọt ngào.

Hoa đào đang tung bay, khuôn mặt của Tiêu Ly tươi thắm ửng hồng giống như hoa đào, dù dẫu cô có ham muốn được thưởng thức.

Anh cúi đầu, khế hôn cô, có phải Tiêu Ly đã béo lên nhiều không, tại sao cơ thể đè lên người mình lại nặng nề như vậy? Trái tim có cảm giác không thể chịu đựng, cảm giác buồn nôn...

Mạch Khiết không thể kìm được nữa, “ào” một tiếng, nôn ra. Mở mắt ra, làm gì có Tiêu Ly chỉ nhìn thấy một người đàn ông, sắc mặt nghiêm nghị đang đè lên người cô, môi kề môi làm hô hấp nhân tạo cho cô, hai tay, hai tay thật không ngờ còn đang ấn lên ấn xuống ở trước ngực cô, cách một lớp áo tắm mỏng, cô gần như có thể cảm nhận được độ nóng truyền ra từ lòng bàn tay anh ta.

Mạch Khiết dồn hết sức đẩy anh ta ra, trở tay tát cho anh ta một cái bạt tai nảy lửa!

- Đồ lưu manh!

Lý Mộng Long bị cô đẩy xuống đất, thân hình cũng ướt sườn ướt vội đứng bật dậy, trên tóc vẫn còn nhỏ từng giọt nước xuống, mặt nóng ran một mảng:

- Biết đánh người, chửi người rồi, xem ra không sao cả rồi!

Mạch Khiết nhìn xung quanh, bao nhiêu là người, toàn là đồng nghiệp, mọi người đều nhìn chăm chăm không chớp mắt vào đôi môi cô, miệng mọi người đều há hốc thành chữ O, trong mắt lấp lánh tia nhìn đầy đổ kỵ.

Đúng là đám yêu tinh ích kỷ máu lạnh, Mạch Khiết biết họ đang nghĩ gì, trong đầu toàn là hình ảnh quay chậm của cảnh tình tứ, vốn đã bỏ qua việc cô vừa mới quay về từ Quỷ Môn Quan. Quả nhiên, Lâm Đại bước tới đỡ cô, lên tiếng hỏi:

- Khi anh ấy làm hô hấp nhân tạo cho cậu, cậu có cảm giác như bị điện giật không? Ngây ngất...

- Hay là cậu thử rơi xuống xem sao? – Mạch Khiết bực bội nói.

Mạch Khiết lau thật mạnh vào đôi môi mình rồi lại cúi đầu nhìn xuống ngực, cố gắng hết sức để kìm nén giọt nước mắt sắp sửa rơi xuống, trước bao con mắt mọi người, cô lại bị anh ta lợi dụng, lần này còn thâm hơn, bị “cột nhả” còn phải nói lời cảm ơn.

Đúng vậy, Lý Mộng Long đã cứu mạng cô, nhưng nếu không phải tại anh ta và Kha Đậu, cô sao có thể bị nhỡ chân nhảy xuống khu nước sâu chứ? Xét cho cùng thì anh ta là ân thần số một trong cuộc đời cô.

Mạch Khiết lao vào phòng tắm, mở vòi tắm hoa sen, bắt đầu tắm gội thật kỹ, trong khoảnh khắc này, cô rất muốn mình có thể biến thành ma nữ Tiểu Dục trong “Họa bì” có thể lột da ra để giặt thật sạch. Sao mặt đất không tụt xuống một cái hố để hút Lý Mộng Long vào chứ?

13. Chương 07 Phần 1

Chương 7: Quay người qua ngã rẽ gặp tình yêu

1

Mạch Khiết bảo Lâm Mạnh bố trí cho Mạch Tiểu Lạc một chỗ ngồi ở trong văn phòng lớn.

Mạch Tiểu Lạc tha thiết yêu cầu được đến M Beautiful thực tập. Từ sau khi tiếp xúc với những người đồng nghiệp yêu nghiệt của Mạch Khiết ở khu Resort u Mặt trở về, trong lòng cô rất hào hứng, đặc biệt là ấn tượng tốt nhất với chú Lý Mộng Long.

Cô ghé vào tai Mạch Khiết nói:

- Cô... chị ơi, cô nên thu nhận Lý Mộng Long, để chú ấy làm chú dượng của cháu. Bỏ lỡ cơ hội này là không còn cơ hội khác nữa đâu.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn cô bé, đẩy cô bé ra:

- Ở văn phòng, sau này gọi cô là tổng biên tập Mạch giống như những người khác. Anh ta và cô quyết không thể nào dung hòa được với nhau, cháu hãy từ bỏ ngay cái suy nghĩ ác độc này từ sớm đi.

Mạch Tiểu Lạc bĩu môi:

- Giả tạo! Người ngay thẳng không làm việc lén lút, cô không cần chú ấy thì cháu cần đây.

Mạch Khiết cuống lên, nhướn cao lông mày:

- Mạch Tiểu Lạc, con người này không động được vào đâu, anh ta và Kha Đậu cùng một giuộc, chuyên đi hại phụ nữ, cháu đã bị thiệt thòi một lần rồi, lẽ nào còn không biết bảo vệ mình sao? Hôn nhân đại sự của cháu, cô sẽ lo cho, cháu không cần vội.

Mạch Tiểu Lạc không kìm nén nổi, phì cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, giống như một con búp bê Barbie sống động:

- Tổng biên tập Mạch, cô đã 25 tuổi rồi, đến bóng dáng bạn trai còn chưa thấy đâu cả, cô hãy cứ quan tâm đến chính bản thân mình đi! Cháu đi làm việc đây!

Mạch Tiểu Lạc vung tay bước đi, Mạch Khiết nhìn thấy khi cô đi qua bên cạnh Lý Mộng Long, liền vỗ vai anh giống như một người bạn thân thiết từ lâu.

Lông mao của Mạch Khiết đều dựng cả lên.

Lý Mộng Long động vào ai cũng được, nhưng không được phép động vào Mạch Tiểu Lạc. Mạch Khiết biết được thủ đoạn của anh ta, nếu như rơi vào cạm bẫy của anh ta, phụ nữ đều chỉ là những con cừ non đáng thương mà thôi!

Mạch Khiết vội vàng ấn chuông gọi Lý Mộng Long vào, cô phải ra đòn thị uy với anh ta, để anh ta biết người nhà họ Mạch của cô ai cũng đều là những con sói hùng mạnh.

Lý Mộng Long hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi kẻ màu xám hãng Hermes, tay đút hờ vào túi quần âu, ánh mắt phờ phời. Đầu có giống một người thanh niên chỉ biết cúi đầu làm việc vất vả, nếu trong tay xách thêm một cái lồng chim thì thực sự đúng là một cậu ấm lông bông vô công rồi nghề.

Mạch Khiết mặt lạnh tanh, chăm chú nhìn anh ta ba giây.

Đối với chức vụ hiện thời của cô mà nói, độ tuổi của cô như vậy là quá trẻ. Để bồi dưỡng “sát khí” của mình, cô đã soi gương chăm chỉ luyện tập để có được ánh mắt sắc nhọn của con mèo trong đêm đen, khuôn mặt lạnh như băng tuyết nghìn năm ở Nam cực, ngôn ngữ cô đúc, quyết đoán như hoa thép tung tóe. Rất nhiều nhân viên cấp dưới còn lớn tuổi hơn cô đều gờ tay đầu hàng trước “sát khí đẳng đẳng của cô”.

Lý Mộng Long cũng lặng lẽ nhìn lại Mạch Khiết, khóe mép khẽ nhếch lên thể hiện ý cười:

- Hi hi, chắc là luyện tập rồi chứ gì?

Mạch Khiết ngẩn người, không hiểu lời nói của anh ta.

Anh ta từ từ ngồi xuống, vắt chân chữ ngũ, dùng đưa một cách nhàn nhã.

- Cô có biết Phí Tường không? Anh ta là thần tượng thời thơ ấu của tôi, không phải là vì anh ta khôi ngô tuấn tú, tôi cảm thấy tôi còn khôi ngô tuấn tú hơn anh ta. Anh ta đã từng nói, người đàn ông cần phải nho nhã thanh lịch, cử chỉ cần phải giống như một con mèo, mèo rất nho nhã thanh lịch bởi vì nó đi từng bước nhẹ nhàng uyển chuyển, chậm rãi như cảnh quay chậm, cho nên tôi đã soi gương chăm chỉ tập luyện cử chỉ thanh lịch nho nhã của mình. Giống như cô, chắc chắn đã rất hăng say tập luyện các kiểu nét mặt và thần thái của mình khi đứng trước mặt cấp dưới.

Mạch Khiết cầm cốc trà uống một ngụm, che giấu cảm giác ê chề khi bị anh ta nói toạc ra bí mật, hắng giọng nói:

- Lý Mộng Long, M Beautiful tuyển dụng anh, không phải là yêu cầu anh ngày ngày đến đây để làm chú hề bịa chuyện linh tinh, tôi rất muốn biết, bản kế hoạch của anh và cả bài viết chuyên đề của Kha Đậu ở đâu? M Beautiful phiên bản mới nếu không thể thuận lợi khởi hành, tôi dám đảm bảo, anh, và cả những người khác đang ngồi bên ngoài kia đều sẽ phải trở thành một thành viên trong đội quân thất nghiệp lưu lạc đầu đường xó chợ. Anh muốn đi đến chỗ những người đó để khoe khoang phong độ ngồi ngồi giống như con mèo của anh, hay là tình nguyện ngồi ở đây chăm chỉ đào bới kiếm ăn giống như một con chó?

Anh ta từ từ gờ hai ngón tay lên, tạo thành hình chữ “V”:

- Tổng biên tập Mạch, con người cô có rất nhiều nhược điểm, bao gồm cả một trái tim không biết đến sự cảm ơn, đã cứu cô lại còn bị cô tát ột cái thật đau, nhưng, khi cô làm việc nghiêm túc, thực sự, thực sự rất quỵến rũ, ngay cả chính tôi cũng có chút gì đó không kìm lòng nổi. Tôi có một lời khuyên nhủ tuyệt vời, nếu như cô thích một người đàn ông nào đó mà không may anh ta lại không thích cô, cô cứ việc đưa anh ta đến văn phòng để ngắm phong cách làm việc của cô, tôi dám đảm bảo, chắc chắn anh ta sẽ say mê cô, rồi từ đó mà mặc cho cô chi phối.

Lý Mộng Long...

Mạch Khiết bắt đầu nhe răng, giơ vuốt cào anh ta.

Anh ta đứng dậy:

- Tôi đi thúc giục chuyên đề của Kha Đậu, thực sự tôi đã giục anh ta bao nhiêu ngày rồi, nhưng anh ta khó sinh lắm... Cô cần phải biết, viết bài cũng giống như phụ nữ sinh con, có cuống lên cũng vô ích, không sinh ra được là không sinh ra được. Nếu như phụ nữ có thể giống như con gà mái đẻ đúng giờ, thì chuyên đề của Kha Đậu mới có thể viết ra đúng giờ giống như gà đẻ trứng được. Xin đừng tức giận, tôi không phải là mĩ mai phụ nữ giống như con gà mái. Tôi đi ngay đây!

Anh ta đẩy ghế, sải chân bước, đã chuồn ra ngoài trong khi trên đầu Mạch Khiết đã nổi lên ba ngọn núi lửa Hỏa Diệm Sơn.

Khi anh ta rời khỏi đó, Mạch Khiết vốn không hề phát hiện ra, anh ta đã gọi Mạch Tiểu Lạc đi theo.

2

Quảng trường mông Mọt tháng Năm nằm ở khu trung tâm thành phố S, ở đó có rất nhiều tòa trung tâm thương mại sáng lấp lánh đứng sừng sững. Giữa những khu thương mại sang trọng này và chính phủ vì muốn thể hiện sự công bằng nên đã phê chuẩn mở rộng vành đai xanh bao quanh khu vực trung tâm tắc đất tắc vàng, có một tòa nhà chung cư mini cao ngất có tên là “Thành phố biển” đứng lẻ loi một mình ngay giữa khu trung tâm tràn ngập khí chất thương mại này, đúng là rất giống con tàu Nô-ê trôi nổi trên đại dương của thương mại.

“Thành phố biển” từ khi xuất hiện chưa bao giờ phải làm bất cứ quảng cáo nào, đúng vậy, vì không cần thiết. Giá cả nơi đây đã khẳng định những người chủ đều phải là những người giàu có. Cô gái bán căn hộ có khuôn mặt lạnh tanh, chỉ uể oải liếc nhìn một cái là đã có thể phân biệt ra ngay ai là đối tượng mà họ thực sự cần phục vụ trong số bao nhiêu người khách bước vào qua cánh cửa quay vòng.

Lý Mộng Long dẫn theo Mạch Tiểu Lạc đến “Thành phố biển”, nhân viên giữ cửa quen biết anh ta, mở cửa cho anh ta, ần cầu thang máy.

Ở nơi sang trọng trang nghiêm, Mạch Tiểu Lạc không dám nói to, khẽ thè lưỡi ra, hỏi Lý Mộng Long:

- Kha Đậu sống ở đây à?

Lý Mộng Long nhún vai:

- Chỉ là dạo này vừa vận sống ở đây, số căn hộ anh ta có, có lẽ anh ta cũng không nắm rõ được, khi hứng lên, thích sống ở đâu thì đến đó sống.

Mạch Tiểu Lạc chớp chớp mắt, nói về trêu chọc:

- Bạn anh đã trở thành thần rồi, sao anh vẫn còn lay lắt thế này chứ? Vẫn còn làm nhân viên cấp dưới của bà cô Diệt Tuyệt sư thái của tôi. (Cùng lúc này, Mạch Khiết ở trong phòng làm việc bồng hất xì hơi).

Lý Mộng Long cười tỉnh bơ:

- Không có cách nào cả, mỗi người có số phận riêng mà!

Cầu thang máy lên đến tầng trên cùng.

Anh ta lấy chìa khóa ra, cứ thế mở cửa bước vào.

Mạch Tiểu Lạc cứ tưởng rằng mình đang đến Kỷ đá vôi.

Tất cả mọi nơi trong phòng mà ánh mắt chạm tới đều toàn là màu trắng tinh, ánh sáng bên ngoài cửa sổ rất gay gắt, đã vào hè rồi, nhưng cô vẫn không tìm được rùng mình một cái.

Bên trong đồng vải trắng, bỗng thò ra một cái đầu với mái tóc đen, dụi dụi đôi mắt mơ màng, Kha Đậu nói về không hài lòng:

- Tên nhóc này, đến sao không báo trước một tiếng...

Âm thanh đột nhiên ngừng bật, như thể bị cao thủ điểm huyết vậy, hai mắt anh ta trợn trừng nhìn chăm chăm vào Mạch Tiểu Lạc đang đứng sau lưng Lý Mộng Long, toàn thân cứng đờ.

Bộ râu giả rậm rạp đó, lúc này đây đang treo lơ lửng ở trong phòng tắm kia!

Mạch Tiểu Lạc ngồi xuống sofa như thể không có chuyện gì xảy ra, liếc nhìn trên bàn thấy một bức ảnh chụp toàn thân của Lý Mộng Long, cầm lên, nhìn về phía Kha Đậu đang nằm trên giường với vẻ hồ nghi, khóe môi khẽ động đậy, mặc dù biết như vậy là không lịch sự, nhưng muốn nói gì mà cứ cất giấu ở trong lòng thì không đúng với tính cách của cô:

- Các anh... kỳ lạ quá! Trong nhà của Kha Đậu sao lại có ảnh của Lý Mộng Long?

Lý Mộng Long cười nói:

- Bởi vì lúc anh ta không sống ở đây, tôi đã trông nom nhà hộ anh ta, đừng nói bức ảnh này, ở đây còn có rất nhiều thứ đều là của tôi, ngay chính việc sửa chữa, bố trí căn hộ này cũng là do tôi thiết kế đấy.

Thì ra trang trí căn hộ này thành phong cách Kỷ đá vôi chính là vị thần đứng trước mặt đây.

Đôi mắt Mạch Tiểu Lạc bỗng sáng rực:

- Thẩm mỹ và phong cách của anh tương tự như Diệt Tuyệt sư thái, chỉ có điều, trong nhà cô ấy toàn bộ là màu tím, mỗi lần bước vào đều cảm thấy màu da tím tái, như thể bị người ta đánh ột trận bầm da tím thịt vậy.

Kha Đậu huyết sáo, gọi người anh em của mình đến bên cạnh giường, hạ giọng nói:

- Cậu điên rồi à, sao lại dẫn cô ấy đến đây?

Lý Mộng Long nói:

- Tôi đến để giục bản thảo chuyên đề của cậu đấy.

Anh ta bước đến trước chiếc laptop màu trắng, mở nó ra một cách thành thục, trên màn hình vẫn là một màu trắng toát, không có lấy một chữ nào cả.

- Bài viết đâu? Chưa đầy 2000 chữ, cậu làm gì mà mãi chưa viết xong thế? Có lẽ cậu cần phải uống thuốc táo bón rồi đấy!

Kha Đậu nói:

- Hôm qua tôi vốn đang định viết, kết quả là có một em gọi điện thoại tới...

- Cứ tha hồ mà khoác lác đi, cậu có phụ nữ hay không, tôi lại còn không rõ chắc? Cậu đứng dậy cho tôi, có trần truồng thì cũng ra đây cho tôi.

Lý Mộng Long hắt tấm chăn trắng tinh lên, anh chàng Kha Đậu chỉ mặc mỗi chiếc quần lót in hình chuột Mickey vội kêu thét lên, che lấy vị trí nhạy cảm nhất, vội vàng lăn ra khỏi giường.

Anh ta cứ tưởng Mạch Tiểu Lạc cũng sẽ đỏ mặt tía tai, chắc chắn sẽ che mặt và tránh né sang một bên, nào ngờ cô còn cầm điện thoại di động lao đến:

- Đừng động đậy, để tôi chụp ảnh con người thực của Kha Đậu, anh có biết, tôi mà đăng bức ảnh này lên trên mạng, tôi lại không kiếm được bốn tiền chắc? Anh Lý Mộng Long, anh hãy nghĩ hộ cho tôi một tiêu đề thật gây sốc vào nhé.

Mạch Tiểu Lạc tiến lại gần Kha Đậu, hai người cùng nhìn thẳng vào nhau, cả căn phòng chợt trở nên yên tĩnh lạ thường.

Trán Kha Đậu bắt đầu toát mồ hôi, từng giọt từng giọt lã xuống.

Mạch Tiểu Lạc há miệng ra:

- Anh căng thẳng thế làm gì chứ! Tôi có làm gì anh đâu! Anh K!

Căn phòng lại yên ắng trở lại.

Kha Đậu ngẩn người hồi lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Em, em biết tôi là ai à?

Mạch Tiểu Lạc nói về tỉnh bơ:

- Biết chứ, ngay lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã biết anh là ai rồi, đừng tưởng anh dán râu giả là tôi không nhận ra anh. Tôi chỉ là không muốn làm ối quan hệ của anh và cô tôi trở nên căng thẳng, nên tôi mới giả vờ không quen anh.

Căn bệnh phổ biến của đàn ông chính là luôn đánh giá thấp phụ nữ, kết quả luôn là bị ngã chổng vó.

Mạch Tiểu Lạc cất di động đi, đập tay vào cơ thể trần trụi của Kha Đậu, anh ta cảm thấy rất ngượng nghịu, bất giác ngoảnh mặt đi.

- Anh thẹn thùng cái gì chứ, được rồi, mọi người đều là người trưởng thành, một trò chơi giống như một giấc mơ, tôi không bắt anh chịu trách nhiệm đâu! – Cô giơ tay ra – Nhưng thứ anh cần phải đưa cho cô tôi thì không thể quên đưa được đâu.

Sau một trận sợ hãi hụt, Kha Đậu phát hiện ra lòng tự tôn của mình đã bị tổn thương nặng nề.

- Chuyện gì vậy nhỉ? Cô gái này sao lại không giống với những người khác, rõ ràng đã sớm nhận ra mình là ai, cũng biết được thân phận thật của mình, nhưng lại làm ngơ trước mình – một cây “hái ra vàng”. Thực ra, nếu cô ấy tìm mình đòi tiền, mình vẫn cứ đưa cho cô ấy.

Trong sách chẳng phải vẫn nói, chuyện giữa nam nữ đều có thể đem tiền ra để chịu trách nhiệm thì chính là không cần chịu trách nhiệm.

- Cô ấy không cần tiền, chắc không phải là muốn bắt mình chịu trách nhiệm chứ!

Lý Mộng Long châm chọc anh ta:

- Vậy thì sau này việc thúc giục bản thảo và dịch vụ VIP sẽ do Mạch Tiểu Lạc phụ trách nhé!

Mạch Tiểu Lạc đặt laptop lên người Kha Đậu:

- Anh hãy mau viết đi!

Giọng điệu đó giống như là đang nói “Anh hãy mau ị đi!”. Viết bài chứ có phải là đi ị đâu, nói viết là có thể viết ra được ngay sao?

Mạch Tiểu Lạc ngồi bên cạnh anh ta, lấy di động ra chơi game.

Trông bộ dạng này, nếu như không viết xong chuyên đề cho cô, thì cô quyết không chịu đi đâu, có thể còn ngồi ở đây để thưởng thức hoàng hôn, tắm rửa rồi gọi đồ ăn tới nữa kia.

Lý Mộng Long mỉm cười, lặng lẽ rời khỏi đó.

3

M Beautiful là một cuốn tạp chí nổi tiếng nhằm tuyên dương sự độc lập về tinh thần và thân thể của nữ giới, đã từng soi đường dẫn lối cho rất nhiều thiếu nữ, phụ nữ trong lúc họ đang hoang mang. Có thể nói, phàm là những nữ giới đọc cuốn tạp chí này chắc chắn đều chợt bừng tỉnh: Ô, phụ nữ hoàn toàn có thể không cần tới đàn ông!

Rất nhiều độc giả nữ, trong lúc họ đang chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng khi bị tình yêu hủy hoại hay là bị bạo lực gia đình giày vò, thứ đầu tiên họ nghĩ đến để được cứu giúp không phải là Hội liên hiệp Phụ nữ,

mà là M Beautiful. Chỉ cần họ bấm số đường dây nóng của M Beautiful, là dường như có thể kêu gọi được Quan m Bồ Tát xuống trần để cứu khổ cứu nạn cho họ.

Và trong M Beautiful có rất nhiều nữ biên tập, thường là những người khách mời chuyên gia về lĩnh vực tâm lý tình cảm của các đài phát thanh danh tiếng, hào hứng sôi nổi giải đáp tất cả mọi khúc mắc căng thẳng về tình yêu của thính giả.

Trong M Beautiful, bạn không nhìn thấy nam giới nào vênh vang tự đắc – đương nhiên cũng có một phần liên quan tới sự dịu dàng nữ tính của những biên tập viên nam, họ làm việc xen lẫn giữa số đông nữ giới, nhiệt tình bàn luận về hăng mặt nạ dưỡng da loại nào tốt, lúc mọc mụn trứng cá có nên uống sữa tươi pha thêm mật ong hay không. Lý Mộng Long là trường hợp ngoại lệ, bởi vì anh ta là “bộ đội nhảy dù”, cho nên anh ta là trường hợp đặc biệt, nhưng Mạch Khiết nghĩ, nếu như có phụ nữ kéo tay anh ta yêu cầu anh ta dạy cho cô ta biết loại áo ngực của hãng nào tốt hay phương pháp điều trị kinh nguyệt không đều, anh ta cũng có thể trả lời mạch lạc rõ ràng giống như một chuyên gia về nữ giới.

Cho nên, lúc này đây, Mạch Khiết nhìn thấy bài viết đầu tiên của chuyên đề mà Kha Đậu viết cho M Beautiful phiên bản mới, cô có cảm giác muốn nhảy luôn từ tầng 20 xuống dưới đất.

Chúa ơi, tất cả những công tác tuyên truyền đều đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người đều biết họ đã mời một vị đại thần để mở chuyên đề, nhưng không thể nào có thể ngờ được vị đại thần này thì ra lại là một ôn thần!

Ánh mắt Mạch Khiết chuyển rời từ trang bản thảo đến khuôn mặt của Mạch Tiểu Lạc và Lý Mộng Long, hỏi với vẻ như hụt hơi:

- Bài viết này có phải là bị lấy nhầm hay không?

Lý Mộng Long lắc đầu, nói với vẻ chắc chắn:

- Không hề, chúng tôi còn giám sát anh ta viết từ đầu đến cuối, vẫn còn nóng hổi, không tin cô xem, vẫn còn từ đánh máy sai.

Tiêu đề với hàng chữ màu đen to đùng trên trang bản thảo:

Phụ nữ, hãy rút vào bếp!

Sáu chữ to đùng, ngay ngắn xếp thành hàng đang há to miệng cười nhạo hàng triệu nữ độc giả của M Beautiful phiên bản mới.

Mạch Khiết day day thái dương, tự trách mình:

- Ôi, là lỗi của tôi, chắc chắn anh ta chưa từng đọc qua tạp chí của chúng ta, không biết được phong cách của chúng ta, cho nên tôi nói chủ đề với anh ta, chủ đề, nhưng thật không ngờ anh ta lại không cho phép chúng ta giới hạn chủ đề. Bây giờ thì hay rồi, viết ra một bài quái đản, phải làm thế nào đây, làm thế nào đây?

Mạch Khiết đứng dậy, cuống lên, đi vòng quanh khắp văn phòng làm việc.

Mạch Khiết cầm di động lên, rồi lại thở dài thườn thượt, nghĩ thầm trong lòng, nếu như anh ta lấy lý do sửa bản thảo để bắt mình vén váy lên cho anh ta xem quần lót, cô nghĩ chắc cô cũng đành phải đồng ý. Sếp đúng là đã nhặt được báu vật, cô kính nghề thế này, cuối năm chắc chắn phải phát cho cô một phong bao dày.

Lý Mộng Long hỏi đầy băn khoăn:

- Cô làm gì thế?

- Còn có thể làm gì chứ? Cầu xin anh ta thay bài viết khác, phong cách này không phù hợp với M Beautiful.

Lý Mộng Long cầm lấy bản thảo nhìn một lát:

- Xin hỏi, phong cách của M Beautiful phiên bản mới là gì vậy?

Mạch Khiết bĩu môi, con em nhà quyền quý đúng là con em nhà quyền quý, dựa vào mối quan hệ mờ ám với Tưởng Văn để lọt được vào M Beautiful, ngay cả phong cách của tạp chí mà cũng không nắm rõ. Nếu là

ở thời xưa, loại người không trải qua được khoa thi mà lại được làm quan thì suốt cả cuộc đời cũng không thể nào ngẩng mặt mà làm người được đâu.

14. Chương 07 Phần 2

Mạch Khiết xòe hai bàn tay ra, rồi lại nắm chặt vào:

- Thế giới nằm trong tay chúng ta!

Đôi lông mày rậm của anh ta khê chau lại:

- Thế giới nằm trong tay chúng ta?

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, Mạch Tiểu Lạc cười nói:

- Ông chú ơi, chú cũng có lúc phản ứng chậm chạp à? Thế giới nằm trong tay chúng ta, chứ không phải là nằm trong tay các bạn, trừ khi chú không làm đàn ông nữa.

Mạch Khiết gật đầu với Mạch Tiểu Lạc để thể hiện sự khen ngợi, quay sang nói với Lý Mộng Long:

- M Beautiful phiên bản mới là ấn phẩm kêu gọi nữ giới độc lập tự chủ, nhưng anh thử nghĩ xem, Kha Đậu viết thể này chẳng phải là đang làm ngược lại với chủ trương của chúng ta sao? Bảo phụ nữ “hãy cút vào bếp”, chủ nghĩa nam quyền như vậy, đây chẳng phải là đã đắc tội với tất cả những độc giả trung thành của chúng ta sao?

Lý Mộng Long phì cười vui vẻ:

- Vậy tôi muốn hỏi cô, M Beautiful phiên bản mới khác biệt M Beautiful cũ ở điểm nào?

Mạch Khiết nói:

- Sự khác biệt à, chỉ thể hiện trên những chi tiết, phong cách tổng thể của chúng ta vẫn cần phải duy trì sự nhất quán.

Anh ta khê “ồ” một tiếng:

- Đã hiểu rồi, cô muốn làm cái đuôi bám theo cô em, vậy thì tôi không ngăn cản cô nữa!

Mạch Khiết thấy hơi bực mình:

- Ý anh là gì vậy chứ?

Con người mắt sáng trong của anh ta nhấp nháy, nụ cười nhạo nời khóe môi hiện ra rất sắc nét:

- Bởi vì cô vẫn chưa thoát ra khỏi được khuôn mẫu trước đây! Tôi thực sự không hiểu, bảo phụ nữ “hãy cút vào bếp” thì có gì không hay chứ, chỉ riêng nhìn tiêu đề này, đã rất hút mắt rồi.

Mạch Khiết đang định phản bác, anh ta xua xua tay:

- Không nói với cô nữa, dù sao cô cũng sẽ không mua M Beautiful để đọc. Nào, Mạch Tiểu Lạc, cô trả lời xem, cô cảm thấy bài viết này thế nào?

Câu trả lời của Mạch Tiểu Lạc khiến Mạch Khiết vô cùng sửng sốt:

- Cháu thấy rất hay mà, nếu nhìn thấy tiêu đề sắc nhọn như thế này, chắc chắn cháu sẽ rất hào hứng đọc bài viết đó. Mặc dù Kha Đậu đúng là hơi có phần theo chủ nghĩa nam quyền, nhưng cháu cảm thấy có một số câu nói cũng hay lắm, cô đọc đi, đoạn cuối cùng chẳng phải đã viết rồi sao? “Việc xung phong tham gia vào trận chiến, hãy để cho đàn ông làm, việc phụ nữ cần làm là nạp thêm đạn vào trong khẩu súng của đàn ông!” A, thật là có cảm giác an toàn, nếu như có một người đàn ông nói với cháu câu này, cháu nghĩ cháu chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ thích ngay anh ta, sau đó...

- Được rồi, được rồi, dừng lại, dừng lại! – Mạch Khiết ngăn cản cô cháu gái Mạch Tiểu Lạc luôn ăn nói không suy nghĩ – Tôi là tổng biên tập, tôi nói đối là phải đối!

Mạch Khiết cầm di động, ấn số điện thoại của Kha Đậu, sau một tiếng “tít” bèn nghe thấy lời nhắn trong điện thoại: “Hi! Tôi là Kha Đậu, tôi không đang chơi gái, mà là đang trên đường đi chơi gái, lúc này không tiện nghe máy...”

Mạch Khiết ngẩn người như hóa thạch, con người này sao có thể như vậy được chứ! Chưa làm xong việc mà anh ta đã lặn mất tăm thế này.

Lý Mộng Long nói:

- Anh ta đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi, chắc chắn sẽ không thể nào liên hệ được với anh ta nữa!

Mạch Khiết cúi đầu nhìn bản thảo, nghiêng rằng:

- Được, sửa, cứ sửa hết những chữ bên trong nhắc đến phụ nữ thành đàn ông, viết đàn ông thành phụ nữ, tiêu đề là “Đàn ông, hãy cút vào bếp”.

Mạch Tiểu Lạc bật cười khúc khích:

- Tổng biên tập Mạch, cảm ơn chị quá, nếu như bảo em tìm một người bạn trai chỉ biết mỗi ngày chui và bếp, chắc chắn em sẽ thất cổ tự tử!

Lời nói của Mạch Tiểu Lạc đúng là ít nhiều cũng có lý. Lòng ngực Mạch Khiết lại thấy nhói đau, làm thế nào bây giờ đây?

- Tổng biên tập Mạch, cô mà sửa như vậy là hoàn toàn đối ngược lại ý của người ta, anh ta có thể kiện cô ra tòa đấy.

Lý Mộng Long lấy từ trong túi ra một tập giấy, đưa cho cô:

- Đây là bản phương án kế hoạch của tôi, điều kỳ diệu là rất phù hợp với chuyên đề của Kha Đậu, M Beautiful phiên bản mới của chúng ta, cần phải làm thành một ấn phẩm ngược đãi trái tim. Càng ngược đãi, phụ nữ càng thích đọc, làm cho phụ nữ phát điên, phát cuồng, phát ngốc, phát ngẩn, nước mắt đầm đìa khắp mặt tự thương xót mình sống không bằng chết, để cho những người phụ nữ đang chìm đắm trong hạnh phúc được cảm nhận thứ cảm giác mới mẻ của việc bị ngược đãi, khiến cho những người phụ nữ đang giãy giụa trong cảnh khổ đau phát hiện ra trên đời này vẫn còn những người khác còn sống khổ sở hơn mình, để cho những người phụ nữ đề đầu cúi cổ chồng mình tìm lại được sự dịu dàng hiền thực đã bị đánh mất, để cho những cô gái mới yêu lần đầu cảnh giác trên đời này ngoài hoàng tử ra còn có cả ác ma...

- A! Anh Lý Mộng Long, anh nói hay quá!

Mạch Tiểu Lạc mở to mắt, vỗ tay liên hồi:

- Em phát hiện ra em bắt đầu tôn sùng anh rồi đấy! Nếu anh chưa có bạn gái, có thể xem xét đến em, đương nhiên, nếu anh có bạn gái rồi, cũng có thể xem xét đến em, em không ngại việc chia sẻ một người đàn ông ưu tú với người phụ nữ khác đâu...

Mạch Khiết nhìn bản kế hoạch của Lý Mộng Long, ngẩng đầu nói với anh ta:

- Tôi cảm thấy, anh thực sự rất không phù hợp làm việc ở đây, thực ra, không phải tôi có sự phân biệt giới tính, mà là tôi cảm thấy để đàn ông làm một ấn phẩm đề cao sự độc lập của nữ giới đúng là làm khó dễ cho họ. Thôi được rồi, tôi thừa nhận tôi có sự phân biệt giới tính.

Lý Mộng Long nói:

- Sao cô lại không thể vượt ra được khỏi cái khung ban đầu để suy nghĩ về vấn đề này chứ? Cô biết vì sao Kha Đậu lại có thể thành công được không? Chính vì tác phẩm anh ta viết trước đây chưa từng có, bất luận là viết bài, hay là kế hoạch, hay là thiết kế, đều phải thiết lập nên phong cách mới lạ khác biệt của chính mình. Cô thông minh như vậy, lẽ nào còn cần tôi nhắc nhở hay sao?

Trong lòng Mạch Khiết, chợt lay động.

Trong lời nói của Lý Mộng Long, hình như cũng có phần đúng!

Mấy năm nay, làm việc dưới quyền của Tưởng Văn, học được cách bảo sao làm vậy, nhưng dưới thao tác mô thức hóa, M Beautiful mặc dù vẫn đứng vững không đổ, nhưng lượng phát hành đúng là đang sụt giảm, họ cũng luôn tìm kiếm ý tưởng mới mẻ, nhưng vẫn chưa có cách nào thoát ra khỏi được cái khung cố định đó.

Giống như bản kế hoạch mà cô đang suy nghĩ, phần lớn vẫn rập khuôn theo phong cách cũ. Nếu như vậy thì thực sự đúng như Lý Mộng Long nói, mãi mãi là cô em gái nhỏ, là kẻ bám đuôi theo sau Lâm Đại.

Vừa nghĩ đến những ngày tháng trong tương lai, Lâm Đại vẫn cứ dùng giọng tỉnh bơ để nói với cô: “Cậu là do tôi tuyển dụng vào” là Mạch Khiết lại muốn phát rồ.

Nhưng bản kế hoạch này của Lý Mộng Long quá mạo hiểm, có thể thành công được không?

Mạch Khiết suy nghĩ hồi lâu, nói rành rọt:

- Hãy làm một cuộc khảo sát, rồi quyết định sau!

4

Lâm Đại luôn miệng nói, Mạch Khiết vào được M Beautiful là do được cô ta giúp đỡ, nhưng trên thực tế, Mạch Khiết đã bỏ ra bao nhiêu cố gắng mà mọi người không hề hay biết.

Ban đầu, Mạch Khiết bắt đầu từ một biên tập viên quen, và kỹ năng cơ bản của một biên tập viên quen là phải biết làm cuộc khảo sát thị trường.

Do đó, khi cô nhét tập tài liệu để khảo sát thị trường vừa mới in ra vào trong túi xách tay hãng Gucci của cô, nói với Lý Mộng Long “Đi nào, chúng ta đi làm cuộc khảo sát”, anh ta vô cùng kinh ngạc:

- Tổng biên tập Mạch, cô không cần phải tự mình đi đâu, giao cho tôi và những nhân viên khác đi là được rồi.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Tôi biết anh đang muốn nịnh bợ tôi! Nhưng nhờ anh lấy trí tuệ anh vẫn thường dùng để chơi gái mà nghĩ xem, nếu phát bản điều tra này ra, người đông lắm miệng, có lẽ sẽ truyền tới tai của đối thủ cạnh tranh. “Nội gián” như Lạc Bình không biết còn bao nhiêu người nữa kia! Dựa vào người khác, không bằng dựa vào chính mình!

Lý Mộng Long chăm chú nhìn cô, trên khuôn mặt khô ngô tuần tú lần đầu tiên hiện ra nụ cười chân thành:

- Tổng biên tập Mạch, cô thực sự có tinh thần tôn trọng nghề nghiệp, về điều này thì tôi rất khâm phục cô!

- Đúng là thừa lời, tôi không tôn trọng nghề nghiệp thì sao tôi có thể thuận lợi lên được chức trưởng ban, rồi lên chức tổng biên tập chứ? Tôi có vén váy lên cho sắp xem đâu.

Mạch Khiết chỉ hướng cho chiếc xe Ford đi, lao nhanh dọc theo đại lộ ven sông.

Lý Mộng Long hỏi:

- Chúng ta đi đâu để khảo sát?

Mạch Khiết nói:

- Trước tiên hãy đi đến nơi dễ dàng một chút, tôi đã liên hệ được rồi, đã sắp xếp xong cả rồi. Anh cứ học theo tôi đi!

Cứ tưởng anh ta sẽ giễu cợt cô, không ngờ anh ta lại nói với vẻ rất chân thành:

- Nói thực, đi theo cô đúng là cũng học được chút ít.

Mạch Khiết cảm thấy hơi đắc ý, nghĩ bụng, anh sao có thể so được với tôi chứ, anh là kẻ dựa vào quan hệ để được vào đây, còn tôi thì hoàn toàn dựa vào thực lực của mình, từng bước từng bước nặng nề tiến về phía trước, dọc đường đi đã trải qua bao nhiêu con sóng to gió lớn hãi hùng. Chỉ e ngay cả người bạn đại thần của anh cũng không thể tưởng tượng ra chặng đường phấn đấu đầy gian khổ của tôi lại hào hùng đến nhường nào.

Nghĩ đến đây, cô bất giác bưng bưng khí thế, ngồi ở trong chiếc xe Ford mà lại tưởng tượng như đang ngồi máy bay lao thẳng lên bầu trời bao la.

Cuối cùng xe cũng dừng lại, từ xa đã nhìn thấy Mạch Tiểu Lạc tóc dài và váy ngắn nhất loạt tung bay đứng ở trước cổng trường, thu hút bao nhiêu con mắt hau háu của vô số nam sinh.

Vừa nhìn thấy họ, Mạch Tiểu Lạc đã lao đến:

- Tổng biên tập Mạch, sao giờ chị mới đến, anh Mộng Long, anh cũng đến à?

Mạch Khiết hỏi:

- Đã chuẩn bị xong cả rồi chứ, những sinh viên được mời, địa điểm, đề tài cần thảo luận, đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?

Mạch Tiểu Lạc thè đầu lưỡi ra:

- Địa điểm thì chỉ có thể ngoài trời, phòng học bậc thang hôm nay bị khóa mất rồi.

Ngoài trời thì ngoài trời vậy! Hôm nay thời tiết cũng rất đẹp, bầu trời trong xanh, ấm áp, ánh nắng vỡ thành mảnh vụn nhỏ xuyên qua những tán cây. Trong một ngày thời tiết thế này mà có thể trò chuyện thoải mái với một nhóm sinh viên luôn tươi cười rạng rỡ, dường như có thể quay trở lại thời trẻ tuổi phơi phới mà họ đã từng trải qua.

Bảy tám cô sinh viên đều đã ngồi xuống bãi cỏ lặng lẽ chờ đợi họ đến.

Lý Mộng Long bước tới gần họ, một khoảng lặng vốn có đột nhiên vô cớ trở nên xao động. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, càng làm tôn thêm nước da trắng trẻo của anh ta, sáng bóng lấp lánh, đôi mắt màu nâu trong suốt như pha lê, đôi môi mỏng nhàn nhạt, dưới sự khúc xạ của từng tia nắng mặt trời, giống như một cánh hoa anh đào phớt hồng đang khẽ nở, lúc cười, lộ ra hàm răng đều tăm tắp trắng bóng, mang theo sức mê hoặc bí ẩn.

Nhìn thấy ánh mắt gần như si mê của các cô gái, Mạch Khiết bật cười thâm trong lòng, xem ra chiêu “mỹ nam kế” dẫn Lý Mộng Long đến đây làm khảo sát đã thực sự rất thành công.

Tổng biên tập Mạch Khiết đã hoàn toàn bị Lý Mộng Long cướp mất vị trí trung tâm. Nhìn dáng vẻ nhiệt tình phơi phới tổ chức mọi người điền vào phiếu khảo sát của anh ta, Mạch Khiết nghĩ mình cũng nên làm chút gì đó để tận tâm tận lực. Cô nhìn lên bầu trời, thấy ánh nắng càng lúc càng chói chang, nói:

- Tôi mua đồ uống cho các bạn nhé? Các bạn muốn uống gì?

Hỏi liền ba câu, không có ai thèm chú ý đến cô. Con gái mà đã si tình thì còn điên cuồng hơn con trai nhiều.

Vẫn là Lý Mộng Long tranh thủ trả lời:

- Để tôi đi cho!

Nhìn thấy đám nữ sinh gần như đã dán sát người vào lòng anh ta, Mạch Khiết lắc đầu nói:

- Được rồi, anh ở lại đây đi, tôi đi.

Sau khi đã hỏi kỹ càng Mạch Tiểu Lạc hướng đi của cửa hàng tạp hóa trong trường, Mạch Khiết quay người bước đi. Mạch Khiết xách một túi nilon to, bước chân thoăn thoắt đi dọc theo con đường nhỏ rợp bóng cây, chỉ cần rẽ một lần nữa là có thể nhìn thấy bãi cỏ đó, còn có cả đám người đang ngồi trên cỏ.

Cơn gió dịu dịu thổi vào cây long não, đem theo mùi hương ngào ngạt, ánh nắng vàng kim phủ lên cho thể giới một lớp viền màu, Mạch Khiết như thể đang đi trong bức tranh.

Một chiếc xe đạp màu xanh lam đi từ phía trước tới, mái tóc màu nâu tung bay theo gió, một đôi mắt trong veo, đơn thuần ấm áp như đôi mắt nai, hàng lông mi đen dài giống như lông vũ đang tung bay trong gió, khuôn mặt với các đường nét tinh thể giống như bức tượng điêu khắc của thời kỳ La Mã cổ, khuôn mặt trắng trẻo giống như một bông hoa tường vi nở rộ mang theo nụ cười đa tình. Anh giống như một người trong bức họa, chậm rãi bước vào trong bức tranh cuộc sống của Mạch Khiết.

Trong hàng vạn người, gặp được người bạn đã từng gặp trong hàng vạn năm, giữa bao la đất trời, không sớm một bước, cũng không chậm một bước, vừa vặn gặp gỡ.

Những đám mây khói bay lượn, trong khoảnh khắc này đây, chợt biến thành những cánh hoa đẹp dễ uốn lượn dưới kính hiển vi, vô cùng sinh động, rạng ngời.

Có một số việc bạn tưởng rằng sẽ không còn nhớ nữa, nhưng cứ luôn trong khoảnh khắc mà số phận sắp đặt, có người bạn lại tưởng rằng không bao giờ gặp lại nữa, nhưng lại chờ đợi ở một khúc ngoặt kỳ lạ tương phùng với bạn trên một con đường nhỏ hẹp.

Bàn tay nắm chặt bất giác thả lỏng, túi nylon rơi xuống đất, bình nước khoáng thi nhau ùa ra, lăn tăn mạn ra khắp con đường nhỏ rợp bóng cây nhẵn mịn nhưng hơi dốc...

Chiếc xe đạp màu xanh lam “két” một tiếng rồi dừng lại, người lái xe chống một chân xuống, neho mắt nhìn những chai nước khoáng đang lăn dưới đất, nhanh nhẹn xuống xe, cơn gió nhẹ khẽ thổi tới mùi hương bạc hà ngan ngát trên chiếc áo sơ mi trắng.

Anh nhặt những chai nước khoáng dưới chân lên, đưa đến tận tay Mạch Khiết vẫn đang ngẩn ra ở đó, khẽ mỉm cười, đôi đồng tử sâu thẳm sáng lấp lánh:

- Tôi xin lỗi!

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, nhưng Tiêu Ly vẫn dừng lại ở trong ký ức Mạch Khiết, vẫn là một cậu thiếu niên tuấn tú mặc áo sơ mi trắng và quần bò, có mái tóc màu nâu bầm sinh, mãi mãi không bao giờ già đi.

Mạch Khiết là một cô gái rất lý trí, nhưng trong nơi sâu kín trái tim cô, vẫn cố chấp giữ gìn giấc mộng hoa hồng không thể nào trở thành hiện thực.

Đã bao người tiếp cận rồi lại rời xa cô, có bao nhiêu vở kịch bi hoan ly hợp ở bên cạnh cô lên diễn và hạ màn, có bao nhiêu cuộc tình lãng mạn kéo đến rồi lại cuốn gói ra đi... Cô chưa bao giờ hối hận, chỉ vì một người không có khả năng gặp lại, vì một người có thể đã không còn thuộc về cô nữa. Cô cố thủ giấc mộng của mình, canh giữ cho tòa lâu đài tình yêu của mình, giống như một vị thiên sứ áo trắng không vương bận bụi trần, để tất cả mọi người ra bên ngoài.

Cánh cửa này, chỉ mở cho duy nhất một người, cho dù anh không hề hay biết.

Tưởng tượng ra rất nhiều cảnh trùng phùng, nhưng lại không thể ngờ được là một niềm vui ngạc nhiên bất ngờ như thế này, gần như giống y như giấc mộng hoàn mỹ nhất. Anh giống như được uống linh dược, khuôn mặt không già đi chút nào, dáng vẻ cũng không thay đổi, khí chất vẫn cứ tự nhiên thanh thoát như xưa.

Lúc này đây, cô như thể quay về lúc năm cô 10 tuổi, cậu thiếu niên 16 tuổi áo trắng bay bay ngồi trên chiếc xe đạp, dưới hàng lông mi dày là ánh mắt dịu dàng gần gũi bao quanh cô, nở nụ cười như cánh hoa anh đào tươi sáng, khẽ nói:

- Hi, chào em!

Nước mắt, đột nhiên không thể làm chủ được cứ thế nhỏ xuống. Cô đang vô cùng cảm kích thứ gọi là ý trời.

Tiêu Ly thì lại lúng túng không biết phải xử trí ra sao:

- Bạn ơi, bạn sao vậy?

Đôi đồng tử trong veo của anh lộ ra tia nhìn dịu dàng như ánh sao, khiến cô càng kích động, nước mắt tiếp tục tuôn rơi.

Anh đưa cho cô một tờ giấy ăn trắng tinh, cô nắm chặt trong tay, ngồi xồm xuống, vẫn không thể cầm được nước mắt.

Tiêu Ly cũng ngồi xồm xuống theo cô:

- Có phải bạn bị thương rồi không?

Làm gì có ai lại mẫn cảm thế như thế, xe của anh vốn chưa hề chạm phải cô.

Mạch Khiết cầm lấy giấy ăn lau nước mắt nơi khóe mắt, đón lấy chiếc túi nylon từ trong tay anh, quay người chạy luôn...

Chỉ cần biết được anh đang dạy học ở trường Đại học Truyền thông, là có thể có cơ hội gặp lại. Lần này hãy để cô chọn lựa chạy trốn trước, không thể để cho anh phát hiện ra trong mắt cô có quá nhiều chấn động. Như vậy sẽ làm cho anh ấy sợ hãi mất.

Cơn gió thổi tung mái tóc dài của cô, cảm giác như trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô như đã tìm lại được tất cả thứ tình cảm cuồng nhiệt mà cô đã đánh mất, từng tế bào đều có thể hoàn toàn nở rộ như nhụy hoa dưới trời xuân.

Cô dừng bước, nhìn thấy Lý Mộng Long đang khoanh tay trước ngực, đang đứng thẳng người một cách khoáng đạt dưới cây long não, trong ánh mắt trào dâng chút giễu cợt.

- Người tình cũ à?

Thì ra anh ta đã thu vào tầm mắt tất cả mọi tình tiết, cô lờm anh ta một cái, nhưng khóe môi lại không thể nén được ý cười. Cô biết bộ dạng này của mình trông rất giống một con mèo khoang đang lúc xuân thì, nhưng cô thực sự không muốn che giấu, cũng không thể nào che giấu được...

Cánh cửa tòa lâu đài tình yêu đã bị đóng chặt suốt 15 năm qua, xuyên qua lớp cát bụi thời gian, rũ sạch bụi trần nổi nhớ mong, chậm chậm, nặng nề mở ra...

Hướng Đình Đình ngồi trên chiếc ghế dài có lưng tựa ở cuối con đường nhỏ rợp bóng cây, ngẩng đầu nhìn đám mây trắng lững lờ trôi trên trời. Mắt kính hơi mờ, cô giơ tay ra lấy kính xuống, nhưng lại bị một đôi tay ấm áp đón lấy trước.

- Để anh nào!

Trong tầm mắt lơ mơ không rõ của cô xuất hiện một khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười dịu dàng.

Trái tim cô chợt cảm thấy nhói đau.

Tiêu Ly ngồi xuống bên cạnh cô, rút từ trong túi ra một tờ giấy ăn trắng tinh, khẽ lau bụi dính trên mắt kính.

Vườn trường đẹp đẽ tĩnh mịch, đôi uyên ương dịu dàng yên lặng, quãng thời gian trầm uất u buồn, trong khoảnh khắc quay người bước đi, đều là những ký ức không thể nào xóa nhòa.

- Tiêu Ly, em không muốn đi nữa, thật đấy...

Hướng Đình Đình giơ tay ra, lấy chiếc kính đang để trong lòng bày tay anh, nhưng lại bị anh trở tay nắm chặt lấy tay cô.

Lòng bàn tay mang theo hơi ấm, đã nhấn chìm tâm trạng bi thương của cô.

Tiêu Ly nói:

- Anh sẽ đi thăm em, em đừng buồn!

Hướng Đình Đình cảm thấy rất mong lung, bao năm qua thứ mình luôn theo đuổi, thực sự đã đạt được rồi, sao lại có cảm giác buồn lòng chứ?

Chỉ là bởi vì từ nay về sau phải cách xa người mình yêu một khoảng cách quá lớn.

Hay là đã hiểu rất rõ, sau khi quay người bước đi, tất cả những lời hứa hẹn đều tan thành bọt nước, tất cả tình yêu và nỗi hận thù đều kết thúc, tất cả những sự quyến luyến đều kết thành cuốn băng cát giữ trong nơi sâu thẳm của ký ức, sau khi bật lên xem rất nhiều lần, dần dần lại trở nên mơ hồ...

Tình yêu mỏng manh như pha lê, chỉ khẽ đập vào đã vỡ vụn, hướng hồ, ở giữa còn có khoảng cách xa xôi với vợi về cả không gian và thời gian.

Cô rất đau khổ, bởi vì biết rõ tình yêu yếu đuối không chống đỡ lại được một đòn công kích, cho nên càng thêm quyến luyến giây phút ân cần chăm sóc vào thời khắc cuối cùng này. Cô ngẩng đầu say đắm nhìn người thanh niên tuần tú trước mặt, là người bạn học và là người yêu đã bầu bạn cùng cô

bao nhiêu năm tháng, cô muốn lưu giữ từng nét cau mày, từng nụ cười của anh vào nơi sâu kín nhất của ký ức.

15. Chương 08 Phần 1

Chương 8: Liệu có phải bạn đã gặp một người duy nhất thuộc về mình đúng không?

1

Sông Tien nằm ở phía tây của thành phố S, một cái tên thật là kỳ quái, hai con đường hẹp hai bên sông có vô số khu nhà dân màu xám được dựng lên. Nước ô nhiễm và rác bẩn cứ thế thỏa sức chảy xuôi dòng, ngay cả cây cối hai bên cũng mãi mãi bị phủ lên một màu xám xám.

Nơi đây, như thể là một góc khuất ánh sáng không bao giờ có thể chiếu tới được.

Mạch Khiết chính là đã sinh ra và lớn lên ở đây.

Từ khi cô còn rất nhỏ, mẹ đã ly hôn với bố, rồi để lại hai đứa con cho chồng nuôi, từ đó cũng không biết bà đã đi đâu.

Bố Mạch Khiết là một quân nhân đã giải ngũ tính khí vô cùng nóng nảy, trong đầu ông có tư tưởng truyền thống vô cùng thâm căn cố đế, chỉ có con trai mới có thể nối dõi tông đường. Mặc dù ông chỉ là một công nhân xưởng sửa chữa máy móc rất bình thường, hơn nữa còn không có bất cứ gia sản gì để thừa hưởng, nhưng sinh ra và nuôi dưỡng một đứa con trai vẫn luôn là khát vọng và sự mong ước lớn nhất trong suốt cả cuộc đời của ông.

Đáng tiếc là, ông sinh liền hai cô con gái. Nỗi thất vọng sâu sắc đó lúc nào cũng khắc sâu trong đôi mắt đầy mỗi mọt của ông. Khi Mạch Khiết còn rất nhỏ, bắt đầu từ khi cô ghi nhớ được, bố cô chưa bao giờ thơm cô và chị gái, ông lại còn tỏ ra thân thiết với bé trai nhà hàng xóm hơn hẳn hai cô con gái của mình.

Mạch Khiết gần như là được lớn lên nhờ sự chăm sóc của chị gái hơn cô sáu tuổi.

Từ nhỏ Mạch Khiết đã là một cô gái ngang bướng cứng rắn, hoàn toàn khác biệt với tính cách hiền dịu ngoan ngoãn của chị gái, lúc nào cũng trợn trừng mắt im lặng đối diện với nắm đấm và cây gậy của bố.

Mùa xuân năm cô mười tuổi, Mạch Khiết đã đạt được thành tích rất tốt, đứng đầu toàn khối trong đợt kiểm tra giữa kỳ. Cô đem bài kiểm tra về cho bố xem, nhưng lại bị ông tát một cái thật mạnh, ngã xuống đất:

- Cút ngay, con gái học giỏi thì cũng có tác dụng gì chứ!

Ông quỳ sụp xuống một góc buồn rầu hút thuốc. Thực ra hồi đó bố cô sống cũng rất khổ sở, phải một mình nuôi dưỡng hai cô con gái đang đi học, ông vẫn muốn tìm một người phụ nữ để giúp ông sinh thêm cậu con trai, nhưng làm gì có người đàn bà nào đồng ý lấy một người đàn ông vừa nghèo, tính khí nóng nảy và lại có thêm hai cô con gái như ông chứ?

Nhưng hồi đó, Mạch Khiết sao có thể hiểu được nỗi buồn khổ của một người đàn ông như cô, cô chỉ không thể nào hiểu được tại sao những người bạn học của cô khi thi được thành tích tốt, bố mẹ đều tặng cho họ rất nhiều phần thưởng, còn bố của mình thì lại đối xử với mình một cách thô bạo nhường ấy.

Cô cuộn bài kiểm tra lại, thận trọng phủ bụi, cô sợ chạm vào sợi dây thần kinh thô bạo của bố, nhưng ông cướp lấy bài kiểm tra từ trong tay cô, “xoẹt xoẹt xoẹt” xé nát nó thành những mảnh vụn, ném ra ngoài cửa sổ.

Những mảnh giấy vụn bay lả tả, rơi xuống hóa thành bùn, trái tim của một đứa bé mười tuổi, trong khoảnh khắc đó bỗng bị bóp nát vụn.

Mạch Khiết lao đến, đâm vào đùi ông, cô hét lên:

- Bố trả lại cho con, bố trả lại cho con!

Ông bố giơ tay lên tát bốp vào mặt cô một cái, rồi đẩy cô ngã xuống đất giống như những mảnh giấy vụn đó.

Mạch Khiết lê lét bò dậy, lau nước mắt, trừng mắt nhìn ông:

- Bố đền bài thi cho con!

Ánh mắt phẫn nộ của Mạch Khiết càng khiến ông bố khó chịu hơn, ông dốc ngược cô lên, lấy một chiếc gậy gỗ, cật lực đánh vào người cô:

- Tao đánh chết mày cái đồ ăn hại, tao đánh chết mày cho xong, ông mày đây còn đỡ phải nuôi một đứa ăn hại!

Mạch Khiết nhanh chóng bị đánh cho thâm tím mặt, có muốn khóc cũng khóc không nổi nữa.

Cuối cùng bố cũng thả cô ra, ném chiếc gậy xuống dưới đất, bước nhanh ra ngoài, mặc cho cô con gái nhỏ mới mười tuổi của ông đang nằm sõng soài dưới đất thở thoi thóp.

Cô bé Mạch Khiết mới mười tuổi, hiểu rõ rằng nỗi hận thù sâu sắc hơn nhiều so với tình yêu.

Cô bò dậy, khoác cặp lên vai, lê từng bước ra ngoài.

Cô không biết mình phải đi đâu, trong người không có một đồng xu nào, nhưng cô biết mình chỉ muốn rời khỏi cái nhà không có lấy một chút hơi ấm tình thương nào này, rời khỏi người cha để đáng sợ như một kẻ bạo chúa, cô tình nguyện đi làm kẻ ăn mày lưu lạc đầu đường xó chợ cũng không bao giờ muốn nhìn thấy lại khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, lạnh nhạt của bố mình.

Cô đã đi rất lâu rất lâu, đi qua dọc bên sông Tiệp, đi qua cả trường học. Ánh hoàng hôn đã nhuộm đỏ rực cả một góc trời, cuối cùng đi mãi cô cũng đã mệt nhoài, ngồi xõm xuống, ánh nắng chiều tà kéo dài bóng cô in xuống dưới đất.

Cô nghĩ cô đã lạc đường mất rồi, cô không còn có thể tìm được đường về nhà nữa rồi.

Cô nghe thấy tiếng chuông xe đạp, ngẩng đầu lên, nhìn thấy từ cuối góc đường có một chiếc xe đạp màu xanh lam lao đến, trên xe là một cậu thiếu niên thanh thoát mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, mái tóc màu nâu bị gió thổi tung bay, đôi mắt anh hiền hòa và sáng lấp lánh như vì sao, nơi khóe miệng thấp thoáng nụ cười.

Anh ấy thật là đẹp trai, còn đẹp hơn tất cả những ngôi sao nổi tiếng trong những cuốn album ảnh!

Chiếc xe đạp dừng lại ở trước mặt cô, anh mỉm cười với cô, hàm răng trắng sáng lấp lánh như kim cương:

- Hi, chào em!

Anh ngồi xõm xuống trước mặt cô, đôi mắt đen tuyền chăm chú nhìn cô rất dịu dàng, lấy ra một mảnh khăn ướt sạch tinh ngào ngạt hương thơm, dịu dàng lau vết nước mắt vẫn còn chưa khô ở trên mặt cô.

- Em gái à, có phải là em lạc đường rồi không? Nói cho anh biết, em ở đâu, anh sẽ đưa em về nhà.

Giọng nói của anh vừa vang vừa trong lại rất ân cần chu đáo, trên chiếc áo sơ mi trắng tinh của anh tỏa ra mùi hương bạc hà rất dễ chịu, từng nhất cử nhất động của anh đều khiến cô cảm nhận được thành ý lương thiện.

Đột nhiên, anh ngừng tay, ánh mắt anh dừng lại trên cánh tay trần của cô, ở đó có rất nhiều những vết thương tím bầm.

Anh khẽ nhấc cánh tay Mạch Khiết lên, trong mắt anh tràn ngập sự thương xót:

- Chuyện này là sao vậy hả em?

Mạch Khiết nói giọng nghẹn ngào:

- Là bố em đánh đấy... bố em không thích con gái, ông suốt ngày đánh em...

Mạch Khiết rất tin tưởng anh, tình nguyện nói cho anh biết tất cả sự việc. Và lời tâm sự của cô quả nhiên đã gây được sự đồng tình và mối quan tâm sâu sắc của anh.

Anh dịu dàng vuốt tóc cô về yêu chiều:

- Em tên là gì vậy? Anh tên Tiêu Ly, sau này em có thể gọi anh là anh Tiêu Ly.

Anh chỉ tay về một nơi không xa:

- Anh là học sinh cấp 3 của trường trung học số 14, em có thể đến trường tìm anh.

Mạch Khiết vội vàng nói cho anh biết tên của mình.

Anh nắm tay cô, đỡ cô ngồi lên yên sau xe đạp:

- Anh sẽ đưa em đi ăn KFC. Em ngồi chắc nhé!

Chiếc xe đạp lao nhanh trên đường, cô nắm thật chặt vào eo anh, mái tóc tung bay, trong khoảnh khắc đó cô cảm thấy mình là cô bé vui vẻ hạnh phúc nhất trên đời, bởi vì cô có một người anh tuấn tú như vậy!

Trên đường, khi đi qua sạp bán đồ lưu niệm, Tiêu Ly mua một chiếc chong chóng màu xanh lam, giắt ở giỏ xe.

Anh nói với cô:

- Chiếc chong chóng cứ quay tròn quay tròn, sẽ đem vận may đến cho em. Anh tặng em chiếc chong chóng này, sau này, khi gặp những chuyện không vui thì có thể xoay tròn nó, nó sẽ đem đến vận may cho em, đem đến niềm vui cho em.

Kể từ ngày hôm đó, trong cuộc sống của cô đã có thêm một người, anh tên Tiêu Ly.

Trong suốt thời gian hai năm, họ thường xuyên gặp mặt, luôn là Mạch Khiết đi tìm anh, sau khi bị bố đánh, hoặc là khi thi được điểm tốt, hoặc là khi có tâm sự muốn trò chuyện, cô đều khoác cặp sách trên vai đứng ở trước cửa trường trung học số 14, đợi Tiêu Ly tan học, sau đó ngồi ở đằng sau yên xe đạp của anh, để anh đưa đi ăn hamburger hoặc là phở chua cay. Tiêu Ly thì thường xuyên tặng Mạch Khiết truyện cổ tích, cuốn sổ nhật ký và những chiếc bút máy kim tinh đẹp đẽ.

Cô đã từng đến nhà anh, đó là một ngôi nhà rất đẹp, khác hẳn với ngôi nhà của cô.

Trong sân những bông hoa mẫu đơn nở rực rỡ, cây thường thanh leo kín nửa bức tường, một chú chó săn màu vàng kim trung thành thường lười biếng nằm nhoài dưới ánh nắng mặt trời để sưởi nắng. Tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ màu trắng muốt lúc nào cũng sạch bóng, trên chiếc bàn uống nước được chạm trổ hình hoa màu café bày rất nhiều các loại hoa quả và các loại trà để nhiệt tình khoản đãi những người khách đến chơi.

Bố mẹ Tiêu Ly đều là những người từ nước ngoài trở về, thu nhập rất hậu, cư xử dịu dàng nhân từ. Dưới sự giáo dục dạy dỗ của những người bố mẹ như vậy, Tiêu Ly giống như được nuôi dưỡng ở trong nhà kính, nho nhã điềm tĩnh, dịu dàng như nước.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ kính có in hình hoa tử kinh, chiếu thẳng vào chiếc bàn sạch bóng. Trên đó đặt một tờ giấy Tuyên Thành[1], Mạch Khiết cầm lấy chiếc bút lông đã được chấm đầy mực và bắt chước viết thư pháp.

[1] Loại giấy cao cấp do thành Tuyên và huyện Kinh ở tỉnh An Huy Trung Quốc sản xuất, dùng để viết chữ bút lông và vẽ quốc họa, chất giấy dai bền, khó rách, không bị mọt đục, hút mực đều, để được lâu.

Tiêu Ly nhẹ nhàng đứng đằng sau cô, thỉnh thoảng cúi đầu xuống, những sợi tóc màu nâu rủ xuống che mất nửa khuôn mặt anh. Bàn tay anh cầm lấy bàn tay cô, dạy cô viết từng nét từng nét bút lông.

Anh viết thư pháp rất đẹp, còn biết cả vẽ tranh nữa, nhưng anh giỏi nhất chính là dựa vào tấm cửa kính vừa to vừa sáng, chậm rãi kéo đàn violon.

Ánh sáng từng tia li ti bao trùm lấy anh, khuôn mặt anh một nửa ở sáng và một nửa chìm trong bóng râm, tiếng đàn du dương và u uất. Anh giống như chàng hoàng tử trang nhã thanh tao và dịu lắng trong câu chuyện cổ tích, trên người toát ra ánh hào quang rực rỡ, làm cho bầu trời tuổi thơ âm u của cô trở nên lấp lánh.

Có rất nhiều rất nhiều bạn gái viết thư tình cho anh, anh đều gấp chúng rất cẩn thận, để chúng vào trong một chiếc hộp. Anh không bao giờ mở ra xem, nhưng lại tôn trọng trái tim đơn thuần dịu dàng của những bạn gái đã quý mến anh.

Có một lần, trong lúc anh vẽ phác họa chân dung cho cô, cô ngồi im trên ghế mây, đột nhiên nói:

- Anh Tiêu Ly, khi lớn lên em sẽ lấy anh có được không?

Anh ngừng vẽ, nghiêng đầu suy nghĩ:

- Khi em lớn lên, thì anh đã già rồi!

Năm đó, anh mười tám tuổi, còn Mạch Khiết sắp tròn mười hai, phần ngực đã dần dần nhú lên giống như một chiếc đài hoa thẹn thùng đang dần dần nhô lên. Bởi vì cuộc sống đã đem lại cho cô bao nỗi nhọc nhằn, cho nên Mạch Khiết lớn trước tuổi, đã có những hiểu biết lơ mơ về tình cảm nam nữ.

Mạch Khiết bắt đầu tưởng tượng chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng, trên người thắt dải lụa màu xuất hiện trong tương lai, chàng hoàng tử có gương mặt giống y như Tiêu Ly. Chàng sẽ đưa mình đến một vườn hoa hồng, tận tay đeo cho cô một vòng hoa với đủ các màu sắc sỡ, chàng sẽ nghiêng đầu cúi xuống, hàng lông mi dài nhẹ nhàng giống như lông vũ, đôi môi chàng hôn vào má cô, mang theo hương hoa hồng ngào ngạt. Bầu trời trở nên tối sầm, bắt đầu có mưa sao băng, những thiên sứ nhỏ trên đầu có những vòng tròn tỏa sáng đang cưỡi lên ngôi sao băng, ném xuống cho họ những bông hoa tươi rực rỡ và cả những đồng tiền vàng (xin hãy lượng thứ cho cô ngay cả nằm mơ cũng thực dụng đến như vậy)...

- Cho dù anh già, em cũng muốn lấy anh, có được không anh? – Mạch Khiết ra sức nũng nịu.

Mạch Khiết từng cho rằng mình không biết làm nũng, đối diện với khuôn mặt lúc nào cũng lạnh giá của bố, từ khi cô hiểu chuyện dường như đã bước ngay vào tuổi trưởng thành. Duy nhất chỉ ở trước mặt Tiêu Ly, cô mới hồi phục lại bản tính nũng nịu, hoạt bát vốn có của một bé gái.

Nhiều năm trôi qua, Mạch Khiết mới hiểu rõ, trong suốt một cuộc đời, bạn sẽ gặp vô số những khuôn mặt mơ hồ, nói rất nhiều những lời nói vô vị nhằm chán, nhưng, chỉ có ở trước mặt cái người số mệnh đã định sẵn, bạn mới hoàn toàn để lộ tình cảm dịu dàng ấm áp nhất trong trái tim mình mà không hề che giấu, cũng tha hồ nũng nịu để đi tìm kiếm bờ vai vững chãi ỉn dựa vào, giống như một con thú cưng vô cùng tin tưởng vào chủ nhân của mình vậy, sẵn sàng giao phó tình yêu và sinh mệnh đáng quý của mình vào tay người ấy.

Khuôn mặt với nước da trắng ngần của anh thoáng đỏ ửng, lấp lánh giống như mã não.

Đôi mắt anh dịu dàng nhìn cô, đôi môi khẽ mỉm cười.

Anh đặt tấm bảng vẽ xuống, đi đến bên cạnh cô, giơ tay vuốt vuốt bím tóc cô, dịu dàng nói:

- Được, đợi đến khi em lớn, anh Tiêu Ly nhất định sẽ lấy em.

2

Năm sinh nhật Mạch Khiết tròn mười hai tuổi, anh đã chở xe đạp đưa cô về nhà. Bên cạnh sông Tiệp nước ô nhiễm đang chảy cuộn cuộn, dưới bóng cây phủ đầy bụi, anh đã gọi cô lại, từ trong túi lấy ra một bao lì xì.

Anh nói:

- Hàng năm mỗi lần sinh nhật anh, bố mẹ đều đưa cho anh một bao lì xì, chúc anh một năm được vui vẻ hạnh phúc. Bây giờ, anh tặng bao lì xì cho em, hi vọng cô em gái Mạch Khiết đáng yêu của anh cũng mãi mãi hạnh phúc.

Mạch Khiết cầm chặt phong bao lì xì trong tay, như thể đang ôm chặt một trái tim đang nóng rực.

Từ trước đến nay chưa có ai nói với Mạch Khiết những câu như thế này, đem đến cho cô sự quan tâm tỉ mỉ chu đáo như vậy, tiền mừng tuổi hay là quà sinh nhật đối với cô đều giống như giấc mộng không thể nào với tới ở trong truyện cổ tích.

Thế nhưng giờ đây, anh chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú này đã cúi xuống, trịnh trọng đặt vào lòng bàn tay mềm mại non nớt của cô món quà sinh nhật đầu tiên.

Đây giống như một hạt giống của sự hi vọng được vùi sâu dưới đất. Chờ đến năm sau, sẽ mọc ra một cây đầy những vì sao hy vọng!

Nhưng niềm hoan lạc mà cuộc sống mang lại luôn thật ngắn ngủi như vậy. Khi trở về nhà, chiếc phong bao lì xì được cầm chặt trong tay đã bị ông bố giật lấy.

- Đứa ăn hại, thật không ngờ mày dám ăn trộm tiền của bố mày!

Mạch Khiết vội vàng thanh minh:

- Là anh Tiêu Ly cho con đấy!

- Cho mày tiền? Trên đời này làm gì có ai tốt bụng cho người khác tiền chứ? Mày còn dám nói dối!

Ông bố gơ tay ra tát cô ba cái liên, may mà có chị gái chạy đến đỡ hộ.

Vào đúng hôm sinh nhật Mạch Khiết tròn mười hai tuổi, món quà bố cô tặng cô chính là ba cái tát như trời giáng, hơn nữa còn cướp đi món quà đầu tiên của cô – đặc biệt là, người tặng quà cho cô lại là người quan trọng nhất đối với cô.

Ngày hôm sau, Tiêu Ly nhìn thấy mặt cô sưng vù, kinh ngạc hỏi rõ nguyên nhân.

Mạch Khiết khóc lóc kể rõ ngọn ngành cho anh nghe, người thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú nắm chặt nắm đấm lại, mặt đỏ bừng bừng. Anh không nói gì cả, đưa cô về đến tầng dưới khu nhà cô, lần này, lần đầu tiên anh bước vào nhà cô – một ngôi nhà bẩn thỉu, bừa bộn và ánh đèn lờ mờ tăm tối.

Cậu thiếu niên gầy gò bình tĩnh nhìn thẳng vào bố Mạch Khiết – một người thân thể cường tráng đã từng làm bộ đội, nói:

- Bao lì xì đó là món quà sinh nhật cháu tặng cho Mạch Khiết, em ấy không ăn trộm tiền của chú.

Bố Mạch Khiết bước đến gần anh, trong đôi mắt đục ngầu lóe ra tia nhìn xảo quyệt:

- Tặng tiền cho đứa ăn hại này, có phải mày đã lợi dụng gì nó phải không?

Trong hoàn cảnh sống của Tiêu Ly, chỉ có những lời nói nhẹ nhàng của bố mẹ, thầy cô và những bạn học đơn thuần trong sáng, thật bất ngờ, lần đầu tiên anh nghe thấy những lời nói thô lỗ xấu xa đến như vậy.

Gương mặt tuấn tú đỏ bừng, nắm đấm vẫn nắm rất chặt, nín nhịn hồi lâu, anh mới nói về trịnh trọng:

- Thưa chú, xin chú đừng làm tổn thương Mạch Khiết, em ấy vẫn còn nhỏ như vậy, em ấy là con gái chú.

Bố Mạch Khiết nhìn anh cười nhạt:

- Liên quan quái gì đến mày? Thằng nhóc con mà cũng dám giáo huấn tao à!

Ông gơ cánh tay lên, đối diện với Tiêu Ly đang đứng thẳng người quật cường giống như cây bạch dương, không biết tại sao lại ngừng lại.

Ông rút tay về, nói:

- Tiền tao đã tiêu rồi, mày là thiếu gia con nhà giàu đưa thêm đến đây ít tiền để cho tao tiêu.

Tiêu Ly nghiêm mặt nói:

- Thưa chú, sau này chú đừng đánh Mạch Khiết nữa, em ấy là con đẻ của chú, em ấy lớn lên sẽ hiếu thuận với chú, chú đánh em ấy như vậy mà chú không đau lòng sao?

Bố cô cười khẩy một tiếng:

- Nó lớn lên thì lại là người của người ta rồi, đồ ăn hại, làm gì còn nhớ được đến tao? Nó là con gái tao, tao đánh chết nó thì cũng là đáng đời nó.

Tiêu Ly nói:

- Nếu sau này chú còn đánh đập Mạch Khiết thô bạo như thế này nữa, cháu sẽ gọi 110, cháu sẽ dẫn cô giáo và các bạn học của cháu đến đây để gặp chú, cháu sẽ nói cho tất cả những người quen của chú biết, để họ biết rằng chú đã đối xử với con gái của mình như thế nào.

Những câu nói này nói rất nhẹ nhàng nho nhã, nhưng thần thái của anh lại vừa yên tĩnh vừa cao quý, tỏa ra cơn lạnh thấu xương khó mà diễn tả được thành lời. Bố cô mặc dù vẫn cười giễu cợt, nhưng có lẽ ông cũng sợ thứ cảm giác chính nghĩa như vậy, nên không nói thêm gì nữa.

Mạch Khiết tiến Tiêu Ly ra cửa, ở góc ngoặt của cầu thang, anh lấy từ trên cổ ra một miếng ngọc màu vàng nhạt toát ra ánh sáng dịu dàng, khẽ đeo vào cổ cô:

- Tiểu Mạch Khiết, anh phải nói với em một việc... bố anh bị điều đi Quảng Châu làm việc, cả nhà anh cũng phải đi theo, sẽ rời khỏi đây...

Anh vẫn còn chưa nói xong, nước mắt Mạch Khiết đã tuôn rơi ào ạt.

Khó khăn lắm mới tìm được một người yêu thương cô như vậy, nhưng giờ lại phải rời khỏi tầm nhìn của cô, sao trong cuộc sống của cô mây đen lại luôn dày đặc đến thế?

Anh giờ những ngón tay trắng ngần ra, lau giọt nước mắt trong suốt nơi khóe mắt cô:

- Tiểu Mạch Khiết, em là cô gái thông minh nhất, dũng cảm nhất mà anh từng gặp, em là cô em gái ngoan của anh, chắc chắn sẽ có lúc chúng ta gặp lại nhau. Miếng ngọc này sau này sẽ bầu bạn cùng với em đến lúc lớn khôn, giống như anh vẫn luôn ở bên em vậy.

Anh chớp chớp mắt, đôi mắt đen nhánh sáng rực rỡ và dịu dàng giống như miếng ngọc.

Mạch Khiết vừa khóc vừa nói:

- Anh Tiêu Ly, anh có đợi em không? Khi em lớn lên sẽ đến Quảng Châu tìm anh, anh đã nói là sẽ lấy em, anh không quên chứ?

Anh giờ ngón tay ra ngoắc tay với cô:

- Anh Tiêu Ly mãi mãi không bao giờ lừa dối Tiểu Mạch Khiết của anh!

Mạch Khiết đứng dưới bóng cây phủ đầy bụi, nhìn người thanh niên có dáng người thẳng như cây bạch dương, cười chiếc xe đạp lướt đi trong ánh chiều tà, giống như nhìn một ngôi sao dần dần biến mất khỏi thế giới u ám của cô.

Mười hai tuổi, khi những bé gái khác vẫn còn nằm cuộn tròn trong chăn ấm áp trên chiếc ga trải giường kẻ ca rô màu xanh lam để đọc truyện của Trịnh Uyên Khiết, và thân mật nắm tay các bạn học đi mua những chiếc kẹo bông trắng như tuyết, Mạch Khiết đã biết trong cuộc đời có sự gặp gỡ và cũng có sự biệt ly, có nỗi đau và cũng có niềm vui, có vòng tay ôm ấp và cũng có bóng lưng khuất dần.

Từ đó về sau, Mạch Khiết không có được bất cứ tin tức gì của Tiêu Ly, nhưng cô vẫn luôn cất giữ miếng ngọc màu vàng nhạt đã mất đi sự sáng bóng từ lâu, giống như cất giữ một giấc mộng xưa cũ đã bị ố vàng.

Nếu như, trong cuộc đời này cô cần lấy một người, vậy thì người đó chỉ có thể là Tiêu Ly.

Đây là một câu Mạch Khiết viết vào cuốn nhật ký năm cô mười hai tuổi, bí mật này ngoài chị gái ra, cô không nói cho bất cứ ai biết. Nhưng nó đã in sâu vào nơi sâu kín nhất trái tim cô.

16. Chương 08 Phần 2

3

Ánh trăng như nước, bóng đèn lơ mờ.

Mạch Khiết ở trong căn hộ chung cư của mình, lấy ra một miếng ngọc thạch màu vàng nhạt từ trong chiếc hộp nhung màu đỏ.

Đã rất cũ rồi, sợi dây màu đỏ của miếng ngọc thạch cũng đã đứt từ lâu rồi, nhưng cô vẫn cất giữ nó giống như báu vật.

Việc gặp gỡ Tiêu Ly lúc ban ngày dường như vẫn còn hiện ra trước mắt cô, anh không nhận ra cô, cô gái ăn mặc thời trang trước mặt đó chính là cô em gái nhỏ yếu đuối mà anh đã từng đem lại rất nhiều sự ấm áp và chở che, là cô gái chính miệng anh đã từng hứa sẽ lấy làm vợ.

Anh là người tốt bụng như vậy, liệu có phải đã sớm có vợ yêu rồi không? Có thể còn có cả con nữa? Liệu anh có đi xe đạp đèo họ đi trong sân trường rợp bóng cây hay không?

Có phải anh đã quên mình rồi, quên cô bé nhỏ khóc lóc đến nỗi lem nhem mặt mày, ngồi trong một góc u tối, chờ đợi anh giống như thiên sứ khoác ánh hào quang chói lòa đến cứu rỗi.

Từng giọt nước mắt trong suốt trào ra khỏi khóe mắt cô, anh Tiêu Ly, bất luận là anh có còn nhớ em hay không, em cũng không oán không hận, em vẫn luôn chờ đợi anh ở chỗ cũ.

Mạch Khiết đến trường Đại học Truyền thông, tìm thấy Mạch Tiểu Lạc đang ngồi trên bãi cỏ sưởi nắng và nghe nhạc. Ngày nay học đại học sao lại giống như đang nghỉ điều dưỡng vậy?

Mạch Tiểu Lạc kinh ngạc tròn mắt nhìn Mạch Khiết, không hiểu được vì sao cô lại đến.

- Cháu quen Tiêu Ly không?

Đôi mắt vốn đã to tròn của Mạch Tiểu Lạc giờ đây mở trừng trừng giống như mắt cú mèo:

- Đương nhiên là quen chứ! Thầy ấy là phó giáo sư trẻ nhất, đẹp trai nhất trường của bọn cháu, mọi người đều tranh nhau học giờ của thầy ấy.

Mạch Khiết khẽ thở phào, duyên phận ở ngay gần mình mà cô lại không hề hay biết.

Mạch Tiểu Lạc miễn cưỡng nhìn chằm chằm vào cô:

- Cô quen thầy ấy sao? Cô đã thích thầy ấy rồi à?

Đối với cô gái Mạch Tiểu Lạc thường không dùng suy nghĩ bình thường để suy ngẫm sự việc, phương pháp để đối phó duy nhất chính là khẳng khái thừa nhận, không được rườm rà lời thôi.

- Anh ấy là bạn hồi xưa của cô... Được rồi, cô thừa nhận, cô không yêu đương gì chính là đang đợi anh ấy.

Mạch Khiết vốn tưởng lời bày tỏ trực tiếp và sâu sắc của mình chắc chắn sẽ nhận được lời khen ngợi của Mạch Tiểu Lạc, nào ngờ cô đảo tròn mắt:

- Là thanh mai trúc mã, chỉ tiếc là cô không còn cơ hội nữa rồi, người ta...

Trái tim Mạch Khiết đập thành thịch rồi như chìm xuống, lời dự đoán tồi tệ nhất lẽ nào lại đúng là sự thật?

Mạch Tiểu Lạc tiếp tục tấn công cô không chút nể tình:

- Người ta đã có bạn gái rồi, từ nhiều năm trước cơ, nghe nói là bạn học đại học. Thực ra cô cũng có con mắt tinh tường đấy, thầy Tiêu mặc dù đã có người yêu rồi nhưng các cô gái theo đuổi thầy ấy vẫn xếp thành hàng dài, đông đúc như thể sao trên trời vậy. Nhưng, con người thầy Tiêu cũng thật kỳ lạ, cũng không biết bạn gái của thầy ấy đã cho thầy ăn thuốc mê gì, cả trái tim của thầy ấy đều dành cả cho cô ta, hai người đã qua lại với nhau đến gần chục năm trời, nhưng vẫn không kết hôn, nghe nói là đối phương muốn đi nước ngoài du học cho nên cứ kéo dài mãi thế, nhưng thầy ấy vẫn không từ bỏ.

Trái tim vẫn treo lơ lửng của Mạch Khiết lúc này mới được đặt xuống.

Chỉ cần vẫn chưa kết hôn là được, ngoài việc này ra thì tất cả mọi sự đã kích cô đều có thể chịu đựng được.

Có cạnh tranh thì mới có cảm giác thành tựu mà!

Hơn nữa, tình yêu không nhất định là phải chiếm hữu, có thể gặp lại anh, cô cảm thấy đó đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban tặng cho cô rồi.

Đôi mắt to tròn của Mạch Tiểu Lạc chăm chú nhìn cô, hào hứng:

- Cô ơi, cô nói cho cháu biết, rốt cuộc thầy Tiêu Ly có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng cô?
- Dò hỏi kỹ lưỡng như vậy để làm gì chứ? Con bé này, tuổi chưa nhiều mà lại hào hứng dò hỏi đưa chuyện thế.

Mạch Tiểu Lạc cười:

- Thôi được rồi cô ơi, cô đừng giả vờ làm người lớn trước mặt cháu nữa, chuyện của nam nữ cháu còn biết nhiều hơn cô đấy. Biết đâu cháu còn có thể giúp được gì cho cô! Cô không chịu nói, vậy thì xem ra thầy ấy cũng không quan trọng, cháu cũng chẳng cần thiết phải nói thêm những thông tin về thầy Tiêu Ly cho cô nghe nữa.

Người phụ nữ thông minh đến đâu, khi gặp phải tình yêu cũng trở nên ngốc nghếch, Mạch Khiết biết rõ đây là kẻ khích tướng của Mạch Tiểu Lạc, nhưng vẫn cứ cam tâm tình nguyện mắc lừa.

Mạch Khiết ngồi xuống cạnh Mạch Tiểu Lạc, khoác chặt tay Tiểu Lạc như thể đang nắm chặt chiếc cọc cứu mạng:

- Nói thực cho cháu biết, cô vốn đã dự định làm ni cô, bởi vì cô tưởng rằng không bao giờ có thể gặp được Tiêu Ly nữa, thật không ngờ anh ấy lại là phó giáo sư ở trong trường của các cháu. Đã hiểu rồi chứ...

Mạch Tiểu Lạc nói:

- Đã hiểu rồi, ni cô gặp hòa thượng, củi khô gặp lửa lớn, còn có thể không tạo nên hoa lửa?

Vì hoàng tử trong lòng mình, Mạch Khiết quyết định nhẫn nhịn, làm ngơ trước lời giễu cợt của Tiểu Lạc, bởi vì trong miệng con bé có những tin tức tình báo mà cô cần.

Mạch Khiết trước nay chính là một cô gái biết rõ mục tiêu của mình, vì để theo đuổi mục đích có thể làm ngơ mọi thứ, không từ mọi thủ đoạn nào, bất luận mục tiêu này là tình yêu hay sự nghiệp.

Mạch Tiểu Lạc nhìn Mạch Khiết từ trên xuống dưới, bĩu môi vẻ bất cần:

- Cô ơi, cô nên từ bỏ thôi, cô quyết không phải là món ăn mà thầy Tiêu thích đâu.

Tiểu Lạc nhìn xung quanh, chỉ về phía một nữ sinh ngồi dưới bóng râm đang lật giở một quyển sách dày cộp, nói:

- Cô ta có khi còn có cơ hội.

Mạch Khiết nhìn cô gái đó, để gương mặt mộc, trên sống mũi còn có một chiếc kính, trông đáng vẻ toát lên kiểu con một sách, nhưng gương mặt trông rất bình thường.

- Bạn gái của thầy Tiêu Ly tên Hướng Đình Đình, có hai bằng thạc sĩ, gương mặt mặc dù không xinh bằng cô, nhưng người ta vừa nhìn đã nhận ngay ra là một cuốn sách thú vị, đâu có giống cô, cả ngày ngồi làm những tờ báo tầm thường, nếu không phải kế hoạch “phụ nữ chưa kết hôn đã mang thai, khiến cho nam giới bỏ chạy” thì lại là “lấy đàn ông hai căn nhà, đây không phải là vấn đề”...

- Đừng nói thầy Tiêu đã có bạn gái, cho dù chưa có, thầy ấy cũng rất khó thích cô, người ta nhỏ nhả như vậy, người ta muốn tìm những người “ngày đêm đèn sách dịu dàng mềm mại”, chứ không phải là mụ dạ xoa suốt ngày vung cây gậy nữ quyền!

Nếu như là thường ngày thì Mạch Khiết đã làm mặt lạnh giáo huấn Tiểu Lạc một trận rồi, nhưng lúc này đây từng chữ Tiểu Lạc nói Mạch Khiết đều coi là thật. Tiêu Ly trong ấn tượng của cô đúng là mang theo sắc thái cổ điển, còn mình thì chắc chắn cũng có những thay đổi lớn, nếu không thì lúc anh gặp lại cô cũng không đến nỗi không nhận ra cô chút nào.

- Vậy thì phải làm thế nào chứ? Lẽ nào thực sự không có chút hy vọng gì sao? - Mạch Khiết hơi thất vọng.

Mạch Tiểu Lạc lại khích lệ cô:

- Cô đừng mất hết hy vọng, cùng lắm thì thất bại là mẹ thành công, ít nhiều cô cũng phải cố gắng một lần, biết đâu mèo mù vớ được chuột chết, thế là để cô bắt được rồi!

Nói như vậy, Mạch Khiết là tổng biên tập trẻ tuổi của M Beautiful phiên bản mới, trong lòng Mạch Tiểu Lạc, giá trị giống như một con mèo mùa đông hoặc là một con chuột chết.

- Việc gấp rút trước mắt là cô cần phải thay đổi hình tượng của mình, ít ra trước mặt thầy Tiêu, phải để cho thầy cảm thấy cô phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của thầy. – Mạch Tiểu Lạc nói về chắc chắn – Cháu sẽ cải tạo cô, hơn nữa bên cạnh cô còn có một chú rất nhiều ý tưởng, chú ấy là cao thủ tình trường, cô lấy lòng chú ấy, biết đâu chú ấy có thể đứng từ góc độ của một người đàn ông để gợi mở cho cô trí tuệ về tình cảm.

Mạch Khiết bĩu môi:

- Cháu muốn nói đến Lý Mộng Long phải không, sau cô lại phải lấy lòng anh ta chứ?

Nhưng trong lòng lại thấy hơi động lòng, đúng vậy, trí tuệ cảm xúc của Lý Mộng Long đúng là khiến người ta ngưỡng mộ, nếu anh ta có thể giúp mình một tay, thì việc đánh bại tình địch cũng không phải là không có khả năng xảy ra.

Mạch Khiết cần chiến đấu với một mối tình đã bền chặt suốt mười ba năm, mặc dù cô cũng yêu Tiêu Ly mười mấy năm rồi, nhưng yêu thầm vẫn khác hẳn với yêu công khai.

4

Lý Mộng Long vừa bước vào căn hộ chung cư của Mạch Khiết, câu đầu tiên chính là:

- Ấy da, tôi đến để ăn tiệc đây.

Bạn thử nói xem con người này sao có thể khiến cô thích được chứ?

Để chiêu đãi anh ta, Mạch Khiết đã bận rộn suốt cả một buổi sáng, đã phải lượn đi lượn lại nhiều lần trong cái chợ nhếch nhác, mua cả một con gà đồi, cho thêm chút nấm hương, mộc nhĩ, nấm kim châm, rau cải, cá viên, hầm một nồi lẩu gà thơm lừng.

Thực ra tài nghệ nấu nướng của Mạch Khiết cũng rất khá, nhưng cô không muốn nấu, một là nấu sẽ khiến cho người cô ám mùi khói, hai là nhà bếp được phối màu tím tinh tế của cô từ lúc sửa đến giờ cô không có ý định sử dụng nó, chỉ bày cho đầy đủ mà thôi. Làm gì có cô gái độc thân nào lại dùng đến nhà bếp chứ!

Bây giờ vì theo đuổi tình yêu, Mạch Khiết đã phải hy sinh rất lớn.

Lý Mộng Long mặc chiếc áo phông hiệu Lacoste, chiếc quần màu trắng, thoải mái ngồi xuống ghế sofa, vừa liếc nhìn đã thấy ngay một tập tài liệu dày để ở trên bàn uống nước.

Mạch Tiểu Lạc đã ngồi đợi từ lâu, ánh mắt sáng ngời nói:

- Chú cao thủ tình trường ơi, cô cháu thích một thầy giáo ở trong trường của bọn cháu, chú hãy giúp cô đi, nếu không cô ấy định giữ tóc đi tu đấy.

Lý Mộng Long cầm những tấm ảnh của Tiêu Ly do Mạch Tiểu Lạc chụp trộm được, ngắm nghía thật kỹ, hồi lâu không lên tiếng.

Mạch Tiểu Lạc nói:

- Thế nào, cũng được đấy chứ, là phó giáo sư trẻ tuổi nhất trong trường bọn cháu đấy...

Lý Mộng Long thuận tay vứt tấm ảnh sang một bên, bĩu môi:

- Chỉ là con mọt sách mà thôi!

Mạch Khiết vội vàng giải thích:

- Ai nói đấy, anh ấy đa tài đa nghệ lắm! Biết kéo đàn violon, viết thư pháp đẹp, biết kể chuyện, đối xử với người khác rất tốt, có phải không...

Mạch Tiểu Lạc nói:

- Cô ơi, cô thực sự chẳng hiểu gì về đàn ông cả, không bao giờ được khen ngợi một người đàn ông khác trước mặt một người đàn ông... Cháu thấy chú cao thủ tình trường ghen rồi đấy.

Lý Mộng Long lắc đầu:

- Tôi lại đi ghen với một ông già sao? Tôi thấy rằng, cô của cô nếu như yêu ông già này chắc chắn không thành đâu.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, thật không ngờ dám gọi anh hàng xóm khô ngô tuần tú của cô là ông già, thật sự hối hận không nên nấu món lẩu gà, mời anh ta ăn mì gói đã coi như là đối đãi tử tế với anh ta lắm rồi.

Lý Mộng Long lại cầm tấm ảnh một cô gái lên, Mạch Tiểu Lạc giải thích nói:

- Đây là cô bạn gái của thầy Tiêu trong suốt mười năm qua, dạo này nghe nói đã làm xong thủ tục đi du học ở trường Đại học California ở Mỹ rồi.

Anh ta ngấm ngấm một chút, lắc đầu:

- Phẩm vị của người đàn ông này thật chẳng ra sao cả, rốt cuộc vẫn là tên một sách, chỉ thích một sách, hai tên một sách đập vào nhau cũng chỉ đập ra được một đồng sách chứ còn có thể đập ra được pháo hoa gì chứ?

Mạch Tiểu Lạc nói:

- Tôi thu thập tất cả các tài liệu về thầy ấy, chú hãy hiến kế giúp cô tôi đi!

Lý Mộng Long cười đắc ý:

- Vậy thì phải xem biểu hiện của cô cô như thế nào.

Mạch Khiết đặt mạnh cốc trà xuống bàn:

- Lý Mộng Long, anh giỏi quá đấy, tôi thấy anh đúng là loại tiểu nhân, nếu như không phải thấy rằng anh còn có chút trí tuệ, nhờ anh giúp cho việc con con, ai muốn qua lại với anh chứ?

Lý Mộng Long uể oải vươn vai:

- Thôi đi, tôi đi đây! Người phụ nữ ngoài giờ làm rồi vẫn thể hiện tư thế của người làm quan thật chẳng thú vị gì. Đừng trách tôi thói mồm thói miệng, cô đừng có vọng tưởng nữa, người đàn ông này chắc chắn không thích cô đâu.

Mạch Tiểu Lạc vội vàng chặn anh ta lại, nói với Mạch Khiết:

- Cô ơi, rốt cuộc cô có yêu thầy Tiêu không? Có chút uất ức thế này mà cũng không chịu được, còn muốn ôm pho giáo sư nổi tiếng nhất trong học viện của chúng cháu sao?

Mạch Khiết cắn môi, Mạch Tiểu Lạc nói đúng, Tiêu Ly không phải là một người đàn ông bình thường, đừng nói anh ấy đã có bạn gái qua lại với nhau suốt mười năm, bây giờ ở bên cạnh anh ấy chắc chắn cũng có bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp vây quanh. Một người đàn ông có nhân cách tốt gương mặt điển trai gia đình giàu có lại có học vấn, chỉ cần là con gái biết nhìn người một chút ai lại không chú ý đến anh chứ? Mặc dù nói trong thị trường hôn nhân và tình yêu nam giới mãi mãi nhiều hơn nữ giới, nhưng trên thực tế những người đàn ông tốt không hề nhiều, nếu không tại sao hiện tượng “gái ế” ngày càng nghiêm trọng?

Càng để tâm đến một người hay một sự việc, Mạch Khiết càng thận trọng, không đánh một trận chiến mà không nắm chắc phần thắng.

Mạch Khiết đành phải dịu giọng:

- Xin lỗi, hôm nay tôi đã đặc biệt làm món lẩu gà, mong anh nể mặt!

Anh ta có vẻ đắc ý:

- Hãy thể hiện ra thành ý của mình, đàn ông cũng cần phải nịnh nọt đấy.

Mạch Khiết cố gắng kìm nén nổi bực bội trong lòng, hạ giọng nói:

- Mời, mời ngồi ghế trên.

Anh ta đắc ý ngồi xuống cạnh bàn, gõ gõ bàn:

- Bày rượu, bày rượu. Đừng trách tôi không dạy cô làm phụ nữ như thế nào, một người phụ nữ dịu dàng ngoan hiền mới có thể khiến cho đàn ông yêu thích được.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Không có rượu, chỉ có sữa tươi. Hơn nữa, Tiêu Ly không uống rượu, trong tập tài liệu viết cả rồi đấy!
- Cho nên mới nói cô ngốc mà, người đàn ông một sách này bình thường chắc chắn là rất cứng nhắc, chỉ trong tình huống duy nhất mới có thể khiến anh ta phạm sai lầm, đó chính là uống rượu. Anh ta không biết uống rượu, cô có thể dụ anh ta uống mà! Rót sữa tươi cho tôi!

Mạch Khiết hậm hực rót sữa tươi cho anh ta, nghĩ thầm nếu như Tiêu Ly cũng là loại người đàn ông dung tục như thế này thì cô còn lâu mới thích anh!

Mạch Tiểu Lạc nhìn Lý Mộng Long đầy vẻ sùng bái:

- Chú cao thủ tình trường, rốt cuộc chú đã từng có bao nhiêu cô bạn gái?

Lý Mộng Long lắc đầu:

- Tôi chưa bao giờ đếm, cũng không nhớ hết được.

Mạch Khiết chế giễu anh:

- Cho nên mới nói ngu ngốc ngu ngốc mà tầm mã, anh và Kha Đậu thân thiết với nhau thế, anh ta là loại người như thế nào thì anh cũng tương tự như thế thôi.

Lý Mộng Long nói:

- Xin cô đừng có đem Kha Đậu để so với tôi, anh ta thì lấy gì để so với tôi chứ? Nếu anh ta có một nửa bản lĩnh của tôi thì đã không phải đi tham gia cái gì mà “Cuộc hẹn 8 phút” rồi.

Sắc mặt Mạch Khiết chợt biến đổi, liên tục ra hiệu bằng mắt cho Lý Mộng Long.

May mà Mạch Tiểu Lạc vẫn không kịp phản ứng, (Mạch Khiết đâu biết được thực ra Tiểu Lạc đã sớm biết Kha Đậu chính là anh K từ lâu rồi) cô bé chuyển đổi đề tài:

- Chú cao thủ tình trường ơi, chú cho rằng cô của tôi phải làm thế nào mới có thể ôm được thầy Tiêu đây? Chú có tuyệt chiêu gì không?

Lý Mộng Long nói:

- Được rồi, tôi thể hiện một chút, tránh để cô tưởng rằng “cao thủ tình trường” tôi đây chỉ là hư danh. Trước tiên cô phải xuất hiện trước mặt anh ta với tư thế tự nhiên nhất, anh ta thích những cô gái có khí chất thư sinh, vậy thì cô cũng cần phải thay đổi bản thân. Còn nữa, không nên để lộ tình yêu của cô đối với anh ta, để tránh tạo áp lực cho anh ta, cô cần phải để anh ta dần dần quen với sự tồn tại của cô, sau đó, trong thời khắc mà anh ta không thể nào lường được, hãy làm một việc gì đó khiến anh ta vô cùng cảm động.

Mạch Khiết không nén được vội xen ngang:

- Nhưng bên cạnh anh ấy đã có một cô bạn gái rồi.

Lý Mộng Long lắc đầu:

- Đúng là không thể dạy được. Cảnh giới cao nhất của tình yêu là gì? Dù cho toàn thân đầm đìa máu tươi cũng vẫn phải đào tường nhà người ta. Cô cũng nói là bạn gái không phải là vợ, hơn nữa cô bạn gái này chuẩn bị đi xa rồi. Hãy nhớ cho kỹ khoảng cách không nảy sinh tình yêu, khoảng cách chỉ có thể nảy sinh “kẻ thứ ba”. Cô gái này có thể kiên trì mười năm không kết hôn, thì chắc chắn đã ra quyết định sớm muộn gì cũng sẽ từ bỏ mối tình này, cô vẫn còn có cơ hội đấy, để xem cô thể hiện nổi bật như thế nào.

Mạch Tiểu Lạc nói:

- Cô cháu và thầy ấy là thanh mai trúc mã, điển hình của việc anh hàng xóm giúp đỡ cô em gái nhỏ, có tăng quan hệ như vậy có lẽ cũng có sức cạnh tranh hơn những người khác nhỉ?

Lý Mộng Long nói:

- Thanh mai trúc mã, vậy thì có điểm lợi và cũng có điểm hại. Điểm lợi là người ta sẽ không đề phòng cô, khi nhìn thấy cô sẽ cảm thấy rất thân thiết; điểm hại là chỉ sợ rằng người ta vẫn chỉ coi cô là em gái, có cố gắng đến mấy cũng không thể nào tiến thêm một bước trong mối quan hệ này. Ấy ô, mùi vị của món gà đồi này cũng khá ngon đấy, Mạch Khiết, quen cô bao lâu như vậy, lần này có thể cộng thêm điểm cho cô rồi, người phụ nữ biết nấu ăn ngon thì không lo không cưới được chồng.

A, xem ra nồi lẩu gà này không làm một cách vô ích, cũng gặt hái được một số kinh nghiệm.

Mạch Khiết nghĩ, Tiêu Ly quả thực thích những cô gái có khí chất thư hương, vậy thì khi đi gặp anh ấy, nhất định phải thay đổi hình tượng rồi.

Chỉ cần anh ấy vẫn nhớ được mình, có thể cho phép cô xuất hiện bên cạnh anh bất cứ lúc nào mà không cảm thấy phản cảm, vậy thì cô đã tiến gần tới sự thành công rồi.

Mạch Khiết là một cô gái rất lý trí, cô cho rằng, tình yêu chính là một phần lớn của sự nghiệp, có một tình yêu đẹp đẽ, có một gia đình mỹ mãn, sự nghiệp coi như thành công được một nửa.

Thành công trong sự nghiệp cần có cơ hội, và tình yêu tương tự cũng cần phải có cơ may. Trong cuộc đời một con người sẽ gặp phải hàng nghìn hàng vạn người, nhưng chỉ có duy nhất một người là người mà bạn tình nguyện cùng nhau chia sẻ tài sản, niềm vui và bí mật, cũng chính là người mà bạn nhìn thấy cuối cùng vào hàng đêm trước khi bạn nhắm mắt, là người mà mỗi sáng sớm khi mở mắt ra bạn nhìn thấy. Bạn muốn cùng anh ấy trải qua quãng thời gian tươi đẹp, muốn sinh ra đứa bé có gen của hai người, muốn ăn cơm cùng một nồi, muốn gọi bố mẹ của nhau là bố mẹ. Bạn hiểu được con người đó giống như hiểu chính mình vậy.

Chỉ có duy nhất người đó chính là thiên mệnh của mình, mới có sự vinh quang và quyền lợi như vậy.

Và giờ đây, Mạch Khiết đã gặp được người này, cho nên cô quyết không từ bỏ hy vọng.

17. Chương 09 Phần 1

Chương 9: Có một người đã bỏ lỡ thì không gặp lại nữa

1

Ánh tịch dương nhuộm đỏ chân trời, gió trên đồi đem theo lớp sương mù mỏng manh, bao phủ khu rừng nhỏ của trường Đại học Truyền thông trong màn sương mờ ảo. Lá cây khẽ lay động, có tiếng nhạc violin du dương vang vọng tới, xuyên qua kẽ hở của lá cây tràn ngập trong gió.

Đứng ở vị trí cách xa khoảng mười mét, Mạch Khiết đã say mê lắng nghe.

Tiêu Ly mặc chiếc áo sơ mi trắng, mặt hơi nghiêng, vài sợi tóc vương xuống trán, đang kéo đàn violin dưới gốc cây bạch dương. Sương mù nhuộm tà áo anh thành màu vàng nhạt, khuôn mặt anh chìm trong ánh tịch dương hơi chói mắt, nửa khuôn mặt ở chỗ sáng, nửa khuôn mặt ở chỗ râm.

Giống y như trong giấc mơ của cô vậy.

Mạch Khiết nghe xúc động đến độ suýt rơi lệ, không chỉ là bởi vì tiếng đàn du dương, mà còn là bởi vì nhìn thấy anh – người mà cô tưởng rằng đã bỏ lỡ mất rồi.

Đây là thông tin tình báo do Mạch Tiểu Lạp cung cấp, nói vào lúc hoàng hôn thứ 4 hàng tuần, Tiêu Ly đều đến khu rừng nhỏ này kéo đàn violin, có bao nhiêu nữ sinh thầm yêu trộm nhớ anh, lúc này cũng tụ tập nhau ở gần đó để nhìn lén.

Lúc này đây, Mạch Khiết cũng chẳng khác gì những cô gái si tình ấy.

Mạch Khiết đã là trắng tóc, đeo kính không viền, để mặt mộc, mặc một chiếc áo phông màu trắng, quần bò màu lam, Mạch Tiểu Lạp còn nhét vào trong tay cô một cuốn “Lịch sử triết học phương Tây” của Russell[1] nữa.

[1] Bertrand Arthur William Russell, Bá tước Russell III, OM, FRS (18 tháng 5 năm 1872 – 2 tháng 2 năm 1970), là một triết gia, nhà logic học, nhà Toán học người Anh của thế kỉ 20. Là một tác giả có nhiều tác phẩm, ông còn là người mang triết học đến với đại chúng và là một nhà bình luận đối với nhiều chủ đề đa dạng, từ các vấn đề rất nghiêm túc cho đến những điều trần tục.

Mạch Khiết cảm thấy như thời gian đang trôi ngược lại về trước, lại quay trở lại thời cô học đại học chán ngán vì cảnh khốn cùng. Đến giờ mỗi lần nhìn thấy những bức ảnh cũ đó, cô liền có cảm giác ngán ngẩm. Một cô gái quê mùa như vậy, sao có thể là mình được chứ?

Nhưng vì chàng bạch mã hoàng tử trong trái tim mình, đừng nói bảo cô mặc áo phông, cho dù bảo cô không mặc gì, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Mạch Khiết khê khàng đi về phía anh, như thể mặt trăng đang đi về phía mặt trời.

Mạch Khiết nghe thấy tiếng chân bước ở phía sau, giẫm vào lá cây, phát ra tiếng sột soạt dịu dàng mềm mại. Quay đầu lại nhìn, là một cô gái có khuôn mặt thanh tú, có phong cách ăn mặc giống như cô, trong tay còn ôm theo quyển sách, nhanh chóng đi vượt qua cô, đi về phía Tiêu Ly.

Cô ta không phải là bạn gái của Tiêu Ly. Cô ta xinh hơn cô bạn gái Hương Đình Đình của anh.

Mạch Khiết dừng bước, nhìn thấy cô ta đã đi đến bên cạnh Tiêu Ly, giọng nói trong trẻo:

- Tiêu Ly, đây là sách anh đã tìm kiếm bấy lâu, em đi hiệu sách mò ra được cho anh rồi.

Tiêu Ly ngừng kéo đàn, đón lấy cuốn sách về hứng khởi:

- Mai Nhược Thần, cảm ơn em vẫn nhớ đến.

Cô gái có tên Mai Nhược Thần nói thẳng không kiêng dè:

- Lời anh nói, sao em dám không nhớ chứ?

Tiêu Ly trầm mặc giây lát, không biết nên ứng phó ra sao.

Mạch Khiết nhanh tay nhảy cảm nhận được ra rằng, cô gái này e rằng là một “tình địch” giấu mặt của cô.

Mai Nhược Thần bật cười “hi hi”:

- Em chỉ đùa cho anh vui thôi! Anh đừng căng thẳng thế chứ, ai cũng đều biết anh và Hương Đình Đình yêu nhau đã bao nhiêu năm như thế, ai dám lay động trái tim anh chứ!

Rõ ràng là nói một đằng, nghĩ một nẻo!

Cũng chỉ có người chất phác thật thà như Tiêu Ly mới tin thôi.

Mạch Khiết bĩu môi, nghĩ bụng bây giờ mình nên làm gì đây? Tiến hay lùi?

Nhưng Tiêu Ly lại cùng Mai Nhược Thần bước về phía cô, trong khoảnh khắc đi qua bên cạnh cô, ánh mắt của Tiêu Ly chợt dừng lại ở trên khuôn mặt Mạch Khiết.

Anh ngẩn người.

Thời gian chậm chậm đóng khung kí ức, như thể hình ảnh quay chậm trong phim điện ảnh, trong khoảnh khắc chạm vào ánh mắt trong veo của anh, Mạch Khiết biết, anh chưa quên cô, cũng giống như cô chưa bao giờ quên anh vậy.

Mạch Khiết khê mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nói với vẻ vô cùng dịu dàng quyến luyến:

- Chào anh, anh Tiêu Ly!

Chỉ mấy chữ giản đơn nhẹ nhàng như vậy, nhưng cô đã chuẩn bị suốt mười mấy năm qua.

Trong bao đêm cô đơn tĩnh mịch, Mạch Khiết đã nâng niu miếng ngọc thạch không còn sáng bóng trong tay, khẽ thốt ra mấy chữ này, chỉ để an ủi bản thân mình, anh ấy vẫn ở trong kí ức của cô, chưa bao giờ rời xa.

Thế nhưng bây giờ, anh đã xuất hiện trước mắt cô hết sức chân thực, vẫn tươi tắn và thân thiết như vậy, ngay cả ánh mắt cũng vẫn thân quen như xưa, như thể mười mấy năm qua chỉ là sự việc xảy ra trong chớp mắt, họ chưa bao giờ chia xa.

Thế giới trở nên yên lặng, dường như ngay cả tiếng chim vỗ cánh bay cũng có thể nghe thấy rành rọt.

Tiêu Ly đứng ngay trước mặt cô, cúi đầu xuống nhìn cô, giơ tay ra, từng ngón tay thon dài chạm vào mái tóc đen mượt của cô.

- Là... Tiểu Mạch Khiết sao?

Tia nắng vàng cuối cùng của hoàng hôn ngưng tụ lại trên khuôn mặt của Mạch Khiết, đem theo chút mừng rỡ và hoảng sợ, tim đập loạn nhịp, Mạch Khiết khẽ gật đầu:

- Vâng.

Trong nơi sâu thẳm của con người mắt ánh chớp ánh lên đốm lửa sáng rực, yết hầu trên cổ anh chợt di chuyển, khẽ thốt ra câu nói:

- Anh đã đi đến bên sông Tiệp để tìm em, nhưng cả nhà em đã chuyển nhà.

Mạch Khiết lại gật đầu:

- Đúng vậy, bố em đã kết hôn với một người phụ nữ góa chồng, nên đã chuyển đi khỏi bên sông Tiệp.

Anh trầm mặc, cô cũng không nói gì thêm, chỉ là trong mắt tràn ngập hình ảnh của nhau, lãng quên luôn cả thế giới bên ngoài.

Mai Nhược Thần thấy khó chịu vì bị bỏ rơi, cố tình tỏ ra hiêu kỳ:

- Tiêu Ly, đây là ai vậy? Là họ hàng nhà anh à?

Mạch Khiết lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, trong lòng thầm đánh giá thực lực của đối phương, rồi vội vàng thu lại ánh mắt sắc nhọn vô tình đã để lộ ra, sụp hàng lông mi để che đôi mắt. Lý Mộng Long nhắc nhở cô cần phải khiêm nhường xuất hiện trước mặt Tiêu Ly, không được để cho anh cảm thấy rằng cô đến có mục đích, như vậy sẽ gây áp lực cho anh.

Tiêu Ly trều mến xoa xoa mái tóc Mạch Khiết:

- Là cô em nhà hàng xóm anh quen biết từ lúc nhỏ, đã lớn bằng ngần này rồi, bọn anh đã mười mấy năm không gặp mặt.

Mạch Khiết tiện thể nắm lấy tay anh, nói bằng giọng nũng nịu ngây thơ:

- Một người họ hàng nhà em học ở trường Đại học Truyền thông, cô ấy nhắc đến anh, em đang suy ngẫm xe thầy Tiêu này có phải anh Tiêu Ly của em hay không, thật không ngờ lại đúng là anh. Em còn cứ tưởng, cả cuộc đời này sẽ không bao giờ còn gặp được lại anh nữa.

Ánh mắt Mai Nhược Thần cứ nhìn chăm chăm vào bàn tay cô đang nắm chặt tay Tiêu Ly, nướng lòng mào, nhìn cô một cái với thái độ thù địch.

Và Mạch Khiết cũng lạnh lùng đáp lễ lại cô ta một cái, khoác cánh tay của Tiêu Ly, trong lòng thầm nghĩ, đây là cái lợi của mối quan hệ thanh mai trúc mã, đã có vị trí cao hơn hẳn so với những người khác.

Tiêu Ly vẫn đang chìm đắm trong nỗi vui mừng được gặp lại cô em gái nhỏ năm xưa, không hề hay biết hai cô gái đã vì anh mà ngầm đấu chọi với nhau bao nhiêu hiệp rồi.

Ngồi trong căn hộ có ba phòng ngủ, hai phòng khách của Tiêu Ly, có thể cảm nhận thấy trong phòng toát ra phong thái của dòng dõi thư hương, căn phòng sạch bong không chút bụi, cách bố trí căn phòng rất trang nhã, giống như phong cách nhà anh trước đây. Anh quay người chuẩn bị pha trà cho hai cô gái. Mạch Khiết và Mai Nhược Thần ngồi trên sofa, cùng nhìn nhau về thăm dò.

Phụ nữ thường có trực giác rất chuẩn, Mạch Khiết biết cô ta chắc chắn đã cảm nhận được mục đích của mình, như thế chính cô cũng biết được Mai Nhược Thần quyết không cam tâm chỉ làm một người bạn bình thường của Tiêu Ly vậy.

Ồi, Mạch Khiết nghĩ, sao cuộc sống của mình lại mệt mỏi như vậy, ở trong chốn công sở đã phải đấu chọi một mất một còn với Lâm Đại, trên tình trường lại gặp phải đối thủ như Mai Nhược Thần, lại còn có cả cô bạn gái danh chính ngôn thuận vẫn chưa xuất hiện. Cho nên nói rằng con người muốn đạt được thứ gì đó, nhất định phải trả giá, câu nói thuận buồm xuôi gió vốn chỉ là câu nói tự lừa mình lừa người mà thôi.

Mai Nhược Thần hỏi:

- Mạch Khiết, chắc cậu cũng trạc tuổi tôi, cậu làm gì vậy?

Tiêu Ly đặt cốc trà xuống bàn uống nước, cũng hỏi:

- Đúng vậy, anh vẫn chưa biết giờ em đang làm gì đấy!

Câu hỏi này, trước khi đến, Mạch Khiết đã nghĩ sẵn đáp án, chỉ có thể tạm thời giấu anh, không thể nói cho anh biết cô là Tổng biên tập của M Beautiful. Không thể để anh cảm nhận thấy cô hoàn toàn khác biệt với hình ảnh cô em hàng xóm đáng thương trong ấn tượng của anh.

Mạch Khiết vuốt vuốt đuôi tóc, trả lời rất nho nhã:

- Em đang học thạc sĩ trong trường đại học sư phạm.

Mạch Khiết đúng là tốt nghiệp trường Đại học Sư phạm, cũng vẫn luôn có ý định học lên thạc sĩ, chỉ là vẫn chưa có thời gian mà thôi. Bây giờ, coi như cũng chỉ là nói trước với anh ấy chút thôi, cũng không thể hoàn toàn coi là lừa dối được.

Gồng mình lặn lội chốn công sở mấy năm qua, Mạch Khiết đã nắm vững được việc tự lừa dối mình và tự an ủi mình một cách thành thực, tìm được điểm cân bằng tâm lý giữa sự trao đổi của hai vấn đề. Mạch Khiết cho rằng, nếu như vì mục đích nào đó, mà lựa chọn một số phương pháp linh hoạt có tính khả thi là hoàn toàn hợp lý.

Tiêu Ly khẽ “ồ” một tiếng:

- Vậy thì đúng là trùng hợp thật đấy, Mai Nhược Thần cũng đang học nghiên cứu sinh ở trong trường này, các em đúng là có duyên với nhau.

Mạch Khiết và Mai Nhược Thần lại một lần nữa chạm ánh mắt nhau, đúng là rất “có duyên” mà! Kỳ phùng địch thủ, ngang sức ngang tài, người tám lạng, kẻ nửa cân.

Dường như để thị uy, Mai Nhược Thần nói:

- Tiêu Ly, lần trước em giới thiệu cho anh phương thuốc dân gian, lấy quả tuyết lê hầm với gà đồi, anh ăn xong, bệnh ho của anh đã đỡ được chút nào chưa? Hay là để em đem đến cho anh thêm ít tuyết lê, em vẫn còn mà.

Tiêu Ly mỉm cười cảm ơn:

- Đã đỡ nhiều rồi, không ho nữa. Làm em phải lo lắng rồi.

Mạch Khiết nghĩ thầm, có gì đáng để khoe khoang chứ, khoe khoang cô rất thân thiết với anh sao? Có thể chăm lo cho cuộc sống của anh sao?

Hừ, chuyện vặt, không lộ ra cho cô thấy một chiêu, cô lại không biết sức nặng của tôi ra sao.

Mạch Khiết tháo từ trên cổ ra một miếng ngọc thạch đã xỉn màu, nói:

- Anh Tiêu Ly, anh có còn nhớ miếng ngọc thạch này không?

Mạch Khiết đã cố tình đeo miếng ngọc thạch trước khi tới gặp anh. Nếu như đúng là đeo món đồ này đến M Beautiful làm việc, chắc chắn sẽ bị người ta cười nhạo giễu cợt ba ngày ba đêm mất.

Anh ngẩn người, gật đầu:

- Hồi đó anh cũng đang đi học, không mua được thứ gì đẹp hơn cho em, nên đã tặng em miếng ngọc thạch này làm quà sinh nhật, sao em lại vẫn giữ nó?

Mạch Khiết cố tình nói bằng giọng rất nhẹ dịu:

- Đây là món quà sinh nhật đầu tiên của em, đương nhiên em phải cất giữ nó chứ.

Anh đón lấy miếng ngọc thạch từ trong tay cô:

- Cô em gái ngốc, bao năm rồi mà vẫn ngốc như vậy, để anh tặng cho em một món quà khác, em đừng đeo miếng ngọc thạch này nữa, trông xấu lắm.

Anh tháo từ trên cổ mình ra một miếng ngọc phỉ thúy hình tượng Phật, đeo vào cổ cô:

- Anh mua miếng ngọc này lúc đi du lịch ở núi Nga My, đã nhờ cao tăng làm lễ khai quang, em đeo nó, sẽ bảo vệ cho Tiểu Mạch Khiết của anh được bình an.

Mạch Khiết khẽ nói:

- Cảm ơn anh, anh Tiêu Ly, anh vẫn đối xử tốt với em như vậy. Nhưng miếng ngọc thạch vàng này có ý nghĩa kỷ niệm với em, anh hãy cứ tặng cho em đi! Bởi vì đó là món quà đầu tiên anh tặng cho em.

Mạch Khiết đắc ý liếc nhìn Mai Nhược Thần một cái, hừ, con mọt sách mà cũng đòi đấu với ta? Chẳng phải là lấy trứng chọi đá sao?

Ở ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa, tiếp đến là một cô gái mặc váy trắng tiến vào.

Cô ta không trẻ trung như Mạch Khiết và Mai Nhược Thần, cũng không có biểu hiện dịu dàng như họ, vừa bước vào đã ném giày sang một bên, nói lớn:

- Tiêu Ly, anh mau rót cho em cốc nước, em khát quá... Ô, Nhược Thần, ơ, còn có một người khác nữa, lần đầu gặp mặt thì phải, trước đây chưa từng gặp.

Nhưng tâm trạng Mạch Khiết liền sa sút.

Cô gái này toát ra sự tự nhiên thoải mái, dường như cô đã hòa thành một khối với ngôi nhà này.

Chỉ có ở trước mặt người đàn ông đã thân thiết như người nhà, phụ nữ mới có thể không cần son phấn, thoải mái tự nhiên phóng khoáng được như vậy, cũng chỉ có tràn ngập sự tin cậy với người đàn ông này, mới có thể không buồn để tâm đến sự viếng thăm của bất kỳ người khách nữ nào.

Khi gặp ánh mắt Mai Nhược Thần, khuôn mặt của cô ta cũng rất ủ ê.

Đối với cô gái có cái tên Hướng Đình Đình này, Mạch Khiết và Mai Nhược Thần có xinh đẹp trẻ trung đáng yêu đến nhường nào, chẳng qua cũng chỉ là đom đóm bay lượn quanh Tiêu Ly mà thôi, cô mới là ánh trăng sáng chiếu rọi nơi đầu giường anh, là người quan trọng nhất mà anh luôn hướng tới.

Tâm lý thù địch ẩn hiện của Mạch Khiết và Mai Nhược Thần giờ đây hoàn toàn chuyển hướng, tất cả đều dồn vào Hướng Đình Đình. Nhưng điều đáng buồn là, đối phương chẳng buồn để tâm, vốn không hề coi hai cô là tình địch có nguy cơ tiềm ẩn.

Cô ta uống nước mát, mặt không chút biểu cảm lắng nghe Tiêu Ly giới thiệu Mạch Khiết:

- Cô ấy chính là cô em hàng xóm tên Mạch Khiết mà anh đã từng kể em nghe, bây giờ cô ấy đang học thạc sĩ ở trường đại học sư phạm.

Sau đó, cô ta cắt ngang lời giới thiệu của anh:

- Hôm nay em hơi mệt, anh cứ bận việc của anh đi, em đi nghỉ đây! Tuần sau em phải ngồi máy bay bay một chặng đường dài, bây giờ càng cần phải giữ gìn sức khỏe, anh biết em vốn vẫn không được khỏe lắm mà.

Cô ta nở nụ cười hời hợt với họ, ngẩng cao đầu bước đi.

Nữ chủ nhân của ngôi nhà đã quay về, nếu còn ngồi nán lại, cũng cảm thấy khó chịu, chẳng thà đi về còn hơn.

Mạch Khiết và Mai Nhược Thần cùng đứng dậy cáo từ ra về, Tiêu Ly tiễn họ ra ngoài, anh ghi lại số điện thoại của Mạch Khiết, nói:

- Tuần sau, chị Hướng Đình Đình của em sẽ đi Mỹ du học, đợi anh bận xong mấy ngày hôm nay, rồi sẽ liên lạc với em, sau này em nhớ thường xuyên đến đây chơi nhé!

Anh thân mật xoa đầu Mạch Khiết:

- Cô nhóc này vẫn không thay đổi gì, mấy hôm trước anh gặp một cô gái trong trường, anh còn cứ tưởng là em, trông rất giống nhau, nhưng khí chất khác biệt hoàn toàn với em.

Mạch Khiết mặt ửng hồng, vội cúi đầu, nói:

- Em về đây, tạm biệt anh Tiêu Ly!

Sắc trời đã tối hẳn, sau khi Mạch Khiết và Mai Nhược Thần bước ra ngoài liền mỗi người đi một ngã. Mạch Khiết hiểu rất rõ, sau khi Hướng Đình Đình ra đi, chắc chắn họ sẽ còn gặp nhau nhiều, thời gian còn dài mà!

Chìm ngập trong ánh sáng mờ mờ, Mạch Khiết chợt cảm thấy thật mệt mỏi, cũng không biết sau khi cố gắng nỗ lực, cô có đạt được mục đích như mong muốn hay không. Ngẩng đầu nhìn ánh đèn nhà Tiêu Ly, ngưỡng mộ cô gái được bầu bạn sớm tối cùng anh, bất luận ai làm vợ anh, cũng đều được hưởng một cuộc đời hạnh phúc. Mạch Khiết không hiểu, tại sao Hướng Đình Đình đang có được hạnh phúc trong tay, mà lại từ bỏ mối tình này, để chuyển đến một đất nước xa xôi ngàn dặm để theo đuổi lý tưởng chứ? Có một số người, đã bỏ lỡ thì không còn gặp lại nữa!

Nhưng đạo lý này, Mạch Khiết nghĩ, cô chắc chắn sẽ không nói cho Hướng Đình Đình biết.

2

Sếp gọi Mạch Khiết đến văn phòng làm việc, Mạch Khiết thấy bất ngờ khi nhìn thấy Lâm Đại cũng ngồi trên sofa, gương mặt tỏ ra vui mừng trước tai họa của người khác.

Sếp cầm bản phương án kế hoạch mà Mạch Khiết yêu cầu ông thẩm định, nói:

- Bản kế hoạch của M Beautiful phiên bản mới này... nói thế nào nhỉ, có phải là cô nên suy xét thêm, vì nó có phong cách hoàn toàn trái ngược với phong cách vốn có của chúng ta, như vậy thì quá mạo hiểm.

Trước đây ông ta chưa bao giờ quản lý đến những công việc cụ thể, chắc chắn là Lâm Đại đã nói gì đó với ông. Sếp vốn không hề tin nhiệm cô – tổng biên tập mới.

Mạch Khiết nhìn Lâm Đại một lát, Lâm Đại có vẻ như có tật giật mình, vội né tránh ánh mắt cô, Mạch Khiết cười nhạt. Cô nói với sếp:

- Trước khi trình lên cho sếp bản phương án kế hoạch này, em đã tiến hành khảo sát thị trường rất kỹ càng rồi.

Mạch Khiết ấn điện thoại nội bộ, bảo Lý Mộng Long đem bản báo cáo khảo sát thị trường tới, tiện thể đem theo cả bài viết chuyên đề của Kha Đậu.

Lý Mộng Long đẩy cửa phòng, mỗi lần anh và ông sếp bụng bự không có chút khí chất gì đứng cạnh nhau, trông anh ta lại càng nổi bật sự khôi ngô tuấn tú. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi kẻ sọc xanh, thân hình cao ráo, sếp vội vàng giơ hai tay bắt chéo nhau để che cái bụng bự của mình lại.

Mạch Khiết đưa cho sếp xem kết quả bản khảo sát thị trường:

- Trong đây là kết quả rất tỉ mỉ, hiện nay trên thị trường có rất nhiều ấn phẩm có phong cách gần giống với M Beautiful, cho nên, chúng ta nên có một bước đột phá mới, để cho những đơn vị khác luôn phải theo gót. Có phong cách ngược đãi một chút, bị thương một chút, để xương phụ nữ quay trở lại, độc giả chưa chắc đã không thể đón nhận, đặc biệt là những người phụ nữ có cuộc sống đầy đủ nhưng tinh thần lại trống rỗng. Họ thực ra rất thích bị kích, đây cũng chính là lý do tại sao những bộ phim truyền hình Hàn Quốc lại lấy đi nhiều giọt nước mắt của khán giả lại được thịnh hành đến thế.

Sếp nhìn tập tài liệu, vẫn có chút do dự:

- Nhưng sự thay đổi này cũng lớn quá, như vậy quá mạo hiểm, thực ra, cô hoàn toàn có thể làm giống theo phong cách cũ, ít ra cũng không phải mạo hiểm.

Mạch Khiết giờ bài viết chuyên đề của Kha Đậu ra trước mặt ông ta:

- Sếp xem này, bài viết của Kha Đậu, khi em làm cuộc khảo sát thị trường, đại bộ phận nữ độc giả đều thể hiện rất yêu thích. Hiện nay, những người đàn ông eo ợt không có khả năng gánh vác trọng trách quá nhiều, các cô gái đều khao khát gặp được một người đàn ông có chính kiến, có năng lực, cho dù chỉ là tưởng tượng ra, cũng có cảm giác rất mới mẻ.

18. Chương 09 Phần 2

Lý Mộng Long chợt nói xen vào một câu:

- Anh Kha Đậu hôm qua nói với tôi, tổng biên tập Tưởng Văn bên Vu Môn hôm qua đã liên hệ với anh ấy, cũng muốn mời anh ấy viết chuyên đề.

Sếp đặc biệt quan tâm đến Vu Môn, đặc biệt là từ khi Tưởng Văn nhảy sang bên đó, Tưởng Văn thực sự đã nắm quá rõ về M Beautiful, thế mà ông lại không hề hay biết chút gì về thông tin nội bộ được rêu rao là chuẩn bị thay đổi phiên bản.

Ông gật đầu:

- Được rồi, ngay cả bên Vu Môn cũng coi trọng chuyên đề của Kha Đậu như vậy, vậy thì các bạn hãy cứ kiên trì sự phá cách, nhưng tôi chỉ cho các bạn thời gian nhiều nhất là nửa năm, nếu tình hình không ổn, nhất định phải điều chỉnh trở lại. Mạch Khiết, cô vừa mới đảm nhận vai trò tổng biên tập, có rất nhiều người đều mong chờ cô thể hiện khả năng, tôi hy vọng, cô không làm ọi người phải thất vọng.

Hừ, cái gì mà hy vọng không làm ọi người thất vọng, cũng chỉ là bảo cô đừng làm ột mình ông thất vọng mà thôi.

Mạch Khiết bình tĩnh nói:

- Thưa sếp, nếu như em không làm tốt M Beautiful phiên bản mới, em bằng lòng gánh chịu mọi trách nhiệm.

Mạch Khiết coi như đã đưa ra một bản cam kết thi hành quân lệnh trước mặt mọi người. Cô không thể để Lâm Đại coi thường mình.

Khi từ văn phòng của sếp bước ra, Lâm Đại lạnh lùng nói:

- Mạch Khiết, con người cô đúng là không biết kiên nhẫn, cho dù là một người làm nghề xuất bản tạp chí dày dặn kinh nghiệm, cũng không dám đảm bảo làm nửa năm đã có khởi sắc! Đương nhiên, cô chưa từng làm tổng biên tập bao giờ, bây giờ chắc là cảm thấy đây đúng là lúc mình bộc lộ tài năng rồi.

Mạch Khiết mặt lạnh tanh, nói:

- Tôi nhớ là chính cô cũng chưa từng làm tổng biên tập thì phải!

Sau đó, cô ngênh ngang bỏ đi trước ánh mắt tức giận của Lâm Đại.

Mạch Khiết nghĩ, có gì mà vênh vào huỳnh hoang chứ, bây giờ chúng ta đang đứng ở vị trí bình đẳng, còn muốn châm chích tôi, Mạch Khiết tôi đây không phải là người dễ bị bắt nạt đâu.

Lý Mộng Long đi theo Mạch Khiết, Mạch Khiết quay đầu lại hỏi anh ta:

- Tưởng Văn thực sự đã tìm Kha Đậu sao?

Anh ta nhún vai:

- Tôi lừa sếp đấy.

Mạch Khiết vô cùng kinh ngạc:

- Gan anh thật không nhỏ chút nào đấy! Ngay cả sếp mà cũng dám lừa, tôi và Lâm Đại đều không có cái gan đấy!

Lý Mộng Long nói:

- Gan cô cũng đã đủ lớn lắm rồi, thật không ngờ lại dám đưa ra bản cam kết thi hành quân lệnh, gánh vác trách nhiệm, cô định gánh vác như thế nào? Nhưng, câu nói này cũng rất mơ hồ, phương thức gánh vác trách nhiệm có rất nhiều kiểu...

Mạch Khiết lắc đầu:

- Lần này tôi không chơi trò chơi câu chữ, nếu như thất bại, tôi sẽ lấy việc từ chức để gánh vác trách nhiệm.
- Cô nắm chắc phần thắng như vậy sao?

Mạch Khiết lắc đầu, cảm thấy có gánh nặng nghìn cân đang treo trên người mình:

- Nói thực, tôi không nắm chắc gì cả. Nhưng tôi không muốn cho ra đời một ấn phẩm mà đã tràn lan trên thị trường. Tôi muốn sáng tạo nên cái mới. Bản kế hoạch này mặc dù do anh viết ra, nhưng sau khi đã trải qua cuộc khảo sát thị trường một cách tỉ mỉ như vậy, tôi cảm thấy rất có tính khả thi. Bất luận thế nào, cũng cần phải thử vận may một chuyến.

Mạch Khiết chăm chú nhìn anh ta:

- Anh cứ yên tâm, cho dù tôi từ chức, Lâm Đại cũng sẽ giữ anh ở lại, bát cơm của anh sẽ không bị mất đâu.

Lý Mộng Long nói:

- Việc của tôi, cô không cần phải lo, nhưng cô yên tâm, trong thời gian nửa năm, tôi sẽ theo cô, chúng ta cùng phấn đấu. Thực ra Tưởng Văn cũng có ý định muốn liên hệ với Kha Đậu, cô ta cũng tìm tới tôi, nhưng sau khi cô ta tìm hiểu về phong cách chuyên đề của Kha Đậu, thì lại không hề coi trọng, cho nên đã từ bỏ rồi.

Mạch Khiết ngăn người, kéo cà vạt của Lý Mộng Long, lôi anh ta đến tận chỗ góc khuất cầu thang, nơi không ai nhìn thấy:

- Lý Mộng Long, anh là tên “nội gián”, tôi đã nghi ngờ anh từ lâu rồi, không ngờ ngay cả phong cách chuyên đề của Kha Đậu anh cũng nói với Tưởng Văn, Lâm Đại bắn súng trước mặt tôi, còn anh thì lại bắn lên tên ở phía sau lưng tôi chứ gì. Rốt cuộc là tôi đã gieo thù chuốc oán gì với anh mà anh lại làm hại tôi như vậy chứ?

Anh ta ử rử mặt mày cầu xin:

- Ối ối, nhẹ tay một chút, nhẹ tay một chút, cô xem này, tôi sắp bị cô thất cổ chết rồi đây, độc ác nhất là lòng dạ phụ nữ! Cô hung hãn như vậy, sao có thể gả chồng được chứ, nếu tôi là cái anh chàng một sách ấy, cũng không dám cưới cô đâu!

Mạch Khiết nới lỏng tay, tức giọng quát, bật khóc:

- Tôi phải chịu áp lực lớn quá, không có lấy một ai giúp đỡ cả, anh lại còn bắn lên tên vào sau lưng tôi, trước mặt tôi là sói, sau lưng là hổ, tôi phải làm gì đây...

Anh ta cầm lấy chiếc cà vạt đang bị cô vò nhăn nhúm, lau nước mắt cho cô:

- Yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô. M Beautiful phiên bản mới cũng có phần của tôi mà.

Mạch Khiết vừa khóc vừa lắc đầu, áp lực thực sự quá lớn, quan trọng là cô không muốn thua Lâm Đại, Lâm Đại đang chờ đợi để cười nhạo cô kia kìa!

Lý Mộng Long giơ tay ra, ôm cô vào lòng, để cô dựa vào vai anh mà khóc.

- Cô đừng khóc nữa, con người tôi không thể nào chịu đựng được khi nhìn thấy phụ nữ khóc. Cô nói xem, sao cô lại phải tự làm khổ mình thế chứ, cứ an phận thủ thường làm một cô tổng biên tập nhỏ, nhận mức

lương cao lại có nhiều phúc lợi, có gì không tốt chứ, sao cứ phải tự đấu với chính mình chứ! Không có lòng tin đối với năng lực của mình thì đừng có đưa ra bản cam kết thi hành quân lệnh thế... Cô xem cô kia, đã khóc ướt hết áo sơ mi của tôi rồi.

Mạch Khiết giơ tay lên kéo tai anh ta:

- Lý Mộng Long, tôi xin anh đấy, anh hãy đi sang tổ của Lâm Đại đi, anh đừng theo tôi nữa, anh đã nói với Tưởng Văn tất cả những việc của tôi, sau này sao tôi còn có thể tin nhiệm anh được nữa?

Anh ta nhăn nhó mặt mày vì đau đớn:

- Tổng biên tập Mạch, cô hãy nghe tôi nói hết đã! Sao tôi lại có thể nói cho Tưởng Văn biết thực tình chứ! Bản kế hoạch này là do tôi viết ra, nếu làm không tốt, cô nghĩ là tôi sẽ cảm thấy dễ chịu lắm sao? Tôi chỉ nói với cô ta, chuyên đề của Kha Đậu mang chủ nghĩa giáo điều của phong kiến, nhưng cô lại coi như báu vật. Cô yên tâm đi, trong lòng cô ta, Lâm Đại mới là đối thủ đáng gờm, cô ta vẫn còn chưa biết thực lực của cô đâu!

Thì ra là như vậy.

Nhưng, Mạch Khiết vẫn có chút gì đó không vui, thì ra trong lòng Lâm Đại và Tưởng Văn, họ mới là kỳ phùng địch thủ ngang sức ngang tài, mình chẳng qua chỉ là sắm một vai phụ mà thôi, lẽ nào họ cứ nghĩ cô chỉ có khả năng đảm nhận vai trò trưởng ban thôi sao?

Lý Mộng Long vẫn đang kêu gào ở đó, Mạch Khiết đột nhiên bình tĩnh, cô phát hiện ra mình vẫn đang ở trong vòng tay của anh ta, hơn nữa còn đang giơ tay ra véo tai anh ta – để người khác nhìn thấy, ai tin được đây là cấp trên đang tức giận với cấp dưới chứ, còn cứ tưởng là đôi tình nhân đang hờn dỗi nữa kia.

Mạch Khiết vội vàng thả tay ra, đồng thời đẩy anh ta ra xa:

- Lý Mộng Long, con người anh thật là dễ tiện, thấy người ta xinh đẹp, nhân cơ hội lợi dụng người ta. Anh đừng có đi theo tôi, đợi tôi ra hẳn rồi hãy đi ra.

Sau đó đẩy cửa bước ra ngoài.

Lý Mộng Long vẫn nhăn nhó, nhìn cô gái nói bừa giữa ban ngày ban mặt không chút áy náy ung dung bước ra khỏi tầm mắt mình.

Mạch Khiết bước về văn phòng làm việc của mình, chợt nghe thấy tiếng cãi cọ ồn ào từ trong phòng khách truyền tới. Cô nhíu mày, đúng thật là, coi đây là nơi nào chứ, cái chợ đấy à? Ai lại kêu gào ầm ĩ ở đấy vậy, chẳng thấy bóng dáng một người nhân viên bảo vệ nào cả, lẽ nào thực sự cần phải đuổi việc sao?

Cô loáng thoáng nghe thấy có người hét gọi tên cô: “Mạch Khiết”, “Mạch Khiết”, giọng nói vừa to vừa chói tai.

Mạch Khiết vội vàng bước ra ngoài, một biên tập viên nói với cô:

- Tổng biên tập Mạch, người này cứ nhất định đòi gặp chị, ông ta nói là bố của chị.

Mạch Khiết vội vàng bước vào giữa đám đông. Một người đàn ông tóc hoa râm rối bù, mặc một chiếc áo ba lỗ, quần đùi và đi dép lê đang bị mấy người khác chặn lại, quả nhiên đó là bố cô!

3

Bố Mạch Khiết ngồi trong văn phòng làm việc của cô, đi chân trần, ném đôi dép lê sang một bên, tay cầm cốc nước uống ừng ực.

Năm Mạch Khiết 18 tuổi, bố Mạch Khiết đã chuyển nhà và kết hôn với góa phụ Lưu, Mạch Khiết sống ở trong ký túc xá, chị gái lấy chồng. Từ đó về sau, ba người gặp mặt thường là ở nhà chị gái, có đôi khi ăn bữa cơm bình dân ở ngoài quán.

Từ sau khi bố Mạch Khiết lấy bà Lưu, thì luôn mong ngóng sinh ra được một thằng con trai, nhưng qua bao nhiêu năm mà bụng bà Lưu vẫn phẳng lì. Cả cuộc đời này, không sinh được một thằng cu có lẽ là bi kịch lớn nhất cuộc đời ông.

Mạch Khiết lấy rèm cửa che khuất cửa kính trong phòng làm việc, cô biết lũ yêu nghiệt bên ngoài cửa chắc chắn đang bàn tán bình luận xôn xao – thì ra bố của tổng biên tập Mạch lại là một kẻ đầu đường xó chợ như vậy. Mỗi người đều không được quyền lựa chọn xuất thân của mình, có một người bố thô lỗ ngu muội ngoan cố như vậy, có lẽ là bi kịch lớn nhất trong cuộc đời của Mạch Khiết.

Mạch Khiết nói với vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Bố ơi, sao bố lại đến tận nơi làm việc để tìm con, lại còn cãi cọ ầm ĩ ở đây nữa, bây giờ đang là giờ làm, bố bảo con phải ăn nói thế nào với những đồng nghiệp đang ở ngoài kia đây?

Bố Mạch Khiết vốn không hề hay biết gì về công việc của cô, cũng không biết “biên tập viên” là thứ gì. Ông chỉ phần nộ là vì Mạch Khiết – cô con gái út của ông lại dám dùng thái độ này để nói chuyện với ông.

- Mày do tao nuôi lớn lên, tao đến tìm mày lẽ nào còn phải được sự cho phép của ai nữa cơ à? Mày xem xem, thái độ này của mày là thế nào, sao tao lại sinh ra một đứa con gái bất hiếu như mày chứ?

Giọng nói của ông oang oang, cũng không biết các đồng nghiệp ở bên ngoài có nghe thấy không.

Mạch Khiết là một người rất sĩ diện, mặt cô thấy nóng bừng, cô vội nói:

- Được rồi, được rồi, bố nhỏ tiếng một chút, những người khác đều đang làm việc đấy! Bố tìm con có việc gì vậy?

Ông vỗ đùi:

- Mẹ con...

Thấy Mạch Khiết sa sầm nét mặt, vội đổi cách gọi:

- Cô Lưu của con bảo con cuối tuần này đến ăn cơm.

Cô Lưu chính là mẹ kế của Mạch Khiết, bình thường rất ít khi qua lại với nhau, bà cũng chưa bao giờ mời Mạch Khiết và chị gái đến nhà ăn cơm, cậy mình có chút tài sản nên rất coi thường cả nhà họ Mạch.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Tại sao lại bảo con đến, con có thân quen với cô ấy đâu, gặp nhau chẳng có gì để nói cả.

- Con bé này, đừng có tưởng mình học được ít chữ là có thể coi thường người khác, bà ấy bảo mày đến thì mày cứ đến đi! Dù sao thì cũng coi như là người một nhà.

- Con chẳng phải là người một nhà với bà ta đâu! Trước đây, khi con còn đi học, sao không thấy nói là người một nhà, còn không cho bố đóng tiền học phí cho con, nếu không phải là nhờ được chị, bây giờ chưa biết chừng con đang làm phục vụ bưng bê ở quán ăn nào đấy cũng nên!

Bố gãi gãi đầu:

- Lần này là bà ấy thành tâm thành ý bảo con đến ăn cơm, những chuyện cũ thì không nên nhắc lại nữa, bây giờ con cũng có chút tiền đồ, đã được làm việc ở một văn phòng rộng rãi thế này, bố cũng lấy làm mừng cho con.

Mạch Khiết nhìn bố, từ khi cô còn bé, ông luôn ghét bỏ cô là con gái, chỉ muốn đánh cô thừa sống thiếu chết. Trong cả quá trình cô khôn lớn, ông gần như chẳng gánh vác bao nhiêu trách nhiệm của một người cha. Nhưng dù thế nào thì ông vẫn là bố cô, là người đã đem lại cho cô sinh mạng, ít ra ông cũng không ném cô ra ngoài đường như một đồng rác. Cho nên, nhiều việc cô cũng không muốn cư xử quá tuyệt tình.

- Con đến cũng được, nhưng chị cũng phải đến, chẳng có gì để nói chuyện với người đàn bà đó, con còn có thể nói chuyện với chị gái.

Bố nghĩ một lát:

- Việc này... để bố hỏi bà ấy đã...

Mạch Khiết hừ mũi:

- Bố, thường ngày bố vẫn nói đàn ông mới đáng được tôn kính, đàn bà thì thấp hèn, vậy mà sao ở trước mặt người phụ nữ này, bố lúc nào cũng phải hụt hơi vậy? Ăn bữa cơm, mời thêm một người chẳng phải cũng chỉ cần thêm bát thêm đĩa thôi sao, chị cũng là con gái của bố, mà bố cũng không quyết định được. Nếu đã thế, con cũng không đi nữa, để khỏi bị người ta coi thường.

Bố cô chắc là cũng cảm thấy bẽ mặt, vội nói:

- Ai nói vậy chứ, cô Lưu của con đâu dám nói chữ “không” trước mặt bố chứ. Được, thứ 7, con và chị cùng đến ăn bữa trưa nhé!

Mạch Khiết tiễn bố cô ra về, trên đường đi nhận được bao nhiêu ánh mắt khác lạ chăm chú nhìn cô. Mạch Khiết nói với bố cô:

- Sau này có việc gì, bố cứ gọi điện thoại cho con, đừng đến công ty tìm con nữa.

Bố cô còn định nói gì đó, nhưng thang máy đã đến, Mạch Khiết đẩy ông vào trong, nhìn cửa thang máy đóng lại, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi quay trở lại văn phòng, Lý Mộng Long bước vào đưa cho cô tập tài liệu, nói:

- Tổng biên tập Mạch, cô và bố cô trông rất khác nhau.

Mạch Khiết trừng mắt với anh ta đầy vẻ cảnh giác.

Anh ta xua tay:

- Đừng trừng mắt nhìn tôi như vậy, tôi không có ác ý gì đâu. Bố mình, có gì mà thấy ngại chứ, tôi rất khâm phục cô, nhìn khí chất của cô giống như con nhà quyền quý tiểu thư khuê các, có thể thấy anh hùng không phân biệt chốn xuất thân, nơi chợ búa cũng có thể tìm ra được một thiên kim tiểu thư.

Nghe câu này sao mà thấy lung củng thế?

- Tôi xuất thân từ chốn chợ búa đấy, sao chứ? Cho dù anh là con nhà giàu có, bây giờ cũng chẳng phải là cấp dưới của tôi sao, tôi bảo anh rót cốc café, anh cũng không dám rót cốc hồng trà, có đúng không nào?

Anh ta vội vàng giải thích:

- Tôi không phải có ý đấy, không phải tôi coi thường cô, cô cứ luôn nhìn người khác theo hướng cực đoan vậy sao? Có đôi khi, cô quá mẫn cảm đấy, có lẽ là do nơi sâu kín trái tim cô có chút tự ti thì phải!

Mạch Khiết bị anh ta nói đúng tâm sự, cảm thấy hơi bực:

- Tôi bảo anh bê café vào, anh không nghe thấy gì sao?

Anh ta cười hi hi, bước ra ngoài, một lúc sau bê cốc café đen bước vào thật, đặt lên bàn cô.

- Tôi khuyên cô nên hạn chế uống café, nó làm kim nén hoóc môn nữ, gây ảnh hưởng tới việc sinh nở.

Sau đó, trước khi cô kịp phản ứng lại để phản kích, đã vội vàng chuồn mất.

4

Tiêu Ly sắp xếp hành lý cho Hướng Đình Đình, sách và quần áo đều đã được xếp gọn gàng trong cái va li rất to.

Hướng Đình Đình đi đến, từ phía sau ôm chặt lấy Tiêu Ly, dựa đầu vào lưng anh.

- Hay là, hay là em không đi nữa, em ở lại đây, cưới anh và sinh con luôn.

Tiêu Ly vẫn thu xếp hành lý cho cô, nói:

- Ngày mai đã phải đi rồi, còn nói những câu nói ngốc nghếch như thế này.

Hướng Đình Đình vòng đến trước mặt anh, cúi đầu, hôn vào môi Tiêu Ly, hồi lâu mới nói:

- Sao anh không bao giờ cố giữ em ở lại, thực ra, nếu như anh giữ em ở lại, em sẽ xem xét.

Tiêu Ly khẽ thở dài, gơ tay ra vuốt mái tóc dài mượt mà của cô:

- Chúng ta ở bên nhau bao nhiêu năm như vậy, tính cách em, lẽ nào anh còn không hiểu sao? Anh không níu giữ em lại, là bởi vì anh không muốn sau này em phải hối hận.

- Vậy thì, hay là anh đi cùng em nhé?

Tiêu Ly lắc đầu:

- Việc này sau này bàn sau nhé! Tóm lại, anh toàn tâm toàn sức ủng hộ em theo đuổi lý tưởng của mình, em cũng không cần phải lo lắng cho anh, anh tự biết chăm sóc bản thân. Có kỳ nghỉ, có cơ hội, anh sẽ đến thăm em.

Hướng Đình Đình lặng lẽ cúi đầu, khóc thút thít.

Tiêu Ly vô cùng kinh ngạc, vội vàng nâng mặt cô lên, lau nước mắt cho cô:

- Em sao vậy? Còn chưa đi mà đã nhớ nhà rồi sao?

Hướng Đình Đình ghen ngào nói:

- Em không biết... không biết lựa chọn của em là đúng hay sai, anh là một người tốt như vậy... Chúng ta đã yêu nhau bao năm nay mà vẫn chưa kết hôn, anh cũng chưa bao giờ trách móc gì em cả, cũng không rời xa em, ngược lại, em lại rời xa anh để đến một nơi xa xôi như vậy.

Tiêu Ly mỉm cười chăm chú nhìn cô:

- Em biết mà, anh cam tâm tình nguyện, em không cần phải bận tâm, anh là đàn ông, anh có thể chờ đợi em được.

Hướng Đình Đình ngả người vào lòng anh, khẽ nói:

- Nếu có một ngày nào đó, chúng ta cuối cùng không thể ở bên nhau, anh có oán hận em không?

Tiêu Ly dịu dàng nắm tay cô:

- Không đâu. Chúng ta có tới mười năm tình cảm bền vững, những điều tốt đẹp em làm cho anh, có thể khiến anh tha thứ và bao dung tất cả. Em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, anh sẽ đợi em quay trở lại.

Anh cúi đầu, đôi môi lạnh lạnh hôn vào môi Hướng Đình Đình. Hồi lâu, Hướng Đình Đình nói:

- Hãy bế em vào phòng ngủ, đêm nay cứ coi như là đêm tân hôn của chúng ta nhé!

Tiêu Ly khẽ bật cười:

- Cô em ngốc nghếch của anh, ở cùng với em, đối với anh, ngày nào cũng là ngày mới cưới.

Anh bế cô lên, đi vào phòng ngủ. Trong phòng ngủ chỉ có một cái đèn quýt nhỏ xíu toát ra ánh sáng lờ mờ, Tiêu Ly muốn tắt đèn, nhưng Hướng Đình Đình lại giơ tay ra ngăn anh lại:

- Đừng tắt, em muốn nhìn anh, nhìn anh thêm một chút...

Trong lòng cô tràn ngập nỗi bi thương, đối với tiền đồ và sự nghiệp học hành, cô có mục tiêu rất rõ ràng, nhưng chỉ duy nhất đối với tình yêu, cô cảm thấy bản khoăn mơ hồ.

Cô thực sự không thể nào dự liệu được, ngày mai tạm biệt nhau, liệu có còn có cơ hội gặp lại.

Trong khoảnh khắc này, cô chỉ muốn được nằm trong vòng tay ấm áp của anh, ngừng lại thêm từng khoảnh khắc, để khắc sâu thêm vào trong ký ức...

Cơ thể họ quấn chặt lấy nhau trong bóng tối, họ đã quá quen thuộc nhau, nhưng lại vẫn tràn ngập cảm giác mới mẻ hứng khởi như lần đầu tiên.

Hướng Đình Đình biết, nếu rời xa Tiêu Ly, e rằng cả cuộc đời này cô cũng không thể nào gặp được một người đàn ông trọng tình trọng nghĩa như anh.

Nhưng, trên đời này, không phải tất cả mọi phụ nữ đều chỉ sống vì tình yêu, cũng như thế, không phải tất cả đàn ông đều quá đa tình vậy.

Trên hành tinh xanh bao la rộng lớn này, tất cả những người đang sinh sống đều rất khác biệt nhau.

19. Chương 10 Phần 1

Chương 10: Tín ngưỡng tình yêu bão cát sa mạc cũng không cuốn trôi đi được

1

Thứ bảy, Mạch Khiết đến nhà chị gái đón chị, không ngờ, lúc nói chuyện điện thoại, chị gái đã đồng ý, giờ lại đột nhiên lắc đầu nói không đi cùng.

Chị gái nói:

- Chị cần phải trông cửa hàng, mở cửa hàng thiếu một ngày là sẽ ảnh hưởng đến cân bằng thu chi của cả tháng. Con người anh rể em, chẳng lo lắng việc gì cả, bây giờ không biết lại rong chơi chốn nào rồi. Đêm hôm qua cũng chưa về nhà, chị cũng không thể nào lại giơ tay ra vay tiền em được, em cũng sống không dễ dàng gì.

- Chị, cả gia đình này đều do mình chị gánh vác sao được chứ? Làm thiếu một ngày thì thiếu một ngày chứ sao, cũng hiếm hoi lắm bố mới gọi hai chị em mình đến nhà cùng ăn cơm. Dù sao chị không đi thì em cũng không đi.

Họ đang nói chuyện, Châu Vũ Mân bước từ trên cầu thang xuống, nói:

- Hay là, để tôi trông cửa hàng giúp cô, nếu như cô tin tưởng tôi.

Chị gái nói:

- Sao tôi lại không tin tưởng anh chứ, chỉ là như vậy thì ngại quá...

Mạch Khiết vội vàng ngắt lời chị:

- Được rồi, cửa hàng giao cho anh trông, tôi cũng yên tâm lắm. Chị ơi, đi thôi, sắp muộn rồi đấy.

Châu Vũ Mân tiễn hai cô ra cửa, trên khuôn mặt chất phác nở ra nụ cười thật hiền, còn luôn miệng nói:

- Đi chơi thật vui nhé, đừng có lo lắng về cửa hàng.

Mạch Khiết khoác tay chị gái, cười nói:

- Người không biết, lại tưởng anh ấy là anh rể em đấy!

Chị gái đỏ bừng mặt, đập vào Mạch Khiết một cái:

- Em nói linh tinh gì thế, việc này không nói bừa được đâu!

Mạch Khiết nói vẻ hơi nghiêm túc:

- Nói thật, nếu như anh rể đúng là người giống như Châu Vũ Mân thì tốt quá, em cũng yên tâm.

Chị gái thở dài:

- Anh ấy tốt bụng như vậy, bất cứ người phụ nữ nào lấy anh ấy cũng đều có phúc. Chị gái em không có cái phúc như vậy, chị chỉ có thể ở bên cạnh anh rể em, cầu nguyện để có ngày anh ta tỉnh ngộ, sống tử tế hơn.

Trái tim Mạch Khiết khẽ nhói đau:

- Đều là lỗi do em cả, nếu như lúc đó không phải do em quá ích kỷ muốn học tiếp, chị cũng không đến nỗi hồ đồ vội vàng cưới ngay anh rể, nói trắng ra, em đã hại cả cuộc đời chị rồi!

Trong đôi mắt to tròn tuyệt đẹp của chị gái tràn ngập nỗi u sầu:

- Tiểu Khiết, em cứ luôn trách móc bản thân, thực ra, việc này chẳng liên quan gì đến em cả, đây là số phận của chị, n người không chống lại được số phận. Chị chỉ cần có thể nhìn thấy em có tiền đồ rạng rỡ là chị đã mãn nguyện lắm rồi.

Mạch Khiết giơ tay ra bắt taxi, chị gái vội nói:

- Đừng bắt taxi, đằng trước có bến đỗ xe bus, cũng tiện lắm.

Cô đã quen tiết kiệm rồi.

Mạch Khiết cố ép chị gái ngồi vào trong taxi, nói với tài xế địa chỉ họ muốn đến. Ở ghế đằng sau, Mạch Khiết dựa đầu vào vai chị gái:

- Chị, nếu không nhờ chị, em cũng không có được ngày hôm nay, từng đồng em kiếm được, em cũng đều bằng lòng chia cho chị một nửa.

Chị cô vuốt mái tóc cô em gái với tình yêu thương dạt dào:

- Tiểu Khiết, em đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chị, cũng cần phải lo lắng cho chuyện riêng của mình. Em cũng không còn nhỏ nữa, cũng cần phải tìm một người bạn trai rồi, nhưng nhất định phải hết sức thận trọng, đừng giống như chị, lại lấy nhầm người.

Từ nhỏ đến lớn, đối với chị gái, thế giới của Mạch Khiết hoàn toàn trong suốt.

Trong đầu Mạch Khiết xuất hiện hình ảnh người n trai mặc áo sơ mi trắng, nói vẻ then thùng:

- Chị ơi, chị có còn nhớ hồi nhỏ em thường quần lầy anh Tiêu Ly không? Về sau cả nhà anh ấy chuyển đến Quảng Châu, anh ấy chính là anh học sinh cấp ba tặng cho em miếng ngọc thạch vào ngày sinh nhật năm em 12 tuổi...

Chị gái cô khẽ “à” một tiếng

- Sao có thể không nhớ được chứ, hồi đó, ngày nào em cũng lấy miếng ngọc thạch đó ra xem, không nỡ đeo vào cổ, nói là sợ làm mất. Em còn đưa cuốn sổ nhật ký của em cho chị xem, trong đó viết lớn lên em muốn lấy anh Tiêu Ly... Sao thế?

Mạch Khiết chớp mắt khẽ hưng phấn:

- Em đã gặp được anh ấy rồi, thì ra anh ấy là phó giáo sư trẻ nhất trong trường của Mạch Tiểu Lạp. Chúng em đã trao đổi số điện thoại của nhau rồi, hồi trước, anh ấy cũng đã trở lại bên sông Tiệp để tìm em, nhưng em đã không còn ở đấy nữa, nên mới mất liên lạc...

Chị gái cô khá ngạc nhiên:

- Thật vậy sao? Hai người có thể gặp lại được nhau cũng là có duyên lắm đấy, thế nào, tình hình hiện giờ của hai người ra sao rồi?

Mạch Khiết thở dài:

- Điều kiện của anh Tiêu Ly tốt như vậy, hơn nữa anh ấy cũng đã 31 tuổi rồi, chị nói xem còn có thể như thế nào được nữa? Anh ấy đã có một cô bạn gái yêu nhau được mười năm rồi, cô gái ấy chuẩn bị đi Mỹ du học, nghe Mạch Tiểu Lạp nói, cô gái ấy vì muốn đi du học nên không bằng lòng cưới anh Tiêu Ly, cứ đến dứ mãi đến tận bây giờ.

Chị gái cô nói vẻ buồn buồn:

- Tiêu Ly có thể vì một cô gái mà kiên trì mười năm không kết hôn, thực sự rất hiếm có, trên đời này sao lại có người đàn ông như vậy chứ? Cũng không biết gặp lại anh ấy là may mắn hay bất hạnh của em. Đây cũng là số phận của em, hy vọng em tốt số hơn chị, như vậy là chị có thể yên tâm được rồi.

Chị gái là cứ luôn như vậy, bất cứ việc gì cũng đều đổ cho số phận, mà không hề hay biết rằng, số phận cần phải nắm giữ trong tay mình. Cho dù không nhìn thấy được kết quả, nhưng n người cũng cần phải cố gắng để đạt được, cho dù kết quả là sự thất bại, nhưng ít nhất cũng không oán trời trách người.

Dừng xe ở trước một tòa nhà bốn tầng.

Ngôi nhà này là do ông chồng quá cố của bà quả phụ Lưu để lại cho bà ta. Bà quả phụ Lưu cũng trạc tuổi bố Mạch Khiết, nhưng chưa sinh nở bao giờ, chắc là trong người có bệnh, nhưng bà ta có nhà lại có chút tài sản, bố Mạch Khiết tham lam cuộc sống an nhàn, nên đành phải từ bỏ ý nghĩ ly hôn.

Mạch Khiết và chị gái rất ít khi đến đây, không ngờ hôm nay vừa đến đã nhận được sự đón tiếp “nhiệt tình” xưa nay chưa từng thấy.

Trong phòng ăn đã bày sẵn đồ ăn thịnh soạn, là bà quả phụ Lưu – không phải, là cô Lưu đã tự mình nấu nướng, có đầy đủ thịt gà, vịt, cá. Còn có cả một anh chàng da đen sì phụ giúp cho bà.

Vừa nhìn thấy Mạch Khiết, cô Lưu đã đẩy anh ta đến trước mặt cô:

- Nào, nào, Lưu Bà, đây là Mạch Khiết, là n gái út của bác cháu. Tiểu Khiết, đây là Lưu Bà, cháu họ cô, vừa mới mở một cửa hàng ăn.

Anh chàng da đen đó rất rắn rỏi, ánh mắt thể hiện sự láu cá, khuôn mặt rất tầm thường, là loại người mà Mạch Khiết rất ghét.

Anh ta giờ bàn tay nhễ nhại mồ hôi ra bắt tay cô, cô khê chạm vào rồi lập tức buông ra ngay, Mạch Khiết là người rất ưa sạch sẽ. Chị gái hiểu Mạch Khiết, chị cũng lén đưa cho cô một tờ giấy ăn, Mạch Khiết vội vàng lau tay.

Anh chàng da đen đó nhìn chăm chăm vào Mạch Khiết, trong mắt toát ra tia lửa rừng rực. Mạch Khiết gọi cảm và thời trang, là kiểu phụ nữ rất cuốn hút đàn ông. Anh ta ân cần đưa thuốc ra mời:

- Em có hút thuốc không?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái, lắc đầu.

Anh ta lại đưa hoa quả.

- Ăn chuối nhé, hay là để anh bóc vỏ cho em?

Mạch Khiết là một cô gái rất miễn cảm, lập tức cảm thấy có điều gì đó khác lạ, tình thân vẫn cứ che mắt mình, vẫn cứ tưởng mặt trời mọc từ đằng tây thật, tưởng cô Lưu muốn đối xử tốt với hai chị em họ, bây giờ xem ra, rõ ràng là “bữa tiệc làm mối”.

Sau khi nhận thức ra sự khác lạ đó, Mạch Khiết càng đề phòng hơn, nói thẳng luôn với Lưu Bà:

- Không cần đâu, mọi người đều là họ hàng thân thiết, không cần phải khách sáo như vậy.

Nói xong, Mạch Khiết đứng dậy khỏi ghế sofa, nói:

- Chị ơi, em vào nhà bếp xem có giúp được gì không!

Mạch Khiết vừa mới bước vào nhà bếp, thật không ngờ Lưu Bà cũng bám theo cô ngay như hình với bóng, đứng ngay sau cô, nói với vẻ bợ đỡ:

- Không ngờ Tiểu Khiết cũng thật là chăm chỉ đấy!

Sao hai chữ “Tiểu Khiết” được thốt ra từ miệng của anh ta lại khiến cô cảm thấy đặc biệt ghê người?

Có tới ba người trong phòng bếp khá chật hẹp, đi lại rất bất tiện, Mạch Khiết còn ngửi thấy mùi hôi trên người Lưu Bà, khiến cô phải nhăn mũi.

Nhưng anh ta lại vẫn cứ liên tục áp sát lại gần nói chuyện:

- Để khoản đãi bọn em, hôm nay anh đã dốc nhiều công sức lắm đấy, nhìn này, món bầu dục xào lăn này là do anh làm đấy, đàn ông đặc biệt cần món ăn này, để bổ thận...

Mạch Khiết nói với vẻ châm chọc:

- Thảo nào mà tôi thấy có mùi gì hôi hôi, thì ra là có bầu dục lợn à...

Nói rồi, cô vội vàng bịt mũi bước ra ngoài, Lưu Bân sắc mặt ngưng ngùng, nhưng vẫn muốn đi ra theo cô, Mạch Khiết liền quay lại, cười với anh ta:

- Không cần đâu, anh hãy ở bếp nấu món ăn của anh đi! Tôi muốn nói chuyện với bố tôi.

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, bước về phía ông bố đang tỉnh bơ ngồi đọc báo.

- Bố nghĩ ra ý tưởng quái quỷ gì thế?

Bố Mạch Khiết giả vờ:

- Có gì đâu!

Mạch Khiết chu môi hất về phía bếp:

- Các người có ý gì vậy chứ!

Bố Mạch Khiết “ồ” một tiếng, đặt tờ báo xuống, nói:

- Tuổi tác của con cũng không còn nhỏ nữa, cô Lưu của n giới thiệu cho n một đối tượng, đã nói rõ với nhau rồi, nếu như thành công, đứa n đầu tiên của các con có thể mang họ Mạch của bố...

Thì ra là như vậy, vẫn là vì sự nghiệp vĩ đại quang vinh tiếp nối dòng họ, nên đã lừa n gái mình đến đây.

Chị gái cô cũng thấy chương mắt, ở bên cạnh, nói:

- Bố à, sao bố không thương lượng với Tiểu Khiết trước về việc này chứ, hơn nữa, anh chàng Lưu Bân này trông không hợp với Tiểu Khiết.

Bố Mạch Khiết sa sầm nét mặt:

- Còn biết gọi tao là bố cơ à, thế thì đừng có chống đối lại với tao. Không hợp về điểm nào chứ, tính cách nhiệt tình, lại có nghề nghiệp, mặt mũi cũng được. Tiểu Khiết, mày có giỏi thì hãy tìm được người đàn ông tốt hơn xem nào, đứa bé sau này có thể mang họ Mạch nhà chúng ta không?

Mạch Khiết không thể nào nhẫn nhịn thêm nữa:

- Mang cùng họ với bố thì có lợi ích gì chứ, bố có gia sản khổng lồ hay là có huyết mạch quý tộc? Bố cũng chẳng phải vẫn ở nhà người mang họ Lưu và phải nhún nhường để sống sao?

Bố Mạch Khiết nổi giận đùng đùng:

- Mày tưởng rằng mày học được ít chữ là ghê gớm lắm sao! Làm gì có đứa n nào lại không biết nghe lời bố mình như thế...

Lưu Bân và cô Lưu bê món ăn ra, bố Mạch Khiết vội vàng im bật, lập tức chuyển ngay sang khuôn mặt tươi cười:

- Tiểu Khiết, mau đến thử tài nghệ của Lưu Bân, cậu ấy đặc biệt nấu món sở trường cho n đấy.

Mạch Khiết trong lòng mặc dù bức bối, nhưng trước mặt người ngoài vẫn cố gắng hết sức để giữ lại sĩ diện cho bố, để tránh cho cô Lưu đó càng được thể lấn lướt ông.

Mạch Khiết ngồi xuống bàn ăn, Lưu Bân không biết điều còn muốn ngồi sát bên cạnh cô, cô bèn vội lớn tiếng gọi chị gái:

- Chị ơi, chị đến ngồi cạnh em đi!

Chị gái khẽ liếc nhìn ông bố đang tức giận, nhưng vẫn ngồi xuống cạnh Mạch Khiết, nắm tay em gái ở bên dưới bàn ăn. Mạch Khiết biết mặc dù chị gái không dám công khai chống đối với bố, nhưng bất luận lúc nào, chị cũng đều lặng lẽ ở bên cạnh cô, từ nhỏ đến lớn đều như vậy.

Lúc ăn cơm, Lưu Bân liên tục gấp đồ ăn cho Mạch Khiết, Mạch Khiết không thể không ra sức né tránh, cô còn lâu mới ăn được đồ dính nước bọt của anh ta!

May mà có chị gái nói đỡ:

- Không cần đâu, không cần đâu, tính cách Mạch Khiết nhà chúng tôi rất kỳ lạ, không thích người khác gặp ình. Anh cứ ăn đi, đừng khách sáo quá!

Bữa “tiệc ra mắt” này, Mạch Khiết ăn chỉ thấy buồn nôn.

Ăn cơm xong, Mạch Khiết vội kéo chị gái vội vàng cáo từ. Thật không ngờ Lưu Bàn còn đuổi theo, nói:

- Để anh đưa em về nhé, Tiểu Khiết!

Mạch Khiết nhếch khóe môi, nói:

- Không cần đâu, tôi và chị gái tôi vẫn còn có việc phải làm!

Ôi, lại là một bông hoa đào tàn tạ đến cực điểm!

Khó khăn lắm mới thoát được khỏi Lưu Bàn, chị gái cô lắc đầu than thở:

- Bố mình, cả đời đều chỉ nghĩ đến việc có được đứa n nôi dôi, đã sắp 60 tuổi rồi, chẳng hiểu sao mà ông vẫn cứ không thể nào từ bỏ được suy nghĩ này nhỉ?

Mạch Khiết nhú chặt đôi lông mày, nếu còn có lần sau nữa, cô sẽ trở mặt thật đấy, chỉ vì có người nôi dôi mà cưỡng ép cuộc hôn nhân của cô, cũng thực sự có thể i là một người bố cực phẩm rồi.

3

Nhằm tính ngày tháng, Hướng Đình Đình chắc đã rời khỏi Trung Quốc để bay sang Mỹ rồi. Hôm nay, Mạch Khiết gọi điện thoại cho Tiêu Ly, vốn tưởng chắc chắn anh sẽ vui vẻ mời cô tới chơi, nào ngờ anh lại nói với vẻ hơi mệt mỏi:

- Tiểu Khiết, anh xin lỗi, hôm nay anh hơi bận, hôm khác anh sẽ gọi cho em nhé.

Sau khi gác máy, tâm trạng Mạch Khiết chợt trở nên vô cùng tồi tệ.

Đứng trước cửa sổ, nhìn những đám mây đen đang vần vũ, gió gầm rú. Dự báo thời tiết nói hôm nay trời đổ mưa, Mạch Khiết là cô gái dễ bị ảnh hưởng tâm trạng bởi thời tiết.

Nhìn thấy anh hàng xóm nhớ thương suốt mười năm qua xuất hiện trước mắt mình, có bao lời muốn nói nhưng lại không biết nói từ đâu. Anh đối xử với cô càng hòa nhã thân thiết, càng như có một thứ rào cản vô hình ngăn trở cô, không để cô tiếp cận. Trên thế giới này có biết bao nhiêu là đàn ông, nhưng anh lại là người duy nhất cô muốn được tiếp cận, cô không hề mong muốn mãi mãi là cô em gái nhỏ trong lòng anh. Cô vô cùng khao khát được như Hướng Đình Đình, có thể thoải mái bước vào nhà anh, nấu cơm cho anh, chăm sóc cho đời sống hằng ngày của anh, cùng anh tiếp đón những người khách đến chơi. Thực sự, chỉ cần anh có thể thích cô, cô thậm chí có thể từ bỏ công việc ở M Beautiful, thực sự có thể quay về trường để tiếp tục đi học, sẽ trở thành một người mà anh mong muốn.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lý Mộng Long bước vào, đặt một tập tài liệu lên bàn, nói:

- Cô vẫn chưa về sao, mọi người ở ngoài đã về hết cả rồi. Mạch Khiết nói với vẻ rầu rầu:

- Tôi muốn yên tĩnh một mình, anh về trước đi!

Anh ta lại bước đến trước mặt cô, nhìn cô thật kỹ, nói:

- Thất tình à? Ô, xin lỗi, cô còn chưa chính thức yêu đương, cho nên không thể tính là thất tình được, gặp phải vấn đề về tình cảm sao?

Có phải là gia nhập vào M Beautiful, bất luận là nam hay nữ đều trở nên hiếu kỳ đưa chuyện không?

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, nói với vẻ uể oải:

- Tùy anh thích đoán già đoán non thế nào cũng được, dù sao cũng không liên quan gì đến anh.

- Gặp vấn đề về tình cảm, thì cô lại nhốt mình vào một góc chật chội, thì không có cách nào để giải sầu cả. Đi nào, tôi đưa cô đến một nơi thật là thú vị.

Mạch Khiết cười khẩy:

- Thôi đi, nơi mà anh nói rất thú vị, tôi đã được thưởng thức rồi, không phù hợp với tôi, tôi không muốn bị trói vào cột sắt để cho người ta bốn cột như một chú khỉ làm trò hề lần nữa đâu.

- Hôm nay chắc chắn sẽ không trói cô, hôm nay đã chọn xong người bị trói rồi, rất là trùng hợp, cũng mang họ Mạch!

Khi nói xong câu này, anh tỉnh bơ bước ra ngoài như không có việc gì xảy ra, để lại Mạch Khiết với bộ mặt kinh hoàng thất sắc, vội vàng cầm lấy điện thoại để gọi cho Mạch Tiểu Lạp.

Ồi, cần phải cố gắng giữ phong thái thực nữ đoàn trang điềm tĩnh trước mặt n người này, e rằng là câu chuyện cổ tích hoang đường nhất trong thế kỷ này.

Mạch Khiết đi theo Lý Mộng Long bước vào “Trò chuyện cùng gia nhân”, giữa tiếng nhạc điện tử long trời lở đất, Mạch Khiết hỏi anh ta với vẻ vô cùng lo lắng:

- Các anh đã giấu Mạch Tiểu Lạp đi đâu rồi? Sao không thể nào gọi điện thoại cho nó được?

Mạch Khiết rướn cổ nhìn về trung tâm sân khấu, mấy tên “yêu nhân” mà cô vô cùng căm hận lúc này đây đang uốn éo từng bùng trên đó.

20. Chương 10 Phần 2

- Đừng có nóng vội! Đây, chẳng phải kia sao?

Lý Mộng Long giơ tay ra chỉ, Mạch Khiết nhìn thấy ở một góc tối, Kha Đậu và Mạch Tiểu Lạp đang chơi oẳn tù tì! Khóe môi anh ta khẽ mỉm cười:

- Với vai trò là một người làm công tác văn hóa, xin hãy sử dụng đúng từ ngữ, giấu người là kẻ buôn người, tôi thì không sao, nhưng lẽ nào trong lòng cô, anh chàng Kha Đậu, nhà văn được bao nhiêu độc giả ngưỡng mộ thì ra cũng là kẻ buôn người sao?

Mạch Khiết chẳng thèm tranh luận với anh ta, vội vàng chen qua đám người để đi đến đó, rồi ngồi xuống cạnh Mạch Tiểu Lạp, nói với vẻ nghi ngờ:

- Sao cháu lại ở đây?

Thực ra, Mạch Khiết thực sự muốn hỏi sao cháu lại ở cùng với Kha Đậu? Rõ ràng đã biết anh ta không phải là người tốt.

Mạch Tiểu Lạp đã uống khá nhiều, mặt đỏ bừng, cô ôm lấy cổ Mạch Khiết, nói:

- Cô ơi, Kha Đậu... chơi hai ngón tay đoán số^[1] giỏi lắm, cô chơi hộ cháu.

[1] Đây là một trò chơi khi uống rượu, hai người cùng giơ ngón tay và nói ra một con số. Nếu con số của người này nói bằng tổng số ngón tay của hai người giơ ra thì người này thắng, hai người nói đúng thì hòa. Ai thua thì phải uống rượu phạt.

Kha Đậu rõ ràng cũng đã uống hơi nhiều, nói về hưng phấn:

- Anh K tôi đây không khoác lác đâu, ngoài trò giơ ngón tay đoán số, những trò khác cũng giỏi lắm...

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, nghĩ thầm, hỏng rồi, anh ta sắp tự làm lộ thân phận của mình rồi, Mạch Tiểu Lạp lại không khóc ngất đi ấy chứ, Kha Đậu chính là anh K, là người đã hại Mạch Tiểu Lạp phải chịu đau đớn một lần, là người đàn ông xấu xa chỉ với một gói kẹo cao su đã tước đoạt mất sự trinh tiết của cô.

Thật không ngờ Mạch Tiểu Lạp cười ha ha, nói:

- Sự phục vụ của anh thực sự rất hoàn mỹ, nào, vì sự phục vụ của anh, chúng ta cạn ly, anh K!

Lần này người chết ngất đi đã chuyển thành Mạch Khiết rồi, thì ra Mạch Tiểu Lạp sớm biết Kha Đậu là anh K từ lâu rồi, thật không ngờ cô vẫn có thể ngồi cùng anh ta chơi trò gờ ngón tay đoán số và uống rượu? Không phải là Mạch Khiết phản ứng quá chậm, mà là cái thế giới này thay đổi quá nhanh chóng, ba năm là một hố ngăn cách giữa hai thế hệ, Mạch Khiết cảm thấy giữa mình và Mạch Tiểu Lạp lại được ngăn cách bằng cả một con sông Trường Giang đang cuộn cuộn chảy về tận chân trời.

Lý Mộng Long lại nhân cơ hội giậu đổ bìm leo:

- Nếu các người không muốn Mạch Khiết đột ngột phát bệnh tim, thì đừng có dọa cô ấy nữa, nhìn cô gái này đáng thương chưa kia, mặt đã trắng bệch như cương thi rồi.

Mạch Tiểu Lạp nói tỉnh bơ:

- Không sao đâu, cô tôi tính cách cổ lỗ, có khoảng cách giữa hai thế hệ với những người trẻ tuổi như chúng ta. Chúng ta đây là nhân tính vốn chân thật, cần phải giảng dạy cho cô ấy, đừng để cho cô ấy cứ luôn dạy người khác rằng cơ thể mình phải do mình làm chủ, đến lượt người nhà mình thì lại phong kiến hơn bất cứ ai.

Mạch Khiết hét lên:

- Mạch Tiểu Lạp, cháu nói kiểu gì vậy, ai không phải là người trẻ tuổi chứ, cô cũng chỉ lớn hơn cháu có một chút thôi mà.

Kha Đậu nói:

- Cô Mạch, đều là những người trẻ tuổi, cô đừng có cứng nhắc quá! Hôm nay tôi và Mạch Tiểu Lạp đến đây định trúng giải thưởng lớn đấy, phải rồi, tôi thấy cô và Lý Mộng Long cũng có thể thử xem, kỹ thuật của Lý Mộng Long cũng chỉ kém tôi chút đỉnh thôi...

Lời anh ta vừa dứt, Lý Mộng Long đã đập bàn phản đối:

- Cậu khoác lác những việc khác đã đành, cậu khoác lác trên blog của mình cũng coi như bỏ qua, nhưng đừng có so sánh việc này trước mặt tôi. Cậu cần phải biết, người ngồi đây đã biết được thực lực của tôi rồi đấy.

Kha Đậu ngăn người:

- Ha, lẽ nào lại là Mạch Tiểu Lạp?

Mạch Tiểu Lạp lắc đầu lia lịa như gỗ trống bỏi. Ánh mắt của anh ta chuyển sang Mạch Khiết, hỏi về nghi ngờ:

- Lẽ nào là cô ấy?

Mạch Khiết không hiểu chuyện gì cả, không biết họ đang nói loại ám ngữ nào, đến đây cô đã thấy hối hận rồi, cảm giác mình đã bị hạ thấp giá trị bản thân. Bây giờ, ba người ngồi cùng bàn với cô e rằng đều là những người không bình thường, nhưng mình phải làm thế nào đây, đây chẳng phải là đưa cừu vào miệng hổ sao?

Lý Mộng Long không trả lời câu hỏi của Kha Đậu, chỉ nâng cốc rượu lên. Kha Đậu vỗ mạnh vào vai Mộng Long, khen ngợi:

- Tên nhóc này, được đấy, người đẹp núi băng tuyết mà cũng phải chịu để cho cậu nắm được, ôi, cậu đừng có tranh với mình, ngoài cậu ra, những người khác mình đều không coi ra gì, có phải không, Mạch Tiểu Lạp? Chúng ta nhất định sẽ giành giải nhất.

Đôi mắt Mạch Tiểu Lạp sáng rực:

- Giải nhất thực sự được hai nghìn tệ à?

Đang nói chuyện, đèn điện chợt bật sáng trưng, người hướng dẫn chương trình mặc một bộ ple màu đỏ rực cầm micro bước lên khác đài:

- Các vị, “Cuộc thi hôn nhau” mà “Trò chuyện cùng gia nhân” mong chờ nhất chính thức được bắt đầu, yêu cầu, thứ nhất: ngọt ngào đủ nồng nhiệt; thứ hai: kỹ thuật cao; thứ ba: mỗi nụ hôn ít nhất cần kéo dài 10 phút, trong thời gian đó, nếu người nào không chịu đựng nổi thì có thể rút lui, từ bỏ cuộc thi. Chỉ có một giải thưởng duy nhất, giải nhất, giải thưởng là hai nghìn tệ!

Lời nói của anh ta vừa dứt, Mạch Khiết coi như đã hoàn toàn hiểu được ám ngữ của Lý Mộng Long và Kha Đậu khi này, thực sự là vô cùng tức giận, nói luôn với Kha Đậu:

- Anh đừng có mà nghe anh ta nói bừa, tôi sao có thể biết được thực lực của Lý Mộng Long, tôi hoàn toàn không biết gì về anh ta cả!

Lý Mộng Long nhún vai, nói:

- Được rồi, là tôi khoác lác đấy! Nhưng ở đây, ngoài cô ra, đầy những cô gái biết được thực lực của tôi, tôi cũng không cần chứng minh điều gì ọi người cả. Phải rồi, Mạch Khiết, hay là chúng ta cũng lên để khiêu chiến giành giải thưởng đó, đi cùng với tôi, chắc chắn cô sẽ bất khả chiến bại. Giải thưởng chúng ta chia 3-7, cô 7, thế nào? Tôi thực sự là một người đàn ông vô cùng rộng lượng.

Mạch Khiết nhìn chằm chằm vào cốc rượu trong tay mình, cố gắng kìm nén ý định cho Lý Mộng Long được thưởng thức lễ hội tát nước.

Người hướng dẫn chương trình vừa dứt lời, có mấy đôi tình nhân đã bước lên trên sân khấu. Mạch Khiết còn chưa kịp kìm nén nổi bức bối, Kha Đậu đã dắt tay Mạch Tiểu Lạp đi về phía sân khấu.

Mạch Khiết nói với Lý Mộng Long với vẻ thấp thỏm lo lắng:

- Kha Đậu rốt cuộc có nhân cách như thế nào, liệu anh ta có cưới Mạch Tiểu Lạp nhà chúng tôi không?

Lý Mộng Long vẫn bình thản uống rượu, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ chiếu lên khuôn mặt anh, khiến cho khuôn mặt anh trở nên tuần tú lạ thường. Anh có phong thái của thân sĩ nhưng lại nói ra câu nói không có chút quan niệm đạo đức nào giống như một phường chợ búa:

- Nam nữ thích nhau là chuyện thường tình của con người, nếu như lúc nào cũng có mục đích kết hôn, thì sẽ mất đi bao nhiêu là sự hứng thú chứ? Cô yên tâm, cô cháu gái cô chịu chơi được đấy!

Đúng vậy, Kha Đậu là đàn ông, mục đích của anh ta là chơi đùa, nhưng Mạch Tiểu Lạp dù sao cũng là con gái, cô có thể chơi đùa như vậy được không? Người con gái có trẻ đến đâu rồi cũng có lúc già, đến lúc đó thì phải làm thế nào? Danh tiếng của con gái quan trọng hơn tất cả mọi thứ.

Đến tận lúc này, Mạch Khiết mới phát hiện ra, mặc dù mình là tổng biên tập của M Beautiful phiên bản mới, nhưng thực ra tư tưởng của cô rất bảo thủ. Cô có thể đường hoàng khuyên nhủ giáo huấn những người phụ nữ khác “làm những việc mình muốn làm”, nhưng khi đến lượt người nhà mình, nhiều nhất cũng chỉ là có thể nắm tay nhau dưới ánh đèn pha mà thôi.

Mạch Khiết thầm thở dài:

- Lý Mộng Long, chủ đề của số báo ra mắt của chúng ta hãy chọn đề tài này đi... Những người phụ nữ trong trò chơi tình cảm – tên bạn là Chiến lợi phẩm... Nói thực, bất luận thời đại đã thay đổi như thế nào, phụ nữ vẫn luôn là người ở thế yếu, tuổi xuân của phụ nữ thật sự quá ngắn ngủi, lúc mình đang nắm giữ thì không biết trân trọng, khi đã mất rồi, có hối hận thì cũng đã muộn mất rồi!

Anh cười “hi hi”:

- Tôi thực sự bái phục cô, thực không ngờ bây giờ mà cô vẫn còn nhớ tới công việc của mình. Nhưng nói thật, ở đây có thể thực sự tìm được linh cảm đấy. Trò chơi tình cảm, chủ đề này cũng được đấy, cô nêu ra cũng rất sâu sắc, Mạch Khiết, cô nói xem, nếu như cô không tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, tôi thực sự thừa nhận cô là một tài nữ.

Mạch Khiết cười nhạo anh ta:

- Ô, anh nghe ai nói là tài nữ thì không được tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo chứ? Tài nữ là cần phải nhẫn nhịn và an phận thủ thường sao? Một tầng hàm nghĩa của từ tài nữ chính là sài nữ[2] đấy, chỉ là do anh hiểu biết nông cạn mà thôi.

[2] Sài lang, Sài sới.

Lý Mộng Long lập tức nâng cốc lên:

- Sài nữ, kẻ háo sắc, đúng là mối lương duyên hiếm có trên đời, nào, hãy cạn ly vì duyên phận của chúng ta!

Mạch Khiết không thèm đoái hoài đến anh ta, con người này ngoài bị thịt ra thì là cái miệng này, phụ nữ lâu bầu ca thán đã đủ chết một rồi, đàn ông nếu nói nhiều thì đúng là không thể nào tha thứ được.

Trái tim Mạch Khiết như đang bị treo lơ lửng, mặc dù lo lắng Mạch Tiểu Lạp bị tên Kha Đậu tiếng tăm xấu xa đó lợi dụng, nhưng khác, Mạch Khiết phát hiện ra cô hơi hi vọng họ có thể giành được giải thưởng. Mạch Khiết ơi là Mạch Khiết, sao trong tận xương tủy của người lại vẫn mang theo mùi vị của con buôn thế chứ?

Cùng với những tiếng gõ trống nhịp nhàng, trong tiếng hô của người hướng dẫn chương trình, Kha Đậu khẽ kéo lên, Mạch Tiểu Lạp đã dựa hẳn vào trong lòng anh ta, hai người bắt đầu hôn nhau thắm thiết. Độ điều luyện của nụ hôn đó vốn không thể nhận ra được đây là lần đầu tiên họ hôn nhau!

Lý Mộng Long lên tiếng khen ngợi:

- Mạch Tiểu Lạp thực sự rất chuyên nghiệp, học trường truyền thông gì chứ, nên cho đi học khoa Diễn xuất, biết đâu lại có thể xuất hiện một ngôi sao điện ảnh tầm cỡ thế giới. Cái gì Trương Mạn Ngọc, Chương Tử Di, tất cả cho ngồi hóng mát hết cả đi.

Tiếp đến, khiến cho họ phải rơi cả kính, vì thật không ngờ Kha Đậu lại bế Mạch Tiểu Lạp lên, hai tay giữ chặt lấy hông cô, độ khó đòi hỏi kỹ thuật cao như vậy, khiến cho khán giả kêu thét cổ vũ ầm ĩ. Cần phải biết rằng, như vậy có nghĩa là anh ta cần phải cử tạ suốt khoảng thời gian dài mười phút.

Lý Mộng Long nói:

- Yên tâm đi, Kha Đậu ngày nào cũng tập tạ ở nhà, xem ra anh ta thực sự hạ quyết tâm giành được hai nghìn tệ này rồi.

Mấy đôi tình nhân lần lượt đầu hàng, trên sân khấu chỉ còn lại hai, ba đôi. Nhìn Kha Đậu đang hôn điên cuồng Mạch Tiểu Lạp, Mạch Khiết thấy rất ngứa mắt.

Mạch Khiết rầu rầu uống rượu, thầm nghĩ, lẽ nào mình thực sự đã lỗi thời rồi? Người trong cuộc còn không để tâm, mình lo lắng vớ vẩn gì chứ!

Lý Mộng Long vẫn nói mãi không chịu thôi:

- Anh chàng Kha Đậu kia, như thế còn gọi là kỹ thuật gì chứ, nếu là tôi... Nhìn kìa, nét mặt đó của Mạch Tiểu Lạp thể hiện rõ là lao theo tiền thôi, chẳng có chút gì là đang hưởng thụ niềm vui cả. Cho dù là vì tiền, cũng cần phải thưởng thức quá trình vui vẻ của việc này chứ! Có phải không?

Ba chữ “có phải không” của anh khiến cho Mạch Khiết cảm thấy như đang có dụng ý sâu xa nào đó.

Cuối cùng, tiếng vỗ tay đột ngột ngừng bật, trên sân khấu chỉ còn lại hai đôi. Trước sự mong đợi của mọi người, người hướng dẫn chương trình giơ tay của Kha Đậu lên, còn đưa micro cho anh ta:

- Người anh em, bây giờ anh còn có thể giơ được tay lên nữa không?

Kha Đậu xoa xoa cổ tay, vẫn nói cứng:

- Vẫn được, bạn gái tôi có thân hình rất tuyệt, ôm cô ấy không mất sức.

Hai người bọn họ cầm phong bì, nhảy xuống khỏi sân khấu, tiếng huýt sáo, vỗ tay lập tức vang rền.

4

Lý Mộng Long nói:

- Con người đúng là kỳ lạ, rõ ràng chỉ ngồi không thôi cũng có được hàng nghìn vạn tệ, lại lao theo chỉ vì giành hai nghìn tệ tiền thưởng, cậu sao phải khổ thế chứ?

Không ngờ Kha Đậu lại mở phong bì ra, lấy từng tờ tiền giấy màu hồng bày ra trước mặt Mạch Tiểu Lạp:

- Đối với tôi mà nói, những đồng tiền này có ý nghĩa rất đặc biệt. Mạch Tiểu Lạp, vừa rồi những lời tôi nói với người hướng dẫn chương trình là thật đấy, không mang theo chút giả dối nào. Số tiền này, coi như là món quà gặp mặt của tôi.

Mạch Tiểu Lạp vẫn chìm đắm trong niềm sáng khoái điên cuồng vừa rồi, nét hồng hào hưng phấn trên mặt vẫn còn chưa tan đi, cô mở to mắt nói:

- Anh nói gì với người hướng dẫn chương trình? Nói tôi người đẹp à?

Kha Đậu giơ ngón trở ra, dùng đưa ngón tay:

- Con gái bọn em thật là, có đôi khi sao lại ngốc thế, cứ luôn bỏ qua trọng điểm. Em hãy nghĩ kỹ lại xem!

Mạch Tiểu Lạp phụt cả rượu trong miệng ra ngoài:

- Bạn gái?

Kha Đậu trịnh trọng gật đầu:

- Anh đã nhiều năm không yêu đương gì rồi, cho nên, em lẽ ra nên cảm thấy vinh hạnh, thế nào, làm bạn gái anh nhé?

Nếu như không phải bởi vì có mối quan hệ công việc với Kha Đậu, Mạch Khiết chắc chắn sẽ nói ra những lời giễu cợt. Trên đời này vẫn còn có người kỳ lạ như vậy sao? Lên giường trước, sau đó mới thiết lập mối quan hệ yêu đương, huống hồ Mạch Tiểu Lạp còn phải phá đi cái thai con anh ta. Đây đúng là con người coi chuyện tình cảm là trò chơi...

Nhưng dù sao cũng coi như anh ta không quá tệ, ít ra cũng bằng lòng yêu Mạch Tiểu Lạp.

Nào ngờ Mạch Tiểu Lạp bĩu môi, nói:

- Tôi rất thất vọng về anh, anh K ẹ. Đừng tưởng tôi không biết, anh cảm thấy áy náy với tôi, nên muốn bù đắp cho tôi. Tôi nói cho anh biết nhé, thứ nhất, việc yêu đương anh đề nghị xuất phát từ sự áy náy, tôi quyết không đồng ý, mọi người đã cùng tham gia “Cuộc hẹn 8 phút” đó, thì đã nói rõ là không chịu trách nhiệm về hậu quả đối với nhau; thứ hai, số tiền này, anh và tôi, mỗi người một nửa, tôi không lấy nhiều hơn.

Cô chia tiền ra làm hai, đẩy một nửa về phía Kha Đậu:

- Mặc dù tôi không thích đọc sách, nhưng tôi cũng biết đạo lý người quân tử kiếm tiền bằng con đường chân chính. Anh yên tâm, tôi không yêu cầu anh bất cứ điều gì chỉ vì tôi đã từng lên giường cùng với anh đâu.

Mạch Khiết hận một nỗi không thể xách tai cô nhóc này lên để lôi vào nhà vệ sinh mà rửa não. Nó đang từ chối Kha Đậu đấy! Một người đàn ông có tài, có danh tiếng lại có nhiều tiền, hơn nữa trông mặt mũi cũng bảnh bao, bất luận cuối cùng có tu thành chánh quả hay không, ít nhất cũng có hy vọng để tu thành chánh quả chứ!

Mạch Tiểu Lạp lại khảng khái nhét tiền vào ví, đứng dậy:

- Đã đạt được mục đích rồi, tôi cũng nên đi thôi, các bạn cùng lớp đang chờ tôi cầm tiền thưởng về để mời họ đi ăn đêm nữa kia!

Cô khẽ vẫy tay chào tạm biệt, ném luôn anh chàng đẹp trai giàu có xuống dưới 18 tầng địa ngục, sau đó khề khàng bước đi, khi đi vẫn còn không quên gửi nụ hôn gió đến những anh chàng đẹp trai khác.

Thật đúng là một cái vẫy tay thật khề, đã mang đi tất cả những đám mây màu sắc rực rỡ trên thế gian này.

Kha Đậu tròn mắt kinh ngạc chăm chú nhìn theo bóng dáng Mạch Tiểu Lạp khoáng đạt bước đi. Hồi lâu sau anh ta mới định thần lại, vuốt mồ hôi trên trán, nói:

- Ô, tôi nghĩ tôi đang gặp ác mộng. Trong thế giới hiện thực quyết không thể nào xảy ra chuyện này được. Thật không ngờ tôi lại bị một cô gái từ chối?

Anh đã quên mất anh còn một cậu bạn đểu cáng rất giỏi việc giậu đổ bìm leo:

- Cho tôi xin, nếu như cậu không giới thiệu cậu là Kha Đậu, tôi nghĩ chắc cậu sẽ phát hiện ra cuộc sống của cậu là những cơn ác mộng dài vô tận. Nhưng lần này, cậu còn thê thảm hơn, người ta đã biết cậu có hàng ngàn vạn tệ, nhưng vẫn chẳng màng đến cậu. Cậu có dám viết việc này lên blog của cậu không?

Mạch Khiết đành phải đóng vai một thiên sứ an ủi, cô nghĩ với vẻ ích kỷ, nếu như Kha Đậu thực sự trở thành cháu rể họ của mình, vậy thì cô có thể bắt anh ta viết chuyện đề bất cứ lúc nào cũng được, con người mà không nghĩ inh thì trời tru đất diệt, người thân và bạn bè là dùng để bán đứng mà.

- Anh Kha, anh đừng để bụng, Mạch Tiểu Lạp nó vẫn còn chưa hiểu chuyện, anh hãy cho nó chút thời gian, nó nghĩ thông suốt, có lẽ sẽ đồng ý.

Kha Đậu cười khẩy:

- Tôi đã cho cô ta cơ hội, chính cô ta tự từ chối, sẽ không còn có lần thứ hai nữa đâu. Đúng vậy, tôi thừa nhận là tôi muốn bù đắp, nhưng như vậy có gì là sai chứ, trên đời này, những người đàn ông không chịu trách nhiệm về chuyện tình cảm nhiều vô kể, anh Thành Long cũng đã phạm phải sai lầm mà tất cả mọi đàn ông trong thiên hạ đều phạm phải. Tôi đây như vậy thì có ăn thua gì chứ? Tôi tốt bụng cho cô ta một cơ hội để cô ta được thể hiện mình, làm bạn gái của Kha Đậu tôi đây đối với cô ta có trăm điều lợi mà chẳng có hại chút nào, cô ta tưởng rằng cô ta là ai cơ chứ, dám từ chối tôi...

Anh ta dở khóc dở cười nhìn mười tờ tiền màu hồng để trên bàn:

- Ô, lẽ nào cô ta chê ít?

Mạch Khiết nghe vậy thấy rất khó chịu, nghiêm giọng nói:

- Anh Kha Đậu, anh là cộng tác viên của tòa soạn chúng tôi, tôi cũng không muốn nói nặng lời, nhưng Mạch Tiểu Lạp quyết không phải là loại con gái mà anh nghĩ đâu, những người họ Mạch nhà chúng tôi đều không ham tiền.

Lý Mộng Long bĩu môi, nghĩ thầm, câu nói này mà cô cũng nói ra được, không thấy ngượng sao?

Kha Đậu cầm từng tờ tiền lên:

- Ha ha, tôi vẫn chưa nhìn thấy người phụ nữ nào không động lòng trước đồng tiền. Cô nói hay hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì đâu, cô không phải là cô ta!

Anh ta tiện tay kéo ngay một cô nhân viên bưng bê đồ uống, nói với cô ta:

- Hãy cởi áo cô ra, số tiền này sẽ thuộc về cô!

Cô nhân viên phục vụ không nói lấy một lời, cứ thế cởi áo ngoài ra, lộ ra chiếc áo con màu đen. Sau đó thản nhiên lấy từ trong tay anh ta mười tờ tiền giấy.

- Nhìn thấy gì chưa? Đây là một hộp đêm có chế độ hội viên đấy, nhân viên phục vụ ở đây lương đều không hề ít, nhưng họ vẫn cứ nghe theo mệnh lệnh bất cứ lúc nào chỉ vì chút tiền này thôi.

Kha Đậu nói vẻ lạnh nhạt:

- Cái thế giới này thực tế như vậy đấy, tiền có thể mua được tất cả mọi thứ, bao gồm cả tình yêu và tính mạng.

Mặc dù anh ta rất nổi tiếng, anh ta vô cùng quan trọng đối với M Beautiful phiên bản mới, nhưng Mạch Khiết biết cô không thích anh ta. Anh ta và quan niệm tình yêu của cô hoàn toàn trái ngược nhau.

Nếu như bạn hỏi Mạch Khiết, trên đời này còn có thứ gì mà tiền bạc không thể mua được, vậy thì câu trả lời của cô chỉ có hai chữ: tình yêu.

Đúng vậy, tình yêu.

Mạch Khiết không tin tưởng vào tình thân, bởi vì cô đã nhận đủ những cú đấm cú đá từ ông bố đẻ của mình, chỉ bởi vì cô không phải là con trai. Cô cũng không tin tưởng vào tình bạn, Lâm Đại và cô chỉ vì chức vụ tổng biên tập mà có thể vứt bỏ tình cảm thân thiết như chị em để tranh nhau một mặt một còn.

Nhưng cô tin tưởng tình yêu.

Khi Tiêu Ly ngồi trên chiếc xe đạp màu lam lao về phía cô, cô có thể nhìn thấy vòng tròn ánh hào quang màu vàng kim lấp lánh trên đỉnh đầu anh. Anh là vầng dương chiếu rọi cả cuộc đời cô, là tất cả sự tin tưởng và niềm hy vọng của cô. Trong lúc cô bị kìm kẹp trong những ngã rẽ u tối của cuộc đời, chính là vì nỗi nhớ mong và niềm khao khát của cô đối với anh, mới có thể giúp cô hết lần này đến lần khác vượt qua được khó khăn, chọn lựa phương hướng mới và dũng cảm tiến bước.

Tình yêu, là đốm lửa nhỏ giữa màn sương mù mịt mùng, là ngọn đèn cuối cùng vào lúc đêm tàn tĩnh mịch, là bình nước trong lành đôi bàn tay vẫn giữ chặt sau khi trận bão cát sa mạc cuốn bay tất cả mọi thứ, là hai người ôm chặt lấy nhau trong căn phòng ấm áp mà ngoài kia là cơn gió lạnh đang thét gào.

Tiền, đúng là rất quan trọng, tiền quả thực có thể mua được rất nhiều thứ, nhưng không mua được tình yêu, chỉ cần trên cõi đời này còn có nam và nữ, tín ngưỡng tình yêu cũng sẽ không bị tiền bạc hủy diệt.

Mạch Khiết nghĩ với vẻ thanh cao, mình và Kha Đậu, vừa vặn là hai người tiêu biểu của chủ nghĩa lý tưởng và chủ nghĩa hiện thực. Giữa bọn họ, là một hào rãnh không thể nào vượt qua được, mặc dù anh ta rất giàu có, nhưng anh ta sống trong bầu không khí đen tối.

Mạch Khiết đứng dậy, không chào tạm biệt, một mình lặng lẽ rời khỏi đó.

21. Chương 11 Phần 1

Chương 11: Tình yêu 36 kể

1

Kỳ đầu tiên của M Beautiful phiên bản mới cuối cùng cũng đã phát hành trên thị trường. Nhìn thấy tờ tạp chí đẹp rực rỡ được bày trên các sạp báo, trong lòng Mạch Khiết trào dâng cảm giác thành tựu. Đây là một tờ tạp chí hoàn toàn do cô tự lên kế hoạch và quản lý điều hành, kết tụ toàn bộ tâm huyết và tài hoa của cô, cô vốn luôn bị chèn ép dưới quyền điều hành của Tưởng Văn và Lâm Đại, nhưng hôm nay cuối cùng cô đã có thể thở phào khoan khoái được rồi.

Thật không ngờ Tưởng Văn lại gọi điện đến cho Mạch Khiết, nghe thấy tiếng “alô” của cô ta kéo ra thật dài rõ đúng là kiểu sói già gọi đến chúc tết gà con:

- Chúc mừng em! Chị đã nhìn thấy tờ tạp chí M Beautiful phiên bản mới do em làm tổng biên tập ở trên thị trường rồi, còn đặc biệt sai người đi mua một cuốn về xem, cũng coi như là ủng hộ em... Chẳng phải chị nói em đâu, em cũng thật là to gan lớn mật đấy, chủ đề chính bị đắt quá. Chị là người biết về em, biết rằng em là cô gái thế hệ 8x, nhưng còn những người không biết sẽ tưởng rằng tổng biên tập là người sinh trước thời kỳ giải phóng cơ đấy! Nhìn xem, là những bài viết gì chứ, không phải bị chồng và bồ của chồng khiến cho khuynh gia bại sản thì là sinh không được con trai cho nên ép bước ra khỏi nhà tay trắng... Nếu cứ hư cấu tạo dựng mãi như thế này, liệu em có đề nghị phụ nữ sẽ quay trở lại mặc quần trinh tiết, bó nhỏ chân, không bao giờ bước ra khỏi cửa hay không? Ha ha ha... Mạch Khiết, chị cũng không thực sự phát hiện ra em lại thực sự truyền thống như vậy.

Cô ta tha hồ nói kháy Mạch Khiết rồi hài lòng ác ý gác máy. Nói thực, trước khi lên kế hoạch xuất bản số đầu tiên tạp chí M Beautiful phiên bản mới, Mạch Khiết đã chuẩn bị tâm lý rất vững vàng, càng bị kẻ khác chế giễu càng chứng tỏ tờ tạp chí này có điểm đặc sắc riêng của mình bởi vì trên thị trường hiện nay không có tờ tạp chí mang hình thức tương tự. Nhưng cô vẫn không thể ngờ được, ông chủ là người không thể chịu được áp lực trước, ông yêu cầu Mạch Khiết triệu tập cuộc họp bộ phận, giọng điệu lo âu canh cánh chỉ trích Mạch Khiết trước tất cả các nhân viên cấp dưới:

- Mạch Khiết à, tôi đã nhận được rất nhiều các cuộc điện thoại, cô xem. Liệu có phải là bản phương án kế hoạch của chúng ta cần phải sửa đổi chút không? Mới kì đầu có thể sửa chữa, thực ra cô có thể làm theo phong cách chúng ta vốn có, như vậy đường đi sẽ thuận lợi hơn nhiều... làm như thế này thực sự quá mạo hiểm.

Mạch Khiết chau mày, cô đã hạ quyết tâm thì phải quyết tâm làm đến cùng theo lối tư duy của mình cho dù ông ta là sếp, cho dù ông ta có gây thêm nhiều áp lực ình thì cô cũng quyết không thỏa hiệp:

- Tôi không biết những người gọi điện thoại cho sếp là những người như thế nào, họ có phải độc giả của chúng ta hay không? Liệu có phải là số tạp chí nào họ cũng nhất định mua về đọc không? Đúng vậy, tôi thừa nhận kế hoạch này hơi mạo hiểm, hiện nay trên thị trường không có người nào dám làm như vậy, thể hiện sự “ngược đãi”, ngược đãi trái tim, ngược đãi tình cảm, ngược đãi con người, nhưng chính vì nó mới mẻ, mạo hiểm, có thể chính vì vậy có thể giành được cơ hội tốt. Rất nhiều sự thực chính minh rằng cơ hội được cất giấu ở nơi mọi người lơ là bỏ qua.

Hơn nữa, M Beautiful phiên bản mới mà chúng tôi lên kế hoạch, tất cả thiết kế chuyên mục, thu thập bài viết, đều trải qua điều tra thị trường một cách chu đáo, tỉ mỉ và cặn kẽ, không phải là cứ nghĩ thế nào là làm thế ấy đâu.

Lý Mộng Long trình lên một bảng điều tra:

- Đây là những ý kiến phản hồi các độc giả tôi đã điều tra trên mạng, hiện tại đa số độc giả đều nhận định rất đáng để đọc, để lại ấn tượng sâu sắc cho họ.

Lâm Mạnh thường ngày không nói gì chỉ chăm chú làm việc cũng mạnh dạn lên tiếng:

- Tôi cũng điều tra trong trường học, các bạn học cho rằng chỉ có bị kịch mới có thể khiến họ ấn tượng sâu sắc, càng cảm thấy rằng mình là người hạnh phúc.

Mạch Khiết xua tay, ngăn họ lại:

- Tôi đã từng lập bản cam kết thi hành với sếp rồi, xin sếp hãy cho tôi chút thời gian, hơn nữa sự phản hồi của thị trường cũng không thể nhanh như vậy, sếp hãy nhẫn nại chờ đợi, nếu như thất bại, tôi sẽ từ chức, sẽ chịu mọi trách nhiệm.

Đây là lần đầu tiên Mạch Khiết đưa ra lời hứa chắc chắn, ông chủ thấy cô kiên trì như vậy đành phải tạm dừng lại. Quay trở về phòng làm việc, Lâm Đại đã nghe thấy chút phong thanh bèn gõ cửa bước vào, để giày cao gót kê gõ xuống nền nhà, nét mặt thể hiện sự vui mừng trước tai họa của người khác, nói:

- Mạch Khiết, mình và cậu làm đồng nghiệp với nhau lâu như vậy, đây thực sự là lần đầu tiên mình phát hiện ra thì ra cậu là người cố chấp đến như thế, quyết định làm việc gì thì ngay cả ông chủ cũng chẳng nể nang gì. Cậu được lắm! Đừng trách mình không có nghĩa khí, để mình tốt bụng nhắc nhở cậu nhé, cậu là người làm thuê, tờ tạp chí có kiếm được nhiều tiền thì cậu cũng chẳng lấy được nhiều hơn, thế thì tội gì mà phải chăm chỉ kiên định đến thế chứ? Đắc tội với ông chủ, năng lực của cậu có giỏi đến đâu đi chăng nữa thì cũng có thể làm được gì? Ông ta đuổi cậu đi thì cậu vẫn phải đi, chẳng phải thế sao?

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Nếu không làm việc gì, chẳng phải cũng phải đi sao? Cậu cũng đừng trách mình không có nghĩa khí không nhắc nhở cậu, ông chủ là kẻ lạnh lùng vô tình, nếu như chỉ làm theo phong cách vốn có, bất kì một người biên tập lâu năm nào cũng đều có thể gánh vác trách nhiệm tổng biên tập, vậy thì cũng có nghĩa là vị trí của cậu không phải là mãi mãi.

Cô ta ngăn người giày lắt, cười khô mấy tiếng, vừa vặn đúng lúc Lý Mộng Long đưa một số tài liệu bước vào, cô ta vội vàng chuyển sang gương mặt khác, tươi cười hơn hờ nói:

- Anh chàng đẹp trai, làm việc ở chỗ người cấp trên này của anh có vui không? Suốt ngày bị ông chủ gọi đi họp, thứ cảm giác này có dễ chịu không? Nếu cảm thấy oan ức hãy đến tìm em, ở chỗ em luôn để dành lại cho anh một vị trí.

Lý Mộng Long cười nói:

- Để dành một vị trí ở phòng làm việc của cô thì thà rằng hãy để cho tôi vị trí trong trái tim cô.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, loại người này, dám bạo dạn quấy rối ngay tại văn phòng làm việc của cô, thế mà còn không cảm thấy ngại ngùng.

Lâm Đại lại tươi cười hơn hờ:

- Đã để dành cho anh từ lâu rồi, anh không phát hiện ra sao?

Mạch Khiết ho một tiếng, gõ gõ bàn:

- Tổng biên tập Lâm, cô vẫn còn chuyện gì sao? Tôi có chút việc phải bàn bạc lại với Lý Mộng Long.

Cô ta chu môi khề sờ vào người Lý Mộng Long, nói với vẻ hơi chạnh lòng:

- Xem kìa, tổng biên tập của các anh ghen rồi, không chào đón tôi, vậy thì tôi đi đây. Khi nào rảnh nhớ hẹn em uống café đây, anh đã biết số điện thoại của em rồi mà!

Lý Mộng Long đọc vanh vách ra số điện thoại của cô ta:

- Yên tâm đi, tôi đã khắc sâu ở trong não rồi, còn vĩnh cửu hơn cả kim cương cơ.

Mạch Khiết xem chút nữa đã nôn thức ăn từ tối qua ra.

Đợi khi Lâm Đại khuất hẳn, Mạch Khiết còn chưa kịp châm biếm, anh ta đã nói trước:

- Tổng biên tập Mạch, cô nói xem đàn ông bị quấy rối sao lại không có pháp luật bảo vệ nhỉ?

Mạch Khiết biết anh ta muốn ám chỉ việc bị Lâm Đại sờ vào người một cái. Thật đúng là đã được lợi lại còn vừa ăn cắp vừa la làng.

Mạch Khiết vội vàng nắm bắt cơ hội:

- Ôi, anh đang khoe khoang thì phải? Cái gì mà quấy rối chứ, tôi thấy anh rất thích thú mà, còn học thuộc số điện thoại người ta nữa chứ. Tôi thật là phục anh quá, anh không làm cái việc đó thì thực sự là lãng phí nhân tài rồi.

Anh ta cười cười:

- Cô ghen đấy à? Thực ra không chỉ có cô ta, số điện thoại của tất cả mọi người ở đây tôi đều có thể đọc ra vanh vách, chẳng có cách nào cả, khả năng ghi nhớ con số của tôi rất tốt. Cô đừng tức giận, số điện thoại của cô tôi cũng nhớ.

Mạch Khiết hừ một tiếng:

- Con người anh đúng là tự cao tự đại quá, anh không cần giải thích với tôi năng lực siêu phàm của mình.

Anh đặt tập tài liệu lên bàn cô:

- Mạch Khiết, tôi cảm thấy cô rất thông minh nhưng thực ra cô rất hồ đồ. Làm bất cứ việc gì cũng không để lại con đường lùi ỉnh. Cô thấy đấy, M Beautiful không thể làm tiếp được nữa, tôi có thể đi đến chỗ Lâm Đại, còn cô thì sao? Có một số câu nói chỉ cần nói riêng với sếp là được rồi, cần gì phải nói những lời đó trước tất cả mặt mọi người, đến lúc đó thực sự không thể làm tiếp được cô dự tính phải làm thế nào?

Mạch Khiết biết lúc hợp hơi kích động, rất không phù hợp với tính cách vẫn luôn điềm đạm khiêm nhường của cô, nhưng...

- Anh không hiểu đâu, nếu như tôi không kiên quyết đến thế chắc chắn sếp sẽ dùng biện pháp mạnh để ép tôi sửa đổi trở lại giống như phiên bản ban đầu. Ông ấy làm việc gì cũng có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Mạch Khiết đứng dậy, bước đi bước lại trong phòng:

- Huống hồ tôi tin vào khả năng của mình, người khác phản đối ra sao, con đường mà tôi đã vạch sẵn ra, không ai có thể thay đổi được.

Anh mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt sáng dường như ẩn giấu một ánh hào quang khó có thể nắm bắt được:

- Rất tốt! Tôi nghĩ tôi cũng sẽ kiên trì để làm cấp dưới của cô, đi theo cô!

Di động của Mạch Khiết chợt vang lên, là Mạch Tiểu Lạp gọi điện đến:

- Cô ơi, cháu nói cho cô một thông tin, nhưng cô phải mua quần áo mới cho cháu.

Mạch Khiết thấy hơi sốt ruột:

- Cháu đây, chẳng phải là cháu muốn kiến tập sao? Mới đến có hai ngày đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa cả? Bây giờ cô đang bàn công việc, không có thời gian nói chuyện phiếm với cháu đâu...

Cô bé hét lên:

- Ô, thế việc của thầy Tiêu Ly cô cũng không hứng thú sao?

Mạch Khiết vội vàng thay đổi giọng điệu:

- Tiêu Ly, anh ấy làm sao?

- Vậy còn quần áo mới của cháu thì sao?

Mạch Khiết đành phải hứa với cô bé. Cô nhóc này nếu không buôn bán làm ăn thì thật lãng phí nhân tài.

- Hôm nay cháu nhìn thấy thầy Tiêu Ly đến phòng Y vụ của trường, sau đó hỏi thăm thì biết tin là thầy ấy bị ốm, ho liên tục, bạn gái thầy ấy đi rồi, bây giờ ở một mình chắc chắn là không có ai chăm sóc.

Mạch Khiết gác điện thoại, lấy túi xách tay rồi đi ra ngoài, Lý Mộng Long cười nói:

- Lại đi đến chỗ của người ta để biểu hiện sao?

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, thật đúng là lảm chuyện.

Anh ta lại nhắc nhở cô:

- Nhớ là phải tẩy trang rồi mới đến gặp anh ta. Chẳng phải cô đi gặp anh ta với thân phận là sinh viên học thạc sĩ sao? Ồ, còn cả bộ trang phục hàng hiệu nữa chứ? Bây giờ sinh viên học thạc sĩ đều giàu có như vậy cả sao?

Mạch Khiết cúi đầu nhìn mình, đúng vậy, bộ dạng này, dáng vẻ này sao có thể đi gặp Tiêu Ly được? Chắc hẳn anh ấy sẽ nghi ngờ mình mất.

Anh ta nói:

- Đi ra khỏi tòa nhà của công ty, đi về hướng bên tay phải đến ngõ thứ ba thì rẽ vào trong, ở đó có mấy cửa hàng bán quần áo, chắc là có áo phông và váy phù hợp với sinh viên. Thôi được rồi, tôi đi với cô vậy! Tôi đoán chắc cô chẳng tìm nổi chỗ đó đâu.

Lý Mộng Long đưa cô đến cửa hàng bán quần áo, nói thật nếu như anh ta không đưa cô đến chắc hẳn cô không biết trên thế giới này vẫn còn tồn tại loại cửa hàng nhỏ xíu này, chắc chắn không thể tìm ra được.

Quần áo giá rẻ, mấy chục tệ là có thể mua được mấy chiếc áo phông và quần bò, nhưng xem hết một lượt, Mạch Khiết cũng chẳng ưng ý bộ nào cả, Lý Mộng Long sốt ruột nhìn đồng hồ đeo tay giục cô:

- Tôi vốn dĩ còn định trốn giờ làm, bây giờ thì hay rồi, còn phải làm thêm giờ nữa, mau chọn đi chứ, có phải là bảo cô chọn trang phục dạ hội đâu.

Anh lấy từ trên người ma-nơ-canh ra một bộ váy hoa liền:

- Bộ này cũng rất đẹp mà!

Mạch Khiết nhíu mày nhìn cái váy nhàu nhĩ:

- Tôi phải đi đâu để là chứ?

- Còn là lượt gì, mau đi thay đi, nói không chừng tình địch của cô đã đi trước một bước đến nhà thần tượng của cô rồi.

Mạch Khiết đành phải vội vàng thay váy.

Nhìn chính mình ở trong gương mới chỉ mấy phút thôi, đã như chuyển hẳn thành một người khác. Bộ váy cũng khá vừa người nhưng nhìn chất liệu và đường may cầu thả, mặc vào người chẳng thấy có chút khí chất gì cả.

Lý Mộng Long kéo cô ra, ấn cô ngồi vào trong xe của anh:

- Để tôi đưa cô đi vậy!

Ồ, con người này hôm nay sao lại chu đáo với mình thế, Mạch Khiết tự nhắc nhở mình cần phải đề cao cảnh giác.

Anh từ từ lái xe, nói:

- Tổng biên tập Mạch, cô đối với anh chàng tên Tiêu Ly này thật là dụng tâm quá! Chẳng phải là một anh giáo quèn sao? Có gì mà thích thú theo đuổi vậy?

Mạch Khiết lờ mờ anh ta một cái:

- Đừng cho rằng đi mua quần áo với tôi rồi lại đưa tôi tới nhà Tiêu Ly thì tôi sẽ bỏ qua cho những lời nói của anh. Chẳng phải có một bài hát nói rằng, 10 người đàn ông, 7 người xấu, 8 người ngốc, chỉ có một người ai cũng yêu, cái người mà ai cũng yêu đó chính là Tiêu Ly.

Anh ta mỉm cười:

- Tôi cứ luôn tưởng rằng đối tượng mà ai ai cũng yêu ở trong bài hát này chính là anh tiền cơ đấy!

Mạch Khiết chẳng buồn tiếp lời anh ta, Lý Mộng Long – con người này vốn không phải là một loại người với mình, quá tầm thường!

Anh ta cười nói:

- Thế này nhé, tôi giúp cô theo đuổi được Tiêu Ly, cô sẽ cân nhắc tôi làm trưởng ban biên tập, thế nào?

Ồ, Mạch Khiết cuối cùng cũng đã hiểu đây đúng là mục đích của anh ta, thảo nào anh ta đưa cô đi chọn quần áo rồi đưa cô tới trường gặp Tiêu Ly. Chắc là muốn dùng những điều này làm điều kiện yêu cầu mình cắt nhắc anh ta, con người này xưa nay chưa bao giờ làm một cuộc mua bán lỗ vốn.

Mạch Khiết cười nhạt, lạnh lùng nói:

- Anh nghĩ hay ho thật đấy, nhưng anh nhìn nhầm tôi rồi, Mạch Khiết tôi đây vốn là một người công tư rõ ràng, theo đuổi Tiêu Ly là việc riêng, tôi quyết không làm lẫn lộn đến việc công. Mau dừng xe cho tôi xuống, tôi không ngồi xe anh nữa, không lợi dụng anh nữa.

Thực không ngờ anh ta thực sự phanh kít xe lại:

- Được, vậy thì cô xuống xe đi, cuộc làm ăn lỗ vốn tôi cũng chẳng làm đâu!

Con người này chẳng có chút phong độ ga lăng chút nào cả. Mạch Khiết bực bội xuống xe, anh ta kéo cửa xe xuống:

- Khi nào cô nghĩ thông suốt, chúng ta vẫn có thể bàn bạc vụ làm ăn này.

Khi cô vẫn chưa kịp phát hỏa, anh ta đã lái xe chạy mất.

Mạch Khiết cắn môi, gắng sức nhắc nhở mình trấn tĩnh, nơi này không cách nhà Tiêu Ly bao xa nữa cả, nhất định phải giữ được tâm thái bình tĩnh để đi gặp anh ấy.

2

Mạch Khiết mua một ít thuốc trị cảm cúm ở hiệu thuốc gần đó, còn mua thêm một ít hoa quả, lúc này đây trời đã hơi tối, các gia đình đều đã bật sáng đèn, nhưng Mạch Khiết lại nhìn thấy nhà Tiêu Ly tối om, trong lòng bất giác cảm thấy hơi thất vọng. Đúng là con ngốc, trước khi đến lễ ra nên gọi điện trước, bây giờ người ta không ở nhà, chẳng phải là mất công biểu diễn sao?

Đứng ở trước cửa nhà anh, Mạch Khiết rút điện thoại ra bấm số điện thoại của Tiêu Ly, nhưng lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở trong cửa truyền ra ngoài, tiếp đó liền nghe thấy giọng nói yếu ớt của Tiêu Ly:

- Tiểu Khiết à, có chuyện gì sao?

Mạch Khiết cầm di động trầm mặc giây lát:

- Anh Tiêu Ly, giọng của anh rất lạ, có phải là anh thấy khó chịu trong người không?

Anh trả lời bằng giọng nói rất nhỏ nhẹ và lịch sự:

- Chuyện nhỏ thôi, em không cần lo lắng đâu.

- Anh ốm rồi cần có người chăm sóc, em đến thăm anh.

- Không cần đâu em còn đi học rất bận, anh mắc bệnh cảm vi-rút, nếu truyền bệnh cho em thì biết làm thế nào?

Đã đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến người khác. Nhưng nếu như anh không lương thiện hiền dịu như vậy thì anh cũng không phải là anh Tiêu Ly của mình nữa.

- Em đang đứng ngoài cửa nhà anh rồi!

Điện thoại bị cắt ngang, lập tức cửa được mở ra, khuôn mặt Tiêu Ly tiều tụy đang đứng ở trong làn ánh sáng lơ lửng, trong đôi mắt mệt mỏi lộ rõ sự kinh ngạc.

Mạch Khiết bước vào trong phòng, bật đèn lên, một mình anh nằm trên ghế sofa, trên ghế sofa vô cùng bừa bộn, miếng thảm len rơi một nửa xuống đất, trên bàn để mấy cốc nước trắng đã nguội lạnh.

Mạch Khiết đỡ anh ngồi xuống ghế sofa, hỏi:

- Anh đã bệnh như vậy, sao lại không nằm ở giường một lát?

Anh thở dài:

- Từ khi Hương Đình Đình đi, anh vẫn luôn ngủ ở trên ghế sofa, có lẽ em sẽ cảm thấy anh hơi ngốc nhưng anh vẫn hy vọng trên giường vẫn có thể lưu lại chút hơi ấm của cô ấy để anh bớt đi nỗi buồn của sự nhớ nhung... Bọn anh đã ở bên nhau 10 năm rồi, lần đầu tiên phải xa nhau một thời gian dài như này.

Trong lòng Mạch Khiết bỗng trào dâng một cảm giác vừa chua vừa chát, 13 năm nay cô vẫn luôn đợi anh, còn anh thì lại yêu người con gái khác. Cuộc sống vẫn luôn không hoàn mỹ như thế đấy, người yêu mình và người mình yêu lại cứ luôn không phải một người.

- Anh Tiêu Ly, anh nằm đi, anh có muốn ăn cơm không, em nấu cho anh ăn. Anh đã ốm rồi, trong miệng chắc là đắng lắm, em sẽ nấu mì ăn liền cay cay cho anh, anh đợi em nhé! Đừng cử động.

Mặc dù trong lòng rất chua xót nhưng trên mặt cô vẫn giả vờ như không có gì xảy ra, Mạch Khiết trầm ngâm, mình cần phải từ từ để anh ấy quen với sự quan tâm của mình, để hơi thở của cô dần dần xâm nhập vào trong cuộc sống của anh.

Mạch Khiết bước vào nhà bếp. Cuối cùng cũng đến lúc để thể hiện tài nghệ rồi. 10 năm rèn luyện đấy!

Mạch Khiết là cô gái vô cùng ưa sạch sẽ, bình thường rất ít khi cô dùng đến nhà bếp của mình, nhưng điều này không có nghĩa là cô không biết nấu ăn. Bố cô thường cho rằng, chức trách của người phụ nữ chính là quay xung quanh nồi niêu xoong chảo bát đĩa, cho nên từ khi cô và chị gái còn rất bé đã bị đuổi vào nhà bếp rồi.

Muốn làm người đầu bếp cũng cần phải có năng khiếu. Về phương diện này, Mạch Khiết cũng coi như là có năng khiếu. Nhưng cô còn phát huy rõ rệt chức trách mà bố cô cho là đạo lý muôn thuở của phụ nữ – chức trách của phụ nữ là xoay quanh nồi niêu xoong chảo, nhưng chỉ nấu ăn cho người mà mình yêu mà thôi.

Mạch Khiết tỉ mỉ nấu mì, vừa nghe thấy Tiêu Ly ho hắng, trong lòng cảm thấy rất xót xa. Anh Tiêu Ly là người tốt như vậy, lẽ ra nên có một người phụ nữ tốt bên chăm sóc anh ấy mới phải.

Mạch Khiết bê bát mì tới trước mặt anh, anh ngồi dậy:

- Cảm ơn em!

Mạch Khiết nói:

- Anh đừng cử động, em đút cho anh.

Mặt anh chợt hơi ửng đỏ liếc nhìn cô một cái:

- Không, không cần đâu, như vậy anh ngại lắm.

Mạch Khiết cố tình tỏ ra ngây thơ, nói:

- Việc này thì có sao chứ, lẽ nào anh không coi em là em gái sao? Anh không coi em là em gái nữa sao? Còn khách sáo với em. Em gái út đồ ăn cho anh trai có gì mà ngại ngần chứ?

Cảm ơn M Beautiful, mặc dù thực sự Mạch Khiết chưa từng yêu, nhưng cũng hiểu được phần nào tâm lý và thủ đoạn để đối phó với nam giới, lại cộng thêm còn có cả Mạch Tiểu Lạp và Lý Mộng Long hai vị quân sư quật mo ở đằng sau ủng hộ tích cực, mặc dù chỉ là chiến thuật dụng binh ở trên giấy, nhưng Mạch Khiết vẫn hiểu được, khi đàn ông ốm bệnh là lúc họ yếu đuối nhất...

Khoác lên mình bộ áo giáp là em gái biến thành một trò chơi ám muội có ý nghĩa sâu xa, con người mình lúc này đây đúng thật là đôi mắt mở to tròn nhìn chăm chú vào con chuột của cảnh sát trưởng mèo đen.

Sau khi dứt mấy miếng, cuối cùng anh cũng thẹn thùng và đón lấy bát ăn mì, luôn miệng khen ngợi:

- Tiểu Khiết, em giỏi thật đấy! Em gái của anh lớn khôn rồi...

Mạch Khiết chăm chú nhìn anh, ngay cả ăn mì thôi mà anh cũng có thể nho nhả đến thế, thực khiến cho người ta ái mộ.

Chuông cửa kêu vang, Mạch Khiết chau mày, lúc này còn ai đến nhỉ, khó khăn lắm mới có cơ hội được ở riêng bên cạnh anh Tiêu Ly, ở đâu lại rơi xuống một ông sao chổi, đúng là chuyện để làm cụt hứng người ta.

Nhìn qua mắt mèo, cô gái đứng bên ngoài cửa đang xách giỏ hoa quả chính là Mai Nhược Thần.

Mạch Khiết cười khẩy trong lòng, đúng là không thể nhìn người mà bắt hình dong, mình đã đánh giá thấp cô ta rồi. Xem ra cô ta cũng giống mình, đã ngầm nhờ người để mắt tới Tiêu Ly, biết rằng người ta ốm nên đến để thể hiện sự ân cần chu đáo.

Mạch Khiết buộc phải mở cửa ra, vừa nhìn thấy Mạch Khiết, Mai Nhược Thần vốn đang tươi cười bỗng chốc thay đổi sắc mặt, hỏi đầy vẻ kinh ngạc:

- Tại sao cô lại ở đây?

Mạch Khiết nhướn mày hỏi lại:

- Cô có thể đến, tôi lại không thể đến sao?

Trong phòng truyền ra giọng nói của Tiêu Ly:

- Tiểu Khiết, là ai đến vậy?

Khuôn mặt lạnh lùng của hai cô gái bỗng chốc đều tươi cười hơn hở, Mạch Khiết nhiệt tình nói:

- Là Mai Nhược Thần đến thăm anh.

Mai Nhược Thần xách giỏ hoa quả bước vào, nói với Tiêu Ly:

- Sớm biết anh có người chăm sóc, em cũng không đặc biệt đến thăm anh nữa.

Rõ ràng là muốn đạt được nhưng mà lại đến chậm lại cứ giả vờ như không để tâm, đây chính là mảnh khén của phụ nữ, mảnh khén của phụ nữ có học.

Mai Nhược Thần nói vẻ rất tỉnh bơ, nhưng lại vội vàng ngồi xuống lấy từ trong giỏ hoa quả ra một quả táo:

- Em gọt táo cho anh ăn nhé, anh ốm nên phải ăn nhiều hoa quả.

Tiêu Ly cười, nói:

- Các em đối với anh thật tốt, Tiểu Khiết nấu mì cho anh, em gọt táo cho anh, các em còn đang đi học, tính cách lại lương thiện như vậy, chắc chắn có thể trở thành đôi bạn thân.

Mai Nhược Thần nhìn bát mì, khóe môi thoáng hiện lên nét cười giễu cợt, nhưng ngay lập tức liền biến mất, miệng lại nói:

- Bạn của anh chẳng phải là bạn của em sao, phải vậy không Tiểu Khiết?

Đằng sau thái độ lịch sự đó chẳng phải là muốn huênh hoang mối quan hệ của cô ta với Tiêu Ly thân mật gần gũi hơn mình sao? Cũng không nhìn kĩ xem Mạch Khiết ta đây là ai, thật không ngờ lại muốn giở trò khua môi múa mép trước mặt tôi.

Mạch Khiết khẽ cười, nói với Tiêu Ly:

Bao nhiêu năm không gặp, chúng ta thực sự đã trở nên xa lạ nhiều rồi.

Anh ta kinh ngạc nhìn Mạch Khiết:

- Tiểu Khiết, làm sao vậy?

- Từ anh em trở thành bạn bè rồi! Sau này còn không biết sẽ trở thành gì nữa chứ?

Anh bật cười, đột nhiên ho sặc sụa, Mạch Khiết và Mai Nhược Thần người đưa thuốc, người đưa nước, người bên trái, người bên phải, bệnh nhân Tiêu Ly bị kẹp ở giữa. Hai cô chăm chăm nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt tức giận có thể đâm thủng đối phương nhưng trên mặt lại vẫn thể hiện ra sự quan tâm hết mức.

22. Chương 11 Phần 2

Tất cả mọi phụ nữ đều là diễn viên!

Tiêu Ly không hề hay biết. Người đàn ông đơn thuần này, trong thế giới của anh ta chỉ có duy nhất một người phụ nữ, đó là Hướng Đình Đình.

Anh vuốt tóc Mạch Khiết an ủi:

- Tiểu Khiết ngốc nghếch, em mãi mãi là cô em gái bé bỏng của anh.

Đôi mắt Nhược Thần trần trần nhìn cử chỉ thân mật giữa Mạch Khiết và Tiêu Ly đang diễn ra trước mắt cô ta, khóe môi khẽ nhếch lên rồi cúi mặt về cô quạnh.

Khi Mạch Khiết vào bếp rửa bát, Mai Nhược Thần đem một ít hoa quả vào.

Giữa tiếng nước chảy rào rào, Mạch Khiết nghe thấy Mai Nhược Thần nói:

- Anh ấy coi cô mãi mãi là em gái, cô thật là hạnh phúc, mãi mãi có một người anh trai như vậy.

Mạch Khiết ngăn người đang suy ngẫm sao cô ta lại nhấn mạnh “em gái” “anh trai” hồi lâu mới định thần lại và hiểu được ý tứ của cô ta, lập tức phản bác lại:

- Em gái có đôi khi còn được thương yêu hơn cả vợ nữa kia!

Cô ta lướt nhanh nhìn Mạch Khiết một cái, ánh mắt đó đã lộ ra tất cả mọi điều cô ta muốn che giấu.

Cô ta hỏi nhỏ:

- Rốt cuộc cô muốn thế nào?

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Cô muốn như thế nào thì chính là tôi muốn thế ấy.

Cô ta hất mạnh tay, khiến cho những giọt nước lạnh trong tay cô ta hất vào mặt Mạch Khiết, ngạo mạn ưỡn thẳng bộ ngực đầy đặn:

- Dựa vào thân hình lép kẹp của cô mà cũng đòi tranh giành Tiêu Ly với tôi sao?

Mạch Khiết ngược mắt nhìn cô ta. Đây là cô gái vẫn luôn sống trong vườn trường đại học, cô ta đang đối mặt với một nhân viên thông minh sắc sảo đã trải qua biết bao cuộc đấu tranh chốn công sở.

Phải cho cô ta một bài học mới được, để cho cô ta biết người phụ nữ có bộ ngực to không phải là có thể có được toàn bộ thế giới này.

Mạch Khiết cười nhạt, quay người bước ra khỏi nhà bếp. Ngay trong khoảnh khắc vừa bước vào phòng khách, lập tức chuyển thành một bộ mặt vô cùng đáng thương.

Cô lặng lẽ cầm lấy túi xách, cũng không nói lời từ biệt, quay người đi luôn, Tiêu Ly ở phía sau hỏi:

- Sao vậy Tiểu Khiết?

Mạch Khiết vội vàng bước ra ngoài, đúng lúc đi đến cửa thoáng bước chậm lại đợi Tiêu Ly đuổi theo, chắc chắn anh sẽ đuổi theo.

Quả nhiên, cửa vang lên tiếng loạt soạt, Tiêu Ly đuổi theo ra bên ngoài, cuống cuồng hỏi:

- Tiểu Khiết, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mạch Khiết mím môi tỏ vẻ oan ức:

- Có người không muốn em đến đây, vậy thì em còn dầy mặt ở đây làm gì chứ... Tạm biệt, sau này em sẽ không đến nữa.

Anh vội vàng nắm lấy tay áo của cô:

- Em đừng giận, có thể chỉ là hiểu nhầm thôi, đây là nhà anh, là em gái của anh mà không thể đến, vậy thì còn ai có thể đến được chứ?

Mạch Khiết khê giăng tay ra khỏi tay anh, cúi mặt:

- Lê nào anh thực sự không hiểu sao? – Mạch Khiết thở dài, quay người “lặng lẽ” rời khỏi đó.

Đã đi một đoạn khá xa, vẫn có thể nhìn thấy Tiêu Ly đứng ở bậc thềm nhìn cô bước vào trong màn đêm, trong ánh mắt tràn ngập nỗi xót thương.

Trong lòng Mạch Khiết cũng trào dâng cảm giác áy náy, liệu có phải mình đang lợi dụng tình cảm thanh mai trúc mã với anh Tiêu Ly không? Tiểu Khiết bây giờ đã không còn phải là cô bé chỉ biết khóc lóc năn nỉ nữa, thế nhưng Tiêu Ly lại vẫn không hề cảm nhận thấy sự thay đổi của cô. Chỉ là... nếu như không dùng một vài thủ đoạn, mình làm thế nào để có thể thực sự chinh phục trái tim của anh ấy đây. Hơn nữa, hướng hồ cứ tranh đi giành lại như vậy, nếu như Hướng Đình Đình không nhường chỗ, bọn họ đều chẳng có chút hy vọng nào. Với tính cách của Tiêu Ly, thà rằng để người khác phụ anh chứ anh quyết không phụ người khác.

Mặc dù có phần đố kị Hướng Đình Đình, nhưng nếu Tiêu Ly không phải một người đàn ông thủy chung sâu sắc đến như vậy thì mình sẽ không yêu anh, hơn nữa lại yêu suốt bao nhiêu năm như vậy.

3

Mảnh khoe giả vờ đáng thương của Mạch Khiết quả nhiên là có tác dụng, hai ngày sau, Tiêu Ly đã gọi điện thoại cho cô nói cảm ơn Mạch Khiết đã chăm sóc anh, anh đã khỏe lại rồi, nói rằng buổi tối muốn đến nhà Mạch Khiết cảm ơn cô.

Cô nam quả nữ ở chung một phòng, liệu có thể nào...

Trái tim Mạch Khiết rộn ràng, vội vàng nhận lời anh.

Mạch Khiết gọi ngay Lý Mộng Long đến phòng làm việc của mình, nói thẳng luôn cho anh ta biết việc xảy ra ở nhà Tiêu Ly và việc tối nay Tiêu Ly sẽ đến nhà mình, và hỏi xem mình cần phải làm thế nào để “đối phó” với anh ấy.

Lý Mộng Long nhìn Mạch Khiết cười vẻ ranh mãnh:

- Đối phó với đàn ông thì còn có chiêu thức gì, làm ướt cơ thể thôi!

Mạch Khiết lườm anh ta một cái:

- Xin đừng có dùng bụng dạ háo sắc của anh để đo lòng quân tử. Tiêu Ly không phải là một người đàn ông tầm thường, chiêu đó của anh không có tác dụng gì đâu.
- Chỉ cần là một người đàn ông bình thường thì sẽ có tác dụng trừ khi anh ta không bình thường.

Anh ta nghĩ một lát, nói:

- Cô cần phải để lại chút manh mối ở trong phòng để anh ta biết được trong những năm qua cô vẫn luôn nhớ mong anh ta nhưng chú ý không được làm quá lộ liễu. Anh ta là người rất dễ mềm lòng, khi cô đến thăm anh ta phải chịu sự ầm ỹ, vậy thì cô cần phải giả vờ đáng thương cho đến cùng, để cho sau này anh ta nảy sinh một cảm giác đề phòng theo bản năng đối với cô gái kia, để anh ta nghiêng hẳn về phía cô. Còn nữa, anh ta chẳng phải là rất chung tình sao, cô hẳn dò hỏi anh ta dạo này chuyện tình cảm có được thuận lợi hay không, như vậy mới biết được liệu cô còn có hy vọng để chen vào được không?

Mạch Khiết liên tục gật đầu, anh nhìn đồng hồ đeo tay, nói:

- Được rồi, để tôi lại trốn làm một lần nữa, bây giờ tôi sẽ đến nhà cô để bố trí hiện trường giúp cô.

Lý Mộng Long là kiểu người vốn không thể nào ngồi yên trong văn phòng được, thường ngày vẫn luôn nghĩ cách để trốn làm, lần này vừa vắn nắm bắt được cơ hội, dù sao con người này từ trước đến giờ chưa bao giờ làm việc gì tổn công vô ích.

Họ cùng bước ra ngoài, gặp Lâm Đại ở hành lang, ánh mắt của cô ta sáng rực, hiện rõ hàm ý “nhất cự ly”. Mạch Khiết cứ thế đi qua cô ta như thể không nhìn thấy gì, còn Lý Mộng Long dừng lại khen ngợi chiếc váy dây màu đen cô ta mặc hôm nay trông thật đẹp để gợi cảm. Mạch Khiết ấn cầu thang máy đợi mấy phút liền, mới thấy anh ta đứng đỉnh bước đến.

Mạch Khiết giễu cợt:

- Anh muốn làm trưởng ban biên tập làm gì chứ, vậy thì thật lãng phí nhân tài, thực ra anh thích hợp nhất là làm giám đốc bộ phận PR, lần sau nhất định tôi sẽ đề nghị với sếp mở thêm bộ phận này.

Lý Mộng Long nói:

- Bây giờ ở trước mặt sếp cô còn có quyền để phát ngôn sao? Tôi thấy cô không được sủng ái bằng Lâm Đại.

Mạch Khiết “hừ” một tiếng, không trả lời.

Cần phải thừa nhận rằng, hiện tại đúng là sếp tin tưởng vào Lâm Đại hơn một chút, mặc dù Mạch Khiết không gây ra chuyện gì, nhưng với hạng mục mới xuất bản đến thời điểm này vẫn chưa nhìn thấy thành tích, chỉ mới bước vào đầu tư, đương nhiên ông ta sẽ có tâm lý phòng bị và thiếu tin tưởng đối với Mạch Khiết.

- Tôi tin rằng tất cả mọi việc chỉ là tạm thời thôi. – Mạch Khiết trầm giọng.

Anh ta nói luôn không một chút ngại ngùng:

- Chẳng sao đâu, tôi có đường lùi rồi, hiện giờ cô chẳng phải cũng đang đi tìm đường lùi sao? Nếu như tìm được một người đàn ông để lấy, cũng coi như đường lùi cuối cùng của phụ nữ rồi.

Mạch Khiết cười khẩy:

- Lý Mộng Long, anh có biết sự khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh là gì không? Anh thực sự là một người mang chủ nghĩa ích kỷ, chỉ biết lợi ích của mình, làm bất cứ việc gì anh cũng phải tính lợi ích của mình trước, kể cả trên phương diện tình cảm, riêng tình cảm của tôi đối với Tiêu Ly, là chưa bao giờ suy nghĩ đến bản thân mình, tôi yêu một người, chỉ là yêu, không có nguyên nhân, cũng không suy xét đến hậu quả.

Anh ta bĩu môi, trong ánh mắt thể hiện sự bất cần. Việc này, họ đúng là không thể giao lưu với nhau, họ giống như là hai sinh vật khác nhau đến từ hai tinh cầu, cách nhìn nhận về tình yêu hoàn toàn khác biệt, hơn nữa mãi mãi sẽ không có thời khắc giao thoa.

Nhưng, Mạch Khiết nghĩ ngợi về bi thương, mình là người mang chủ nghĩa tình yêu lí tưởng thực không ngờ lại phải dựa vào một người theo chủ nghĩa lợi ích cá nhân để theo đuổi người mình yêu, hơn nữa thực sự cũng đã chứng minh phương pháp của anh ta rất có tác dụng.

Mạch Khiết tự an ủi mình, có đôi khi con người để theo đuổi một mục đích thuần khiết cũng phải trả giá rất đắt.

Lý Mộng Long đến căn hộ chung cư của Mạch Khiết, lướt nhìn quanh căn phòng một lượt, giơ tay ra:

- Đưa ra đây nào!
- Đưa cái gì?
- Đồ ngốc, là thứ có liên quan đến người đàn ông đó.

Mạch Khiết nghĩ một lát, lấy từ trong vali ra một cuốn nhật kí cũ rích.

Cuốn nhật kí này khá dày, Mạch Khiết đã viết nó hồi học cấp 2, cũng có thể coi là cuốn sổ ghi chép toàn bộ tình cảm, rất nhiều đoạn viết đều hồi ức và tưởng tượng quãng gian ở bên cạnh Tiêu Ly.

Bây giờ xem ra, những nét bút xiên vẹo đó, những câu chữ thể hiện tình cảm nồng nịu đó, thật khiến người ta toát mồ hôi vì xấu hổ.

Lý Mộng Long tiện tay lật giở, vừa xem vừa bật cười, xem đoạn này viết những gì này, khiến người ta phì cả cơm ra mắt – Hôm nay, lá cây phong ở trong trường mà mình tưởng đã chết khô, đột nhiên lại xuất hiện, màu lá cây đã biến thành màu đỏ, nhìn những chiếc lá màu đỏ đồng đó, nếu như có thể cùng với anh Tiêu Ly đứng ở dưới gốc cây để đếm những chiếc lá rụng, cuộc sống sẽ đẹp để biết bao, a, người em yêu ơi, anh đang ở đâu...

Khuôn mặt Mạch Khiết bỗng chốc đỏ ửng, vội vàng giành lấy cuốn sổ nhật kí từ trong tay anh ta:

- Anh thật là, có biết tôn trọng quyền riêng tư của người ta không? Sao lại tùy tiện mở xem nhật kí của người khác thế?

Anh ta giơ hai tay ra:

- Tôi không xem thì sao có thể biết được nó mùi mẫn như thế nào chứ?

Anh suy nghĩ loang quanh trong phòng, lấy một chiếc gối ôm ở trên ghế sofa nhét cuốn nhật kí xuống gối ôm.

- Nhớ đấy, đợi khi anh ta đến, để anh ta ngồi xuống vị trí này, sau đó cô tìm lí do nào đó để tránh đi, để anh ta vô tình phát hiện ra là tốt nhất... – Anh ta cúi đầu thì thầm bên tai Mạch Khiết.

Mạch Khiết vừa nghe vừa liên tục gật đầu.

Mạch Khiết cuối cùng cũng đã hiểu, trên thế giới này muốn làm một công tử phong lưu đa tình cũng cần phải có năng khiếu. Công tử phong lưu đa tình có thể làm cho những con vật săn bắt của mình thần hồn điên đảo, nếu như không có mấy món tài nghệ thì không thể hoàn thành được.

Anh ta lại bày mấy bức ảnh chụp một mình của cô ở những nơi dễ nhìn nhất trong nhà, ý tứ là muốn ám chỉ cho người ta biết cô ấy đang “độc thân”, giữ mình trong sạch.

- Ồ, quên mất, còn có một việc quan trọng nhất, để giáo sư tình yêu tôi đây dạy dỗ khai sáng cho cô.

Anh vực người cô đứng thẳng dậy, ánh mắt rừng rực chăm chú nhìn cô, đột nhiên cúi miệng ghé sát vào đôi môi đỏ tươi của cô.

Mạch Khiết vội vàng đẩy mạnh anh ta ra:

- Anh muốn làm gì chứ?
- Gì thế, cô không nhận ra sao? Tôi muốn nói cho cô biết cách để cô hôn nam giới.
- Hôn... hôn nhau? – Mạch Khiết lắp bắp.

- Đúng vậy, nhanh lên nào! – Hai tay anh giữ chặt cô, kéo cô đến trước mặt mình, sau đó lại cúi đầu một lần nữa...

Mạch Khiết bất giác nhắm mắt lại, trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực. Cô có thể cảm thấy anh ta càng lúc lại càng tiến lại gần mình, mùi hương violet thoang thoảng.

Khi đôi môi của Lý Mộng Long cách môi cô khoảng chừng ba xen-ti-mét thì đột nhiên ngừng lại, anh nói trầm giọng:

- Khi anh ta hôn cô, cô cứ như thế này, nhắm mắt lại, ngược mặt lên: dịu dàng đón nhận... – Anh đột nhiên cảm thấy cổ họng khó chịu, một số từ không thốt ra được.

Lý Mộng Long, người làm sao thế nhỉ? Người đã hôn biết bao cô gái, tại sao lần này lại có cảm giác khác lạ như vậy? Người chỉ là giáo sư tình yêu, đây là đang huấn luyện cho học sinh, tại sao người lại khao khát được hôn lên đôi môi ngát hương này chứ?

Anh từ từ đẩy cô gái ở trong lòng mình ra, hai người đều trở nên hơi ngượng ngùng mất tự nhiên.

- Đã hiểu chưa? Đã hiểu cách hôn nam giới như thế nào chưa? Chưa bao giờ thấy cô gái nào ngốc nghếch như cô. Ngoài cái lần bị tôi hôn trộm, tôi dám khẳng định cả đời này cô chưa được người đàn ông nào hôn cả.

Mạch Khiết mặt đỏ bừng, hét lên:

- Anh, anh nói đùa, tôi đâu đến nỗi là người phụ nữ tồi tệ như vậy...

Thấy thời gian cũng không còn nhiều nữa, Mạch Khiết không định đấu khẩu với người đàn ông nhàm chán này thêm, cô đuổi anh ta đi.

Khi anh đi đến cửa, quay đầu lại nói với cô:

- Tổng biên tập Mạch, tôi đã nắm giữ của cô bao nhiêu bí mật như vậy, cô không chút lo lắng tôi sẽ dùng việc này để uy hiếp cô thăng chức cho tôi sao?

Mạch Khiết chau mày:

- Con người anh liệu có thể dừng thực dụng như thế được không? Tất cả mọi việc cứ để thuận theo tự nhiên không được sao? Nếu không có năng lực, thăng chức cho anh thì anh cũng làm không tốt.

Sau đó, không đợi anh ta trả lời, cô bèn đóng thành cửa lại.

Thực ra Mạch Khiết cũng không phải là không nghĩ tới việc để Lý Mộng Long làm trưởng ban biên tập, chỉ là thời gian anh ta đến M Beautiful chưa lâu, hơn nữa cũng không biết chức vụ tổng biên tập tạp chí M Beautiful phiên bản mới này của mình có thể duy trì được bao lâu?

Thực ra việc Lý Mộng Long thăng chức chắc chắn chỉ là việc sớm muộn mà thôi, trong tay anh ta có con át chủ bài Kha Đậu thì còn lo không có tiền đồ ở M Beautiful sao?

Nhưng Mạch Khiết rất ghét cái hình ảnh vô lại giờ tay ra đòi chức tước của anh ta.

4

Mạch Khiết quay trở về phòng, thay một bộ quần áo đơn giản, sau đó căng thẳng chờ đợi Tiêu Ly đến.

Cứ như thể trở về năm cô 16 tuổi, là một thiếu nữ mới chớm yêu, chờ đợi cậu con trai mình đã yêu thầm trộm nhớ từ lâu.

Đồng hồ chỉ 8 giờ, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ ở bên ngoài cửa, nhịp đập trái tim cũng dần dần tăng nhanh...

Chuông cửa kêu lên, khi mở cửa ra liền nhìn thấy khuôn mặt thoáng mỉm cười của Tiêu Ly đứng ngay trước mặt mình, mặc một chiếc áo sơ mi trắng tinh, khí chất trầm tĩnh giống như một cuốn sách tuyệt vời hoàn mỹ đang từ từ mở ra trước mặt mình.

Tiêu Ly khen ngợi căn hộ của Mạch Khiết vừa đẹp vừa nhã, ánh mắt của anh dừng lại trên giá sách bày chật kín những tờ tạp chí nữ giới và tạp chí tình cảm, hỏi về kinh ngạc:

- Em thích đọc tạp chí như vậy sao? Bài vở hằng ngày đều bận rộn như vậy, vẫn còn thời gian đọc sách giải trí sao?

Mạch Khiết nghĩ thầm, sao lại quên mất việc này nhỉ, để lộ ra sơ hở lớn quá!

May mà đầu óc Mạch Khiết khá linh hoạt, giải thích:

- Sách học em đều để ở ký túc xá trong trường, những cuốn sách giải trí mới để ở đây. Khi bài vở bận rộn, em vẫn thường ở lại trường.

Mặc dù nói dối không chớp mắt cũng coi như là một bản lĩnh được Mạch Khiết tôi luyện nhiều năm trong chốn công sở, nhưng dù sao cũng là lừa dối người đàn ông mình thích, trong lòng cũng cảm thấy bồn chồn, vội vã vào bếp để pha café cho anh, vội tránh vào trong bếp.

Khi Mạch Khiết bê cốc café Cappuccino thơm phức ra, đúng lúc nhìn thấy Tiêu Ly ngồi cạnh chiếc gối ôm đang đề lên cuốn sổ nhật ký, tim bất giác đập dồn dập. Anh nói:

- Hôm đó rốt cuộc là có việc gì vậy? Có phải là Mai Nhược Thần đã nói gì đó làm em hiểu nhầm không?

Mạch Khiết chớp chớp đôi mắt sáng long lanh:

- Việc này... thôi bỏ đi, em không muốn nhắc đến nữa, tóm lại sau này em không tiện đến nhà anh nữa, có người sẽ không vui đâu.

Anh uống một ngụm café, khen ngợi:

- Tiểu Khiết, em thực sự đã thay đổi không ít, em pha café ngon lắm.

Có một chút bột café dính vào môi anh, Mạch Khiết đưa cho anh tờ giấy ăn, nói:

- Đúng vậy, em đã thay đổi rồi, nhưng anh Tiêu Ly của em vẫn không thay đổi, vẫn cứ thu hút biết bao cô gái.

Trên khuôn mặt trắng ngần của anh thoáng ửng đỏ nói về hơi bẽn lẽn:

- Thực ra... cũng không có đâu, chỉ là mối nhân duyên cũng khá tốt.

Mạch Khiết nhẹ nhàng nói:

- Đương nhiên anh không cảm thấy có điều gì cả, nhưng em thì có thể cảm nhận được thái độ thù địch sâu sắc đó, anh Tiêu Ly, sau này em sẽ không đến nhà anh nữa, tránh để người ta coi là kẻ địch trong giả tưởng.

Anh ngẩn người.

- Mai Nhược Thần coi em là kẻ địch trong giả tưởng? Không thể nào, em đã nghĩ nhiều quá rồi, cô ấy là bạn của anh và Hướng Đình Đình, cô ấy cũng biết mối quan hệ của anh và Đình Đình. Không phải đâu, có thể là em hiểu nhầm rồi.

Con người này cứ luôn nghĩ theo chiều hướng tốt cho người khác.

- Anh Tiêu Ly, hãy mau kết hôn đi, có lẽ sau khi kết hôn rồi sẽ không có nhiều cô gái vây quanh anh đến thế, em cũng có thể thoải mái để gặp anh.

Anh thở dài:

- Ai không muốn lập gia đình chứ! Nhưng Hướng Đình Đình có lý do riêng của cô ấy anh cũng không miễn cưỡng người ta được, để sau này cô ấy khỏi phải hối hận.

Mạch Khiết muốn hỏi rõ ràng hơn.

- Chị Đình Đình định bao giờ cưới anh?

Anh trầm mặc giây lát, chậm rãi lắc đầu.

- Anh không biết... từ sau khi cô ấy đi du học, bọn anh chỉ chat webcam một lần, rồi không có tin tức gì nữa, có thể là hoàn cảnh mới cần thời gian để thích ứng.

Mạch Khiết mừng thầm trong lòng, cầu xin chị ấy đấy, Đình Đình ước gì chị biến mất giữa biển người mênh mông đi.

- Anh chưa kết hôn ngày nào thì những cô gái khác sẽ vẫn có ý với anh ngày đó, những cô gái khác sẽ còn có những cơ hội, chỉ cần em tiếp cận anh thì người ta sẽ thấy ghét.

Anh mỉm cười:

- Không đâu, em là em gái của anh, cô gái nào dám làm cho em gái anh không vui, thì anh cũng sẽ mặc kệ cô ta luôn.

- Thế Mai Nhược Thần thì sao?

- Ủ, cũng mặc kệ luôn.

Mặc dù chỉ là câu nói đùa nhưng Mạch Khiết lại cảm thấy rất ngọt ngào, có thể nhận ra trong lòng anh vị trí của mình quan trọng hơn hẳn Mai Nhược Thần. Mạch Khiết rót thêm café cho anh, lúc đưa cho anh, ta khẽ run làm đổ café ra ngoài, thấm vào chiếc áo trắng tinh của anh:

- Em xin lỗi, em xin lỗi, tại em cả...

Mạch Khiết vội vàng bảo anh cởi áo sơ mi trắng ra, rút từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo phông nam giới to rộng đưa cho anh mặc vào.

- Đây là áo em dùng để làm áo ngủ, nếu anh không chê thì hãy mặc vào, chiếc áo này em sẽ giặt giúp anh, lần sau đưa đến cho anh.

Vừa ngắm nhìn cơ thể khỏe mạnh cao ráo của Tiêu Ly, vừa vội vàng gấp chiếc áo sơ mi trắng đã làm bẩn của anh lại.

Lời nói của Lý Mộng Long bên tai Mạch Khiết là “đại pháp làm ướt cơ thể”, nhưng bất luận thế nào Mạch Khiết cũng không thể làm nổi việc hắt café vào người mình rồi nũng nịu, đành phải chuyển rời mục tiêu lên người đối phương, thực ra cũng như vậy thôi. Giặt áo rồi đem đến trả cho anh, lại có thêm một cơ hội để gặp mặt, lại có thể thể hiện sự “dịu dàng hiền thực” của mình.

Tình yêu 36 kế, cần phải đòi hỏi mình cần nắm chắc được chiếc điều khiển.

Đương nhiên cũng tiện thể đá Mai Nhược Thần ra khỏi cuộc chơi.

Chỉ là anh vẫn ngồi ngay ngắn, cũng không có ý định lật chiếc gối ở ghế sofa, không thể nhìn thấy cuốn nhật ký cô đã viết cho anh.

Điều này cũng chỉ là vì sự hạn chế của phong thái đường hoàng đỉnh đạc và nho nhã của anh, chỉ là đã gây trở ngại cho việc thực hiện kế hoạch của Mạch Khiết.

Đàn ông với đàn ông thật là khác nhau, sao Lý Mộng Long đến nhà mình lại cứ lục lọi đồ đạc như chỉ muốn giật tung cả nền nhà lên để tìm ra được những điều bí mật của mình.

Mạch Khiết nghĩ, bây giờ mình phải làm thế nào đây?

Mạch Khiết bưng cốc café sạch nhả bước vào trong bếp, chợt nảy ra sáng kiến, nói to:

- Anh Tiêu Ly anh xem ở dưới chỗ ngồi có bị café đổ vào không?

Anh ừ một tiếng sau đó liền im bặt.

Lén nhìn ra ngoài, phát hiện anh đã nhìn thấy cuốn nhật ký ố vàng đó, đang cúi đầu đọc...

Trong lòng Mạch Khiết thầm vui mừng:

Cô nán lại trong nhà bếp khoảng ba phút rồi mới giả vờ bước ra ngoài, thoạt nhiên cô nói to:

- Anh Tiêu Ly, anh có muốn uống café nữa không?

Mạch Khiết bê cốc café đang bốc khói nghi ngút bước ra ngoài, nhìn thấy anh đang cuống cuống đứng dậy, mặt đỏ ửng, Tiêu Ly cúi mặt, hàng lông mi dài giống như đôi cánh trong suốt của chuồn chuồn đang lay động, nói về hơi căng thẳng:

- Tiểu... Tiểu Khiết, anh... anh nhớ ra mình có chút việc, phải quay về trường giải quyết – Sắc mặt của anh rất thiếu tự nhiên.

Mạch Khiết cũng không cố giữ anh lại, đoán rằng trái tim mềm yếu của anh cần phải trở về để tiêu hóa hết sự kích động mạnh mẽ qua những đoạn viết mà anh đọc được trong cuốn nhật kí.

Tiêu Ly rút từ trong túi ra một tập thơ của Tịch Mộ Dung[1] đưa cho Mạch Khiết:

- Cũng không biết là em có thích hay không, chỉ tiện thể mua thôi...

[1] Nữ thi sĩ nổi tiếng người Mông Cổ.

Mạch Khiết giơ tay ra nhận, nhưng anh lại đặt xuống bàn, cũng không dám nhìn thẳng vào cô, sau đó vội vàng hoang mang bước ra ngoài.

Nhìn bóng lưng anh khi xa dần, Mạch Khiết nghĩ chắc là anh cảm thấy bất an vì đã lên đọc nhật ký của mình, nhưng thực ra, người thực sự lương tâm bất an chính là cô. Đối diện với anh Tiêu Ly thuần khiết như vậy mà mình lại giả nhiều thủ đoạn như thế, mặc dù mục đích là rất tốt nhưng quá trình thì lại có nhiều điều gian trá, sau này lại còn phải liên tục tàn khốc đá bay tình địch.

Mạch Khiết cảm thấy mình thực sự đã thay đổi rồi.

Nhìn thấy bóng lưng của anh biến mất dần trong bóng đêm, Mạch Khiết cảm thấy anh giống như vầng trăng đẹp dễ sống trên bầu trời, còn mình lại là một hạt bụi trong cái thế giới đen tối mệnh mông mà ánh trăng đang chiếu rọi.

Bởi vì mình qua tối tăm, cho nên mới càng khát khao ánh sáng.

23. Chương 12 Phần 1

Chương 12: Cô ấy giống như cơn gió thoảng đến từ vùng cận nhiệt đới

1

Tờ tạp chí M Beautiful long trọng xuất hiện trên thị trường khoảng một tháng rưỡi, phản ánh của độc giả cuối cùng cũng xuất hiện, tất cả các vùng miền đều yêu cầu lấy thêm số lượng, phản ứng của luận đàn cũng nổ ra rầm rộ, rất nhiều độc giả đã post bài viết lên, xôn xao bàn luận.

Đặc biệt là bài viết “Để phụ nữ rút vào bếp” của Kha Đậu, giống như một viên sỏi làm gợn lên hàng nghìn lớp sóng. Ý kiến của độc giả chia làm hai phe đối lập, có người chỉ trích tác giả và chỉ trích quan điểm, có người thì lại tự suy ngẫm kiểm điểm bản thân là một người phụ nữ chuyên tâm làm việc, nhưng lại lơ là trách nhiệm trong gia đình. Tổng kết lại, có tranh luận là bởi vì có người đọc, sợ nhất là một tờ tạp chí sau khi xuất hiện trên thị trường lại không có chút tiếng tăm gì, chìm ngấm giữa biển tạp chí rộng mênh mông.

Mạch Khiết bị ức chế bao lâu nay cuối cùng cũng lĩnh hội được cảm giác “đắc ý sau một đêm”.

Ngày hôm nay, Mạch Khiết mặc chiếc áo mẫu mới nhất của hãng Issey Miyake vừa bước vào công ty, tất cả những khuôn mặt tươi cười hớn hở như thể hoa hướng dương đều để chào đón cô, tất cả các nhân viên bắt gặp đều ồ ồ đến chào cô:

- Chào tổng biên tập Mạch!

Mặc dù sự hư vinh đã khiến cô như muốn bay lên, nhưng trên khuôn mặt Mạch Khiết vẫn thể hiện sự lạnh lùng như băng, Mạch Khiết đã đọc được những lời khuyên nhủ ở chốn công sở, khoảng cách không chỉ khiến ọi thứ trở nên đẹp dễ hơn, còn có thể nảy sinh sự sùng bái và uy nghiêm.

Nét mặt Mạch Khiết vẫn giữ nguyên thái độ như thể “anh nợ tôi một vạn tệ”, rảo bước thật nhanh vào văn phòng làm việc của mình. Vừa mới ngồi xuống được một lát đã nhìn thấy ông sếp bụng bự bước vào.

Dạo này ông thường xuyên đến phòng làm việc của Mạch Khiết, khiến Mạch Khiết lần nào cũng phải kéo rèm cửa lên để thể hiện cho những cô gái lắm miệng hay buôn chuyện ở bên ngoài nhìn thấy: Này, nhìn rõ rồi chứ, tôi và ông chủ giàu có này không có gì mờ ám cả đâu!

Ông ta tươi cười lấy lòng, mắt toát ra ánh hào quang:

- Tốt lắm! Mạch Khiết, tôi vẫn luôn rất tôn trọng cô, biết cô là nhân tài, quả là vàng thật thì vẫn luôn phát sáng!

Con người này, trở mặt còn nhanh hơn cả thời tiết. Ông như thể mắc bệnh đãng trí, đã quên ngay những lời nói vô tình ông từng nói với Mạch Khiết.

Ông ta hào hứng nói cho Mạch Khiết biết tình hình tiêu thụ của M Beautiful phiên bản mới tại các vùng miền, cuối cùng ông nói:

- Mạch Khiết, tối nay tôi mời mọi người đi ăn đồ biển, tôi đã đặt một phòng VIP lớn tại Thế giới đồ biển Thịnh Kí rồi, để chúc mừng cuộc chiến đầu tiên của cô đã thành công.

Ông sếp này mặc dù rất yêu tiền nhưng cũng coi như là trọng nhân tài, không đến nỗi đối xử tệ bạc.

Mặc dù vẫn bực bội khó chịu với ông ta vì đã từng nghi ngờ năng lực của mình, nhưng trên mặt Mạch Khiết quyết không để lộ ra, mặc dù độc giả mới là “bố mẹ cơm áo” của mình nhưng ông chủ là trạm trung chuyển của các “bố mẹ cơm áo”, cần phải thông qua ông ta mới có thể nhận được tiền.

Mạch Khiết vẫn giữ nụ cười:

- Cảm ơn sự hậu ái của sếp!

Nhìn ông ta bước ra ngoài, Mạch Khiết bĩu môi nghĩ rất thực dụng, sao lại không để số tiền ăn đồ biển vào trong bao lì xì tặng riêng cho tôi chứ.

Buổi tối, Mạch Khiết vừa mới dẫn các nhân viên bước vào trong phòng VIP của nhà hàng hải sản Thịnh Kí thì nghe thấy một tiếng “phụt”, vô số những sợi dải màu rơi từ trên cao xuống, quần xung quanh họ. Trong khoảnh khắc đó, Mạch Khiết cảm thấy như bước vào lễ đường buổi hôn lễ của mình vậy, thật không ngờ nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Lý Mộng Long như thể rất thích thú cảm giác làm người gỗ. Đúng là trợ lý riêng của Mạch Khiết, Lý Mộng Long hiểu được tâm lý riêng của cô, vội vàng giơ tay ra gỡ sợi dây màu xuống. Lâm Đại đứng ở bên cạnh ông chủ nói về hơi chạnh lòng:

- Chúc mừng cậu, Mạch Khiết, thành công ngay trong trận đầu nhưng thời gian còn dài lắm!

- Cảm ơn lời chúc của cậu, thời gian còn dài lắm, cứ từ từ tiến lên. – Mạch Khiết tiếp lời.

Những ngày tháng có cơ hội để thở phào khoan khoái không nhiều, Mạch Khiết thầm nghĩ phải tranh thủ nắm cơ hội để thể hiện sự đặc ý, làm người nổi bật mới được.

Trong suốt cả bữa tiệc, Lâm Đại bị sếp thờ ơ lạnh nhạt giống như một phi tử bị thất sủng, còn Mạch Khiết thì lại giống như phi tử được sủng ái, liên tục đón nhận những lời chúc mừng.

Sếp rất hào hứng, sau khi ăn xong, còn mời mọi người đi hát karaoke.

Mạch Khiết uống một chút rượu thấy hơi chóng mặt, bước chân không vững, quyết định tìm một nơi nào đó để hít thở bầu không khí trong lành.

Mạch Khiết bước ra ban công lộ thiên rộng rãi, một mình đứng ở trong bóng tối của cửa sổ xếp. Cơn gió mát thổi tới, trên bầu trời có hàng vạn ngôi sao lấp lánh, trong khoảnh khắc này, cô thực sự rất ung dung tự mãn.

Bản thân mình đã bị kiềm chế nhiều năm, giờ đây đã bước đầu có thể thực hiện chí hướng rộng lớn của mình, lại không dựa vào cơn gió thổi để lên đến mây sao?

Đột nhiên, cô nghe thấy có tiếng bước chân khe khẽ, vị trí cô đứng có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh ở sân thượng, nhưng cô lại đứng ở một góc khuất, bởi vì ánh sáng mờ mờ người khác không nhìn thấy cô.

Cô nhìn thấy Lâm Đại bước loạng choạng, hai tay đang quấn chặt lấy cánh tay của một người đàn ông, dường như được nửa ôm kéo lên sân thượng.

Người đàn ông đó, dáng người cao ráo, nụ cười dịu dàng thân thiết, mặc một chiếc áo sơ mi chất liệu tơ tằm màu đen, dưới ánh trăng chiếu rọi, gương mặt tuấn tú của anh ta toát ra một thứ mê lực làm say đắm lòng người giống như hoàng tử bóng đêm vậy.

Mạch Khiết chợt nghĩ, anh ta đang ôm Lâm Đại, lại còn chẳng nhân cơ hội để tranh thủ sao.

Nhưng Lâm Đại chắc chắn rất cam tâm tình nguyện để được Lý Mộng Long lợi dụng.

Cô đang định bước ra khỏi bóng tối, tươi cười chào hỏi bọn họ, để tránh bị người khác hiểu nhầm là cô muốn “nhìn trộm”.

Nào ngờ, Lâm Đại đã làm tan biến ngay suy nghĩ muốn xuất đầu lộ diện của cô:

- Mộng Long, sau này ở chỗ Mạch Khiết có phương án kế hoạch gì hay, anh chắc chắn phải tiết lộ trước cho em đấy. Em không bao giờ để cho anh thiệt thòi đâu. Em thực sự rất buồn, cô ta dựa vào đâu mà bỗng chốc trở thành người được sếp cưng chiều, nhìn thấy bộ dạng cao ngạo tiểu nhân đắc chí của cô ta mà em thấy bức! Anh nhất định phải giúp đỡ em, để giảm bớt sự huênh hoang của cô ta!

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, tay nắm chặt lại, thực sự chỉ muốn lao ra tát cho người phụ nữ đó mấy cái bạt tai, sau đó đá cô ta từ trên sân thượng xuống.

Lý Mộng Long mỉm cười nhã nhặn:

- Tôi làm thế chẳng phải sẽ trở thành gián điệp sao? Em sẽ cho tôi lợi ích gì chứ?

Lâm Đại ngược mặt lên:

- Anh yên tâm, em sẽ không để anh thiệt thòi đâu... Mộng Long, anh đẹp trai quá, anh...

Cô ta bắt giác gơ tay lên vuốt ve khuôn mặt anh.

- Nếu như em tặng chính bản thân em cho anh, anh có bằng lòng giúp em không?

Nụ cười trên môi Lý Mộng Long càng rạng rỡ hơn, anh ta nắm lấy bàn tay Lâm Đại đang vuốt ve trên mặt mình:

- Em uống say rồi, về nhà sớm đi! Tôi có thể lái xe đưa em về!

Cả người Lâm Đại dường như đều nhào vào trong lòng anh ta:

- Hãy đến nhà em đi, chắc chắn sẽ cho anh một buổi tối tuyệt vời... – Cô ta rướn môi lên muốn hôn anh.

Nhưng anh ta lại né tránh.

- Tại sao, tại sao lại né tránh em? Lẽ nào anh không thích em sao? Lẽ nào anh đã có bạn gái rồi sao? – Lâm Đại buồn bã hỏi dồn dập.

Trông bộ dạng ghê gớm của cô ta chẳng hề giống uống say chút nào cả, rõ ràng là mượn chút rượu để thổ lộ tâm tình, dùng sắc để mê hoặc Lý Mộng Long.

Lý Mộng Long nói:

- Tiểu Đại Đại...

Mạch Khiết xém chút nữa đã nôn đồ ăn từ đêm qua ra, cố gắng kiềm chế đến nỗi khuôn mặt rúm ró cả lại, chỉ nghe thấy Lý Mộng Long vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt:

- Đó là vì anh lo nghĩ cho em đấy, thứ nhất ở đây có nhiều người qua lại không phù hợp để cho anh và em nói chuyện yêu đương, thứ hai em là cấp trên của anh, anh là cấp dưới của em, con người anh không muốn yêu người phụ nữ có địa vị cao hơn mình, em có thể hiểu được anh không?

Lâm Đại nói:

- Điều này em có thể hiểu được, anh là đàn ông mà! Giống như Kha Đậu... Em thích đặc điểm này của anh... Thực sự cũng rất dễ giải quyết mà, em và anh hợp tác với nhau đá Mạch Khiết ra khỏi M Beautiful phiên bản mới, sau đó em sẽ đề bạt anh làm tổng biên tập, thế thì địa vị của anh chẳng phải cũng cao như em sao?

Lý Mộng Long so so vai:

- Anh không muốn dùng những thủ đoạn đen tối như vậy, anh hy vọng có thể dựa vào năng lực của mình, trước tiên anh hy vọng có thể được thăng chức làm trưởng ban nhưng đã nói với Mạch Khiết mấy lần rồi, nhưng cô ta vẫn không bằng lòng, cứ thà để khuyết vị trí trưởng ban, cô ta có thành kiến đối với anh quá.

Mạch Khiết thâm nghĩ, thật đúng là cao thủ, bề ngoài thì từ chối sự lôi kéo của Lâm Đại, nhưng mặt khác thì lại vạch rõ mối quan hệ với mình.

Lâm Đại nói:

- Cậu bé ngoan...

Gương mặt Mạch Khiết lại một lần nữa rúm rỏ, cô ta giơ tay ra véo nhẹ gương mặt góc cạnh của anh ta:

- Anh thật là đáng thương, Mạch Khiết bá đạo quá, chắc chắn là cô ta đang đề phòng anh, lo lắng anh quá xuất sắc sẽ khiến cho cô ta bị mờ nhạt, như vậy thì địa vị của cô ta sẽ không giữ được nữa...

Cô ta dựa người vào lòng Lý Mộng Long, ánh mắt đưa tình lên tiếng hỏi:

- Anh vẫn độc thân, có phải là em vẫn còn cơ hội không?

Gương mặt Lý Mộng Long chìm vào trong bóng tối, Mạch Khiết không nhìn rõ biểu hiện trên nét mặt anh ta, chỉ nghe thấy anh ta khẽ nói:

- Anh nghĩ, anh đối xử với tất cả phụ nữ đều rất công bằng!

Mạch Khiết cười khênh, nghĩ bụng, Lâm Đại cô thật có bản lĩnh, dùng sắc để dụ dỗ Lý Mộng Long, cái anh ta làm “nội gián” ở bên cạnh tôi. Cô đã bắt nhân như vậy thì tôi sẽ bắt nghĩa, chúng ta cứ chờ đó mà xem.

May mà Lâm Đại cũng lo ngại bị người khác bắt gắp họ đang nói chuyện riêng, cho nên hai người đã kéo nhau rời khỏi đó.

Mạch Khiết bước ra khỏi bóng tối, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống người cô. Mặc dù đang sống giữa trung tâm của chốn phồn hoa đô hội nhưng vẫn cảm thấy mình thật cô đơn lạc lõng, không có lấy một người để tâm sự. Đây thực sự là một nỗi bi ai bất lực.

Sau khi Mạch Khiết trở về phòng hát karaoke, nhìn thấy Lâm Đại đang nói chuyện với sếp, Lý Mộng Long hỏi:

- Tổng biên tập Mạch, hôm nay cô là nhân vật chính, cô lại trốn đi đâu vậy?

Mạch Khiết mỉm cười nhìn thẳng vào anh ta:

- Tôi chẳng làm việc gì giấu giếm cả thì sao phải trốn chứ? Những người làm việc gì đó không quang minh chính đại mới cần phải trốn.

Sắc mặt anh ta chợt biến đổi, nhìn Mạch Khiết như thể nhìn thấy một huyền thoại.

Mạch Khiết khẽ cười:

- À, tôi không nói anh, anh đừng lo lắng thế. – Rồi không đợi anh ta phản ứng lại, cô đã lạnh lùng bước đi.

Người phụ nữ này, Lý Mộng Long hứng thú nhìn theo bóng dáng thon thả của Mạch Khiết – Cô ta luôn thể hiện ra bộ dạng như cái gì cũng nắm chắc trong lòng bàn tay, nhưng trong mắt lại không che giấu được sự non nớt.

Mạch Khiết triệu tập cuộc họp chuyên đề của M Beautiful phiên bản mới.

Trước tiên để mọi người thảo luận kì mới nhất đưa ra kế hoạch gì hay. Đợi đến khi mọi người cũng nói được kha khá rồi, Mạch Khiết mới bảo Lý Mộng Long phát ọi người xem nội dung kế hoạch đã được in sẵn, Mạch Khiết nói:

- Tôi định lấy “mối tình đầu” làm chủ đề ột số tạp chí của chúng ta. Trong bản kế hoạch cụ thể này có rất nhiều công việc tỉ mỉ, cụ thể phân công đến từng người, hy vọng mong người đều có thể hoàn thành đúng tiến độ và đạt hiệu quả. Tuần sau giao nhiệm vụ, tôi sẽ trực tiếp tiến hành chọn lựa.

Có một đồng nghiệp lập tức tỏ vẻ băn khoăn:

- Mối tình đầu, chủ đề này liệu có cũ rích quá không? Liệu độc giả có hứng thú với đề tài này không?

Mạch Khiết nhún vai:

- Hiện nay đang có trào lưu phục hồi lại những thứ cổ xưa, chủ đề về mối tình đầu mãi mãi không phải là cổ xưa.

Mạch Khiết giao nhiệm vụ cho từng người. Cô lạnh lùng liếc nhìn Lý Mộng Long, anh ta cũng đang ngẩng đầu nhìn cô, khỏe môi cũng lộ ra nụ cười. Sau khi tan họp, Lâm Mạnh lặng lẽ bước vào báo cáo với Mạch Khiết:

- Tổng biên tập Mạch, em nhìn thấy Lý Mộng Long đi sau tổng biên tập Lâm Đại bước vào quán café.

Mạch Khiết gật đầu, nói nhỏ:

- Em tiếp tục theo dõi xem họ nói chuyện bao lâu?

Lý Mộng Long ơi là Lý Mộng Long, anh muốn học làm “nội gián” giống như “Vô gian đạo[1]”, đáng tiếc là đạo hạnh của anh không được cao thâm.

[1] Một bộ phim khá nổi tiếng của Hồng Kông.

Về sau, Lâm Mạnh nói với Mạch Khiết, cô nhìn thấy Lý Mộng Long và Lâm Đại cùng nhau đi ăn trưa, người đi trước kẻ đi sau, bộ dạng rất thần bí.

Có thể dễ dàng đoán ra ngay được những việc tầm thường mà hai người đó làm sau khi rời khỏi công ty, chắc chắn một người ôm vai một người ôm eo, một người ra sức báo cáo tin mật, còn một người thì ra sức thề nguyện tâm đầu ý hợp, hòa vào làm bầy, đúng là cùng một giuộc.

Trông thấy Lâm Mạnh có vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Mạch Khiết nói:

- Tiểu Lâm, có việc gì thì em cứ nói thẳng ra đi.

Lâm Mạnh nói:

- Tổng biên tập Mạch, em hơi lo lắng kế hoạch về “mối tình đầu” của chúng ta lần này sẽ bị tiết lộ cho bên kia... Ngón tay cô chỉ về phía phòng làm việc của Lâm Đại.

Mạch Khiết nho nhã khuấy cốc café đen, thầm nghĩ tôi còn lo Lý Mộng Long chẳng chịu ân cần nữa cơ.

- Ồ, chị sẽ suy nghĩ về việc này, em đi làm việc của mình đi!

Đợi sau khi Lâm Mạnh đi rồi, Mạch Khiết nhìn biểu tượng QQ của Lý Mộng Long ở trong máy vi tính của mình sửa đổi phần đặt tên, chuyển thành: Tên trộm thành tinh!

Ba hôm sau, M Beautiful triệu tập cuộc họp kế hoạch chọn lựa đề tài. Mạch Khiết vừa đi vào phòng họp đã cảm thấy bầu không khí ẩn chứa điều gì đó khác lạ. Cô nhìn thẳng vào Lâm Đại, thấy trên mặt Lâm Đại thể hiện ý cười rất khó nắm bắt, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lâm Đại lập tức né tránh, rõ là có tạt giạt mình.

Mạch Khiết trấn tĩnh ngồi xuống, hỏi:

- Tổng biên tập Lâm, cô nói trước hay là tổ của chúng tôi nói trước đây?

Đôi lông mày được tẩy tốt gọn gàng của Lâm Đại khẽ rướn lên, khóe môi thấp thoáng nụ cười mỉm:

- Luận về địa vị cũng nên là tổ chúng tôi nói trước!

Cô ta nhìn căn phòng họp yên tĩnh một lượt, khẽ hắng giọng tranh nói trước:

- Số này chúng tôi quyết định sẽ chọn đề tài về “mối tình đầu”...

Trong phòng họp bỗng chốc một thoáng nhốn nháo, Lâm Mạnh lo lắng nhìn Mạch Khiết thấy cô không lên tiếng, Lâm Mạnh nói:

- Nhưng kế hoạch của tổ chúng tôi cũng là...

Mạch Khiết khua tay về phía Lâm Mạnh để ngăn cô nói tiếp.

Lâm Đại cười nói:

- Sao thế? Tổng biên tập Mạch, nhân viên cấp dưới của cô định nói gì vậy?

- Ồ, tôi đoán là cô ấy rất mong muốn tổng biên tập Lâm nói tiếp. Xin mời!

Khóe mắt cô khẽ lướt qua Lý Mộng Long thấy bộ dạng “tên trộm thành tinh” này như thể việc này không liên quan gì đến mình, nhắm hờ mắt như thể đang ngủ gật.

Lâm Đại nói:

- Vậy thì tôi sẽ tiếp tục nói. Chủ đề kế hoạch của chúng tôi là “mối tình đầu”, có thể mọi người sẽ cảm thấy nội dung kế hoạch này hơi cũ, nhưng hiện thời đang dấy lên phong trào phục cổ, mọi người rất khao khát sự trở lại của tình yêu thuần khiết giản đơn. Cho nên chúng tôi đã kịp thời đưa ra kế hoạch này, còn phải nhờ các bạn ở M Beautiful phiên bản mới chỉ giáo, giúp đỡ thêm đây!

Sau một chữ “đấy” kéo dài, cô ta không thể nào che giấu nỗi sự dắc ý ở trong lòng.

Tất cả ánh mắt của các thành viên trong M Beautiful phiên bản mới đều dồn cả vào Mạch Khiết. Thật quá bất ngờ, kế hoạch của hai tổ lại đụng hàng! Có người xấu bụng lấy làm vui mừng trước tai họa của người khác, xem ra là đã có người tiết lộ thông tin chọn đề tài, cũng có thể hai vị tổng biên tập này không thêm để tâm đến hình tượng của mình mà cãi nhau một trận toí bời.

Mọi người đều sốt sắng chờ đợi phản ứng của Mạch Khiết, nào ngờ, Mạch Khiết vẫn điềm tĩnh, cô còn nhẹ nhàng hỏi Lâm Đại đã nói xong chưa. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cô rút từ trong file kẹp ra một tập tài liệu.

Phòng họp khôi phục lại sự yên tĩnh, mọi người đều muốn xem vị cấp trên có khuôn mặt hiền từ nhưng trái tim lạnh lùng này sẽ đối phó với tổng biên tập Lâm Đại như thế nào?

Trước khi mở lời, Mạch Khiết lại một lần nữa liếc nhìn Lý Mộng Long, thấy anh ta vẫn khép hờ mắt, trong lòng bất giác cảm thấy hơi thất vọng, kịch hay như thế này chắc anh ta sẽ không bỏ lỡ đây chứ?

24. Chương 12 Phần 2

Giọng của cô từ tốn:

- Nói ra cũng thật là thú vị, tổng biên tập Lâm, chúng ta cũng thật là có thần giao cách cảm... Tôi cũng từng lên kế hoạch chủ đề “mối tình đầu”, nhưng mọi người đều có ý phản đối, cho rằng chọn lựa nội dung đề tài như vậy hơi cũ kĩ, tôi cảm thấy tôi cũng nên tôn trọng ý kiến của mọi người. Đúng vậy, bây giờ cũng đang dấy lên trào lưu phục cổ, nhưng độc giả của chúng ta là nữ giới, một đặc điểm lớn của nữ giới chính là nếu như thực lòng toàn tâm toàn ý yêu một người đàn ông nào đó tất nhiên sẽ quên hẳn người cũ – bất luận người cũ là mối tình đầu hay là người chồng đầu tiên, những gì tôi nói không phải phủ nhận kế hoạch của tổng biên tập Lâm, đây chỉ là lời nói phiến diện một chiều của tôi thôi... Cho nên chủ đề của chúng tôi

chọn là “ngoại tình”. Cuộc sống cứ nhạt nhẽo trôi qua, phụ nữ đều khao khát có một mối tình khác, bất luận việc ngoại tình này đã thực sự xảy ra hay mới nằm trong suy nghĩ, mọi người hãy lật giở tấm vải che giấu nỗi thẹn thùng, cùng nhau thảo luận một chút...

Sau khi Mạch Khiết trình bày một cách lưu loát xong, đặc ý liếc nhìn Lâm Đại, cô ta giờ trông như một quả bóng bay đã bị rút hết không khí, cả người mềm nhũn dựa hẳn vào ghế.

Cô cài “nội gián” ở chỗ tôi, đâu có biết rằng đã bị trúng kế “phản gián”, Lâm Đại ơi là Lâm Đại, muốn đâm tôi một dao từ sau lưng, chúng ta cứ từ từ mà đấu tranh với nhau. Chủ đề “mối tình đầu” đã bị lạm dụng quá nhiều rồi, coi như tôi tặng cho cô một món quà ăn cắp ý tưởng của người khác! Mạch Khiết xem chút nữa bật cười thành tiếng, mọi người lục tục rời khỏi đó. Mạch Khiết thu dọn tài liệu ở trên bàn và cuối cùng phải ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lý Mộng Long vẫn đang ngồi ở vị trí của anh ta, ánh mắt sáng rực chăm chăm nhìn cô:

- Tổng biên tập Mạch, cô chắc phải mời tôi ăn cơm chứ! – Lý Mộng Long nói – Tôi đã đặt chỗ trước rồi, nhà hàng Long Thành, món cá mú ở đó khá ngon.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái.

- Có phải anh hỏi nhầm người rồi không? Anh hãy đi tìm chủ nhân của mình đây, còn nữa, tôi định nói với sếp để anh rời khỏi tổ của chúng tôi, tổ của chúng tôi là ngôi miếu nhỏ, không đủ chỗ cho vị thần lớn là anh đây, không cản trở anh đến tổ lớn của Lâm Đại để có cơ hội phát triển tốt hơn. Lý Mộng Long xoa xoa chiếc cằm nhẵn mịn, giọng nói mang theo chút giễu cợt:

- Nếu như không phải là tôi, lần này cô có thể giáng cho Lâm Đại được một đòn nặng nề như thế không? Qua cầu đừng nên rút ván mà.

- Ô, Lý Mộng Long, câu nói này của anh có ý gì vậy?

Anh ta đứng dậy ném một tập tài liệu xuống trước mặt cô:

- Xin phiền cô lần sau bài bình bố trận nhất định phải chú ý đến chi tiết, trong bản kế hoạch “mối tình đầu” có quá nhiều từ sai lỗi chính tả, rõ ràng khi cô thiết kế bản kế hoạch này rất lơ là, đây không phải là tác phong thường ngày của cô, cô vốn không hề có ý định hoàn thành bản kế hoạch này. Cô chẳng qua là muốn sử dụng kế “phản gián”. Tôi tác thành cho cô, làm quân cờ của cô, cô đừng có qua cầu rút ván đấy tôi cho người khác.

Mạch Khiết ngẩn người.

Bản kế hoạch đó quả thực là cô viết rất cầu thả, bởi vì biết rằng vốn không dùng đến, thật không ngờ bị Lý Mộng Long nhận ra sơ hở.

- Sao? Nhà hàng Long Thành, có đi hay không?

Mạch Khiết trầm giọng nói:

- Không đi, anh tự đi, sau đó đưa hóa đơn thanh toán cho tôi, ngồi đối diện với gương mặt này của anh, dù đồ ăn có thơm ngon nữa cũng ăn không ngon miệng nổi.

Mạch Khiết đi lướt qua, để lại mùi hương thoang thoảng.

Lý Mộng Long nhìn bóng lưng thon thả của cô, vuốt cằm, nở nụ cười ma mãnh, người phụ nữ này, cũng khá thú vị đấy, luôn cho rằng mình làm việc rất hiệu quả, nhưng lại luôn làm không đến nơi đến chốn. Nhưng chính bởi vì chút vị chất này khiến cho người ta cảm thấy cô rất đáng yêu...

3

Mạch Khiết xách giỏ hoa quả đến trước cửa nhà Tiêu Ly, đang cân nhắc xem có nên gõ cửa vào không?

Từ lúc nghe theo sự sắp xếp của Lý Mộng Long gián tiếp bày tỏ tâm tình của mình, đã mấy ngày trôi qua rồi, Tiêu Ly không hề liên hệ. Mặc dù hành động của Tiêu Ly rõ ràng là đang né tránh mình.

Khó khăn lắm mới gặp lại được anh Tiêu Ly, người mà cô đã thầm yêu trộm nhớ trong lòng bao lâu nay, cô sao có thể dễ dàng buông tay được chứ. Như thể nghe thấy được nhịp đập con tim của cô, roet một tiếng

chỉ nhìn thấy Tiêu Ly tiến Mai Nhược Thần ra khỏi phòng, trên mặt Mai Nhược Thần vẫn còn lưu lại vết nước mắt.

Mai Nhược Thần như thể không nhìn thấy Mạch Khiết vậy, lau nước mắt, lạnh lùng đi lướt qua.

Tiêu Ly nói:

- Tiểu Khiết, em đến rồi à, vào đi, trong nhà hơi bừa bộn, anh đang dọn dẹp đồ.

Anh dường như không còn nhớ mọi chuyện xảy ra ở nhà Mạch Khiết nữa. Mạch Khiết thầm thở phào nhẹ nhõm bước vào phòng anh, nhìn thấy trên sàn nhà để đầy quần áo.

- Sao vậy? Anh muốn đi du lịch à? – Mạch Khiết để giỏ hoa quả xuống, nhìn xung quanh.

Tiêu Ly khẽ cười:

- Đúng vậy, anh đã xin nghỉ phép để đi thăm người thân. Anh đi Mỹ để thăm Đình Đình, đã đặt vé máy bay rồi. Chuyến bay 10 giờ sáng mai.

Mạch Khiết “a” lên một tiếng, mặc dù rất hụt hẫng, nhưng cô không giống Mai Nhược Thần, vẫn kìm nén được, còn lâu mới phải khóc lóc.

- Chị Đình Đình chắc chắn sẽ rất vui.

Cô nói không thực sự thật với lòng mình, ánh mắt nhìn khuôn mặt nho nhã tuấn tú của Tiêu Ly, còn anh thì đang dồn tâm trí vào việc sắp xếp quần áo và đồ đạc, ngồi xổm xuống sắp xếp.

Tiêu Ly nói:

- Anh vẫn chưa nói với cô ấy, anh muốn bất ngờ xuất hiện để đem lại niềm vui bất ngờ cho cô ấy. Phải rồi, Mạch Khiết, anh còn mua một chiếc nhẫn cưới, hy vọng lần này đi đến một đất nước xa xôi có thể cầu hôn thành công! Em cũng biết đấy, anh trai Tiêu Ly của em cũng không còn ít tuổi nữa, muốn lập gia đình rồi.

Anh từ từ lấy ra một chiếc hộp, mở ra, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Mạch Khiết cảm thấy như lồng ngực mình đập mạnh một cái, giống như có vật nặng nào đó từ trên trời rơi xuống đè lên người cô khiến cô không tài nào thở được.

- Cầu hôn, có vẻ hơi... gấp thì phải?

Cô không biết nên nói gì.

- Còn gấp sao? Đã 10 năm rồi, cuộc đời của con người có thể có mấy lần 10 năm đây. Nhìn xem, anh Tiêu Ly của em đã có nếp nhăn rồi. – Anh ngẩng đầu mỉm cười với cô.

Làm gì có nếp nhăn chứ, lúc này đây, trong mắt Mạch Khiết, Tiêu Ly đúng là chàng hoàng tử tỏa sáng hào quang rực rỡ, chỉ có điều anh đang cười ngượng ngùng để đi đón cô công chúa khác.

- Đàn ông kết hôn vội thế làm gì? Anh đã đọc tạp chí M Beautiful chưa? Tỷ lệ ly hôn ngày càng tăng cao, gia đình ngày càng không ổn định...

Tiêu Ly lắc đầu:

- Đó là loại tạp chí không hợp thời, em đừng có tin, đều là lừa phỉnh để lấy lòng quần chúng thôi.

Mạch Khiết nhất thời cứng họng. Cô buồn bã im lặng ngồi xuống giúp Tiêu Ly sắp xếp quần áo.

Tiêu Ly nói:

- Mạch Khiết, hãy nghe lời anh, sau này đừng xem những loại tạp chí không hợp thời như vậy, đừng nghe chúng nói những nói cuội, em cần phải tin tưởng tình yêu, tin tưởng có một ngày, em sẽ gặp một người em có thể nắm tay đi suốt cả cuộc đời.

Mạch Khiết nói với vẻ hụt hẫng:

- Em nghĩ... em không gặp được rồi...

Không phải là không gặp được mà là khi gặp được thì người đó đã trở thành người của người khác mất rồi.

- Sao có thể như thế được chứ? Tiểu Khiết xinh đẹp thế này, chắc chắn có thể gặp một cậu con trai có độ tuổi phù hợp... – Anh định giơ tay ra vuốt tóc Mạch Khiết nhưng lại rút tay về.

Trong khoảnh khắc đó, Mạch Khiết đột nhiên hiểu ra, thực ra anh không hề quên “những bí mật” mà anh đã đọc được ở nhà mình. Có thể anh bay sang Mỹ cầu hôn cũng bởi vì phát giác ra “tình yêu thầm kín” của mình đối với anh cho nên muốn trốn chạy.

Mạch Khiết ngăn người nhìn Tiêu Ly, cảm giác quãng thời gian 13 năm giống như dòng nước, vẫn cứ lặng lẽ thay đổi một số điều thuận khiết.

Có thể, một bước đó, đúng là không nên bước qua, ít nhất trong lòng anh vẫn có thể lưu lại một bóng hình trong trẻo thuần khiết.

Cô đứng lên, thấp giọng nói:

- Anh Tiêu Ly, em nhớ ra vẫn còn có chút việc, em đi trước đây! Ngày mai... chúc anh lên đường thuận lợi, cầu hôn thành công!

Tiêu Ly chăm chú nhìn cô, định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, đưa cô ra cửa, mở cửa nói:

- Đi đường nhớ cẩn thận!

Mạch Khiết bước ra ngoài, nghe thấy anh nói ở phía sau:

- Đợi đã!

Cô quay đầu lại, tâm trạng khắp khởi hy vọng, thấy Tiêu Ly lấy từ trong phòng ra một chiếc đèn pin thon gọn đưa cho cô.

- Em đem theo để chiếu sáng, nhìn xem, trời đã tối thế này rồi.

Mạch Khiết không kìm nổi giọt nước mắt nơi khóe mắt, chột lao đến ôm chặt Tiêu Ly...

Cô khẽ nói:

- Anh Tiêu Ly, hãy hứa với em, anh nhất định phải hạnh phúc đấy...

Cô thả anh ra, quay người bước vào trong màn đêm.

Ánh đèn đường lơ nhờ chiếu rọi bóng hình cô độc của cô, dường như nổi cô đơn trên toàn thế giới này đều lao đến vây quanh cô.

Tiêu Ly ngăn người nhìn theo bóng dáng Mạch Khiết khi xa dần, tim đập dồn dập, giống như quay trở về quá khứ, nhìn bóng dáng nhỏ bé của Mạch Khiết thuở niên thiếu bước xa dần đến nơi không thể nhìn thấy được, và anh nhìn lại không thể làm gì. Anh khẽ nắm lấy bàn tay lại, lông mày thoáng chau lại, khẽ nói:

- Tiểu Khiết, anh xin lỗi, lần đầu tiên từ chối em, nhưng anh chỉ có thể từ chối em mà thôi.

4

Trong vô thức, Mạch Khiết đi đến trước cửa quán bar “Trò chuyện cùng gia nhân”. Hôm nay cô có suy nghĩ muốn uống thật say một trận. Cô đến một mình đã làm rõ lên tiếng huyết sáo, cô ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng, nhìn những người đàn ông mặc trang phục kì dị lướt qua cô, trong lòng bỗng có sự kích động muốn phóng túng một đêm.

Người cô yêu đã đi rồi, trái tim giống như bị móc ra khỏi lồng ngực, để lại một cái vỏ trống rỗng thì còn có ý nghĩa gì chứ.

Nhưng nhân viên giữ cửa đã chặn cô lại, mỉm cười yêu cầu cô giơ ra thẻ hội viên.

Lúc này Mạch Khiết mới nhớ ra, cái quán bar quái đản này còn thực hiện chế độ hội viên. Mặc cho cô nài nỉ gây lười, không có thẻ hội viên thì nhân viên giữ cửa nhất định không để cô vào. Mạch Khiết bực bội suy nghĩ, đây là cái xã hội gì chứ, ngay cả muốn phóng túng cũng phải đi làm một tấm thẻ hội viên trước đã.

Đúng lúc đó, Lý Mộng Long và Kha Đậu đang lái xe chậm chậm dừng lại ở trước cửa “Trò chuyện cùng gia nhân”. Kha Đậu nhanh mắt đã nhìn thấy ngay Mạch Khiết đang tranh luận với nhân viên gác cửa, quay sang nói với Lý Mộng Long:

- Nhìn kìa, cô em này giả vờ thuần khiết đến thế, kết quả là một mình chạy đến đây để tìm thú vui.

Lý Mộng Long không nói gì, anh ta nhìn chăm chăm Mạch Khiết, và tinh tế phát hiện ra biểu hiện của cô hôm nay có vẻ hơi khác thường, tinh thần bất ổn.

Anh ta đưa xe vào bãi đỗ sau, chậm rãi bước đến cạnh Mạch Khiết. Mạch Khiết gần như vẫn ngoan cố tranh luận cùng nhân viên giữ cửa, Lý Mộng Long đưa ra thẻ hội viên, dắt tay Mạch Khiết vào trong quán bar. Rượu vừa đưa đến, Mạch Khiết đã vội uống ừng ực.

Kha Đậu và Lý Mộng Long đưa mắt nhìn nhau, Kha Đậu chớp chớp mắt với Lý Mộng Long thể hiện ý đồ xấu xa, ra hiệu một động tác rất ám muội, ý là đêm nay anh ta sẽ xử lý người phụ nữ này.

Lý Mộng Long nói:

- Đi đi đi, cậu đi mà tìm người phụ nữ khác, tôi phải lấy lòng cấp trên của mình.

Anh ta đuổi Kha Đậu đi.

Mạch Khiết ngẩng đầu lên nói với Lý Mộng Long:

- Chẳng phải anh muốn làm trưởng ban biên tập sao? Được, hôm nay anh uống say cùng với tôi, ngày mai tôi sẽ đề cử anh với Boss.

Nhìn gương mặt đã đỏ bừng bừng của cô, Lý Mộng Long bất giác mỉm cười, nói:

- Cô lại tin tưởng tôi như vậy sao, không sợ tôi sẽ bỏ thuốc vào trong rượu sau đó cưỡng dâm cô sao?

- Tốt nhất là anh bỏ thuốc độc, cũng coi như là giải thoát cho tôi, tôi còn phải cảm ơn anh nữa kia. – Mạch Khiết đau đớn nói.

Lý Mộng Long lấy cốc rượu ra khỏi tay cô:

- Uống ít thôi! Cô còn chưa sinh nở, uống nhiều rượu như vậy sau này đẻ ra một đứa con thiếu năng thì làm như thế nào?

- Được rồi đấy! – Mạch Khiết cố cướp lại cốc rượu – Tôi có số mệnh làm ni cô rồi, tôi đã 25 tuổi rồi, người đàn ông duy nhất mà tôi yêu ngày mai sẽ sang Mỹ để cầu hôn với vị hôn thê, cứ nghĩ đến là tôi thấy đau lòng. Tình yêu này còn chưa kịp thổ lộ thì đã bị người ta giẫm lên rồi, tôi chẳng phải ni cô thì là gì? Còn việc sinh con, ngay cả một cục đá còn chẳng sinh ra nổi.

Ánh sáng sắc sỡ đủ màu sắc trong quán bar phản chiếu vào trong đôi đồng tử trong suốt của cô, mang theo một lớp sương mỏng, không biết tại sao lúc này đây Lý Mộng Long chợt cảm thấy có chút gì đó xót thương. Cô gái này trông có vẻ vô cùng ngạo mạn, nhưng lại rất đỗi thuần khiết chân thành đối với tình yêu, như thể hoàn toàn khác biệt với những cô gái trước đây mình từng tiếp xúc.

- Cô hãy đi thổ lộ tình cảm! – Giọng nói của anh ta xuyên qua tiếng nhạc bay tới.

Mạch Khiết thoáng kinh ngạc:

- Gì cơ?

Lý Mộng Long bình tĩnh nhấp một ngụm rượu, từ tốn nói:

- Tôi nói, cô hãy đi thổ lộ tình cảm! Mặc dù đối phương sẽ không tiếp nhận cô, nhưng ít nhất cô cũng đã làm một việc khiến mình không phải hối hận. Có đôi khi lời bộc bạch tâm ý ngược lại lại có thể khiến ta buông tay. Hơn nữa... – Anh ta cố ý nói về rất đồng tình – Một cô gái mới có 25 tuổi, còn chưa làm một sự việc kích động nào, sau này già rồi sẽ hối hận đấy.

Mạch Khiết lắc đầu:

- Anh điên rồi! – Cô vỗ vỗ vào má mình – Đừng tưởng tôi uống say thì không nhận ra tâm địa độc ác của anh, rõ ràng là đã thất tình còn khốn khổ để đi bày tỏ tình cảm với người ta nữa, thế thì lòng tự tôn của mình được đặt ở đâu đây? Chẳng phải là để làm cho người ta ghét bỏ sao?

- Trong tình yêu, không tồn tại lòng tự tôn và sự sĩ diện, nó chỉ làm cho ta càng khó chịu. Chỉ cần đối phương là người đáng cho cô thổ lộ tình cảm, thì cũng không ngại ngần để cho anh ta biết vị trí của anh ta trong lòng cô, như vậy, cho dù anh ta không yêu cô cũng sẽ luôn giữ mãi cảm giác áy náy trong lòng, từ đó không bao giờ quên được cô. – Anh ta nở nụ cười ma mĩnh – Làm như vậy có một điều lợi là, khi anh ta ôm ấp người phụ nữ khác hình bóng cô sẽ thấp thoáng hiện trong não anh ta, giống như thể “kẻ thứ ba” đứng giữa bọn họ vậy, nói không chừng còn có thể khiến cô gái được hạnh phúc hơn cô ghen tị, điều hay ho như vậy tại sao không làm chứ?

Mạch Khiết im lặng, suy ngẫm những lời Lý Mộng Long nói, cảm thấy dường như cũng phần nào có lý.

Dù sao cũng đã thất bại rồi, thà rằng để mọi thứ triệt để hơn, bỏ hết sĩ diện để đến thổ lộ tình cảm. Với tính cách do dự thiếu quyết đoán của Tiêu Ly, chắc chắn mình có thể để lại dấu vết sâu đậm trong nơi sâu kín của trái tim yếu mềm nơi anh.

- Vậy, ý anh là ngày mai tôi đi tiễn anh ấy lên máy bay sẽ nhân cơ hội thổ lộ tình cảm? Liệu anh ấy có không đợi tôi nói đã vội vàng trốn tránh hay không? – Mạch Khiết vẫn cảm thấy hơi băn khoăn.

Ánh sáng đột nhiên tối sầm xuống.

Một người ca sĩ đang khẽ ngân nga ở trên sân khấu, điệu nhạc u buồn đang ngân vang trong quán bar. Lý Mộng Long nhìn Mạch Khiết đang ngồi bên cạnh, gương mặt u buồn của cô đang chìm ngập trong làn ánh sáng lơ lửng, mơ hồ, đẹp diễm lệ. Mượn chút men rượu, anh ôm lấy đôi vai thon thả của Mạch Khiết nói:

- Để tôi nói cho cô biết cần phải thổ lộ tình cảm như thế nào nhé!

Anh cúi đầu, đột nhiên hôn lấy đôi môi mềm dịu ấm áp và ngát hương của cô.

Không gian xung quanh đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh.

Mạch Khiết uống khá nhiều rượu, phản ứng hơi chậm, mặc Lý Mộng Long xâm phạm vào đôi môi cô, chờ đến độ không hề giãy giụa. Chỉ đến khi đầu lưỡi mềm mại của anh tiến sát vào, muốn xâm nhập vào sâu hơn, cô mới chợt bừng tỉnh, vội vàng đẩy anh ta ra, gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, mang theo chút buồn bực, hằn giọng nói:

- Lý Mộng Long, anh là tên lưu manh thối tha! – Cô gơ tay định tặng cho anh ta một cái tát, nhưng lại bị Lý Mộng Long hất tay ra.

Lý Mộng Long mặt tỉnh bơ uống rượu:

- Đã nhớ từng bước động tác vừa rồi chưa? Không phải lại muốn tôi làm lại lần nữa đấy chứ? Cô thực sự là một cô gái chẳng có chút kinh nghiệm hôn gì cả, hôn cô giống như hôn một giống đực không có chút sinh khí nào cả.

- Anh có ý gì vậy?

Mạch Khiết lau miệng, trợn trừng mắt mũi nhìn Lý Mộng Long, đây là lần thứ hai anh ta tước đoạt của cô, vẫn là nụ hôn lén bất ngờ. Ai có thể nói ỉn biết, một người có trí tuệ kém như thế nào mới có thể ngốc nghếch đến độ phạm phải sai lầm tương tự chứ?

Lý Mộng Long nhếch mép cười:

- Tôi đang dạy cô cần phải hôn như thế nào, một nụ hôn thật sâu dành cho đối phương, cho dù anh ta không yêu cô thì cả đời này cũng không thể quên được nụ hôn này. – Anh hạ giọng hỏi – Tiện thể hỏi một chút, tôi không phải là người đầu tiên hôn cô đấy chứ? Thật khó có thể tin được một người phụ nữ 25 tuổi vẫn còn chưa từng hôn bao giờ.

- Anh... – Mạch Khiết nói về hơi yếu ớt – Đương nhiên không phải rồi, có phải tôi chưa từng yêu đương bao giờ đâu, mặc dù tôi không thực sự yêu đối phương, nhưng ít nhiều cũng đã hôn.

- Vậy thì càng khó tin hơn nữa, kĩ thuật hôn của cô thực sự quá tệ, hay là tôi lại dạy cô thêm!

Lần này Mạch Khiết đã cảnh giác hơn, cầm lấy cốc rượu để chặn môi mình:

- Tôi cảnh cáo anh, anh đừng có mơ, đừng có mơ... Sau này nếu không có sự cho phép của tôi mà anh còn dám hôn lên tôi, chắc chắn tôi sẽ tiễn anh đi, quyết không nương tay.

Cô đặt cốc rượu xuống, quay người nhếch nhác bước đi trong lòng thực sự tức giận ảo não.

Lại bị anh ta lợi dụng rồi, lại là có nỗi khổ mà không nói ra được, lẽ nào kiếp trước cô đã mắc nợ anh ta.

Lý Mộng Long dõi theo Mạch Khiết bước đi xa dần, cầm lấy cốc rượu rỗng của Mạch Khiết để trên bàn, bên mép cốc vẫn còn lưu lại vết son nhàn nhạt hình bán nguyệt, Anh sờ lên môi mình, cô gái kem đánh răng Oravive, trông thì rất hay tỏ ra ghê gớm, chẳng qua chỉ là con hổ giấy mà thôi.

Anh có thể chắc chắn 100% nụ hôn đầu đời của cô chính là đã bị anh lên lấy trộm mất trong cái lần gặp gỡ ngẫu nhiên đó.

Anh rất vui, cuối cùng lại được hôn vào môi cô một lần nữa, đã lâu không còn cảm giác vui vẻ hân hoan như thế này. Anh hiểu rất rõ cô gái đã đem lại cho anh thứ cảm giác tươi mới dễ chịu này. Cô ấy giống như một cơn gió nhẹ đến từ vùng cận nhiệt đới, nhiệt độ rất cao, dường như có thể làm bỏng người, nhưng thực ra lại thổi bay được đám mây đen bao phủ trong trái tim anh, làm lộ ra bầu trời xanh trong.

25. Chương 13 Phần 1

Chương 13: Không muốn nghe ba chữ tàn nhẫn nhất trên đời

1

Khi Mạch Khiết bước xuống khỏi taxi, đồng hồ đeo tay vừa vặn chỉ đến số 9.

Sáng sớm, lúc chút ánh sáng ít ỏi vừa mới lóe lên, cô đã tỉnh dậy, nằm im trên giường nhìn trần trần lên trần nhà, không thể ngủ tiếp được nữa. Trong trí não vẫn còn suy ngẫm đến lời của Lý Mộng Long.

- Cô hãy đi thổ lộ tình cảm! Mặc dù đối phương không tiếp nhận cô nhưng ít ra cô cũng làm một việc để mình không phải hối hận.

Cô không ngốc, biết rõ kết quả của việc thổ lộ tình cảm với Tiêu Ly chắc chắn là thất bại, sẽ không thể xuất hiện bất cứ kỳ tích nào, nhưng ít nhất để cho anh ấy biết rõ vị trí thực sự của anh trong lòng mình.

Dù có thổ lộ hay không, nỗi nhớ thương đơn phương.

Đã quyết định xong, cho nên ở trong phòng đợi máy bay lúc này mới xuất hiện bóng dáng của Mạch Khiết.

Cô đi len qua đoàn người đông đúc, cuối cùng, cô cũng nhìn thấy Tiêu Ly mặc bộ ple màu tro đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ kín sát đất to rộng và sạch sẽ. Anh ngồi quay lưng về phía cô, hơi cúi đầu, đang đọc báo. Ánh nắng ấm áp của buổi sáng xuyên qua ô cửa kính, chiếu rọi vào cổ áo trắng tinh của anh. Tóc anh cắt ngắn gọn gàng. Cho dù anh ngồi ở bất cứ đâu, đối với Mạch Khiết cũng đều là ánh hào quang chói sáng duy nhất ở trong cả biển người.

Cô nhẹ nhàng đi đến đó, đứng ngay chéo phía sau lưng Tiêu Ly. Những người xung quanh đó không đông lắm, có người ngạc nhiên ngẩng nhìn cô rồi lại nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. Lúc này đây, thế giới vô cùng yên tĩnh.

Nhưng trong thế giới nội tâm của cô thì lại xảy ra một cơn sóng thần mãnh liệt vô cùng.

Cô chuẩn bị thổ lộ tình cảm với một người con trai mà cô đã yêu suốt mười ba năm qua, cô phải để cho anh ấy biết, anh ấy là thần tượng xuyên suốt những năm tháng của cô, là ánh hào quang duy nhất.

Như thể cảm nhận được điều gì, rời mắt khỏi tờ báo, từ từ quay đầu về phía sau, sau đó nhìn thấy Mạch Khiết mặc bộ váy hoa nhỏ li ti dịu dàng, mái tóc đen nhánh, gương mặt ửng hồng, giống như một đóa tường vi màu hồng phấn đang nở rộ giữa sớm mai.

Anh nhìn thấy ánh mắt nồng nhiệt của cô, vội vàng né tránh như phải bỏng. Anh hỏi về yếu ớt:

- Tiểu Khiết, sao em lại...

Cô đi vòng đến trước mặt anh, cúi xuống đặt lòng bàn tay mình lên trên mu bàn tay anh.

- Anh Tiêu Ly, em muốn nói cho anh biết một việc...

Cô dồn hết dũng khí của mình muốn nói tiếp, nhìn thấy con người mắt đen nhánh hoảng hốt như con nai bị kinh hãi của anh, đột nhiên lại không thể nói tiếp được nữa.

- Tiểu Khiết, em thấy đấy... Anh sắp phải đi rồi, phải làm thủ tục lên máy bay rồi, có việc gì thì đợi anh quay về hãy nói nhé.

Giọng của anh rất ôn hòa, ánh mắt của anh thì né tránh. Anh là một người vô cùng lương thiện, không nỡ làm tổn thương bất kỳ một ai, huống hồ đây là cô em gái nhỏ Mạch Khiết mà anh yêu thương như vậy. Anh biết có một số câu nói, nếu như đã nói thẳng ra thì sẽ tạo thành sự tổn thương, cho nên anh không thể để cô nói ra.

Ánh mắt của Mạch Khiết chằm chằm nhìn vào khuôn mặt khô ngô tuần tú của Tiêu Ly.

Cô đến đây là vì muốn nói những lời đó.

- Anh Tiêu Ly, anh có biết không? Nếu như không có anh, có lẽ cuộc đời của em đã thay đổi hoàn toàn. Anh có nhớ không? Lần đầu tiên anh gặp em, hôm đó em đang định bỏ nhà ra đi, em không hề nghĩ sẽ quay trở về nhà, không hề nghĩ sẽ còn gặp lại người thân của mình. Nếu như không có anh, em đã bị lừa gạt bán đi hoặc bị người ta lấy hết bộ phận trong cơ thể hoặc là bị người ta dìm xác xuống dưới nước, tất cả những gì tệ thảm nhất có thể xảy ra. Nhưng là vì gặp anh, em vẫn còn là em, được là một con người hoàn chỉnh xuất hiện trước mặt anh.

Tiêu Ly mím môi, giơ tay ra vuốt mái tóc đen dài bóng mượt, toát ra mùi hương hoa cỏ của cô:

- Tiểu Khiết, đó chỉ là một cuộc gặp ngẫu nhiên, sự gặp gỡ ngẫu nhiên như vậy trong cuộc đời một con người sẽ gặp rất nhiều lần.

- Không, đó không phải là cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, đó là cuộc gặp được số phận định sẵn, để cho trong cuộc sống của em xuất hiện được tia nắng ấm áp. Anh Tiêu Ly, anh là tia nắng của em, nếu như không có anh trong thế giới của em, chắc chắn sẽ là màn đêm đen dày đặc...

Anh cúi mặt, mấy sợi tóc che phủ vàng trán sáng bóng của anh, hơi thở của anh yếu ớt chống chọi lại với sự cuồng nhiệt của cô:

- Không, anh không phải...

- Anh Tiêu Ly, anh không hiểu được anh có ý nghĩa như thế nào đối với em. Sau khi anh rời đi, em cũng chưa bao giờ từng để ý đến bất kỳ người con trai nào, cho đến tận bây giờ, đã 25 tuổi rồi, em thậm chí không thể hiểu được mùi vị của tình yêu, em luôn chờ đợi anh, thậm chí em biết có thể cả cuộc đời này không không thể gặp lại anh, nhưng em vẫn thẳm chờ đợi anh, mong ngóng anh có thể xuất hiện lại giống như vầng mặt trời mới, chiếu sáng cả bầu trời u ám của em.

Cô nắm lấy lòng bàn tay anh, như thể đang trao cho anh trái tim thẹn thùng và cuồng nhiệt của mình.

Anh ngẩng đầu lên, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương.

- Tiểu Khiết, bao năm nay, anh chưa bao giờ quên em, trong lòng anh, em cũng vô cùng quan trọng... chỉ có điều, đó không phải là thứ tình cảm phức tạp nào khác, chỉ là nỗi nhớ mong của anh trai đối với em gái...

- Bất luận trong lòng anh, anh đặt em ở vị trí nào, em chỉ muốn cho anh biết, em muốn nói cho anh biết rằng bất luận anh lưu lạc đến vùng đất nào trên quả địa cầu này, em cũng vẫn luôn ở chỗ cũ để chờ đợi anh, bắt đầu từ rất lâu rồi, cho đến tận bây giờ và đến tận tương lai. Em không cầu xin anh để mắt tới em

nhiều hơn, em chỉ không muốn che giấu nội tâm của mình, em yêu anh, anh Tiêu Ly, em nghĩ em yêu anh không hề thua kém bất kỳ người phụ nữ nào, có thể tình yêu của em còn sâu đậm hơn của bọn họ, bởi vì nó đã kéo dài suốt một thời gian rất dài. Anh Tiêu Ly, đây chính là mục đích hôm nay em đến đây, em muốn cho anh nhìn thấy tất cả thế giới của em, không hề giữ lại chút gì, cho dù một giây sau anh sẽ rời khỏi đây. – Cô ngẩng đầu lên, khê khàng đặt một nụ hôn lên trán anh.

Đứng trước mặt Mạch Khiết, một cô gái đang tràn đầy nhiệt huyết, anh không biết làm gì hơn, hơi hoảng loạn, nhưng trong mắt lấp lánh ánh sáng của sự cảm động.

- Anh xin lỗi Tiểu Khiết, anh nghĩ anh đã làm tổn thương em rồi... – Anh khê lẩm bẩm.

Lúc này xung quanh rất ồn ào bởi quá nhiều tạp âm, sân bay đang thông báo mọi người xếp hàng làm thủ tục lên máy bay.

Cô đứng lên cùng với anh, đôi chân do gập lại nên thấy hơi tê, nhưng cô vẫn kiên trì đứng thẳng người không để anh nhận ra được sự yếu đuối của cô trong lúc này.

- Em không muốn nghe ba chữ này, em xin lỗi, ba chữ này chính là câu nói tàn nhẫn nhất. Em chỉ là muốn biết, anh Tiêu Ly, liệu anh có quên em không? Trong lúc anh đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc, lúc anh đang dắt tay một người con gái khác, lúc anh hôn cô ấy liệu anh có bỏ rơi em ở một nơi thật xa giữa làn gió thổi?

Anh trầm mặc không nói, kéo cô lại gần và ôm cô vào vòng tay ấm áp, lồng ngực to rộng của anh toát ra mùi hương chanh dịu dàng.

- Tiểu Khiết, anh mãi mãi sẽ không quên em!

Sau đó anh buông cô ra, từ từ đi đến cửa khẩu làm thủ tục lên máy bay không hề quay đầu lại, thể hiện sự quyết tâm, giống như nhiều năm trước, lúc anh rời xa cô vậy.

Mạch Khiết cứ thế nhìn người con trai cô đã chờ đợi suốt bao năm từ từ biến mất giữa biển người. Lại một lần nữa, biến mất khỏi thế giới của cô.

Cô sờ lên môi mình, cô đã thơm vào trán anh, lần đầu tiên tiếp cận với anh gần như vậy, nhưng sau đó lại là sự chia ly vĩnh viễn.

Cô vẫn tưởng rằng anh là vầng mặt trời của cô, nhưng thực ra, anh chỉ là một ngôi sao băng ở trong thế giới của cô, trong khoảnh khắc lướt ngang bầu trời, khiến cô phát hiện ra sự tồn tại của ánh sáng rạng ngời, sau đó lại trả lại cho cô một đêm đen cô độc dài đằng đẳng.

Không có ai có thể theo kịp bước chân của sao băng, giống như không có ai có thể nắm chắc được phương hướng của hạnh phúc.

Bi kịch lớn nhất của con người trên đời này không phải là thất tình mà là chưa yêu đã kết thúc, Mạch Khiết cười đau khổ nghĩ thầm, mình vô tình đã trở thành nhân vật nữ chính trong bộ phim bi kịch.

2

Lý Mộng Long cầm cốc café England dựa vào cạnh bàn của một nữ đồng nghiệp và trò chuyện, cười nói rôm rả với cô ta.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cô gái mặc chiếc váy dài có những bông hoa nhỏ li ti, thần sắc cô đơn buồn rầu từ ngoài bước vào, trên mặt hiện lên rõ hai chữ – thất tình!

Chắc chắn là đã bị người đàn ông đó từ chối rồi.

Không biết tại sao, anh cũng cảm thấy nơi sâu kín trong trái tim anh chợt khê lay động. Anh bước vào phòng pha café, chỉ một lát sau, đã bưng một cốc café England tỏa hương thơm ngào ngạt bước vào văn phòng làm việc của Mạch Khiết.

Nhìn cốc café khói bốc nghi ngút, Mạch Khiết uể oải ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng, mặt không thể hiện chút cảm xúc nào:

- Cảm ơn, nhưng anh đã quên gõ cửa rồi!

Cô vẫy tay ra hiệu yêu cầu anh gõ cửa lại.

Anh mím chặt môi, cười đau khổ đầy bất lực. Người phụ nữ này, rốt cuộc là được tạo thành bằng thứ vật chất gì vậy? Chỉ dịu dàng nhẹ nhàng đối với một người đàn ông nào đó, còn lại thì lạnh lùng vô tình với tất cả những người đàn ông khác.

- Cho tôi xin, người mắc nợ cô có phải là tôi đâu chứ!

Anh gõ cửa đầy lịch thiệp, rồi bước vào, ngồi xuống trước mặt cô.

- Tôi cũng đến để nhìn nọt lấy lòng một chút đây[1].

[1] Chữ nhìn nọt lấy lòng trong tiếng Trung nếu dịch thẳng nghĩa đen tức là vỗ mông ngựa.

Mạch Khiết lạnh lùng liếc nhìn anh ta một cái, chỉ vào thời gian hiển thị trên màn hình di động:

- Bây giờ đang là giờ làm việc, không phải là bảo anh đến lĩnh lương rồi nhìn nọt xun xoe đâu.

Lý Mộng Long so vai:

- Đã hiểu rồi, vỗ phải mông ngựa rồi. Nếu như cô muốn uống say, nhớ tìm tôi, hôm nay đến lượt cô phải mời đấy. Tối qua cô tức giận vỗ mông bỏ đi, tôi phải thanh toán đấy...

Mạch Khiết trợn trừng mắt một cái:

- Anh đã nói xong chưa? Có phải là không có việc gì làm không? Tôi giao cho anh chút việc để làm nhé?

Không đợi anh trả lời, cô liền lấy ra một bản kế hoạch, đưa cho Lý Mộng Long:

- Chẳng phải là anh luôn muốn được làm trưởng ban biên tập sao? Anh nhìn bản kế hoạch và những bài viết liên quan đến “ngoại tình” này, anh có ý tưởng gì?

Lý Mộng Long nhận lấy tài liệu, chăm chú nhìn cô gái trẻ trước mặt, khoe môi tạo thành một đường cong nho nhỏ. Một mặt cô nhìn nhận về tình yêu đơn giản và thuần khiết như tờ giấy trắng, mặt khác cô lại quyết không để tình cảm cá nhân xen lẫn vào công việc.

Làm việc chung với cô gái này càng lâu, càng phát hiện ra sự đặc biệt của cô, dường như hoàn toàn khác biệt với những cô gái khác ở xung quanh mình.

Anh cúi đầu nhanh chóng đọc tài liệu.

Hồi lâu, mới ngẩng đầu lên:

- Tôi cảm thấy bản kế hoạch này rất đầy đủ, nhưng tính thuyết phục của bài viết không đủ.

- Ồ? Anh nói xem nào! – Mạch Khiết nhướn đôi lông mày thanh mảnh, con ngươi mắt khẽ lay động.

- Nói về lý tính quá nhiều, những ví dụ quá ít. Chỉ có mấy câu chuyện, chẳng qua cũng chỉ là từ vài người phụ nữ nào đó hay nữ nhân viên nào đó, như vậy rất hàm hồ, thêm nữa những sự việc được lấy ở trên mạng xuống, tôi cảm thấy không đủ sức thuyết phục, chuyên đề này sẽ không để lại ấn tượng sâu sắc cho độc giả.

- OK! Anh nói đúng hết! – Trong con ngươi mắt Mạch Khiết khẽ phát ra ánh hào quang – Tôi cho anh thời gian một ngày, anh mau tìm cho tôi những ví dụ ngoại tình chân thực nhất.

Lý Mộng Long cảm thấy hơi bất lực, xem ra mình lại bị mắc lừa rồi, cô ấy đã ném ình một trách nhiệm nặng nề đến như vậy.

- Tổng biên tập Mạch, tôi có đắc tội với cô đâu, tôi đặc biệt đến để an ủi cô, tối hôm qua còn trả tiền giúp cho cô và uống rượu cùng cô. Tôi đối với cô cũng được coi là khá tốt, sao cô lại dẫn mặt người ta như vậy? Thời gian một ngày, tôi đi đâu để tìm được những người phụ nữ hiện đang ngoại tình hay là đã từng ngoại tình chứ? Muốn làm phép biến hóa thì cũng không thể biến hóa bằng cách này được thì phải? Hơn nữa, cho dù có những người như vậy, thì liệu có ai chịu bằng lòng để công khai việc riêng tư này của mình lên báo chí chứ?

Mạch Khiết uể oải dựa hẳn người vào ghế:

- Hoàn thành xong nhiệm vụ này, tháng sau anh sẽ là trưởng ban biên tập.

- Được rồi, cứ làm như tôi là loại người thấy lợi tối mắt vậy, tôi chẳng muốn vì cái hư danh này mà ôm trọn lấy công việc này, sau đó bị những đối tượng phông vắn đánh cho tơi bời hoa lá, trừ phi... – Lý Mộng Long cố tình kéo dài chữ cuối như thể ngầm ẩn ý.

Quả nhiên Mạch Khiết thấy hào hứng:

- Trừ phi cái gì, cố tình ỡm ờ gì chứ!

Trong lòng cô rất hiểu, đây là một nhiệm vụ quá khó khăn.

- Trừ phi cô đi cùng với tôi, hơn nữa trong toàn bộ quá trình đều phải nghe theo sự sắp xếp của tôi.

Mạch Khiết ngần người, bị anh ta quay giáo đâm ột mũi!

Vốn tưởng gây khó dễ cho anh ta một chút để anh ta không thể vênh vào khoa trương được nữa, nào ngờ anh ta còn kéo mình xuống nước theo.

Nếu không đồng ý người ta sẽ hất tay không thềm làm nữa; nếu mà đồng ý, có quỷ mới biết lúc đi cùng anh ta, anh ta sẽ giầy vò mình ra sao.

Thấy cô băn khoăn do dự, Lý Mộng Long bèn trả lại cho cô bản kế hoạch, đứng dậy:

- Thực ra bản kế hoạch này cũng tạm tạm, mặc dù không được xuất sắc nhưng cũng không đến nỗi quá kém. Cô không đồng ý với tôi cũng chẳng có cách nào hoàn thành được. Cho nên, xin lỗi...

Anh ta quay người định đi, nghe thấy giọng nói từ phía sau truyền tới:

- Được rồi, được rồi, anh đừng có mà uy hiếp tôi nữa.

Anh cố gắng kìm nén nụ cười nơi khóe miệng, hỏi:

- Sao, đồng ý rồi à?

- Vì công việc, tôi cũng đành phải liều mình thôi, nhưng Lý Mộng Long, tôi có thể nghe theo sự sắp xếp của anh, nhưng tôi cảnh cáo anh, trong thời gian hợp tác, anh không được có những việc là quái đản gì khác... nếu không tôi sẽ chẳng khách sáo đâu. Tôi ít ra cũng là cấp trên của anh.

- Ô? – Đôi lông mày rậm của anh ta khê nhướng lên, mang theo ý cười chăm chú nhìn cô – Tôi lại muốn hỏi xem, tổng biên tập Mạch cho rằng “việc làm quái đản” là việc gì vậy?

Nghĩ đến sự việc hai lần liền bị hôn trộm, trong lòng Mạch Khiết liền cảm thấy buồn bực, bực bội nói:

- Anh biết rồi, đừng có giả vờ với tôi!

- Nếu như cô cho rằng ôm ấp hoặc là nắm tay nhau giống như đôi tình nhân, như vậy thì rất có khả năng này!

- Gì cơ... Lý Mộng Long, anh đừng quá đáng quá!

- Cô bắt buộc phải giả vờ thành người tình của tôi, nếu không mọi người sẽ không mở rộng lòng để trò chuyện tâm sự cùng tôi. Đương nhiên, cô có thể chọn lựa đi hoặc không đi, tôi quyết không miễn cưỡng cô.

Anh ta lại thể hiện tư thế chuẩn bị bước đi. Anh ta đã đoán chắc rồi, điểm yếu của Mạch Khiết chính là M Beautiful phiên bản mới, cho nên cô có thể hy sinh tất cả.

Quả nhiên, anh lại thắng một lần nữa.

Mạch Khiết hần giọng nói:

- Nếu như nhiệm vụ không hoàn thành, cứ chờ xem tôi sẽ xử lý anh thế nào!

Lý Mộng Long hùng dũng bước ra ngoài.

Mạch Khiết ngồi lại một mình trong phòng làm việc, bắt đầu làm việc điên cuồng. Có lẽ, chỉ có công việc mới có thể làm tê dại dây thần kinh của mình, làm ình quên đi những sự việc không vui.

Mạch Kỳ đang rửa rau trong bếp.

Dòng nước trong vắt, lá rau xanh non, cô nhớ đến buổi sáng lúc Châu Vũ Môn rời khỏi đây đã nói với cô rằng buổi tối không về ăn cơm. Châu Vũ Môn và cô ở cạnh nhau càng ngày càng trở nên thân thiết, dần dần cũng coi như có một người bạn. Trần Hạo thường xuyên không ở nhà, có một người cùng ăn cơm cùng trò chuyện nói cười, cuộc sống mới dần dần có chút ý nghĩa.

Thời gian làm việc của Châu Vũ Môn không cố định, có khi sửa bồn cầu cho khách hàng về rất muộn, cô thường để đồ ăn đêm lại cho anh ở trong tủ lạnh.

Trong phòng hơi oi bức, cô cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo len sợi mỏng, chiếc áo con màu phấn hồng thấp thoáng hiện ra. Cô hơi nghiêng đầu, vừa nghĩ ngợi vừa rửa rau.

Cô không nhận ra chồng cô đã trở về.

Tối hôm qua Trần Hạo đã thua hết sạch tiền, bây giờ quay về để lấy tiền, để chuẩn bị lại phiêu bạt giang hồ. Lúc này đây, anh ta đang rón rén lấy chút tiền từ trong ngăn kéo, bất chợt nhìn thấy vợ mình đang ở trong bếp đứng quay lưng lại với mình bận rộn rửa rau, trong cơ thể anh ta chợt trào lên sự kích động kỳ lạ.

Ánh đèn ở nhà bếp hơi tối, lơ mơ soi chiếu tấm lưng cô, áo sợi dệt len rất mỏng, vừa vịn ôm sát người, làm lộ rõ những đường cong đầy đặn của cô.

Trần Hạo nuốt nước bọt, lặng lẽ đi đến, rồi chợt ôm chầm lấy chiếc eo thon thả như thiếu nữ của Mạch Kỳ, một bàn tay thò ra kéo khóa quần.

Mạch Kỳ kinh hãi kêu lên, những cọng rau cô đang cầm trong tay đều rơi cả xuống đất, quay lại vừa nhìn thấy thì ra là chồng mình, trong mắt thoáng hiện lên sự chán ghét, muốn đẩy anh ta ra:

- Anh làm cái gì vậy, làm người ta sợ chết khiếp.

Trần Hạo nói:

- Nào, lâu lắm rồi chưa làm, đang muốn đây.

- Thần kinh! – Cô đẩy anh ta ra, cúi người nhặt rau.

Cổ chiếc áo len sợi hở ra, lộ ra nửa bộ ngực trắng nõn nà, khe ngực sâu hun hút khiến Trần Hạo càng không thể kìm nén nổi. Anh ta túm lấy vợ, dùng sức lôi cô vào trong phòng ngủ.

Mạch Kỳ ra sức giãy giụa:

- Thả em ra, anh thả em ra!

Trần Hạo bực mình, mặt sa sầm:

- Cô là vợ của tôi, chồng muốn mà vợ dám từ chối sao?

- Trong người em thấy không khỏe!

Mạch Kỳ không muốn Trần Hạo động vào cô. Một người phụ nữ, nếu không còn tình yêu đối với một người đàn ông, thì cho dù chỉ là một chút tiếp xúc của da thịt sẽ nảy sinh sự bài xích theo bản năng, cho dù người đàn ông đó có là chồng mình.

- Đừng có mà viện lý do với tôi, có gì mà không khỏe chứ, lần nào chạm vào cô, cô cũng đều nói không khỏe. Tôi nói cho cô biết, cô không chiều theo ý tôi, tôi sẽ đi tìm gái, còn phải lấy tiền từ chỗ cô đây. – Trần Hạo thô bỉ nói.

Mạch Kỳ lại một lần nữa hất tay anh ta ra:

- Tùy anh tìm ai thì tìm, tôi thấy trong người không khỏe, tôi không muốn.

Trần Hạo hăn học chữ mấy câu tục tĩu, kéo Mạch Kỳ ném vào giường trong phòng ngủ.

- Con đàn bà thói tha, đừng tưởng rằng tao không biết, mày và thằng cha họ Châu đó đầu mày cuối mắt với nhau cười cười nói nói, khi ông mày đây không ở nhà, nó đã ày ăn no rồi phải không? Bây giờ ông mày muốn, thì con mẹ mày lại không cho. Dựa vào đâu chứ? Tao mới là người chồng chính thức của mày, thằng đó muốn chơi mày, còn phải đưa tiền cho tao trước.

26. Chương 13 Phần 2

Mạch Kỳ không thể nào chịu đựng được những lời sỉ nhục của anh ta, tức giận đến độ thở hồng hộc, lồng ngực phập phồng, cô hét lên:

- Trần Hạo! Đừng có mà lăng mạ mối quan hệ của tôi và Châu Vũ Mân, giữa tôi và anh ấy vô cùng trong sạch. Hôm nay đúng là tôi thấy không khỏe, xin anh hãy học cách tôn trọng tôi được không?

Cô che lấy ngực như một hành động tự vệ bản năng, chính là không cho phép chồng chạm vào cô.

Trần Hạo cười khẩy:

- Trong sạch, ai tin được chứ? Ông đây mắt nhắm mắt mở chẳng thèm quản lý mày, tôn trọng, đàn bà cần tôn trọng cái quái gì chứ? Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô không muốn cho cũng phải cho.

Anh ta lao đến, ấn chặt cô xuống dưới, ra sức lột áo cô. Hai người giãy giụa kịch liệt, “roạt” một tiếng, chiếc áo len sợi bị xé rách, còn mặt Trần Hạo cũng bị móng tay của Mạch Kỳ cào rách.

Trần Hạo cảm thấy mặt nóng bừng, vừa sờ đã thấy hai vết máu. Anh ta lập tức nổi trận lôi đình, rút thắt lưng da, đánh tới tấp vào Mạch Kỳ.

- Hôm nay xem tao đánh chết mày cái đồ đi thối, cái đồ khốn nạn này, con tiện nhân!

Mạch Kỳ kêu lên thảm thiết, khi Trần Hạo dùng hết sức lực thì cô vốn không thể nào là đối thủ của anh ta được. Chiếc dây thắt lưng da quật tạo thành tiếng vun vút đập mạnh vào làn da trần của cô, lập tức xuất hiện từng vết hằn tụ máu. Cô bị đánh ngã từ trên giường xuống, lăn lộn dưới đất, miệng kêu gào thảm thiết, giữa những tiếng dây lưng quật còn xen lẫn cả nắm đấm cú đá của Trần Hạo...

Giọt nước mắt lăn dài, Mạch Kỳ luôn miệng kêu gào cầu xin, nhưng Trần Hạo mắt đã đỏ ngầu vì tức giận vốn không hề có ý định dừng tay. Ở bên ngoài đã thua hết sạch tiền rất là xấu hổ, bị người ta coi thường, chỉ duy nhất lúc đánh vợ mới có thể cảm thấy chút khoái cảm an ủi biến thái... Chỉ có lúc này đây anh ta mới cảm thấy mình là một người đàn ông có sức mạnh.

Chiếc dây thắt lưng da kém chất lượng đã bị đứt, lúc này anh ta mới chịu ngừng lại, độc ác túm lấy mái tóc dài của Mạch Kỳ kéo cô lên giường. Anh ta cởi quần, đè lên người cô... Mạch Kỳ nghẹn ngào, lúc này đã không còn khả năng để có bất kỳ sự phản kháng nào, chỉ có thể dờ dẫm nhìn lên trần nhà với nỗi bi thương cùng cực, mặc cho Trần Hạo đang giày vò thô bạo cơ thể cô... Trần Hạo thở hồng hộc giống như một con dã thú, mang theo hơi thở hôi hám nồng nặc phả vào mặt cô khiến cô cảm thấy buồn nôn, nét mặt anh ta vẹo vọ gớm ghiếc giống như con ác quỷ... Trong lúc anh ta hưởng thụ thỏa mãn đối với thân thể cô, chính là thời khắc cô chịu đựng sự giày vò nơi địa ngục.

Châu Vũ Mân lê những bước chân nặng nề trở về.

Từ xa, anh đã bắt đầu nhìn dõi về ánh đèn của nhà họ Trần, không biết tại sao, trong cái thành phố anh vốn nghĩ rằng nó không thuộc về mình này, anh dần dần lại nảy sinh ra một thứ cảm giác mong ngóng được quay về rất kỳ lạ và mới mẻ này. Khi làm việc mệt mỏi, điều anh mong muốn nhất chính là quay trở về căn hộ mình thuê. Cửa phòng anh thường mở, bởi vì cô chủ nhà ngày nào cũng dọn dẹp phòng và giặt giũ quần áo cho anh. Mỗi ngày trở về căn phòng buổi sáng vẫn còn bữa bột lộn xộn, đến lúc anh quay về, thì đã trở nên gọn gàng sạch sẽ.

Căn phòng bé nhỏ, tràn ngập hơi thở của người phụ nữ xinh đẹp, khiến tâm hồn cô đơn của anh nảy sinh nỗi nhớ mong.

Anh mở cửa phòng, đèn trong phòng khách đang bật sáng, nhưng không có ai cả.

Anh đi xuống bếp, lấy đồ ăn cô để lại cho anh ở trong tủ lạnh, cho vào lò vi sóng để quay nóng, rồi bắt đầu ăn ngấu nghiến, tâm trạng cũng trở nên vô cùng dễ chịu thoải mái.

Bây giờ mới chín giờ tối, thường ngày cô ấy đều xem tivi ở phòng khách, hôm nay có phải là trong người thấy không được khỏe nên lên giường nghỉ sớm như vậy?

Ăn xong bữa ăn đêm, anh trùm mặc giầy lát, vẫn cảm thấy hơi lo lắng, khi đi qua cửa phòng của cô chủ nhà, anh lên tiếng hỏi thăm, nhưng không có tiếng trả lời.

Anh cứ tưởng cô đã ngủ rồi, quay người định bước đi, thì trong khoảnh khắc chợt nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ, tiếng rên rỉ vô cùng đau đớn.

Anh quay người, khẽ đẩy cánh cửa đang khép hờ, trong phòng tối đen như mực, nhờ chút ánh sáng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, anh nhìn thấy Mạch Kỳ đang ôm gối dựa vào đầu giường, tóc dài che khuất khuôn mặt cô. Cô đang khóc thút thít, áo xống bị xé rách, lộ ra một cánh tay.

Anh bật đèn lên, dưới ánh sáng trắng chói mắt, anh nhìn rõ trên cánh tay trắng trẻo dày đặc những vết thương rớm máu.

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc anh bỗng trở nên trống rỗng như thể não thiếu dưỡng khí, như thể hồn phách anh đã bay đi chốn nào, chỉ còn lại cái vỏ không có tri giác lại ở chốn này. Thời gian trôi qua thật lâu, anh dường như mới hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô nghe thấy động tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi lại vội vàng cúi đầu xuống, không muốn anh phát hiện ra khuôn mặt sưng vù của mình. Nhưng anh đã nhìn thấy rồi, trên mặt cô đầy những vết thâm tím, mắt phải sưng vù lên, thâm một miếng lớn. Yết hầu của anh chuyển động một lúc, run rẩy thốt ra một câu:

- Anh ta... đánh cô à?

Mạch Kỳ không trả lời, im lặng hồi lâu, ngừng thút thút.

Anh bước nhanh đến, thận trọng nâng cánh tay cô lên, đếm những vết thương đau đớn đó, là vết tích của thất lưng da! Anh nhìn thấy ở trên sàn nhà có hai miếng dây thất lưng đã bị đứt!

Hai bàn tay anh nắm chặt lại, khớp xương kêu răng rắc:

- Hắn ta đi đâu rồi?

Vì cố kìm nén sự phẫn nộ, giọng nói của anh cũng bị lạc đi.

- Anh ta đi rồi...

- Nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu?

- Mặc kệ anh ta... tôi, tôi vẫn ổn...

- Bị đánh ra nông nổi này, còn ổn sao? – Anh đau lòng đến độ toàn thân run rẩy, như thể chiếc dây lưng da đó vụt vào người chính anh vậy – Thăng súc sinh này, tôi không tha cho nó. Hãy nói cho tôi biết nó đang ở đâu?

Mạch Kỳ uể oải lắc đầu:

- ... Tôi không biết anh ta đi đâu, anh ta đánh bạc, bị thua liền đánh tôi để trút giận...

- Vậy được, báo cảnh sát, tôi giúp cô báo cảnh sát. – Châu Vũ Môn lời di động ra.

Mạch Kỳ ngẩng đầu lên, cầu xin anh:

- Đừng báo cảnh sát, nếu báo cảnh sát thì em gái tôi sẽ biết, đừng để con bé biết, nó không chịu nổi đâu, sẽ ảnh hưởng đến công việc và tâm trạng của nó.

- Lẽ nào lại tha cho thằng súc sinh đó dễ dàng như vậy sao? Đối với loại người này không được mềm lòng nhẹ tay.

Mạch Kỳ nói:

- Trong lòng tôi, anh ta đã không còn là một con người nữa rồi, anh ta là súc sinh, là dã thú... nhưng, đây chính là số mệnh của tôi, tôi chỉ có thể oán trách mình khổ mệnh.

Châu Vũ Mân trầm mặc, anh rất muốn nói với cô: Không, đây không phải là số mệnh của cô, chẳng có ai bị định sẵn là phải chịu khổ, cô nên rời xa tên súc sinh đó! Nhưng anh lấy tư cách gì để khuyên nhủ anh ừi cô chứ? Trong lòng cô, mình chẳng qua chỉ là một người khách trọ bình thường, không thể bảo vệ cho cô, không thể đem lại cho cô một cuộc sống tươi mới. Anh nghèo như vậy, thu nhập cũng chỉ vừa đủ nuôi sống mình, một người đàn ông đã ngoài ba mươi tuổi, vẫn chưa có nơi ở cố định trong cái thành phố này, anh có tư cách gì để nói với người phụ nữ đáng thương này: Rời khỏi cái tên súc sinh đã đánh cô, bắt đầu một cuộc sống mới?

Anh cũng giống như cô, chính là những người rất nhỏ bé sinh sống trong thành phố này.

Anh quay người bước ra ngoài:

- Tôi đi mua thuốc cho cô.

Anh bước đi thật nhanh như thể sao băng, cố gắng kìm nén nỗi bi thương ở trong mắt, một người phụ nữ tốt như vậy, tại sao không đáng nhận được sự nâng niu trân trọng của đàn ông? Người đàn ông đó, rốt cuộc hẳn ta được tạo thành từ thứ gì, sao lại có thể vô tâm vô tình đến thế.

Trên bầu trời đêm u tối chợt xuất hiện cơn mưa nhỏ nhỏ, Châu Vũ Mân bước thật nhanh trên đường, đèn đường sáng nhấp nháy, ánh sáng mờ màng, lòng anh nóng như lửa đốt, chỉ muốn tìm được một cửa hàng thuốc gần nhất để mua, có thể giảm bớt sự đau đớn của Mạch Kỳ sớm từng nào hay từng ấy.

Khi đi qua một cửa hàng bán mỳ, anh nghe thấy một giọng nói quen quen:

- Ông chủ, cho bát mỳ nào!

Anh ngừng bước, máu huyết toàn thân đang sôi trào.

Anh nhìn thấy Trần Hạo ngồi vắt chân ở trong quán mỳ cách anh chỉ có năm mét, khuôn mặt bần thiêu hớn hờ đắc ý.

Vừa mới đánh đập vợ mình một trận dã man, còn mình thì lại tỉnh bơ ngồi ở đây ăn đêm. Tay Châu Vũ Mân nắm chặt tạo thành những tiếng kêu răng rắc, anh từ từ bước về phía Trần Hạo.

Một bóng đen cao to phủ chiếu xuống, Trần Hạo ngẩng đầu lên, bởi vì ngược sáng cho nên anh ta không nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông có thân hình cao to này, do đó khi nắm đấm của người đàn ông đập vỡ mũi anh ta, anh ta mới gào thét và kịp phản ứng, đẩy đổ ghế quay người bỏ chạy...

Vừa chạy, vừa gào thét “cứu mạng”...

Châu Vũ Mân lao đến, đè Trần Hạo nằm xuống đất, đấm dồn dập như mưa.

Giọt nước mưa tinh khiết rơi xuống, bao trùm thế giới u ám càng trở nên mơ hồ nhạt nhòa.

4

Mạch Khiết vẫn còn đang thẩm định bản thảo ngoài giờ trong văn phòng, Lý Mộng Long bê đến cho cô một cốc café:

- Cùng đi ăn đêm nhé, tôi mời.

- Không cần đâu, tôi phải xem xong số bản thảo này. Tôi hỏi này, những đối tượng phỏng vấn anh đã sắp xếp thế nào rồi? Nếu kéo dài thêm chút thời gian nữa tôi e sẽ không kịp mắt. – Mạch Khiết uống một ngụm café, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lý Mộng Long.

Đồng nghiệp trong văn phòng đã về hết rồi, chỉ duy nhất một mình anh ta tự nguyện ở lại giúp đỡ. Trong công việc anh ta rất nhanh nhẹn, năng lực xuất chúng, Mạch Khiết mặc dù không nói ra, nhưng thực ra cô đã viết một bản báo cáo đề nghị thăng chức gửi cho sếp, dự định để cho Lý Mộng Long làm trưởng ban biên tập.

Cô cũng thực sự rất cần một người trợ lý đắc lực có thể giúp đỡ được mình. Tờ tạp chí M Beautiful phiên bản mới ra đời đã tạo nên tiếng vang, nhưng thứ chờ đón họ tới đây mới thực sự là áp lực nặng nề nhất, chỉ có thể làm cho kỳ sau càng hay hơn kỳ trước, nếu không sẽ nhanh chóng để mất đi số lượng độc giả vốn đang không được ổn định.

Lý Mộng Long đắc ý duỗi thẳng đôi chân dài của anh ta, nói:

- Lần nào cô giao việc cho tôi mà tôi không hoàn thành tốt chứ? Yên tâm đi, tôi đã liên hệ xong xuôi với những đối tượng phỏng vấn rồi.

Mạch Khiết hỏi về nghi ngờ:

- Họ thực sự bằng lòng tiếp nhận cuộc phỏng vấn của giới truyền thông sao?

- Cô nói xem? Nếu như cô ngoại tình, ồ, quên mất tôi xin lỗi, bạn trai của cô cưới một cô gái khác, tôi không có ý khơi lại vết thương của cô nhé...

Anh ta ngừng lại giây lát, hài lòng nhìn khuôn mặt tức giận đến đỏ lựng lên của Mạch Khiết, rồi mới từ từ nói tiếp:

- Nếu chị gái của cô ngoại tình, cô nói xem cô ấy có bằng lòng tiếp nhận cuộc phỏng vấn của giới truyền thông hay không?

- Chị của anh mới ngoại tình đấy! Cả nhà anh đều ngoại tình! Chắc chắn sẽ không bằng lòng, ngoại tình vốn là một việc lén lút, vì lén lút cho nên mới càng kích thích.

- Cho nên, lần này chúng ta bắt buộc phải che giấu thân phận của mình, ngấm phỏng vấn ngoại tình, những câu chuyện này rất chân thực đáng tin cậy, sao có thể không cuốn hút đôi mắt của các độc giả chứ? – Lý Mộng Long nói về đắc ý – Tất cả mọi thứ tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đến lúc đó cô cứ nghe theo sự chỉ huy của tôi mà hành động, đảm bảo chuyên đề lần này của cô sẽ vô cùng xuất sắc.

Nhìn bộ dạng bí ẩn của anh ta, Mạch Khiết thấy hơi băn khoăn khó hiểu, phỏng vấn ngấm ngoại tình? Phỏng vấn ngấm là như thế nào? Nói vòng vèo làm gì chứ, con người này thật là không thẳng thắn chút nào.

Đột nhiên, chuông di động của cô vội vã vang lên, vừa nhìn liền nhận ra là số điện thoại của Mạch Kỳ.

Nhìn thời gian đã là mười một giờ đêm rồi, lúc này sao bỗng dưng chị gái lại gọi điện ình, lẽ nào lại bị cái tên phá gia chi tử Trần Hạo đó đánh nữa rồi?

Trái tim cô trở nên nặng trĩu, vội vàng nghe máy.

- Chị ơi, có chuyện gì vậy?

Giọng Mạch Kỳ vô cùng lo lắng:

- Chị không có ai có thể giúp đỡ được, Mạch Khiết, em hãy giúp Châu Vũ Mân đi, anh ấy bị người ở đồn cảnh sát bắt đi rồi...

- A, là chuyện gì vậy? – Giọng Mạch Khiết vút cao. Lý Mộng Long quay sang nhìn cô, đôi lông mày đen sậm nhíu lại.

- Anh ấy, anh ấy đã đánh cho anh rể em bị thương, anh rể em đã báo cảnh sát, sau đó anh ấy liền bị giải đi... Em mau nghĩ để bảo lãnh anh ấy ra, bây giờ chị đang ở đồn cảnh sát...

Gác máy, Mạch Khiết vội vàng mặc áo khoác. Lý Mộng Long nói:

- Đã xảy ra chuyện gì vậy, có cần tôi giúp đỡ không?

Mạch Khiết nói:

- Một người bạn của tôi đã đánh anh rể tôi, bây giờ bị giữ ở trong đồn cảnh sát, cần phải tìm người đến để bảo lãnh, anh có cách nào không?

Lý Mộng Long nói:

- Là muốn giúp anh rể cô hay là giúp bạn cô?

- Bạn! Đương nhiên là giúp bạn tôi, loại người như anh rể tôi thì ai cần quan tâm đến anh ta chứ? Anh có cách gì không?

- Đi nào, chúng ta vừa đi vừa nói!

Trong đồn cảnh sát, Lý Mộng Long đi làm thủ tục bảo lãnh, Mạch Khiết nhìn khuôn mặt chị gái sưng vù thâm tím, tức giận hét lên:

- Anh ta còn trơ tráo báo cảnh sát, anh ta đánh chị thành ra nông nổi này, người nên báo cảnh sát là chúng ta mới phải! Dựa vào cái gì mà lại bắt giữ Châu Vũ Mân chứ?

Giọng của cô quá lớn, khiến cho người cảnh sát trực ban rất khó chịu, gõ gõ bàn:

- Này, coi đây là cái chợ à, còn làm báo chí nữa chứ, sao mà lại thô lỗ lớn tiếng thế?

Mạch Khiết đành phải cố kìm nén nỗi bức dọc, hạ giọng:

- Trần Hạo lại đánh chị, Châu Vũ Mân là người giúp chị đánh anh ta, kết quả bị anh ta báo cảnh sát, có đúng vậy không?

Mạch Kỳ đành phải nói cho Mạch Khiết toàn bộ đầu đuôi nguyên nhân sự việc.

Mạch Khiết tức giận đến nỗi cảm tưởng như phổi sắp nổ tung.

- Trần Hạo càng ngày càng không giống con người nữa, lần này em quyết không tha cho hắn! Chị, em xin chị đấy, em cầu xin chị hãy ly hôn với hắn, nếu không sớm muộn gì sẽ có một ngày chị bị hắn giày vò cho đến chết.

Cô đau đớn nhỏ lệ, cảm giác như trái tim sắp vỡ vụn. Người thân duy nhất của cô trên cõi đời này lại phải đêm ngày sống trong địa ngục, còn cô chỉ có thể trơ mắt ra nhìn mà không thể làm được gì. Cô hận mình, đúng thật thù sinh là thứ vô dụng, ngay cả người thân của mình cũng không có cách nào bảo vệ.

Mạch Kỳ lau nước mắt cho em gái, còn trong mắt mình cũng ầng ậc nước:

- Chị không thể... sau này chị sẽ cẩn thận, không để anh ta mượn cớ để đánh chị nữa...

Bị ức hiếp đến nông nổi này, mà chị cô vẫn thà lặng lẽ chịu đựng chứ không muốn ly hôn.

Mạch Khiết ngăn người nhìn chị gái mình, không biết nên đồng tình với chị hay là oán hận chị, tại sao người chị gái lương thiện nhất trên đời này lại gặp phải một người đàn ông độc ác nhất trên đời cơ chứ?

Lý Mộng Long đưa Châu Vũ Mân bước ra ngoài. Nhìn thấy họ, Châu Vũ Mân lặng lẽ cúi đầu, nói:

- Tôi xin lỗi, làm cho các cô phải lo lắng cho tôi rồi.

- Không, Châu Vũ Mân, tôi thay mặt chị gái tôi cảm ơn anh, cái loại súc sinh đó, đánh chết cũng đáng đời.
- Mạch Khiết nói.

Lý Mộng Long liếc nhìn thấy khuôn mặt khó chịu của cảnh sát trực ban, nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi! Ở đây không phải nơi để dốc bầu tâm sự.

Lý Mộng Long lái xe đưa Châu Vũ Mân và Mạch Kỳ về nhà.

Lúc chào từ biệt, Châu Vũ Mân bắt tay Lý Mộng Long nói lời cảm ơn anh.

Mạch Kỳ nhìn Lý Mộng Long hồi lâu, rồi lại nhìn khuôn mặt sa sầm bức bối của cô em gái, trên khuôn mặt tràn ngập nỗi bi thương chợt lộ ra nụ cười như có được sự an ủi.

Lúc ngồi lại lên xe, Mạch Khiết cảm thấy toàn thân mỏi mệt, rất muốn nhanh chóng được trở về nhà nằm vào chiếc giường sạch sẽ ấm áp của mình.

- Lý Mộng Long, cảm ơn anh! - Cô nói rất chân thành. Cũng không biết con người này có cách thần thông quảng đại gì mà sau khi gọi mấy cuộc điện thoại đã bảo lãnh được Châu Vũ Mân ra.

Lý Mộng Long liếc nhìn cô một cái:

- Rất hiếm hoi được nghe thấy cô nói với tôi ba chữ này.

- Đó là bởi vì thường ngày anh khiến cho người khác chán ghét, nhưng hôm nay, thực sự cảm ơn anh... nếu không, tôi đúng là không biết cần phải làm thế nào. Anh rể tôi là loại lưu manh đánh người thì lại không sao, Châu Vũ Mân lấy lại chút công bằng cho chị gái tôi, thì anh ấy lại bị bắt giữ, trên đời này làm gì có việc nào bất công đến như thế chứ?

- Thế à? Chị gái cô xinh đẹp thật đấy, sao lại lấy một người đàn ông như vậy chứ?

Mạch Khiết thở dài:

- Chị ấy cứ luôn miệng nói đây là số mệnh của mình, bất luận anh rể tôi hàng ngày ngược đãi chị như thế nào chị cũng đều lặng lẽ chịu đựng, không chịu ly hôn. Tôi thực sự chẳng biết làm thế nào với chị ấy cả.

- Đó là bởi vì chị gái cô vẫn chưa xảy ra việc “ngoại tình”, phụ nữ một khi đã ngoại tình, thay lòng đổi dạ còn nhanh hơn cả giở sách.

Mạch Khiết chau mày, con người này thực sự là không thể khen ngợi được, lập tức lại khôi phục ngay bản tính khắc nghiệt.

- Chị tôi còn lâu mới là loại người như thế! Chị ấy là mẫu người phụ nữ truyền thống lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, sao có thể ngoại tình được chứ? Chắc không phải là anh nhìn thấy chị tôi xinh đẹp lại có ý định xấu xa gì chứ?

- Tổng biên tập Mạch, cô bảo tôi phải nói cô thế nào mới được đây? Không phải là tất cả những người ngoại tình đều đáng hận, có đôi lúc chính người trong cuộc cũng có nỗi khổ tâm gọi là tình bất đắc dĩ. Nếu như chị gái cô bởi vì yêu người khác mà đưa ra yêu cầu ly hôn, lẽ nào cô không cảm thấy đây là một sự giải thoát sao?

Mạch Khiết bĩu môi:

- Tôi không cần biết lý do gì, chỉ cần chị ấy chịu ly hôn, tôi giờ hai tay tán thành, có nuôi chị ấy cả đời tôi cũng cam tâm tình nguyện.

- Ô, tôi cứ tưởng cô chỉ đối tốt với người tình đầu tiên của cô thôi, thì ra cô đối với chị gái cũng rất tốt.

Mạch Khiết sa sầm nét mặt, cảm thấy hối hận không nên để anh ta biết quá nhiều việc của mình như vậy, rõ ràng đã biết Tiêu Ly đi cầu hôn người khác, nhưng anh ta luôn chạm vào nỗi đau của người ta... cô thật sự nghi ngờ Lý Mộng Long có khuynh hướng ngược đãi con người, cứ thỉnh thoảng lại kích động người khác một chút, sau đó lại tỉnh bơ bỏ đi như không có chuyện gì xảy ra.

Cô ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm mắt lại, cô quá mệt, lúc này đây chỉ muốn nghỉ ngơi, cô không muốn tranh cãi với Lý Mộng Long nữa.

Nào ngờ, anh ta lại thốt ra một câu:

- Tổng biên tập Mạch, thì ra đáng vẻ cô lúc nhắm mắt ngủ cũng thật đáng yêu.

Cô bất giác mở to mắt, trợn trừng mắt với anh ta, chỉ sợ anh ta lại cố tình hôn lên cô một lần nữa. Cô không còn dám nhắm mắt mơ màng ngủ nữa.

Lý Mộng Long khẽ lắc đầu, than thở:

- Nhắm mắt là thiên sứ, mở mắt ra là ác quỷ.

Nước mưa vẫn rơi từ trên bầu trời đen sì xuống, cây gạt nước gạt đi gạt lại trước cửa kính xe nhạ nhòa, ánh đèn màu vàng cam sáng lấp lánh ẩn hiện trên khuôn mặt hai người trẻ tuổi. Chiếc xe Ford lao nhanh giữa màn đêm, dần dần mất hút giữa những luồng ánh sáng đèn và biển xa cộ nườm nượp nối đuôi nhau.

27. Chương 14 Phần 1

Chương 14: Viên đạn ái tình nguy hiểm đó đã bắn xuyên vào trái tim tôi

1

Chiếc xe Ford men theo con đường núi ngằn ngoèo đi lượn vòng, đây là khu vực đồi núi ở vùng ngoại ô cách trung tâm thành phố mười mấy ki-lô-mét.

Nhìn những cánh rừng xanh sẫm, và cả bầu trời xanh thẳm khác hẳn với khu vực thành thị, Mạch Khiết thoáng nghĩ ngờ không biết có phải là lại rơi vào cạm bẫy của Lý Mộng Long hay không?

- Rốt cuộc anh định đưa tôi đi đâu vậy? Tôi phải nói cho anh biết, giờ đã không còn thời gian để vui chơi nữa rồi, nếu còn không làm chuyên đề nữa thì số kỳ này phải để trống đấy, tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Lý Mộng Long bật cười:

- Nhìn bộ dạng của cô kìa, như thể ai đang lừa cô đem đi bán vậy, yên tâm đi nếu lừa gạt cô thì tôi còn chê tính khí cô quá nóng nảy. Cứ thoải mái đi, hiện giờ chúng ta đang đi phông vắn ngẫm đấy.

- Nhưng anh cũng phải nói cho tôi biết hiện giờ chúng ta đang đi đâu để phông vắn ngẫm chứ?

Anh ta châm một điếu thuốc hít một hơi thật sâu, ánh mắt bỗng sáng rực chỉ về một nóc nhà màu đỏ được che phủ giữa màu xanh của cây cối:

- Đi đến đó, Điểm hẹn tâm trạng vui vẻ.

Điểm hẹn đó trông giống như một sơn trang nhỏ được xây dựng ở vùng núi hẻo lánh không hề bắt mắt, ở đây có thể có được những đề tài về ngoại tình gì chứ?

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Mạch Khiết, Lý Mộng Long cuối cùng cũng nói cho cô biết sự tình:

- Những người đến điểm hẹn này, về cơ bản đều là... phải rồi, những người có đời sống tình cảm thứ 3 – đây là cách nói của giới văn nghệ, thực ra chính là nơi để nắm tay người thứ ba. Đã có người thứ ba là nữ thì sẽ có người thứ ba là nam.

Mạch Khiết kinh ngạc:

- Anh lừa bịp người ta chứ gì, làm gì có nơi như thế này chứ? Có “người thứ ba” còn không lên mà giấu đi, ai lại còn dám đưa đến điểm hẹn mà khoe khoang chứ?

- Sai rồi, không phải là khoe khoang mà là đến để giải tỏa stress. Chỉ có ở đây, thứ tình cảm lên lút mới có thể được công khai, mọi người đều không biết thân phận của nhau, chỉ có một số hiệu, có thể trò chuyện theo đôi theo cặp ở nơi đây, giảm bớt được gánh nặng tâm lý.

- Sao có thể như vậy được chứ? Có kẻ thứ ba chẳng phải là việc vụng trộm vui vẻ với nhau sao? Ngày nay những người có “kẻ thứ ba” đều là những người đàn ông thành công trong sự nghiệp. – Sao từ trong miệng anh nói ra lại như thể những người trong cuộc có những áp lực và cảm giác tội lỗi nặng nề thế.

Mạch Khiết vẫn không tin. Lý Mộng Long so so vai:

- Đáng thẹn cho cô cứ cho rằng mình là người có tư tưởng thời thượng cơ đấy? Ai nói với cô những người có “kẻ thứ ba” thì nhất định phải là người thành công? Việc ngoại tình có rất nhiều nguyên nhân khác nhau, ví dụ như, mối quan hệ giữa hai người chỉ có danh mà không có thực, vì con trẻ mà không ly hôn, nhưng cũng không can thiệp vào tình cảm đối phương, ví dụ như những mối tình đầu, bởi vì rất nhiều nguyên nhân nên không thể lấy được nhau, sau khi kết hôn nhiều năm vô tình gặp lại phát hiện ra vẫn yêu thương nhau, nhưng bởi vì trách nhiệm vẫn không thể nào rũ bỏ được hôn nhân; ví dụ bởi vì áp lực của cuộc sống nên không thể kết hôn nhưng vẫn yêu thương nhau... Cái thứ gọi là tình cảm này vốn không phải là một tờ giấy đăng ký kết hôn là có thể đảm bảo sẽ chung thủy với nhau mãi mãi, con người luôn thay đổi từng giờ từng khắc, cho nên tình cảm của con người cũng thay đổi từng giờ từng khắc. Điểm hẹn tâm trạng vui vẻ, tiếp đãi những con người như vậy, họ vì rất nhiều nguyên nhân đã biến thành kẻ thứ ba rất bị động, nhưng trong lòng họ vẫn luôn chịu đựng sự giày vò và thước đo tiêu chuẩn về đạo đức, cho nên không dám để lộ

thứ tình cảm này hoặc là mãi mãi chỉ có thể giấu giếm mà thôi. Bây giờ chúng ta đi gặp những người như vậy, tìm hiểu câu chuyện của họ, bước vào trong thế giới nội tâm của họ.

Anh thao thao bất tuyệt cho Mạch Khiết biết loại “tình cảm phi chính thống”, nghe đến cuối Mạch Khiết đã nhận ra vấn đề:

- Từ từ đã, người ta dựa vào đâu mà dốc hết ruột gan mà tâm sự chứ? Người ta dựa vào đâu để tin tưởng anh và bằng lòng kể ra câu chuyện của mình chứ?
- Nói là đi phỏng vấn ngầm rồi mà, phương pháp duy nhất là lấy được lòng tin của đối phương chính là giả làm “người nằm vùng”, cần phải đóng giả thành những người có thân phận như bọn họ. Cô được lợi quá đấy Mạch Khiết ạ, tôi phải làm “kẻ thứ ba” của cô đấy.

Mạch Khiết vô cùng tức giận:

- Lý Mộng Long, hôm nay anh đã đánh răng chưa đấy? Cái gì mà kẻ thứ ba vậy, tôi vẫn còn độc thân, độc thân.

Lý Mộng Long toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng bóng, càng làm tôn thêm đôi môi mỏng hồng hào của anh, trông rất hấp dẫn.

- Khó khăn lắm tôi mới lấy được số hiệu của điểm hẹn này.

Anh lấy ra một tấm giấy màu đỏ, trên đó ghi 34:

- Tôi là số 34, đây cũng là số của cô, mỗi đôi nam nữ dùng chung một số. Thực ra không cần cô nói, tôi cũng rất giống một người đàn ông thành công có một “kẻ thứ ba”. Đợi một lát nữa hãy hành động theo ánh mắt ra hiệu của tôi, cô đừng có mà quá nóng vội làm hỏng mất cuộc phỏng vấn ngầm, bị người ta phát hiện ra tôi mặc kệ đấy, tôi chuồn nhanh còn về phần cô – Anh ta liếc xuống đôi giày cao gót của cô. – Cô bị mọi người giẫm bẹp thì cũng đừng có trách tôi.

Mạch Khiết lườm anh ta một cái, nhưng nghĩ đến chuyện đề đó, thôi bỏ đi, vì công việc cũng cần phải liều mình giả vờ đóng giả làm “kẻ thứ ba” của Lý Mộng Long thôi!

- Nghĩ gì vậy? Đã đến rồi đấy.

Lý Mộng Long dừng xe ở trong sân “Điểm hẹn tâm trạng vui vẻ”, soi gương ở trong xe, ghé sát mặt mình vào mặt Mạch Khiết:

- Nhìn này, chúng ta đẹp đôi quá, vừa nhìn đã biết ngay là một đôi nam nữ vụng trộm.
- Lý Mộng Long, anh đừng quá đáng quá! – Mạch Khiết đẩy khuôn mặt trơn bóng của anh ta ra – Anh còn nói linh tinh nữa, hãy xem tôi đánh cho anh gãy hết răng đấy.

Lý Mộng Long vẫn cười nhăn nhó:

- Tôi muốn để cho cô thoải mái bớt căng thẳng, nhìn kia, có người đến đón chúng ta rồi, giả vờ giống một chút nhé, đừng có để lộ ra sơ hở.

Một người nhân viên với khuôn mặt điềm tĩnh, yêu cầu họ đưa ra số hiệu, rồi dẫn họ vào trong phòng.

Mạch Khiết hiếu kỳ quan sát điểm hẹn này, thực ra cũng bài trí giống những điểm hẹn khác, chỉ là ánh đèn có mờ hơn một chút, chỗ ngồi cũng thành từng đôi từng cặp.

Lý Mộng Long đột nhiên nắm tay Mạch Khiết.

Theo bản năng, cô vốn định hất tay ra nhưng Lý Mộng Long nắm rất chặt, cô nghĩ một lát, liều mình vậy, nếu để người ta nhận ra sơ hở thì thật phiền phức.

Họ đi đến phòng trà, ở đó đã có mấy đôi ngồi sẵn rồi, trong phòng trà yên tĩnh phát ra tiếng nhạc khe khẽ, trên màn hình tivi đang chiếu bộ phim điện ảnh trắng đen đề tài tình yêu không hề có tiếng. Mùi trà thơm phức, khuôn mặt mọi người đều trầm tĩnh giống như mặt nước phẳng lặng, dường như ai cũng có tâm sự.

Mạch Khiết giả vờ như vô tình quan sát họ, họ không giống với trong tưởng tượng của cô, những người này ăn mặc rất chỉnh chu, cử chỉ nho nhã, chắc phần lớn là những công nhân chức mẫu mực.

Họ ngồi ở trên ghế sofa mềm mại, vừa ngồi xuống tay Lý Mộng Long đã ôm lấy vòng eo thon thả của Mạch Khiết.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn Lý Mộng Long một cái, muốn đẩy anh ta ra, Lý Mộng Long lại khẽ nói bên tai cô:

- Chuyên đề!

Bị nắm trúng thóp, Mạch Khiết đành phải từ bỏ sự giãy giụa, mặc cho anh ta vòng tay ôm eo mình, hai người dựa sát vào nhau như vậy, sát đến độ có thể ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh ta. Cô cảm thấy có gì đó không tự nhiên, mặt nóng bừng, may mà có mái tóc dài che bớt khuôn mặt.

Nhân lúc mời thuốc, Lý Mộng Long nhanh chóng tiếp cận một đôi nam nữ trung niên. Anh tự sáng tác nên câu chuyện của mình: Vợ không thể sinh con được nhưng anh lại không thể ly hôn bởi vì gia đình nhà vợ giúp đỡ anh rất nhiều trong sự nghiệp, anh đành phải tìm một “người thứ ba” để có thể an ủi mình.

Anh thở dài nãy nê, còn nhìn vào bụng Mạch Khiết nói:

- Bây giờ thực sự tôi không biết phải làm sao, cô ấy đã mang thai đứa con của tôi rồi...

Lúc này đây Mạch Khiết đang uống trà Đại Mạch, vừa nghe thấy vậy, uống liền một hơi hết cả cốc trà nóng đột nhiên bị sặc, ho dồn dập.

Lý Mộng Long thì lại giả vờ dịu dàng ân cần vỗ vỗ nhẹ vào tấm lưng thon gầy của cô:

- Nhìn kìa, chẳng cần thận gì cả.

Lời tâm sự của anh đã nhận được bao lời cảm thán, hai đôi nam nữ đối diện cũng đến ngồi. Mạch Khiết bất giác lấy lại tinh thần, xem ra Lý Mộng Long đúng là thả con săn sắt bắt con cá rô.

Đôi nam nữ trung niên ở bên cạnh cũng bắt đầu kể câu chuyện của mình, thì ra họ là đồng nghiệp, cuộc hôn nhân của họ đều đang đứng trước nguy cơ tan vỡ, một người vợ chẳng buồn chú ý đến gia đình, ngày nào cũng đánh bài, một người thì ông chồng tính lăng nhăng liên tục thay đổi bạn tình. Hai người trong lúc an ủi nhau dần dần cũng nảy sinh tình cảm...

Mạch Khiết bất giác hỏi:

- Vậy thì anh chị có thể rời xa gia đình ban đầu, xây dựng lại một gia đình mới!

Người đàn ông trung niên lắc đầu:

- Ly hôn dính líu đến quá nhiều thứ tài sản chung, con cái, bố mẹ già nua... niềm hoan lạc của chúng tôi càng không thể được xây dựng trên nỗi đau khổ của người khác, chúng tôi không thể gánh vác được.

Mạch Khiết trầm ngâm, đây đúng thật là việc “ngoại tình” mà trước đây cô chưa từng tiếp xúc. Trước đây, chỉ cần nghe thấy vợ chồng nào đó có ai ngoại tình, vậy thì chắc chắn đó là lỗi của người đó, thế nhưng cái thứ gọi là tình cảm đúng thật là không thể dùng quả cân đạo đức để đo đếm một cách rõ ràng được.

Tiếp theo, hai đôi nam nữ khác cũng bắt đầu kể hoạch kế chuyện, quả nhiên rất là đặc sắc, một đôi chỉ đơn thuần là ngoại tình trên tư tưởng bởi vì họ vẫn có tinh thần trách nhiệm đối với gia đình, hai người cùng thống nhất với nhau sẽ không nảy sinh mối quan hệ xác thịt. Một đôi vốn dĩ là vợ chồng, sau khi ly hôn thì mỗi người đều có gia đình mới, nhưng lại phát hiện thực ra đối phương vẫn là người phù hợp nhất nhưng lại không thể nào kết hôn lại được, thế nên đôi vợ chồng trước đây trở thành “đôi nam nữ ngoại tình”.

Đại não của Mạch Khiết lúc này đây giống như một chiếc máy vi tính, viết rõ từng lời từng chữ trong câu chuyện của họ vào trong đầu, chuyên đề “ngoại tình” dần dần trở nên đầy đủ và vô cùng phong phú.

Khi rời khỏi “Điểm hẹn tâm trạng vui vẻ”, mặt trời đã xuống núi, nắng chiều hôm nay nhàn nhạt phủ lên mặt, giống như rắc một lớp bột vàng kim. Sắc trời chiều xuyên qua những lá cây rậm rạp, chiếu rọi xuống dưới đất, tạo thành một bức tranh sơn dầu trừu tượng.

Tâm trạng Mạch Khiết trở nên tốt hơn rất nhiều, đến nỗi quên cả việc Lý Mộng Long vẫn nắm tay cô suốt từ đầu đến cuối.

Đến tận lúc chuẩn bị lên xe, cô mới chợt bừng tỉnh, vội hất mạnh tay ra:

- Thôi đi, hãy bỏ móng vuốt của anh ra.

- Tay trơn mịn thế, thường ngày dùng loại kem dưỡng da gì vậy? – Anh ta vẫn cười nhăn nhó.

Mạch Khiết lái xe đi, về công ty.

Lý Mộng Long hơi kinh ngạc:

- Đã hết giờ làm rồi, còn về công ty làm gì?

- Phải rồi, phải viết bản thảo nhân lúc còn nóng hổi, nếu không câu chuyện sẽ mọc cánh mà bay đi mất.

- Ít nhiều thì cũng phải ăn cơm nữa chứ?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh:

- Ngoài việc chơi gái và ăn cơm, trong cuộc đời của anh còn việc gì nữa? Không ăn nữa đến văn phòng ăn mỳ tôm. Hoặc là anh đưa tôi về văn phòng rồi anh có thể tan làm, một mình tôi làm thêm là được rồi.

Lý Mộng Long khởi động xe, khéo môi vẫn giữ nụ cười, cô gái này hăng say làm việc đến quên mình, thật giống mình một lúc nào đó, bất luận gặp việc gì đều không ảnh hưởng đến tâm trạng làm việc. Cô gái đặc biệt như vậy, thật không ngờ lại bị tên một sách Tiêu Ly đó từ chối.

Nhưng sao cô không phát hiện ra anh chàng một sách Tiêu Ly đó thực sự không phù hợp với cô.

Người thực sự phù hợp với cô... lẽ nào lại là mình?

Chính Lý Mộng Long cũng kinh ngạc vì suy nghĩ vừa mới bộc phát của mình, nghiêng đầu nhìn Mạch Khiết, thấy cô lại đang thể hiện ra nét mặt anh đang nợ tiền tôi, chỉ có đôi môi đỏ vẫn tươi hồng đẹp xinh, nhớ đến hai nụ hôn của mình đối với cô, tâm trạng của Lý Mộng Long đột nhiên trở nên vui vẻ.

2

Buổi tối, Lý Mộng Long đặt mỳ tôm lên bàn làm việc của Mạch Khiết, nhìn thấy cô đã đang đánh máy bản thảo cuộc phỏng vấn ngầm, vô cùng chuyên tâm, vô cùng nghiêm túc, trong mắt liên tục phát ra những ánh sáng rực rỡ – chắc là viết rất thuận lợi.

Mọi người đều nói, đàn ông lúc làm việc là hấp dẫn nhất, thì ra phụ nữ cũng vậy. Anh ngồi ở bên cạnh bắt gặp nhìn mê mẩn đến gần người.

Cô gái nhỏ này càng lúc càng thú vị đây.

Môi anh cong tạo thành một vòng cung ngọt ngào, khuôn mặt tuần tú trào dâng nét rạng ngời. Anh cứ thể lặng lẽ ngắm nhìn cô gái này, không hề kiêng dè gì nhưng lại tràn đầy sự dịu dàng.

Đột nhiên Mạch Khiết kêu ối một tiếng, thì ra cô đánh quá nhanh, tay bị chuột rút.

Anh đi đến bên cạnh cô không nói gì mà nắm lấy bàn tay cô liên tục xoa bóp:

- Sao lại không cẩn thận như thế chứ?

Cô định rút tay lại nhưng anh lại nói:

- Đừng cử động, cô như vậy rất dễ bị sưng khớp, khớp xương bị lộ ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp của bàn tay cô.

Anh cúi mặt, tỉ mỉ mát xa cho cô.

- Anh chỉ biết lải nhải giống như ông già vậy.

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Mạch Khiết vẫn khẽ xúc động, người đàn ông này đúng là có sức hút riêng của anh ta, tuần tú, khoáng đạt, phong độ ngời ngời mà lại ân cần chu đáo nữa.

Cô hỏi về bản thảo:

- Lý Mộng Long, có phải là anh đã kết hôn nhưng giấu phải không?

Lý Mộng Long ngẩn người:

- Sao lại hỏi như thế? Lẽ nào tôi giống như một người đàn ông đã kết hôn rồi sao?
- Người đàn ông như anh đây, chắc là đã trải qua sự bồi dưỡng tận tình của phụ nữ, không thể nào vẫn còn độc thân được. Nói với tôi không sao đâu, tôi sẽ giúp anh.
- Có phải là cô đang vòng vo hỏi tôi có đang độc thân hay không? Có thể nói cho cô biết tôi thực sự chưa kết hôn bởi vì chưa gặp người con gái khiến tôi muốn kết thúc cuộc sống đơn thân. Tôi trở thành một sản phẩm tinh tế là bởi vì đã trải qua sự mài giũa của rất nhiều người phụ nữ.

Mạch Khiết bĩu môi:

- Chẳng qua cũng chỉ muốn khoe khoang mình là một nhân vật giống Sở Lưu Hương có rất nhiều bạn gái mà thôi.
- Sai rồi, những người phụ nữ mà tôi nói đến là mẹ tôi, ba người chị gái của tôi, còn có cả các cô các dì. Cô nói xem, từ nhỏ tôi đã bị những người phụ nữ đó vây quanh bảo vệ cận kề, vậy có thể không trở thành một người đàn ông tinh tế hấp dẫn được sao? Từ hồi nhỏ tôi đã trải qua rất nhiều sự giằng co và nước sôi lửa bỏng đấy! Đủ để cho Kha Đậu viết 100 cuốn sách đấy.
- Được rồi, đừng có khoe nữa, rốt cuộc anh thích cô gái như thế nào? – Mạch Khiết tự cảm thấy mình hơi tò mò, đặc biệt bổ sung thêm một câu – Anh có thể không trả lời. Tôi chỉ là tiện miệng hỏi thôi.
- Cấp trên hỏi, dám không trả lời sao? Tôi cũng không biết rốt cuộc tôi thích cô gái như thế nào. Không phải là tôi khoắc lác đâu, bắt đầu từ năm 14 tuổi trong ngăn bàn của tôi đã có đủ loại thư tình, tôi cũng đã qua lại với đủ các loại con gái, thu hoạch duy nhất của tôi sau khi đã trải qua quá nhiều cô bạn gái chính là khả năng miễn dịch cực lớn. Tôi chỉ muốn gặp được một người thực sự khiến tôi động lòng, nhưng bây giờ, động tình thì dễ nhưng động lòng thì khó. Khắp trên thế giới đều là những cô gái xinh đẹp, bạn có thể hôn môi của họ nhưng không có mong ước đeo nhẫn cưới vào tay họ.

Mạch Khiết cũng nghĩ chính mình bị người đàn ông này hôn trộm hai lần, chỉ sợ mình cũng bị xấp vào những loại bên trên, bất giác sa sầm mặt, rụt mạnh tay về.

- Anh không thật lòng với người con gái đó thì người ta sao có thể thật lòng với anh được chứ? Tình yêu chính là trò chơi kỳ phùng địch thủ, lấy trái tim đấu với trái tim, cũng khó trách anh không thể tìm được người con gái có thể cưới về nhà, đâu có giống anh Tiêu Ly...
- Được rồi, lại lôi anh chàng một sách đó để so với tôi. Tôi tốt hơn anh ta nhiều chứ, ít nhất tôi cũng lấy tấm lưới to để bắt cá, anh ta thì lại sống chết chỉ yêu một cô gái, người ta còn phát tay bỏ đi đến tận nước Mỹ xa xôi, để cho anh ta một mình ở trong nước. Anh ta sao có thể so được với tôi chứ?

Mạch Khiết mặc kệ anh ta, tiếp tục đánh máy.

Trời dần dần sáng, Lý Mộng Long nằm ở trên sofa ngủ một đêm, khi tỉnh dậy rót cốc café cho Mạch Khiết thì phát hiện ra cô đã nằm bò ra bàn máy tính ngủ mất rồi.

Trong phòng đang bật điều hòa, anh cởi áo ple của mình ra, khoác lên người cô.

Mạch Khiết tỉnh dậy:

- Thật không ngờ lại ngủ quên mất!
- Về nhà nghỉ đi, đừng gắng sức quá, con gái gắng sức như vậy thì dễ già lắm.
- Không gắng sức thì phải làm thế nào chứ? Không có ô dù nâng đỡ, không có đường lùi, muốn đứng vững chân ở trong thành phố này thì không thể dựa vào chót lưỡi đầu môi được. Tôi cũng viết xong bản thảo rồi, tôi về nhà nghỉ ngơi một lát đây.

Cô đứng dậy, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, thế giới chao đảo, may mà Lý Mộng Long kịp thời đỡ cô, cô mới không bị ngã xuống.

Mạch Khiết bị tiếng chuông cửa “kính coong, kính coong” làm cho tỉnh giấc. Cô đành phải đi dép lê ra đến cửa, nhìn ra phía bên ngoài qua mắt mèo, sắc mặt sa sầm xuống.

Cô mở cửa ra với vẻ không vui:

- Bố à, đêm qua con thức trắng, vừa mới về nhà, bây giờ vừa mới ngủ, sao bố lại đến mà không báo trước với con?

Cô thò đầu ra nhìn, nhìn thấy một anh chàng đen sì, mặt bóng nhẫy đứng sau lưng bố, thật không ngờ Lưu Bân cũng đi theo bố cô đến đây. Cô càng thấy không vui, sao bố cô tùy tiện dẫn người khác đến căn hộ độc thân của mình, rốt cuộc sợi dây thần kinh nào của ông bị lệch pha rồi?

Lưu Bân vừa nhìn thấy Mạch Khiết, ánh mắt đã chuyển từ khuôn mặt cô xuống phía dưới cho đến tận phần ngực cô mặc váy ngủ khê hở ra. Mạch Khiết lập tức nhận ra ngay, vội vàng quay người vào phòng ngủ luống cuống thay quần áo, khi quay trở lại phòng khách Mạch Khiết vẫn còn ngái ngủ hỏi bố:

- Hôm nay bố đến tìm con có việc gì vậy?

Bố cô nói:

- Lưu Bân hầm cho con canh vịt hầm nấm hương, bồi bổ cơ thể, con xem người ta đối xử với con tốt như vậy đấy, công việc làm ăn của cửa hàng bạn như thế mà vẫn còn tự mình mang đến cho con.

Lưu Bân gơ cao cặp lông, cổ lấy lông Mạch Khiết.

Trong lòng Mạch Khiết trào dâng sự chán ghét, cô biết ý tứ của bố:

- Không cần đâu, bố ơi, hôm qua con thức trắng cả một đêm, hôm nay con muốn nghỉ ngơi, bố và anh hãy về trước đi, lúc khác sẽ hẹn nói chuyện sau.

- Nói xong, cô định mở cửa ra để mời họ về, bố cô đã ra hiệu bằng mắt với Lưu Bân:

- Vậy được, bố đi trước đây, Lưu Bân, cậu hãy đặt đồ xuống rồi đi sau nhé.

Nói xong, ông liền chuồn ngay chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Cánh cửa cũng “thình” một tiếng rồi đóng lại.

Mạch Khiết vô cùng bức bối, rốt cuộc người này có còn là bố của mình hay không? Chưa được sự đồng ý của mình đã dẫn một người đàn ông không quen đến nhà mình, cô nam quả nữ, xảy ra chuyện gì thì phải làm thế nào?

Mạch Khiết nói:

- Tôi không cần đồ ăn, anh đem đi đi!

- Tiểu Khiết, thực ra em cũng nên biết ý tứ của hai bên phụ huynh... để con chúng ta mang họ Mạch, anh chẳng có ý kiến gì, anh nhìn em thấy cũng được đấy, anh thấy hay chúng ta cứ ở với nhau đi. – Nói rồi anh ta bèn sờ tay sờ chân.

- Anh muốn làm gì vậy? Ai để con với anh? – Mạch Khiết chỉ ra cửa nói – Anh nhìn tôi thấy cũng được đấy, tôi nhìn anh không được, anh hãy mang vịt về đi.

28. Chương 14 Phần 2

Lưu Bân sa sầm nét mặt:

- Có phải là cô tưởng tôi không có tiền không? Nói cho cô biết, tôi cũng coi như là có chút gia sản, ngoài việc có một cửa hàng, còn có mối quan hệ, các phương diện khác cũng rất khá, nếu không phải là vì bố cô khen ngợi cô như hoa trên trời rơi xuống, tôi còn chẳng buồn gặp cô nữa kia, cô huênh hoang gì chứ? Bên ngoài không biết có bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp khốc lóc muốn ngủ với tôi nữa kia, tôi có thể nhòm ngó đến cô cũng chỉ vì là giữ thể diện cho gia đình nhà họ Mạch các cô, cũng là do bố cô đến cầu xin tôi, cô

cũng 25 tuổi rồi, cũng chẳng trẻ trung gì nữa, thêm mấy năm nữa có các thêm của hồi môn cũng chẳng ai thèm lấy, lại còn muốn tìm chàng rể chịu ở rể, thôi bỏ đi em ơi!

Mạch Khiết tức giận đến độ toàn thân run rẩy, hôm nay rốt cuộc cô cũng hiểu được thế nào là tú tài gặp binh lính, có lý mà cũng không thể nói cho rõ được.

- Anh yên tâm, cho dù tôi có các thêm của hồi môn cũng không cưới đi được, thì cũng không quyết đi tìm một người đàn ông trên người nhễ nhại mồ hôi dầu, anh đi ra ngoài cho tôi, sau này đừng đến nữa.

- Cô tưởng rằng tôi muốn ở lại đây sao? Nhưng ông nội họ Bàn này chính là một người ngang ngạnh, cô bảo tôi đi thì tôi đi, truyền ra ngoài thì thật mất mặt quá, tôi không đi, cô hãy dỗ dành ngon ngọt tôi rồi hãy hay.

Nói xong, anh ta bèn vắt chân chữ ngũ, dựa người vào ghế sofa, nhìn Mạch Khiết với vẻ thách thức. Xem ra hôm nay anh ta nhất định đối chọi lại với cô, ước hiếp cô chỉ có một mình, xem cô có thể làm gì được anh ta.

- Được, anh không đi phải không? Không đi tôi sẽ báo cảnh sát, chưa từng gặp một người đàn ông nào vô liêm sỉ như anh. – Mạch Khiết đi lấy di động, nhưng lại bị Lưu Bàn giành lấy.

- Nay anh, rốt cuộc anh muốn làm gì vậy?

Mặc dù Lưu Bàn không cao nhưng khuôn mặt hung dữ, anh ta ném mạnh di động của cô xuống đất. – Nhìn cái gì mà nhìn, chẳng phải chỉ là một chiếc di động thôi sao, ông nội họ Bàn đây đền được, muốn báo cảnh sát? Cô lãng phí thời gian và tình cảm của tôi, món nợ này định tính thế nào?

Anh ta cười vẻ dâm dăng, nhìn Mạch Khiết từ trên xuống dưới:

- Ngủ với tôi một lần thì tôi sẽ không bám lấy cô nữa.

Mạch Khiết lập tức cảnh giác:

- Tôi nói cho anh biết, anh không được làm bừa đâu!

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên kính coong, Mạch Khiết vội lao ra định mở cửa như nhìn thấy cứu tinh, nhưng lại bị Lưu Bàn túm lấy tóc:

- Không được phép đi!

- Cứu tôi với, cứu tôi với!

Mạch Khiết kêu thét lên. Lưu Bàn vội vàng bịt miệng cô lại nhưng bị cô nhân cơ hội cắn ột cái, kêu lên đau đớn.

Anh ta tát mạnh vào mặt cô, tức giận chửi bới:

- Con tiện nhân!

Cửa bật mở, trong tay Lý Mộng Long cầm một tấm thẻ từ, cạy được cánh cửa ra.

Thì ra, sau khi đưa Mạch Khiết về nhà, nhớ ra Mạch Khiết vẫn chưa ăn sáng, lại vội vàng đi mua bánh gato và sữa tươi đến cho cô. Đứng ở bên ngoài cửa nghe thấy tiếng kêu cứu, bèn lấy tấm thẻ từ để cạy cửa.

Mạch Khiết nhìn thấy Lý Mộng Long giống như thấy hiệp sĩ áo đen, vội vàng túm lấy vạt áo anh, giọng nói run rẩy:

- Cứu tôi với! Anh ta, anh ta định quấy rối tôi!

Lý Mộng Long không nói thêm câu nào, co chân lên đá bay Lưu Bàn ra ngoài.

Anh là con nhà võ, cú đá đầy trúng vào vị trí hiểm của Lưu Bàn, Lưu Bàn bỗng chốc không thể bò dậy nổi.

Lý Mộng Long xách áo Lưu Bàn lên:

- Đem mày đến đồn cảnh sát mà ngồi nhé!

Lưu Bàn ủ rũ mặt nói:

- Đứng, đứng, tôi là đối tượng được bố Mạch Khiết giới thiệu cầu thân, tương lai sẽ là con rể nhà này. Chính là bố Mạch Khiết bảo tôi làm như vậy... nói là Mạch Khiết tính khí ngang ngạnh, gạo đã nấu thành cơm thì không sợ cô ấy không đồng ý.

- Anh nói đùa, bố tôi còn lâu mới bảo anh làm như vậy!

Mạch Khiết mặc dù vô cùng tức giận, nhưng trong lòng lại bán tín bán nghi, cô hiểu được tính cách của bố mình, chỉ vì để có người nói dối, ông có thể làm được cả những việc còn dị thường hơn nhiều.

Lý Mộng Long thì không thể hiểu được tầng ý nghĩa này, anh tát cho Lưu Bân một cái:

- Sao bác lại có thể tìm người để ám hại con gái của mình được chứ, mày nói linh tinh, hãy cút đến đồn cảnh sát cho tao.

Mạch Khiết lo lắng nếu làm to chuyện thì sẽ thực sự dính líu đến bố mình, bèn nói với Lý Mộng Long:

- Ôi, thôi đi, thôi đi, hãy thả anh ta ra, dù sao cũng dính líu chút quan hệ họ hàng.

Mạch Khiết vốn là con người vẫn ưa cứng rắn lạnh lùng, lúc này đây ngữ khí lại có thể nhẹ nhàng như vậy, Lý Mộng Long phát giác ra tình hình có gì đó khác thường, bèn đập một cú vào mũi Lưu Bân:

- Cút đi, còn đến đây gây chuyện nữa, cẩn thận tao đánh gãy giò mày.

Lưu Bân mở cửa ra chạy cuống cuồng.

Quả nhiên là kẻ ác thì cần phải có kẻ ác, cần phải bị kẻ ác trừng trị!

Trong phòng bỗng im ắng lạ thường, chỉ có hai bọn họ, Mạch Khiết liền cảm thấy mất tự nhiên.

Cô nhìn thẻ từ Lý Mộng Long đang cầm trong tay, hỏi về phần nộ:

- Thật không ngờ anh còn có ngón này nữa, có thể chỉ dựa vào một tấm thẻ mà cạy được cửa đã khóa của nhà người ta để lao vào sao? Trước đây có phải anh làm nghề ăn trộm không?

- Nhìn kìa, trên cõi đời này chẳng có một người phụ nữ nào không có lương tâm như cô. Vừa đuổi được yêu quái thì đã không cần Tôn Ngộ Không ta đây nữa rồi. – Anh cất tấm thẻ vào túi – Tôi là quý tộc đơn thân, thường xuyên quên mang chìa khóa, không thể nào lần nào cũng nhờ người ta mở cửa, nên tự mình ra tay thôi. Thời gian lâu rồi thì cũng đã luyện được ra thể này.

Nói cứ như thể anh có rất nhiều cửa phòng cần phải mở vậy.

Lý Mộng Long đặt đồ ăn sáng lên trên bàn:

- Đây, ăn chút đồ đi, đừng có cậy mình đang còn trẻ mà không biết gìn giữ sức khỏe, hôm qua còn thức trắng một đêm nữa kìa, hơn nữa cô gái 25 tuổi cũng không còn trẻ trung nữa, mấy năm nữa thì sẽ thành đóa hoa tàn mất thôi. Mạch Khiết liếc anh ta một cái, con người này vẫn là không thể thay đổi được sự khắc nghiệt của cái miệng, rõ ràng là đã làm một việc rất chu đáo, ấn tượng rất đẹp lưu giữ trong lòng đã bị giảm.

Anh nhìn cô ăn ngấu ngiến, nói:

- Cái người đó rốt cuộc là ai vậy? Thực sự là chàng rể mà bố cô tìm cho cô sao?

Ông ấy không phải là thực sự tìm một thằng đàn ông tồi tệ như thế để quấy rối con gái mình chứ?

- Liên quan gì đến anh? – Mạch Khiết kích động, bánh gato mắc ở trong họng nên bị ho.

Lý Mộng Long vội đưa cho cô một cốc nước ấm, rồi khẽ vỗ vào lưng cô, động tác rất dịu dàng tinh tế.

- Cuống gì chứ? Không phải thì không phải, tôi tin bố cô chắc cũng không làm chuyện như vậy đâu. Cô làm việc gắng sức quá đấy mà, nhìn khuôn mặt trắng bệch này. Lẽ nào ở bên cạnh cô chẳng lấy có một ai quan tâm cô sao?

Câu nói này của anh ta đã vô tình chạm vào nỗi đau mà Mạch Khiết cất giấu trong lòng, ngay cả đến người đàn ông ăn nói khắc nghiệt như Lý Mộng Long đây cũng đều cho rằng bố không thể nào làm hại con gái mình nhưng cái việc xui xẻo này lại vẫn cứ rơi xuống đầu mình. Cô ngăn người suy nghĩ, càng lúc càng âm ỉ, giọt nước mắt bắt đầu lăn dài.

Lý Mộng Long ngẩn cả người, gãi gãi đầu nói:

- Có phải là tôi đã nói sai điều gì không? Thường ngày thấy cô chẳng buồn bận tâm đến điều gì cả sao hôm nay lại đa sầu đa cảm vậy chứ? Nhìn kìa, những giọt nước mắt này giống như những hạt ngọc trai cứ nhảy nhót khắp nơi.

Anh ta nhất thời không tìm được giấy ăn, thật không ngờ lấy luôn cả ống ta áo trắng sạch lau nước mắt cho cô.

Ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau giữa bầu không khí trầm mặc, Mạch Khiết vội vàng né tránh, nhưng anh ta thì chẳng chút e dè, cứ thế chăm chăm nhìn cô.

Bộ dạng lúc cô khóc trông còn lay động lòng người hơn lúc cô cười.

Không biết tại sao Mạch Khiết cảm thấy tim đập rộn ràng, con ngươi mắt của Lý Mộng Long trong veo, có một thứ mê lực kì dị, lạ thường, có thể khiến cho phụ nữ chìm đắm trong ánh mắt anh.

4

Đột nhiên, cánh cửa lại đập thành thạch âm thanh rất thô lỗ:

Lý Mộng Long thở dài:

- Xem ra có người thực sự muốn gây chuyện với cô, không muốn cô nghỉ ngơi, cô cứ ngồi im để tôi ra xem rốt cuộc là ai. Nào ngờ vừa mới mở cửa ra, người bước vào lạ là bố của Mạch Khiết, đằng sau là tên Lưu Bân mặt mũi đang đỏ gay. Lưu Bân chỉ vào Lý Mộng Long nói:

- Chú Mạch, chính là người này muốn đánh cháu. Cháu đang muốn qua lại nghiêm túc với con gái chú, hẳn ta chạy đến để quấy nhiễu.

Lý Mộng Long tức giận nói:

- Trông anh như thế mà là đến để mong được qua lại sao? Bộ dạng như thế rõ ràng là muốn quấy rối! Bác ơi, bác đừng nghe anh ta nói linh tinh.

Bố Mạch Khiết chỉ trích Lý Mộng Long:

- Việc của hai chúng nó, anh xen vào làm gì? Lưu Bân là chàng rể ở rể của tôi, là người của họ Mạch nhà này, anh là gì chứ, thật không ngờ dám đánh con rể tôi?

Mạch Khiết không thể ngồi im được nữa, hét lên với bố:

- Bố đi ra ngoài cho con! Hai người đi ra ngoài cho tôi! Cái gì mà con rể ở rể, bố đã dẫn một con sói đến, bố có biết không?

- Tiểu Khiết à, ngày nay tìm được một người con rể chịu ở rể không dễ chút nào, con hãy nghe lời bố, hãy chung sống cùng Lưu Bân, đứa bé sau này có thể mang họ Mạch nhà chúng ta đấy!

- Bố, bố đừng nói nữa, con và anh ta thì không thể nào được đâu, cho dù cả đời này con có làm ni cô thì cũng không lấy anh ta, nếu như bố cứ gây ra chuyện như này, con sẽ đoạn tuyệt quan hệ với bố, sau này có chết cũng không quay lại nữa.

Mạch Khiết vô cùng tức giận, một là bởi vì bị chính người thân của mình hãm hại, hai là lại bị bề mặt trước mặt Lý Mộng Long, cảm thấy vô cùng bẽ bàng, không ngờ lại xảy ra một việc bất ngờ nữa.

Lý Mộng Long đột nhiên giơ tay ra ôm lấy Mạch Khiết, vì động tác vừa mạnh vừa gấp cho nên đã vùi đầu cô vào trong ngực mình. Anh ngẩng đầu nói:

- Bác ạ, cháu và Mạch Khiết đang qua lại với nhau, hôm nay bác đến rồi thì chúng cháu vừa vặn có thể công khai mối quan hệ, mong bác về sau đừng có ép Mạch Khiết qua lại với những người đàn ông khác.

Mạch Khiết mấy lần muốn ngẩng đầu lên giãy giụa, nhưng đều bị Lý Mộng Long ép chặt vào lòng không nhúc nhích được.

Căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng hơi thở dồn dập, hồi lâu mới nghe tiếng Lưu Bân nói:

- Chú Mạch, chú đừng nghe hấn nói bừa...

Ông Mạch thì lại sầm soi Lý Mộng Long từ trên xuống dưới một lượt, khước môi bất giác mỉm cười.

Ông nói với Lý Mộng Long:

- Anh có nhà không?

- Bỏ...

Mạch Khiết hận một nỗi không tìm được cái hồ mà chui vào, bản thân mình hôm nay đúng là đã bị mất mặt hết cỡ trước mặt thuộc hạ Lý Mộng Long. Thật không ngờ Lý Mộng Long vẫn ầm mạnh đầu cô không để cô nói.

- Có bác ạ, ở thành phố S có hai căn, lúc nào bác cũng có thể đến xem hoặc là cháu đưa cho bác xem tờ thuế ước nhà.

- Thế có xe không?

- Cũng có bác à, đang đỗ ở dưới tầng, lát nữa cháu sẽ đưa bác về nhà.

Ông Mạch cười tít mắt nói với Lưu Bân:

- Tôi thấy cậu cứ nên về trước đi, tôi thấy điều kiện của người ta tốt hơn cậu, mặt mũi cũng khôi ngô tuấn tú.

Lưu Bân tức lắm nhưng nhìn thấy dáng vẻ cao ráo rắn rỏi của Lý Mộng Long, nghĩ đến vừa rồi mình mới bị chịu thiệt thòi, biết rằng con người này không dễ dây vào, đành phải ỉm rừ rời khỏi đó.

Đợi Lưu Bân đi khỏi, ông Mạch ngồi xuống, trách Mạch Khiết:

- Thì ra con đã có bạn trai rồi, cũng chẳng chịu nói cho bố biết. Nào nào nào, anh chàng này ngồi xuống đây, chúng ta nói chuyện.

Mạch Khiết vốn định nói cho bố biết, đừng có nghe Lý Mộng Long nói bừa, Lý Mộng Long bèn nói bên tai cô:

- Nếu cô muốn để cho bố cô tiếp tục “làm mối” vậy thì cô nói cho bố cô hết chân tướng sự việc đi.

Mạch Khiết đành phải giữ im lặng, trừng mắt lườm Lý Mộng Long vẻ đầy thù hận, rồi chui vào một góc.

Lý Mộng Long rót trà nóng cho ông Mạch, thái độ vô cùng thân thiết. Ông Mạch cầm tay anh, hỏi đủ chuyện, nào là nhà có mấy người, nào là bằng cấp học hành, năm nay bao nhiêu tuổi... đến cuối, cuối cùng đã hỏi đến vấn đề ông muốn hỏi nhất:

- Nhà họ Mạch chúng tôi muốn tìm chàng rể chịu ở rể, tôi không thể để cho hương hỏa dòng họ lại bị đoạn tuyệt ở đời của tôi được, như vậy thì lúc tôi xuống hoàng tuyền không còn mặt mũi nào để gặp liệt tổ liệt tông nhà họ Mạch nữa cả.

Mạch Khiết than thầm trong lòng, tiêu rồi tiêu rồi, Lý Mộng Long biết tất cả bí mật của gia đình nhà cô rồi, lát nữa không biết sẽ cười nhạo mình như thế nào.

Thật không ngờ Lý Mộng Long nói đầy vẻ nghiêm túc:

- Không sao cả, không nhất định là cần phải ở rể, sinh thêm mấy thằng con trai, để một đứa mang họ Mạch là được rồi. Bác cứ yên tâm, cháu có thể nuôi nổi.

Mạch Khiết lừ mắt nhìn anh ta, nghĩ bụng anh ta thật là rộng rãi quá, có phải là anh ta sinh con đâu, người chịu khổ là tôi, rồi lại nghĩ ra ngay, hừ, ai để con với anh chứ!

Ông Mạch lập tức tươi cười hơn hở, đập mạnh tay vào vai Lý Mộng Long:

- Đúng là cậu chàng có ăn có học, nghĩ thông suốt nhiều, được được được, vậy thì ít nhất để hai thằng con trai, có một đứa mang họ Mạch.

- Được, không vấn đề gì. – Lý Mộng Long hào sảng đồng ý.

Hai người đàn ông đã đạt được sự đồng thuận mang tính chiến lược, hoàn toàn quên mất Mạch Khiết đáng thương đang ở bên cạnh.

Khi ông Mạch rời khỏi đó vẫn còn luôn miệng nói, muốn Lý Mộng Long đến nhà ăn cơm, Lý Mộng Long vui vẻ đồng ý, cả hai người thể hiện ra nét mặt vô cùng thân thiết, chỉ thiếu điều gọi huynh xưng đệ nữa thôi.

Đợi ông Mạch rời khỏi đó, Mạch Khiết ném gối tựa về phía Lý Mộng Long:

- Lý Mộng Long, anh thật là vô liêm sỉ!

Lý Mộng Long lại uống một ngụm nước lớn:

- Ôi ôi, hôm nay tôi thật sự không dễ dàng gì, làm sứ giả bảo vệ người yêu của người khác thì chỉ cần tặng vài bông hoa và làm một chút việc lãng mạn là được rồi. Làm sứ giả bảo vệ của cô thì ngoài cú đấm cú đá giống như Hoàng Phi Hồng ra thì lại còn phải làm Kỷ Hiểu Lam môi sắt răng đồng đến cuối cùng còn bị cô chửi. Thực sự quá oan uổng!

- Anh... sao lại lừa bịp tôi nói anh là bạn trai của tôi?

- Nếu tôi không nói như vậy, bố cô chắc chắn sẽ không để yên chuyện. Tính cách của bố cô thật là quá cố chấp, ông ta đã có thể chỉ thị cho loại người đó đến quấy rối cô thì còn việc gì mà không làm được nữa...

Nói xong câu này anh cũng biết mình đã lỡ lời.

Quả nhiên, anh nhìn thấy mặt Mạch Khiết sa sầm lại, cúi đầu, khoang mắt lại đỏ hoe.

Lúc này anh mới nhớ ra vừa rồi cô vô cớ chảy nước mắt, chắc chắn là đã đoán được đây đúng là do bố mình sắp xếp hoặc là đã nhớ lại tất cả những oan ức bao năm trước bị ông bố này trừng phạt.

Trong lòng anh trào dâng cảm giác xót thương.

Người phụ nữ này, ở trong văn phòng làm việc thì luôn nhẹ nhàng dịu dàng, luôn có thái độ lạnh lùng băng giá, xa cách với tất cả mọi người, nhưng thì ra đó chỉ là cô ấy đang khoác lên mình một lớp màu bảo vệ. Càng lại gần cô, càng phát hiện ra sự thuần khiết và đẹp đẽ của cô, còn có cả sự dịu dàng tinh tế và kiên cường, sự lưu luyến của cô với mỗi tình đầu mặc cho thời gian trôi chảy cũng vẫn không thay đổi tình cảm. Sinh trong trong một gia đình tàn tạ như vậy nhưng lại vẫn lớn lên một cách quật cường giống như cỏ dại, âm thầm cất giấu tất cả nỗi đau ở trong lòng mà không hề nói cùng ai. Trong cơ thể cô vẻ như nhỏ bé và yếu ớt của cô lại ẩn chứa một thứ năng lượng không thể nào nói được thành lời.

Anh lặng lẽ chăm chú ngắm nhìn cô, cảm nhận thấy nhịp đập con tim của mình.

Anh đã từng tưởng rằng trên đời này đâu đâu cũng có thể gặp được người con gái khiến anh muốn hôn, nhưng sẽ không thể gặp người con gái có thể khiến anh động lòng.

Nhưng, thì ra, người con gái khiến anh có thể động lòng thực ra đã ở bên cạnh mình từ lâu, chỉ có điều anh chưa từng để ý.

Mọi người vẫn luôn kêu gào thảm thiết, chờ mong tình yêu đến, nhưng thì ra tình yêu vẫn luôn lặng lẽ mai phục, sau đó nhắm thẳng vào trái tim bạn, viên đạn ái tình lao tới, một phát trúng đích.

Anh là một người con trai nho nhã và tràn đầy khí chất lãng mạn, nhưng trong đầu lại luôn giữ vững trạng thái lý trí. Lúc này đây, anh cảm nhận rất rõ, viên đạn ái tình nguy hiểm đó đã bắn trúng vào trong tim anh, huyết dịch đang tăng tốc di chuyển trong huyết mạch khiến cho hơi thở trở nên gấp gáp.

Chưa bao giờ có thời khắc như thế này, anh lại khao khát được ở cùng với một người con gái trong một khoảng không gian chật hẹp, cách xa hẳn cõi trần không bị làm phiền, cứ duy trì mãi trạng thái yên tĩnh này.

Cho dù cô gái này lúc này đây đang nhai nhồm nhoàm bánh gato, uống sữa tươi, đầu tóc rối bời và không hề trang điểm.

Khóe môi anh cong lên tạo thành điệu cười mỉm, con người mắt anh đang chăm chú nhìn cô bỗng trở nên dạt dào tình cảm.

29. Chương 15 Phần 1

Chương 15: Ai là vi-rút tình yêu của ai

1

Thời gian ba tháng trôi qua nhanh như nước chảy, lượng phát hành của M Beautiful phiên bản mới đã tăng lên rất nhiều. Và ánh mắt của sếp khi nhìn Mạch Khiết cũng dần dần có sự khác biệt như thể đang nhìn thấy một ngọc nữ hái ra tiền đang hạ phàm.

Bỗng nhiên, Mạch Khiết trở thành nhân viên được sủng ái mới của sếp.

Hôm nay Mạch Khiết và Lâm Đại cùng bước ra từ văn phòng của ông chủ, nhìn Mạch Khiết từng bừng rạng rỡ, Lâm Đại ủ dột nói:

- Chúc mừng cô nhé, tổng biên tập Mạch, số cô may mắn thật đấy, có một đoàn đội xuất sắc như vậy giúp cô.

Ý tứ trong câu nói này chính là Mạch Khiết cô chẳng có năng lực gì cả, chính là đồng đội của cô có năng lực nhưng Mạch Khiết chẳng buồn để tâm. Khi con người tinh thần thoải mái thì lòng dạ cũng không hẹp hòi so đo làm gì, bây giờ cô tự yêu cầu bản thân không nên so bì với người phụ nữ lòng dạ hẹp hòi như Lâm Đại.

Cô mỉm cười nhã nhặn:

- Mặc dù có một đoàn đội khá tốt cũng cần phải người ta phục mình mới được, phải vậy không?

Nói xong, cô ngạo nghễ bước đi.

Lâm Đại hậm hực lườm nguýt:

- Có gì ghê gớm chứ, xem xem cái đuôi của cô có thể vênh lên được mấy ngày.

Mạch Khiết triệu tập mở cuộc họp phòng ban.

Cô tuyên bố Lý Mộng Long trở thành trưởng ban biên tập của M Beautiful phiên bản mới.

Sau khi tan họp, Lý Mộng Long gõ cửa văn phòng cô.

Cô ngẩng đầu lên nói:

- Nếu như anh đến tỏ lòng cảm ơn, không cần đâu, chỉ cần làm tốt những việc trong chức trách của mình là được.

Lý Mộng Long nhìn cô gái nhỏ trước mặt, nghĩ thầm, cô nhất định phải nói như thế mới thể hiện rõ mình có vị thế sao.

- Vẫn nên nịnh nọt đỡ một chút, tối nay tôi mời cô ăn cơm, tôi đã đặt một phòng ở nhà hàng đồ tây Kim Ngưu Xảo. 8h tối nay, không gặp không về.

Mạch Khiết đang định nói gì đó, Lý Mộng Long nói:

- Ôi, đừng có nói không đi, tôi rất hiếm khi mời cấp trên ăn cơm đấy.

Mạch Khiết nhún vai:

- Vậy cũng được, chuẩn bị thêm ít ngân lượng thì tôi mới đồng ý.

Từ trong văn phòng làm việc của cô bước ra, Lý Mộng Long đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Anh đã từng mời vô số cô gái ăn cơm, tại sao chỉ riêng mời Mạch Khiết, trong lòng lại cảm thấy căng thẳng vậy chứ, giống như là một cậu thiếu niên mơ mộng buổi đầu biết yêu lần đầu tiên hẹn hò cô gái mà mình ưng ý.

Xuyên qua cửa sổ kính trong suốt, nhìn thấy khuôn mặt nghiêng dịu dàng xinh đẹp của cô gái đó, ánh nắng chiếu rọi lên người cô. Khóe môi anh tạo thành một đường cong dịu dàng mềm mại, cảm giác như băng đá rần rần ở trong trái tim anh đang dần dần bị tan chảy hóa thành từng giọt nước. Thứ cảm giác vi diệu đó đối với anh chính là một sự trải nghiệm tình cảm vô cùng khác lạ. Toàn thể giới dường như đều biến mất, chỉ còn lại một ánh sáng duy nhất, hơn nữa ánh sáng đó càng lúc càng rõ nét.

Sau khi tan làm về nhà, Mạch Khiết tỉ mỉ trang điểm ỉnh.

Cô biết anh chàng Lý Mộng Long có yêu cầu rất cao về cách ăn mặc của nữ giới, mồm mép anh ta thì lại khắc nghiệt như vậy, để tránh khỏi bị anh ta khích bác châm chọc, mình không thể không cẩn thận đối phó.

Cô mặc một chiếc váy tơ tằm màu đen bó sát, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác thổ màu trắng, đi đôi giày cao gót màu bạc. Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cô cười thầm, đúng là được đề bạt thành trưởng ban thái độ trở nên thành khẩn hơn, tự mình đến tận đây để đón mình đi.

Chính cô cũng lấy làm ngạc nhiên, chẳng phải mình vẫn luôn ghét anh ta mồm mép tép nhảy sao? Tại sao bây giờ có vẻ như rất mong ngóng cuộc hẹn này với anh ta chứ?

Cô khẽ khàng bước ra mở cửa, nhưng chợt ngẩn người.

Trước mặt cô là một khuôn mặt nho nhã, tinh tế, toát ra vẻ bi thương, đôi lông mày nhíu chặt, thể hiện đang có tâm sự nặng nề.

Trong khoảnh khắc, Mạch Khiết có thứ cảm giác rất kì lạ, con người trước mặt đây ngày nào cũng xuất hiện trong giấc mơ của cô, nhưng khi anh thực sự xuất hiện lại đột nhiên đem lại cho cô một thứ cảm giác hụt hẫng không nói được thành lời.

Tại sao cô lại hụt hẫng nhỉ?

Có lẽ chỉ là bởi vì anh xuất hiện ở thời khắc mà cô không ngờ tới!

Giọng anh thật ấm nhưng thật khê:

- Mạch Khiết, anh có thể vào được không?

Câu nói của anh đã cắt ngang sự trầm tư suy ngẫm của cô, lúc này cô mới phát giác ra thái độ của mình không bình thường.

Mạch Khiết khẽ nghiêng người để Tiêu Ly bước vào, cửa đóng lại, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Lúc này đây, sắc trời đã dần dần trở nên u tối, trong phòng không bật đèn, cả hai người lặng lẽ nhìn nhau trong bóng tối, ở giữa chính là dòng thời gian trôi chảy.

Tiêu Ly trầm mặc cúi đầu, nói đầy thương cảm:

- Cô ấy đi rồi, sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Tim Mạch Khiết trùng lại, đây chính là điều cô khao khát mong đợi, khi nó cuối cùng cũng xảy ra cô lại thấy mình không biết phải an ủi thế nào. Anh giơ hai tay ra, ôm lấy Mạch Khiết để tìm kiếm sự an ủi. Qua lớp áo mỏng, cô cảm nhận được sống lưng lạnh lẽo của anh. Tất cả mọi kí ức bỗng chốc mở ra và chảy vào trong trái tim cô. Cô tự trách mình, sao có thể chỉ vì con ếch mà lại bỏ qua chàng hoàng tử bạch mã chứ? Cô ôm chặt lấy anh, giống như đang hôn dỗi. Anh ở trong vòng tay cô lặng lẽ khóc, còn cô lúc này đây đang cố gắng xua đuổi hình bóng một người đàn ông khác ở trong tâm trí mình.

Anh là một người đàn ông trầm mặc và nội tâm, chỉ nói duy nhất một câu đó, rồi không tâm sự thêm điều gì. Chỉ ôm cô, như thể muốn qua sự ấm áp của cơ thể cô cảm nhận được mình không phải là người đã bị tình yêu vứt bỏ.

Lúc này đây, Lý Mộng Long đang ngồi trong phòng với ánh sáng lờ mờ của nhà hàng tây Kim Ngư Xảo. Anh mặc áo sơ mi trắng, bộ ple mặc ngoài, đang nhâm nhi café. Cô nhân viên phục vụ đã vào trong phòng nhiều lần, đều lén nhìn anh. Thực sự là một người đàn ông xuất sắc nổi bật, anh đã sớm quen với những tia nhìn trộm như thế này rồi. Nếu là trước đây, chắc chắn anh sẽ nhìn lại, và trêu chọc những câu vô thưởng vô phạt với những cô gái đó, nhưng hôm nay anh không có hứng.

Tất cả tâm tư của anh đều dồn cả vào một cô gái, mặc dù ngày nào cũng gặp mặt, nhưng lại luôn mang tới cho mình niềm vui bất ngờ. Cô gái nhỏ đó thường chau mày quắc mắt, trong trái tim của cô ấy, liệu có phải là cũng cất giấu một nơi dịu dàng sâu kín hay không? Anh uống café, khóe môi toát ra nụ cười, hồi tưởng lại từng cái nhíu mày từng nụ cười của cô, dường như còn ngọt ngào hơn cả cốc café này. Nhưng thời gian cứ từng giây từng phút trôi qua, cô gái đó vẫn không xuất hiện. Anh đợi đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột, đây là lần đầu tiên anh đợi một người con gái, thật không ngờ nhận được sự dãi dụa lạnh lùng thế này. Lẽ nào cô muốn chơi khăm mình sao? Lẽ nào cô không biết đúng hẹn sao? Thực sự tưởng rằng mình muốn ngủ với cô ta sao? Đúng là trò cười.

Lại đợi hồi lâu, thực khách bên ngoài càng lúc càng ít, anh phát hiện ra mình vẫn đợi ở đây giống như một tên ngốc.

Anh bực bội cầm di động lên, tiếng chuông đổ rất lâu nhưng không thấy ai nghe máy. Lúc này anh thực sự vô cùng tức giận, giơ tay ra gọi tính tiền, quyết định lao thẳng đến nhà Mạch Khiết dạy cho cô bài học thế nào là thực nữ – đừng có tưởng là cấp trên thì có thể tùy tiện thất hẹn đối với cấp dưới.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi lái xe đến khu chung cư của Mạch Khiết, đang chuẩn bị dừng xe thì đột nhiên nhìn thấy một đôi nam nữ từ trong khu chung cư bước ra.

Hai người đó đang nắm chặt tay nhau.

Người con trai có lẽ chuẩn bị rời khỏi đó, quay người lại ôm lấy người con gái, hai người ôm nhau thật chặt giữa màn đêm.

Cô gái thoáng ngẩng mặt lên, trong ánh mắt mơ màng mang theo chút kiên cường, chiếc váy đen bó sát khiến cho những đường nét trên cơ thể cô trở nên vô cùng hoàn mỹ. Cô chính là điểm sáng của anh, nhưng lúc này đây, điểm sáng đó lại nằm trong lòng của một người đàn ông khác. Mỗi anh mím chặt, ánh mắt giống như những cơn sóng biển đang thay đổi khôn lường.

Anh không dừng lại mà bật sáng đèn, xe tiếp tục chuyển động ở giữa màn đêm, không còn nhìn thấy họ nữa.

Anh không hề nghe thấy Tiêu Ly đang nói:

- Cảm ơn em, Tiểu Khiết, cảm ơn sự an ủi của em!

Tiêu Ly quay người bước đi, nhìn bóng hình cô độc của anh, Mạch Khiết rất buồn lòng, một con người tốt như vậy tại sao lại có người làm tổn thương anh? Cô thực sự rất hy vọng thời gian có thể quay ngược trở lại, quay trở lại thời khắc lần đầu tiên họ quen nhau, anh là một thiếu niên dịu dàng và vui vẻ, đừng để cho nỗi đau của sự bị thương bao phủ khuôn mặt và ánh mắt anh.

Cô trở về nhà, mới phát hiện ra trong di động của mình có tới 16 cuộc gọi nhỡ, đều từ một số điện thoại.

Cô vội vàng gọi lại, nhưng nghe thấy âm thanh lạnh lùng. Số máy quý khách gọi hiện đã tắt.

- Tắt máy?

Đúng rồi, thấy mình không đến, Lý Mộng Long lại đi đâu vui chơi rồi, có thể đi gặp cô em xinh đẹp nào đó, sợ cuộc điện thoại của người khác làm phiền anh và cô gái khác hẹn.

Cô vút đi động sang một bên, trong lòng lại cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Mặc dù ngày nào cũng gặp gỡ người đàn ông này, ngày nào cũng đấu khẩu nhưng vẫn hy vọng có thể ở riêng cùng với anh, nó như thể đem lại cho cô một thứ cảm giác khác, thứ cảm giác hơi có chút gì đó xa lạ nhưng lại có sự ấm áp không nói được thành lời.

Ngày hôm sau, Mạch Khiết đến văn phòng tìm kiếm Lý Mộng Long giữa bóng dáng bao người thì lại thấy anh đang bê cốc café đứng dựa vào bên bàn làm việc của một cô biên tập, đang nói cười với cô, khen ngợi cô trang điểm thật là tinh tế.

Có lẽ chuyện trò quá say sưa, ngay cả cô đi qua bên cạnh anh ta, anh ta cũng không cảm nhận thấy, trong lòng cảm thấy bức bối hết lên:

- Lý Mộng Long, bây giờ là giờ làm không phải giờ tán chuyện!

Anh nhìn đồng hồ mặt tĩnh bơ nói:

- Tổng biên tập Mạch, chiếc đồng hồ của tôi là đồng hồ Thụy Sĩ, trên đó hiển thị vẫn còn 5 phút nữa mới đến giờ làm cơ mà.

Cô vốn dĩ muốn giải thích với anh về việc hôm qua không đến, đột nhiên nhìn thấy Lâm Đại lao đến, trong tay vung vẩy một tờ báo, nói với Mạch Khiết:

- Tin tức nóng hổi, Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc thu mua tạp chí Vu Môn, tin tức trang đầu của tờ báo văn hóa.

Mạch Khiết kinh ngạc, vội vàng đón lấy tờ báo đọc thật kỹ, quả nhiên hàng chữ đen to đậm rất bắt mắt – Hạ Lạc bước chân vào ngành tạp chí nữ giới, mua lại Vu Môn với số tiền khổng lồ.

Hạ Lạc là Tập đoàn Tài chính quốc tế nổi tiếng, ra sức đầu tư về những lĩnh vực phục vụ nữ giới, thật không ngờ lần này đã chạm đến tạp chí nữ giới rồi.

Trụ sở chính của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc nằm ở Luân Đôn, nghe nói chủ tịch tập đoàn là một người phụ nữ thần bí. Bà đã từng kết hôn ba lần, lần kết hôn cuối cùng đã đem lại cho bà số di sản khổng lồ, cũng khiến cho bà trở thành người chỉ huy cao nhất ở Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc.

Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc đã xâm nhập vào Vu Môn, những ngày tháng của M Beautiful chắc chắn sẽ không còn được bình lặng nữa.

Điện thoại nội bộ vang lên, sếp thông báo cho Mạch Khiết và Lâm Đại đến văn phòng để mở cuộc họp,

Đứng trong thang máy, Lâm Đại hỏi Mạch Khiết:

- Cô nói xem, Hạ Lạc tại sao lại không thu mua M Beautiful, ở thành phố S xếp hạng đầu là M Beautiful chứ không phải Vu Môn, tại sao chọn một tòa tạp chí phát triển bình thường mà không phải chúng ta chứ?

Mạch Khiết khê chau mày:

- Cô có muốn bị thu mua không? Nếu như bị thu mua, có lẽ phong cách, nhân sự và đãi ngộ của tạp chí tất cả sẽ bị thay đổi và điều chỉnh.

- Đúng vậy, không có lý do gì lại không để cho người của mình đảm nhận những chức vụ quan trọng nhất, còn cô và tôi sẽ không được tín nhiệm, có lẽ phải rời khỏi đây.

Mạch Khiết không nói cho Lâm Đại biết tâm sự trong lòng mình, điều cô thực sự lo lắng là, kế hoạch thu mua tiếp theo của Hạ Lạc chính là M Beautiful, Vu Môn chỉ là bước khởi động mà thôi. Theo sự hiểu biết của cô đối với ông chủ, biết rằng sếp là người vô cùng tham lam, nếu như đưa ra một giá rất hời, chưa chắc ông đã bỏ qua. Ông ta còn lâu mới thềm để tâm đến những nhân viên trung thành đã cống hiến toàn bộ tuổi xuân và trí tuệ để gây dựng nên tờ tạp chí của ông.

Quả nhiên, trong văn phòng làm việc của sếp, ông không hề nói đến việc Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc thu mua Vu Môn mà là nói, ngày mai sẽ có mở một buổi tiệc để mời một số khách mời quan trọng, các nhân viên ở bộ phận biên tập đều phải tham gia.

Sếp cũng không nói những vị khách quan trọng đó là ai, hai cô gái đều là những người thông minh nên không hỏi thêm.

Rời khỏi văn phòng làm việc của sếp, Mạch Khiết đi qua nói với anh ta:

- Đến phòng làm việc của tôi một lát.

Mấy phút sau, Lý Mộng Long đã bước vào phòng làm việc của Mạch Khiết.

Mạch Khiết ngẩng đầu nhìn anh, trên người đàn ông này dường như luôn có thể thu hút tất cả ánh sáng, giữa đám người anh ta luôn thu hút mọi ánh mắt.

Cô nói:

- Việc tối hôm qua, tôi nghĩ tôi cần phải giải thích...

Anh khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười:

- Cô là cấp trên, thất hẹn với cuộc hẹn của cấp dưới thì có là gì chứ, không cần phải giải thích thêm đâu.

- Không phải là tôi cố ý thất hẹn, là bởi gì...

Anh cắt ngang lời cô:

- Tôi thấy cô không đến, đã hẹn người khác rồi.

Mạch Khiết ngẩn người:

- Hẹn... cô gái khác rồi?

- Cô thấy sao? Tôi không có thói quen cùng đi ăn với nam giới. Đối với tôi thì chỉ cần ăn cơm với cô gái đẹp thì chẳng có gì khác biệt cả, tâm trạng lúc nào cũng vui vẻ. Nếu như không có việc gì, tôi đi làm việc tiếp đây, còn rất nhiều việc phải làm, chẳng phải cô nói không được nói chuyện riêng trong văn phòng sao?

Trong lòng Mạch Khiết cảm thấy không vui, mình vẫn coi chuyện này là chuyện lớn, để trong lòng cứ thấp thoáng cảm thấy không yên, đã đặc biệt dành riêng thời gian để giải thích với anh ta, nhưng anh ta lại vốn chẳng để tâm đến bữa cơm đó. Sao lại có thể quên mất một điều anh chàng này vốn là một công tử đào hoa chơi bời, còn sợ không có ai ăn cơm với anh ta sao?

Giọng nói của cô cũng trở nên rất công thức:

- Vậy được, anh đi làm đi, thông báo với anh một tiếng, ngày mai tất cả mọi người ở bộ phận biên tập đều phải tham gia một buổi party, sắp mời, còn mời thêm cả một số khách mời nữa.

Anh ta khẽ gật đầu, đẩy cửa bước ra ngoài, cánh cửa khẽ khép sau lưng anh.

Mạch Khiết mím môi, lắc lắc đầu, nhắc nhở mình không được nghĩ đến việc này nữa. Nhưng lại phát hiện ra tâm trạng của mình trở nên rất tồi tệ, những câu chữ dày đặc ở trên màn hình máy vi tính đều trở thành những vật chết chóc không thể đọc được chữ nào cả.

Cô bất lực thừa nhận, thực ra mình rất dễ tâm đến cuộc hẹn lần này, nhưng quyết không để thể hiện ra trước mặt anh ta rằng mình rất quan tâm đến anh ta, nếu không sẽ bị anh ta cười nhạo.

3

Buổi tối hôm sau, trong căn phòng ở trên tầng thượng của khách sạn “Giấc mộng Paris”, các nhân viên của M Beautiful cùng đón tiếp những vị khách mời khiến họ vô cùng ngạc nhiên – Tưởng Văn mặc một váy dạ tiệc màu bạc, lộ tằm lưng trần, khoác tay ông chủ Vu Môn, còn có cả một đám người lạ thần thái kiêu ngạo, ăn mặc chỉnh tề.

Ông chủ giới thiệu Lâm Đại và Mạch Khiết với những người đó, quả nhiên họ là người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc. Trong đó có một vị tên Mark, là người gốc Hoa, quốc tịch Anh, cũng là người tổng phụ trách của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc ở thành phố S.

Tối đó, Mạch Khiết không còn tâm trạng nào để tham gia bữa tiệc nữa. Trực giác nói cho cô biết Hạ Lạc bắt đầu thò tay về phía M Beautiful, tâm trạng cô rất buồn bực, cô cầm ly rượu ra ban công, nghe thấy phía sau truyền tới tiếng giày cao gót nhẹ nhàng, quay đầu lại nhìn, là Tưởng Văn, mặc dù đã trang điểm rất đậm nhưng vẫn không che nổi nét mệt mỏi.

- Mạch Khiết, Vu Môn đã bị Hạ Lạc thế lực lớn mua lại rồi, còn chị đã phải rời khỏi Vu Môn, thật tiếc, chúng ta vẫn còn chưa đấu với nhau thì chị đã phải rời khỏi Vu Môn rồi. – Tưởng Văn nhấp rượu vang.

Mạch Khiết không kìm được, lên tiếng hỏi:

- Lẽ nào chị không cam tâm tình nguyện?

Cô ta khẽ thở dài:

- Không cam tâm tình nguyện thì có thể làm được gì chứ, tòa soạn này có phải thuộc về chị đâu?

- Vậy chị định thế nào? – Mạch Khiết hỏi, trong ngữ khí đã có chút thương cảm giống như người đồng cảnh ngộ.

- Thực ra, làm tạp chí bao năm nay, khi rời khỏi đó trong lòng cảm thấy thiếu hụt đi thứ gì đó. Bây giờ tôi không hề thiếu tiền, nhưng cuộc đời của con người hình như sống không chỉ vì tiền, ngoài tạp chí, chị cũng không biết mình phải làm gì? Mở một cửa hàng hoa hay cửa hàng Internet để giết thời gian, hoặc là sinh một đứa bé, kiểu cuộc sống đó cứ nghĩ đến chị cảm thấy hụt hẫng, chị là một nữ viên chức, một nữ viên chức không có chức vụ thì còn lại được gì?

Mạch Khiết đành phải an ủi cô ta:

- Chị đừng nói như vậy, ít ra chị cũng có một chốn đi về mà bao nhiêu cô gái khao khát một gia đình ấm áp.

- Gia đình? – Tưởng Văn so vai – Phần đầu bao nhiêu năm, thật không ngờ cuối cùng chốn chị thuộc về vẫn giống như bao nhiêu người phụ nữ bình thường khác, vẫn là gia đình.

Tưởng Văn chăm chú nhìn Mạch Khiết:

- Thực ra, chị biết em vẫn luôn là một người có tâm ý sâu xa không để lộ ra, nhìn em làm cho M Beautiful phiên bản mới mạnh lên như vậy thì biết được rốt cuộc em đã mạnh mẽ đến nhường nào. Chỉ là một người có mạnh mẽ hơn nữa cũng không đấu chọi lại được với sự vô thường của số phận. Bất luận sự nghiệp hay tình yêu, nên nhớ rằng để lại cho mình con đường lùi, để tránh khi sự vô thường xuất hiện thì ta lại trở tay không kịp.

Mạch Khiết bình tĩnh nhìn thẳng vào chị ta:

- Có phải chị đang ngẫm ám thị cho em, đối tượng mà Hạ Lạc thu mua tiếp theo là M Beautiful?

- Chị không rõ, nhưng chị biết Hạ Lạc sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn để làm việc, đang trù bị Tập đoàn Truyền thông, họ sao có thể bằng lòng với Vu Môn không hề nổi bật chứ?

Mạch Khiết trầm mặc, ai cũng đều hiểu quy tắc chốn công sở, nếu bị mua lại cho dù công ty có giữ lại thì chắc cũng không được thoải mái như ý. Cô vất vả cố gắng làm việc như vậy, một nửa là để chứng minh bản thân, ngoài ra cũng là vì tình cảm sâu sắc đối với M Beautiful.

Tưởng Văn hạ giọng nói:

- Dù sao chúng ta cũng từng là đồng nghiệp của nhau, chị muốn nhắc nhở em, bên cạnh em có nội gián. Thực ra tất cả những động tĩnh trong nội bộ của bọn em, bọn chị đều nắm rất rõ, ngay cả bọn chị cũng có “nội gián”, chị nghĩ Hạ Lạc cũng đã sớm nhét quân cờ vào trong nội bộ của bọn em rồi.

Mạch Khiết ngẩn người:

- “Nội gián” mà các chị gài vào là ai vậy? – Việc bị tiết lộ kế hoạch lần trước cô đã nghi ngờ rằng bộ phận biên tập có “nội gián”, chỉ là điều tra mãi mà vẫn không ra được ai cả, đối phương đã ẩn nấp quá kĩ.

Tưởng Văn cười nhạt:

- Lão Lưu của chúng tôi là người xuề xòa, trong lòng chẳng tính toán được nhiều điều. Chúng tôi nắm rõ mọi việc của bọn em như vậy là bởi vì trong thời khắc quan trọng nhất luôn có một người tiết lộ cho chị biết thông tin nội bộ của các em. Nhưng người đó rốt cuộc là ai thì chị cũng không rõ, nhưng rõ ràng người đó hy vọng khuấy đảo cho nước đục lên, để họ dễ bề ngư ông đắc lợi. Người đó chị nghi ngờ là “nội gián” hai tầng, vừa cung cấp cho bọn chị thông tin, đồng thời cũng phục vụ cho tập đoàn Hạ Lạc. Chị chỉ có thể nói được ngần này thôi, tổng kết lại, chỉ có người có quan hệ thân cận với em mới có khả năng tiếp xúc được đến những thông tin cơ mật.

Những người có mối quan hệ thân mật với mình? Vậy người đó là ai nhỉ?

Trong đầu cô, người đầu tiên hiện ra chính là Lý Mộng Long, lẽ nào thực sự là anh chàng này sao? Chỉ có anh ta là khả nghi nhất.

Nhưng nếu như thực sự là anh ta, tại sao anh ta lại dốc lòng dốc sức để giúp mình làm việc như vậy chứ? Mạch Khiết bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu như trong công ty có “nội gián”, đó là việc không hề nhỏ chút nào.

Tưởng Văn không biết đã bỏ đi từ khi nào. Mạch Khiết muốn vào nhà vệ sinh để làm cho tâm trạng của mình bình ổn trở lại.

Cô đi qua những dãy hành lang dài, đi qua một căn phòng u tối, trong đó rất yên tĩnh, nhưng đột nhiên lại nghe thấy một âm thanh rành rọt:

- Rốt cuộc anh có cảm giác như thế nào đối với em?

Âm thanh đó khá thân thuộc, là Lâm Đại.

Cô ta đang thổ lộ tình cảm sao? Giọng điệu eo ọt quá đỗi, Mạch Khiết cười nhạt, vốn dĩ chẳng hề hiếu kỳ đối với tình cảm cá nhân của cô ta cho nên định tỉnh bơ bước qua, nhưng đột nhiên nghe thấy một giọng nói còn thân thuộc hơn:

- Cũng khá được...

Cô tròn tròn mắt, nhìn trừng trừng vào cánh cửa khép hờ, cô gần như có thể tưởng tượng được hai người đang trốn sau cánh cửa, chắc là cô ta dựa sát vào lòng anh ta, ngẩng mặt lên tha thiết mong đợi câu trả lời của anh ta.

- Cũng khá được là cảm giác gì vậy... – vẫn là giọng nói điệu chảy nước dãi.

Trong khoảnh khắc đó, Mạch Khiết vô cùng hi vọng Lý Mộng Long có thể đẩy người phụ nữ đó ra, sau đó kiên quyết bước ra ngoài, chỉ cần anh ta bước ra ngoài là có thể nhìn thấy cô rồi.

30. Chương 15 Phần 2

Nhưng chờ đợi giây lát, thì chỉ nghe thấy tiếng thở dài của anh ta, sau đó là cả một khoảng tĩnh mịch vô cùng khả nghi.

Thực ra cũng chỉ mấy giây thôi, nhưng Mạch Khiết không thể chờ đợi thêm được nữa, cô muốn biết rốt cuộc ở trong đó xảy ra điều gì.

Cô khẽ đẩy cửa ra.

Trong ánh sáng âm u cô lại nhìn rõ được hai người đang ôm chặt lấy nhau, đôi môi hình như cũng dính sát vào nhau, đang hôn nhau với tư thế vô cùng nham nhở. Tay Lý Mộng Long ôm lấy eo Lâm Đại, còn hai tay Lâm Đại cũng quấn chặt lấy cổ anh, rõ ràng đôi cặp nam nữ đang yêu nhau đắm thiết.

Cô ngăn người giây lát rồi lập tức lùi ra, bước chân của cô vô cùng khẽ khàng, dường như không ai hay biết.

Nhưng, mí mắt Lý Mộng Long khẽ ngước lên, dừng lại ở nơi Mạch Khiết đã đi, ở nơi đó có một chút ánh sáng. Khóe môi anh khẽ trào dâng chút cảm giác đau khổ, anh nhẹ nhàng đẩy Lâm Đại ra:

- Chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy. Người đàn ông cấp dưới và người phụ nữ cấp trên yêu nhau truyền ra ngoài, mọi người sẽ bàn tán đấy.

Lâm Đại vẫn đang ngây ngất trong nụ hôn ngọt ngào của anh ta:

- Anh còn lo điều này sao? Em thấy anh là nhân vật gan to tày trời. Bây giờ anh thừa nhận là đang yêu đương với em phải không?

Cô ta mong ngóng anh trả lời.

Anh ta so vai:

- Ngày nào anh cũng đang yêu đương cùng với những người phụ nữ khác nhau. Em không để tâm, anh cũng chẳng có ý kiến gì.

Cô ta vẫn nũng nịu dựa vào lòng anh:

- Em không để tâm, anh cũng đừng tưởng tượng em thành một loại đồ cổ, chỉ từng đã từng có nhau, không cần biết đến thiên trường địa cửu, em bây giờ cũng chưa đến độ tuổi nhất định cần phải có được tình yêu thiên trường địa cửu.

Cô ta giơ tay ra cởi kh cúc áo sơ mi của anh, giơ tay khẽ vuốt ve khuôn ngực rắn rỏi của anh. Lý Mộng Long nhẩn nại giây lát, rồi nắm lấy tay cô ta, nói:

- Chúng ta hãy đi ra ngoài thôi, dù sao em cũng là tổng biên tập, biến mất quá lâu sẽ khiến mọi người chú ý.

Anh và cô ta cùng bước ra đại sảnh, ánh đèn sáng trưng rất chói mắt, anh vừa bước vào, liền bất giác tìm kiếm bóng dáng khiến anh đập loạn nhịp tim, nhưng chỉ nhìn thấy gấu váy của người con gái đó vừa lướt qua bước ra ngoài cửa.

Anh bất giác đuổi theo.

Mạch Khiết vừa mới bước vào thang máy, cảm giác có người đi theo.

Cô quay đầu lại nhìn, là Lý Mộng Long.

Cửa thang máy từ từ đóng lại.

Trong thang máy chật chội chỉ có hai người bọn họ.

Ánh mắt Mạch Khiết dừng lại ở trên cúc áo sơ mi anh, anh ta cúi đầu nhìn, thì ra đã bị tuột hai cái, là do vừa rồi Lâm Đại đã cởi ra.

- Tôi nghĩ tôi cần phải chúc mừng anh, và cả Lâm Đại nữa.

Cô nói giọng tỉnh bơ không mang theo sắc thái tình cảm nào, ánh mắt nhìn vào chỗ khác, nhưng thang máy làm bằng kính, bốn phía đều có thể nhìn thấy hình ảnh của Lý Mộng Long.

- Cô đều đã nhìn thấy rồi... – Lý Mộng Long biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

- Thật ngại quá, hai người gây ra tiếng ồn lớn quá, tôi vô tình nhìn thấy.

Cũng thế cả thôi.

Nhớ lại hôm đó nhìn thấy cô vì ở bên cạnh anh chàng đẹp trai nho nhã nên đã ỉn leo cây, Lý Mộng Long cũng không kìm nén được cũng lên tiếng châm chọc.

- Cô và anh chàng hàng xóm nhà cô ở bên nhau còn ngọt ngào thân thiết hơn cả chúng tôi đấy.

Mạch Khiết ngẩn người:

- Tôi lúc nào...

- Thôi đi, tôi đã nhìn thấy cả rồi, hôm đó tôi ngốc nghếch ngồi đợi cô mấy tiếng đồng hồ trong phòng ăn, còn cô thì lại hẹn hò với người khác. Mạch Khiết, có đôi khi tôi hoài nghi cô có phải là một người phụ nữ có tình cảm hay không hoặc là chỉ thích mơ mộng. Trong lòng anh hàng xóm của cô vốn không hề có cô, tội gì cô lại phải thắt cổ trên cái cây của anh ta chứ?

Mạch Khiết cảm thấy lòng tự tôn của mình bị tổn thương, cho nên, nhất định phải nhớ rằng không bao giờ được nói với đồng nghiệp chuyện tình cảm cá nhân của mình, chỉ cần không để ý một chút là sẽ bị anh ta

lôi ra để làm tổn thương mình. Cô thực sự rất hối hận vì đã kể câu chuyện của mình cho người đàn ông miệng rộng này nghe.

- Sao anh biết được trong lòng Tiêu Ly không có tôi, anh có phải là anh ấy đâu, anh hãy cứ quan tâm đến cô bạn gái mới Lâm Đại của mình đi! Khi nào anh rời khỏi tổ của tôi để theo cô ta? Tôi không muốn ở tổ của tôi lại cài cắm một “nội gián” của tổ khác đâu.

- Nói cho đến cùng, cô vẫn không tin tưởng tôi? Tôi cùng với cô liều mình gắng sức suốt cả chặng đường, dốc lòng dốc sức, đến cuối cùng cô vẫn không tin tưởng tôi? Cô hãy tự hỏi lại chính lòng mình, chức trưởng ban biên tập này của tôi lẽ nào không phải là do tôi tự mình cố gắng mà giành được sao? Tôi nói cho cô biết, cô không có quyền gì để đá tôi đi cả, tôi cứ ở lì ở tổ này đây, tôi xem rốt cuộc cô có thể làm gì được tôi?

Mạch Khiết nói về chua xót:

- Tôi chẳng làm gì anh cả, chẳng qua cũng chỉ là làm trâu làm ngựa cả thôi, anh tội gì phải chịu khổ theo tôi chứ? Tổng biên tập ở tổ đó là bạn gái của anh, cô ta lại chẳng chăm sóc anh chu đáo sao?

Cửa thang máy mở ra, có mấy người ở Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc bước vào. Lúc này Mạch Khiết mới phát hiện ra, mãi đầu khẩu với Lý Mộng Long cô đã quên ấn nút thang máy.

Mark, người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc nói:

- Cô Mạch Khiết, không biết có thể có vinh hạnh được trò chuyện cùng cô hay không?

Mạch Khiết ngẩn người, trò chuyện với mình, có cái gì đáng để trò chuyện chứ. Cô bất giác trở nên cảnh giác. Lúc này đây, nếu tiếp xúc với người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc rất dễ gây ra điều thị phi.

Cô lạnh lùng nói:

- Ngài Mark muốn nói chuyện công việc với tôi sao? Có thể hẹn thời gian để đến văn phòng tôi bàn bạc.

Mark nói:

- Việc chúng ta bàn bạc không phù hợp nói ở trong văn phòng làm việc, liệu có thể hẹn một thời gian... – anh ta ghé sát gần cô hạ giọng – Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc rất đề cao năng lực của cô Mạch Khiết.

Mạch Khiết là người thông minh, bỗng chốc liền hiểu ra được ý đồ của công ty Hạ Lạc, lẽ nào họ đang ám thị mình nên chuyển chỗ làm, hoặc là giúp Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc thu mua? Chỉ có điều, đáng tiếc là họ chỉ quan tâm đến khả năng và tài hoa của mình mà không hề quan tâm đến nhân phẩm của mình. Nếu đã nhận tiền lương của M Beautiful thì không thể ăn cây táo rào cây sung, hơn nữa mình còn là nhân viên ở cấp cao, trong thời điểm này mà trò chuyện riêng cùng với Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc thì không hợp với quy tắc.

Cô chậm rãi lắc đầu:

- Cảm ơn công ty Hạ Lạc đã đề cao tôi, nếu như là bàn việc công, tôi chỉ nói chuyện ở trong văn phòng thôi.

Thái độ của cô vô cùng kiên quyết, gần như không để lại cho Mark bất cứ cơ hội thương lượng nào. Mark cũng là người thông minh, đương nhiên hiểu được lập trường của Mạch Khiết, chỉ cười khan hi hi mấy tiếng:

- Được, hôm khác nhất định sẽ đến gặp cô Mạch.

Mạch Khiết vô tình ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Mộng Long, thấy anh ta và Mark bốn mắt nhìn nhau, mặc dù họ không hề nói chuyện nhưng ánh mắt đó không giống với người lạ. Mạch Khiết nghĩ thầm, Mark bước vào thang máy vốn không hề e ngại bên cạnh mình có người khác và đề nghị không chút kiêng dè muốn gặp riêng mình nói chuyện, có thể thấy anh ta vốn không hề để tâm đến Lý Mộng Long.

Sao anh ta lại có thể thẳng thắn đến như thế chứ? Đáp án chỉ có một: Lý Mộng Long, chắc chắn là “nội gián” của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, anh ta và Mark quen biết nhau!

Một đoàn người bước ra khỏi cầu thang máy, người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc đã đi thẳng, Lý Mộng Long nói với Mạch Khiết:

- Tôi đưa cô về nhé?

Mạch Khiết không buồn quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Không cần đâu!

- Tôi vẫn còn vài lời muốn nói với cô!

- Tôi nghĩ giữa chúng ta ngoài công việc thì chẳng có gì để nói nữa cả!

Cô giờ tay gọi taxi, không ngờ Lý Mộng Long lại giữ chặt tay cô. Anh nói với tài xế:

- Vợ chồng chúng tôi đang cãi nhau, không cần xe của anh đâu.

Người tài xế liếc nhìn họ một cái, ném lại một câu “rối hơi”, rồi lái xe đi.

Mạch Khiết hất tay anh ra:

- Anh có bệnh gì à? Con người anh sao nói gì cứ không chịu suy nghĩ hả? Ai với anh là vợ chồng vậy? “Vợ” của anh vẫn còn ở trong Giấc mộng Paris kia!

- Em đang ghen!

Mạch Khiết ngẩn người, trong mắt liếc qua tia nhìn giễu cợt:

- Hoóc-môn của anh đã dâng cao quá thì phải, ghen, tôi ghen vì anh sao?

Anh lộ ra nụ cười đầy ẩn ý:

- Không phải đang ghen với tôi, lẽ nào ghen với Lâm Đại?

- Anh chết đi! – Cô cầm túi xách tay đập vào anh ta, nhưng lại bị anh túm chặt, tiện đà anh kéo cô về phía mình ôm chặt. Mạch Khiết mất đà, ngã thẳng vào người anh.

Lòng ngực anh rất ấm áp, cô có thể nghe thấy tiếng nhịp tim anh đập thình thịch. Cô cũng hoảng hốt phát hiện ra, nhịp tim của mình cũng đập thình thịch cùng với tiết tấu nhịp tim của anh.

Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt toát ra ánh sáng khó mà nắm bắt được, cảm anh khẽ ngước lên, ánh đèn vàng vọt chiếu rọi. Trông anh giống như một người không thực sự tồn tại.

Anh hạ giọng nói:

- Mạch Khiết, hôm đó tôi nhìn thấy em và Tiêu Ly ở bên nhau, anh ta ôm em. Hiện giờ em và anh ta rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Mạch Khiết ngược mắt nhìn lại anh, rất muốn nói cứng: “Tại sao tôi phải nói với anh?”, nhưng lời nói thốt ra lại là:

- Tôi và anh ấy liệu có mối quan hệ gì được chứ? Bạn gái của anh ấy đã vứt bỏ anh ấy mà đi, anh ấy đến tìm tôi để tâm sự giống như anh trai đối với em gái, hoặc là đối với bạn bè.

Ánh mắt của cô dừng lại trên chiếc cúc áo của anh bị Lâm Đại cởi ra, bất giác châm biếm:

- Ít nhất vẫn chưa phát triển đến độ tôi cởi cúc áo hộ cho anh ấy.

Anh ghé sát mặt vào mặt cô:

- Mạch Khiết, cả đời này tôi vẫn tưởng tôi miễn dịch đối với phụ nữ nhưng bây giờ tôi nghĩ, con vi-rút của em đã xâm nhập vào cơ thể tôi. Em có bằng lòng, ý tôi là, để tôi trở thành sinh vật gây bệnh của em không?

Mạch Khiết thấy buồn cười, đây là lời tỏ tình của anh sao, thật đúng là khác người. Chỉ có điều hình như chuyển biến nhanh quá thì phải, chớ nên quên rằng người đàn ông này vừa mới ôm người phụ nữ khác vào lòng.

Lẽ nào anh ta muốn ăn thịt cả hai nữ ma đầu tổng biên tập của M Beautiful sao?

- Mộng Long? – Từ xa đã nghe thấy tiếng gọi.

Hai người đang ôm nhau đều bất giác ngẩng đầu lên nhìn, nhìn thấy Lâm Đại đang đứng ở bên dưới cột đèn đường.

Dưới ánh đèn đường, khuôn mặt cô ta bị chiếu rọi trắng xóa giống như xác chết cứng, môi cô ta liên tục co giật, mặt trợn trừng rực sáng như ngọn đèn đường, ánh mắt sắc nhọn như muốn cửa vào người Mạch Khiết.

Cô ta gào thét lên:

- Tại sao? Tại sao? Tại sao, lúc nào cô cũng muốn đối chọi với tôi? Trên công việc đã đành, bây giờ lại đến cướp người đàn ông của tôi. Rốt cuộc cô hận tôi đến đâu? Cô muốn báo thù tôi phải không?

Mạch Khiết bất giác đẩy Lý Mộng Long ra, giải thích:

- Tôi không tranh cướp với cô, tôi và anh ta...

Cô nhìn Lý Mộng Long với vẻ cầu xin, tài ăn nói của anh ta tốt hơn cô, đặc biệt là ứng phó với cục diện này, chắc chắn anh ta rất có kinh nghiệm.

Không ngờ anh ta lại so vai, nói tỉnh bơ với Lâm Đại:

- Vừa rồi chẳng phải em nói không cần thiên trường địa cửu sao? Nếu đã không cần, vậy thì cứ coi như đây như là một trò chơi được rồi.

Hai tay anh ta dứt túi, chậm rãi bước đi, bước ra khỏi tầm nhìn của hai cô gái.

Bóng hình anh biến mất giữa màn đêm đen.

Lâm Đại lao đến, kéo mạnh tay Mạch Khiết:

- Tại sao cô lại tranh cướp anh ấy với tôi? Trước khi tôi và anh ấy tỏ rõ mối quan hệ cô lại không đi tranh cướp, tôi và anh ấy vừa mới qua lại, cô lại đến để cướp đoạt tình yêu, rốt cuộc cô muốn tranh cướp với tôi cái gì?

- Lâm Đại, ở đây có rất nhiều người, bị người ta nhìn thấy thì chúng ta đúng là bẽ mặt. Cô bình tĩnh một chút, tôi không tranh cướp anh ta với cô, tôi và anh ta chẳng có mối quan hệ gì cả!

- Vậy thì tôi nhìn thấy cô đang cố ôm anh ta – Lâm Đại gần như rít từng tiếng qua kẽ răng – Cả người cô đều dính sát lên người anh ấy, cô còn nói không muốn tranh cướp anh ấy?

Mạch Khiết đỏ khốc đỏ cười, người phụ nữ ghen tuông thực là hết sức vô lý, mình làm gì mà cố cưỡng ôm Lý Mộng Long chứ, rõ ràng là anh ta cố ý ôm mình. Cô trừng mắt nhìn Lâm Đại:

- Được rồi, cô thích nói gì thì cứ nói, tôi tranh cướp với cô thì đã sao nào? Anh ta là người đàn ông của cô sao? Là chồng của cô sao? Ở trên đầu có khắc chữ “thuộc quyền sở hữu của Lâm Đại không được phép xâm phạm” sao? Tôi nói cho cô biết, Lâm Đại, tôi đã nhìn cô rất lâu rồi, bắt đầu từ khi tôi bước chân vào M Beautiful, mỗi bước đi đều dựa vào sự nỗ lực quên mình của chính bản thân tôi, nhưng hơi một tí là cô nói với người khác, tôi “là do cô tuyển dụng vào”, lẽ nào cô không biết như vậy khiến tôi cảm thấy bị sỉ nhục sao? Tôi không hiểu, phương diện nào tôi cũng giỏi hơn cô, năng lực của tôi hơn cô, tôi cũng xinh đẹp hơn cô, thậm chí trẻ trung hơn cô, tại sao lúc nào cô cũng tỏ ra như là ân nhân của tôi vậy? Tôi chịu đựng cô quá đủ rồi, cô muốn nói tôi tranh cướp với cô, thế thì tùy cô, cô thích làm gì thì làm, tạm biệt!

Mạch Khiết! – Lâm Đại hét lên như đứt từng khúc ruột – Tôi thừa nhận, tôi vẫn luôn đổ kỵ cô bởi vì tôi biết cô giỏi hơn tôi! Nếu cô đã giỏi hơn tôi thì cô đừng tranh cướp Lý Mộng Long với tôi, cô hãy nhường anh ấy lại cho tôi.

Mạch Khiết không quay người lại, chỉ lạnh lùng nói:

- Tôi nhường cho cô, anh ta chắc chắn sẽ yêu cô sao?

Cô bước nhanh rời khỏi đó. Ngồi trên taxi, Mạch Khiết vô cùng buồn bực, tất cả mọi chuyện xảy ra trong tối nay giống như một giấc mộng mơ hồ, bất kỳ chi tiết nào cũng không nhìn cho rõ được. Lần đầu tiên Lý

Mộng Long thổ lộ tình cảm với mình, nhưng lại thoải mái tình bơ rời khỏi đó, để lại hai người phụ nữ đối chọi với nhau vì anh. Rốt cuộc là anh ta có ý định gì?

Điều quan trọng nhất là những điều anh ta nói với mình thực sự từ trong tâm can của anh sao? Tại sao mình không thể nhìn rõ được tình cảm từ trong đáy mắt anh chứ? Ngoài mối tình thâm yêu trộm nhớ với Tiêu Ly, cô chưa bao giờ có được một tình yêu thực sự, còn Lý Mộng Long rõ ràng là cao thủ tình trường, trước mặt anh, cô non nớt giống như một đứa bé.

Cô cảm túi xách che trước ngực mình, giống như bản năng muốn bảo vệ chính mình. Sự lạnh lùng của cô thực ra là một sắc màu bảo vệ, bảo vệ con người yếu đuối của mình để không phải chịu sự tổn thương. Nhưng giờ đây, cô cảm giác lớp bảo vệ đó dường như bắt đầu bị mất màu. Có một thứ gì đó rất lạ lẫm đối với cô đã đột phá bức tường bảo vệ đó và dần dần đến được trái tim cô, rồi nó sẽ thông qua huyết quản và lan ra xâm nhập khắp cơ thể cô.

- Anh ta mới là vi-rút!

Nhận biết được ra chân tướng sự thật, Mạch Khiết bất giác run lên, cố ấn tay lên lồng ngực của mình, dường như muốn nhắc nhở trái tim không được đập mạnh như vậy.

Trên chiếc áo sơ mi của anh, thoang thoang mùi hương violet, như thể nó vẫn quấn quanh trước mũi.

Lý Mộng Long lái xe, từ từ chuyển động vô lăng, anh phát hiện ra thật không ngờ mình không biết nên lái xe đi đâu.

Thế là đã vứt bỏ cô lại ở nơi đó.

Vừa rồi mình đã thổ lộ tình cảm từ đáy lòng mình với cô ấy, vừa rồi nhìn thấy nơi đáy mắt sâu của cô đã rực sáng vì mình, vừa rồi nghe thấy nhịp đập rộn ràng của con tim cô ấy... nhưng lại không có chút trách nhiệm nào mà vứt bỏ cô ở đó.

Anh là một chàng hoàng tử chốn tình trường đầy cao ngạo nhưng tại sao lần này trái tim lại thực sự đau đớn. Cô gái có thái độ lạnh lùng đó, nhưng lại có trái tim dịu dàng ấm áp như nước biển đại dương, cô có thể yêu thầm một người con trai đến tận mười ba năm, bất luận dù mình sống trong hoàn cảnh tồi tệ đến đâu vẫn cứ chờ đợi mối tình mơ hồ thuần khiết đó. Mình tìm kiếm bao lâu nay, chẳng phải là tìm kiếm một cô gái thuần khiết như vậy sao?

Nhưng mình lại đang làm tổn thương cô ấy.

Di động của anh chợt vang lên, anh nhìn màn hình sáng lấp lánh, khóe môi lướt qua sự chán ghét, anh bất lực nghe máy:

- Là tôi, phải rồi, đã làm theo kế hoạch rồi... tại sao chúng ta cứ nhất định phải như vậy...

Người ở đầu dây bên kia rõ ràng đang kích động, nói rất nhiều. Anh cắn chặt môi, nói:

- Tôi đang lái xe, không tiện nghe điện thoại... Tôi sẽ tiến hành theo kế hoạch đã định.

Anh không đợi đối phương nói xong, bèn tắt cuộc gọi, hơn nữa còn tắt máy.

Màn đêm đen như mực, xe của anh lướt đi trong màn đêm đen giống như một con cá cô độc giữa biển đại dương, không tìm được chốn dừng chân.

31. Chương 16 Phần 1

Chương 16: Sự kiện lần thứ ba cường hôn

1

Mạch Khiết ngửi thấy mùi thuốc nổ nồng nặc từ phía Lâm Đại.

Vốn dĩ người trong hai tổ có một số tài liệu dùng chung, nhưng lúc này đây Mạch Khiết sai người đến mượn đọc một số tài liệu đều bị người của Lâm Đại từ chối.

Mạch Khiết vô cùng bức bối, thực sự nghĩ rằng mình dễ bị bắt nạt sao, nhưng cô vốn là người điềm tĩnh khiêm nhường, tự biết lúc này mình vẫn chưa hoàn toàn đứng vững, không nên chính thức ra mặt khiêu chiến với Lâm Đại. Bất luận như thế nào Lâm Đại vẫn đang nắm giữ M Beatiful, là gốc rễ của công ty. Còn mình thì chỉ là phiên bản mới, rỗng có mạnh cũng không áp đảo được hẳn.

Cứ chờ xem tôi đạt được thành tích nổi bật, xem tôi yêu cầu sếp đã bay cô đi như thế nào. Mạch Khiết hậm hực nghĩ thầm.

Cô nhớ ra, chuyên đề kì này Kha Đậu vẫn chưa nộp bản thảo, gọi điện thoại nội bộ bảo Lý Mộng Long thúc giục.

Buổi chiều, Mạch Khiết dẫn mấy người nhân viên và Lâm Mạnh đi làm cuộc khảo sát thị trường. Vốn dĩ công việc này cô chỉ giao cho cấp dưới đi là được, nhưng cô muốn tự mình làm hơn.

Ở trước cửa hàng sách, cô phát ọi người tờ phiếu điều tra. Hôm nay cô mặc một chiếc áo màu xanh nhạt kẻ ca-rô ôm sát, quần âu thể hiện được những đường cong mềm mại, đúng là hình tượng công nhân nữ giới cốt cán, đương nhiên cũng rất xinh đẹp, thu hút được bao ánh mắt của người đi đường.

Lý Mộng Long đứng từ xa nhìn cô, khóe môi lộ ra sự khen ngợi. Cô chắc chắn không biết, cô có rất nhiều điểm khiến người ta say mê, khi đối diện với lời tỏ tình, ánh mắt vẫn đơn thuần và không hề hoảng loạn, nét mặt kiên cường khi đấu khẩu với mình, và cả lúc này đây, biểu hiện chăm chú thành khẩn khi nhờ người đi đường điền vào phiếu điều tra.

Anh nghĩ mình đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, tại sao từng cái nhú mày, từng nụ cười của cô đều thu hút sự chú ý của mình đến thế.

Mạch Khiết mấy lần ngược mắt lên, đều nhìn thấy Lý Mộng Long đang quan sát mình. Từ tối hôm đó, lúc anh rời khỏi đó một cách vô trách nhiệm, trong lòng cô vẫn thầm giận anh, không biết tại sao người đàn ông này lại có thể tồi tệ như thế, điều càng khiến cô tức giận hơn, biết rõ anh là một người đàn ông tồi tệ mà sao mình vẫn tức giận anh ta?

Cô bị mấy người vây quanh, cô nhấn nại giới thiệu cho họ cần phải điền như thế nào. Cô không để ý thấy một đôi giày thể thao màu trắng hãng Converse dừng trước mặt cô.

Mạch Khiết tươi cười đưa ra một phiếu điều tra:

- Có thể giúp tôi điền phiếu khảo sát này không? Chúng tôi sẽ tặng một món đồ làm kỉ niệm. – Cô nhìn từ dưới lên trên người đối diện, ánh mắt đột nhiên ngưng đọng lại.

Mai Nhược Thần ăn mặc theo phong cách của sinh viên đang đứng trước mặt cô, khóe môi mang theo nụ cười đắc ý, nét mặt đó rõ ràng đang nói “tôi đã tóm được cô rồi”.

Cô ta giơ ra phiếu điều tra đang cầm trong tay:

- Tôi đã điền xong cho các cô rồi, cô Mạch, nhân viên của cô đã giới thiệu với tôi về cô rất kĩ lưỡng.

Mạch Khiết đành phải bảo Lâm Mạnh thay mình giải quyết những việc này, cô kéo Mai Nhược Thần sang một bên, giả vờ hỏi về vô tình:

- Thì ra cô đã biết cả rồi, thực ra cũng chẳng có gì, tôi cũng định tìm cơ hội để nói với anh Tiêu Ly.

Mai Nhược Thần cười hi hi nói:

- Cô quen biết Tiêu Ly bao năm rồi, chắc cũng biết tính khí của anh ấy, anh ấy cái gì cũng tốt, chỉ có một điều, là không cho phép người ta lừa gạt anh ấy. Thực kỳ lạ tại sao cô cứ lừa dối anh ấy chứ?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn cô ta một cái, cô gái này cũng tầm tuổi mình, bởi vì chưa bước chân vào xã hội cho nên không hiểu được có đôi khi có lý cũng cần nương tay với người khác. Trên mặt cô ta chỉ đem thứ cảm giác dòn ép người ta đến chân tường:

- Tôi không lừa dối anh ấy, tôi đúng là định đi học nghiên cứu sinh...

- Hi hi, cô đừng xảo biện nữa, cái gì mà học nghiên cứu sinh, giả vờ thuần khiết, cô làm việc cho M Beautiful là loại tạp chí tầm thường nhất, Tiêu Ly ghét nhất là những loại tạp chí này, cô nhìn cô xem... – Cô ta nhìn Mạch Khiết từ trên xuống dưới nói về rõ ràng đem theo sự đố kỵ – Rõ ràng là người đã đi làm lại còn giả vờ thành sinh viên đại học, tôi thực sự khâm phục cô, đúng là có thủ đoạn để theo đuổi Tiêu Ly, đáng tiếc Tiêu Ly biết được chân tướng sự việc chắc chắn sẽ né tránh cô.

Mạch Khiết vốn muốn dĩ hòa vi quý dễ dàng cho cô gái này nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng lời nói của cô ta khiến lòng tự tôn của cô bị tổn thương. Thật không ngờ dám nói M Beautiful là loại tạp chí tầm thường! Tờ tạp chí này vốn là rất bình thường nhưng quyết không phải là tầm thường. Nét mặt khinh mạn của Mai Nhược Thần rõ ràng là đang trịch trịch từ tạp chí này như một tờ tạp chí sex vậy.

- Cô Mai, tôi nghĩ là tôi phải chỉnh sửa cách nói của cô, M Beautiful là một tạp san có danh tiếng, nữ giới trong toàn quốc chưa chắc đã biết trường đại học của các cô, nhưng chắc chắn biết M Beautiful. Vì cô chỉ là một cô nghiên cứu sinh chưa có hiểu biết sâu sắc về xã hội, tôi không muốn so đo với cô, nhưng nếu cô sau này muốn đến công ty chúng tôi làm việc, vậy thì cũng phải qua được ngũ quan trăm sáu tướng, phải tham gia cuộc thi một cách chính thức, những trận địa khốc liệt đó không hề thua kém việc cô thi cao học đâu. Còn về Tiêu Ly, tôi cũng biết cô có ý tứ gì với anh ấy, theo như hiểu biết của tôi đối với anh ấy, cô, chẳng có cơ hội gì đâu. Cũng đừng có dồn tuổi thanh xuân không còn nhiều của cô để hao phí vào một người đàn ông mà biết là không thể có kết quả, tôi nói như vậy là vì nghĩ cho cô đấy.

Những lời nói khắc nghiệt của Mạch Khiết khiến Mai Nhược Thần cảm thấy bị tổn thương:

- Được rồi, đây coi như là lời tuyên chiến đối với tôi phải không? Tôi nghĩ cô chắc cũng biết rằng Hướng Đình Đình đã vứt bỏ Tiêu Ly, vậy thì chúng ta hãy xem cô và tôi ai là người có thể cười đến cuối cùng.

- Tôi không biết ai là người có thể cười đến cùng, nhưng người khóc cuối cùng chắc chắn là cô. – Mạch Khiết giơ tay – Tôi còn phải làm việc, không hầu chuyện cô được.

Cô giẫm giày cao gót đắc ý bước đi, trong lòng nghĩ thầm, đối phó với loại sinh viên như cô chẳng phải chuyện cón con sao? Nhìn thấy Lý Mộng Long trốn cạnh đó đã nghe hết những lời nói chuyện của họ, khoe môi anh nhếch lên nụ cười giễu cợt:

- Đối xử khắc nghiệt với một cô sinh viên đáng thương như vậy, sao cô nở nhếch tâm chứ?

- Còn anh thì sao, đối xử với tôi và Lâm Đại một cách vô trách nhiệm như vậy, đó là phong độ của anh sao?

- Cuối cùng cô cũng nói ra được sự bất mãn phần nộ trong lòng mình, mặc dù sau khi nói ra cũng cảm thấy hơi hối hận bởi vì như vậy là để cho anh ta cảm nhận được mình đang tức giận anh ta, nhưng chính cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Mai Nhược Thần đứng ở phía sau hét lên:

- Cô có gì ghê gớm chứ, cô mới là kẻ khóc đến lúc cuối đấy. – Nói xong, cô ta nước mắt lăn dài, quay người chạy vút đi.

Mạch Khiết quay trở lại chỗ làm việc của mình, nghĩ thầm chắc chắn Mai Nhược Thần sẽ nói cho anh Tiêu Ly biết thân phận thật của mình, nhưng mình cũng chẳng để tâm nữa.

Điều cô đang để tâm chính là tên ác nhân đứng ngay bên cạnh mình sao không giải thích tại sao hôm đó hấn lại có hành động không có chút phong độ nào như thế. Nhưng con người này lại thể hiện ra vẻ mặt tỉnh bơ vốn không hề có ý định giải thích, do đó cô càng cảm thấy bức bối hơn.

Lúc chập tối, di động của Mạch Khiết liên vang lên, thở dài, quả nhiên đã đến rồi.

Cô nhắc di động lên:

- Chào anh Tiêu Ly!

Cô nghe thấy tiếng anh thở dài trong điện thoại, sau đấy nói:

- Tiểu Khiết, tối nay em có thể đến nhà anh được không?

- Vâng, làm xong việc em sẽ đến ngay.

Gác điện thoại, cô yên lặng hồi lâu. Nhìn tập phiếu điều tra đang cầm trong tay, cô nghĩ mình chẳng làm công việc gì đáng hổ thẹn cả, có gì mà phải lo lắng chứ?

Mạch Khiết tan làm là đến thẳng nhà Tiêu Ly luôn, quả nhiên nhìn thấy Mai Nhược Thần cũng ở đó, đang nhìn cô với vẻ mặt cô cùng đặc ý. Trên bàn đã để rất nhiều tờ tạp chí M Beautiful.

Tiêu Ly nhìn Mạch Khiết từ trên xuống dưới, cô quả nhiên đang mặc trang phục công nhân viên chức, hoàn toàn khác biệt so với phong cách thuần khiết giản đơn hàng ngày vẫn mặc.

Tiêu Ly nói:

- Tiểu Khiết, Nhược Thần nói em không hề đang đi học, nói em đã làm việc rồi, anh không tin.

Giọng nói của Mai Nhược Thần rất sắc nhọn:

- Có gì mà không tin chứ? Ở trên trang bản quyền này còn viết cả tên của cô ta nữa kìa!

- Tên thì có thể trùng tên được mà, có phải vậy không? – Ánh mắt Tiêu Ly nhìn chăm chú vào Mạch Khiết với vẻ chờ đợi.

Mạch Khiết nhìn những tờ tạp chí đó, trong lòng cảm thấy không vui, cô nói:

- Được rồi, em thừa nhận, anh Tiêu Ly, em đúng là đang làm việc ở M Beautiful.

Mai Nhược Thần lập tức ngắt ngang lời cô:

- Thấy chưa, em đã nói rồi mà, em không lừa anh chứ! Trong xã hội này những cô gái đã làm việc có mấy người không nói dối lừa gạt chứ?

Mạch Khiết chẳng buồn để mắt tới cô ta, nói với Tiêu Ly:

- Công việc của em là một việc làm rất chính đáng. Em giấu anh chỉ bởi vì em biết anh rất thích những cô gái thuần khiết, em lo lắng mười mấy năm không gặp anh, anh sẽ có cảm giác xa lạ với em. Chứ không phải tất cả mọi lời nói dối đều là ác ý.

Tiêu Ly thất vọng, anh cup mắt xuống:

- Bất luận là thiện ý hay ác ý, không ai muốn bị lừa dối cả. Tiểu Khiết của anh cũng thay đổi rồi, em không phải là cô em gái nhỏ đáng thương cần được sự giúp đỡ ở trong kí ức của anh nữa. Em cũng biết bốn cột người khác.

Mai Nhược Thần cười khẩy, xem xem Mạch Khiết ứng phó như thế nào.

- Em không bốn cột anh, em chính là bởi vì quá coi trọng tình cảm giữa anh và em, cho nên mới không muốn nó có chút thay đổi nào. Em lừa dối anh, chỉ bởi vì em quá quan tâm đến anh, bất luận anh có hiểu hay không, đây chính là lời giải thích của em.

Tiêu Ly lắc đầu mang theo chút bi thương:

- Anh không hiểu, đối với anh phụ nữ ngày càng trở nên mơ hồ, Đình Đình với anh yêu nhau 10 năm, cô ấy cũng lừa dối anh, cô ấy đã có bạn trai ở nước ngoài, cho đến tận lần này anh đi anh mới phát hiện ra cô ấy đã chung sống với người đàn ông khác, nhưng cô ấy vẫn nói rằng cô ấy yêu anh. Em rõ ràng không phải đang học thạc sĩ, nhưng vì để tiếp cận anh, lại che giấu thân phận của mình, cho dù em nói anh rất quan trọng đối với em nhưng điều này không thể cấu thành lý do để lừa dối. Mối quan hệ giữa con người với con người, nếu như ngay cả sự tin tưởng cũng không có, vậy thì có thể xây dựng được thứ tình cảm gì khác chứ?

Mạch Khiết im lặng.

Cô cảm nhận được mình và Tiêu Ly thực sự tồn tại những điểm khác biệt lớn, đứng ở góc độ để xem xét vấn đề cũng hoàn toàn không giống nhau. Cô hiểu lời nói của mỗi người đều có lí lẽ riêng, nhưng không thể nào thuyết phục được đối phương, có thể 13 năm yêu thầm nhớ trộm chỉ bởi vì mình hoàn toàn không hiểu về anh, yêu anh chỉ vì ưu điểm mà anh thể hiện ra đối với cô mà thôi. Có lẽ, anh Tiêu Ly ở trong kí ức, chỉ dừng lại ở nơi lần đầu tiên gặp gỡ với mình mà thôi.

Cô không giải thích gì nữa bởi vì cảm thấy cũng không cần thiết nữa. Cô cầm lấy túi xách tay, khẽ nói:

- Em xin lỗi, nếu anh cho rằng em đã làm sai, vậy thì em xin lỗi.

Cô quay người bước đi.

Cách cửa màu trắng sữa đóng lại phía sau lưng cô.

Cô bận rộn suốt cả một ngày, ngay cả bữa tối vẫn chưa kịp ăn đã vội đến đây, và hy vọng giữa họ có thể có sự thấu hiểu và tha thứ, thật không ngờ, kết quả vẫn làm cô thất vọng.

Bước vào màn đêm đêm, cô từ từ thở hắt ra, lắc lắc đầu, muốn lắc sự bi thương ra khỏi cơ thể mình. Bạch cốt tinh, ai cũng đều là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp khoa điều trị. Từ lâu cô đã sớm học được cách chữa lành vết thương cho bản thân mình rồi.

2

Mạch Kỳ làm việc nhà đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cái bát cô đang cầm trong tay đột nhiên rơi “choang” xuống đất, vỡ vụn.

Châu Vũ Mân vừa vắn khoác túi đồ nghề đi vào thấy vậy vô cùng kinh hãi, vội lao đến đỡ cô.

Anh nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, cuống quýt hỏi:

- Sao vậy? Trong người cảm thấy không khỏe à? Có phải anh ta lại đánh cô không?

- Không, không, chỉ cảm thấy trong dạ dày nôn nao. – Mạch Kỳ ấn vào vị trí dạ dày – Có thể chỉ là bị cảm lạnh.

Anh đỡ cô ngồi xuống, rồi vội rót cho cô một cốc trà nóng, đặt vào tay cô:

- Nào, cô hãy cầm nó để làm ấm tay.

Cô giữ chặt lấy cốc trà nóng, ngẩng đầu nhìn người đàn ông hiền lành chất phác này. Nếu như chồng của mình mà có được một nửa sự dịu dàng chu đáo của anh thì tốt biết mấy.

Châu Vũ Mân quay người đi vào trong bếp, không lâu sau, bê ra một bát nước gừng:

- Nhân lúc còn nóng, hãy uống cái này đi, sẽ cảm thấy dễ chịu hơn đấy.

Mạch Kỳ vô cùng cảm kích nói:

- Cảm ơn!

Cô đang định uống, thì Trần Hạo uống rượu say khướt, mặt đỏ bừng bừng, tay hất mạnh cái bát cô đang cầm trong tay xuống đất:

- Làm gì thế, nhân lúc tao không có nhà lại định chăm sóc vợ tao đấy à?

Châu Vũ Mân cố gắng kìm nén sự căm ghét ở trong lòng, nói:

- Anh nói bữa gì thế, cô ấy không được khỏe, tôi chỉ nấu hộ cô ấy chút nước gừng để uống thôi.

- Cô ta không được khỏe sao tao lại không biết chứ? – Trần Hạo trừng mắt liếc nhìn Mạch Kỳ – Cô thấy không khỏe sao lại không nói cho tôi mà lại nói cho người ngoài biết, cô có ý đồ gì vậy?

Mạch Kỳ tức giận đến độ toàn thân run rẩy:

- Tôi làm thế nào để nói cho anh đây? Anh cả ngày không về nhà cứ ở bên ngoài chè chén cờ bạc, nếu không thua hết tiền thì cũng sẽ không về nhà...

- Á à, thảo nào tao lại cứ thua hết, thì ra mày ở đây để nguyên rửa tao. Được rồi, Châu Vũ Mân, đừng nói tao keo kiệt, chẳng phải là mày muốn ăn nằm với vợ tao sao? Được, ăn nằm một lần thì đưa cho tao 5000 tệ, ông mày đây mắt nhắm mắt mở cho qua.

- Anh...

Mạch Kỳ tức giận đứng giận muốn tát vào mặt Trần Hạo, nhưng lại bị hấn nắm chặt tay, rồi đẩy sang bên cạnh. Châu Vũ Mân tức đến tím tái mặt, đang định lao lên dạy dỗ cho Trần Hạo một bài học, nhưng lại phát hiện ra Mạch Kỳ đã mệt nhoài cuộn tròn dưới đất.

Mạch Kỳ đã ngất lịm rồi.

Mạch Khiết đến bệnh viện nhìn chị gái không bị làm sao, trong lòng bỗng chốc cảm thấy yên tâm hơn nhiều.

Cô vuốt vào bụng chị gái, cười hi hi nói:

- Chị gái, bác sĩ nói được mấy tháng rồi?

Mạch Kỳ hơi thẹn thùng, nhưng trong đáy mắt lại không che giấu nổi niềm vui:

- Bác sĩ nói hơn hai tháng rồi... thật không ngờ chị lại không biết.

- Bây giờ chẳng phải đã biết rồi sao. Chị à, hay là chị đến chỗ em đi, em thuê người chăm sóc chị, bây giờ chị không thể lại làm việc vất vả được nữa.

Trần Hạo ngồi bên cạnh đang ngân nga bài hát chợt nói:

- Vậy không được, làm gì có chuyện không ở nhà mình lại đi ở nhà em gái được.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn Trần Hạo một cái:

- Được rồi, tôi không tranh giành gì với anh cả, dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của anh, anh đã sắp làm bố rồi đấy, xin anh hãy nghiêm chỉnh một chút, chăm sóc chị gái tôi, để chị ấy được bình an sinh ra đứa con này.

Nhân lúc Mạch Khiết rót nước cho chị gái, Trần Hạo đến gần Mạch Khiết nói:

- Tiểu Khiết, anh định thuê một người giúp việc cho chị gái em, em cũng biết là ban ngày anh bận thường không ở nhà, chị gái em lại một mình ở nhà nhờ may bị ngã thì cũng chẳng ai biết thì như vậy cũng nguy hiểm lắm.

Mạch Khiết nói:

- Anh bận gì, chẳng phải là bận đánh bạc sao?

- Sau này sẽ không thể nữa đâu, anh phải nuôi cả gia đình chứ. Chỉ có điều, em cũng biết đấy, anh rể đạo này khó khăn, sợ rằng không có đủ tiền thuê người giúp việc...

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta với vẻ vô cùng chán ghét, ghét anh ta dám giờ thẳng tay ra xin tiền mình, nhưng nghĩ đến số tiền đấy cũng tiêu cho chị gái, cho nên cô cũng bằng lòng.

Cô nói:

- Lát nữa em sẽ đưa cho anh một vạn tệ, trả tiền thuê người giúp việc thuê hai, ba tháng, như vậy là đủ chứ gì?

- Đủ rồi, đủ rồi, cho nên đúng là chị em các em vẫn là tình sâu nghĩa nặng!

Trần Hạo vui sướng cười tít mắt. Mảnh giấy ghi nợ ở trong túi hấn xem ra đã có chỗ rồi, đứa bé này đến thật đúng lúc.

Ngày hôm sau, Mạch Khiết đưa tiền đến nhà chị gái, nói với chị gái:

- Bình thường em cũng không quản chị điều gì, nhưng bây giờ đã có em bé, thì cần phải học cách chăm sóc bản thân, đừng để cho đứa bé vừa sinh ra đã bị suy dinh dưỡng.

Mạch Kỳ nói:

- Lại làm em phải mất tiền rồi, chị thật là... cảm thấy mình rất có lỗi với em. Tiểu Khiết, em cũng đừng chỉ biết nói chị, cũng cần phải lo lắng cho hôn nhân đại sự của mình, em cũng 25 tuổi rồi, đừng có kén chọn quá, hãy tìm một người đàn ông tốt và ổn định đi, đừng có tìm loại người giống như anh rể em, như vậy chị cũng yên tâm được rồi.

Mạch Khiết gật đầu. Trong lòng cô cũng tràn ngập niềm vui, chị gái vui mừng thì cô còn vui hơn bất kỳ ai. Cô không hề biết, khi cô vừa rời khỏi đó, Trần Hạo đã lao vào, cướp tiền từ trong tay Mạch Kỳ.

- Tôi đi thuê người giúp việc cho cô.

- Anh tốt bụng như vậy sao? – Mạch Kỳ vốn không tin.

Trần Hạo thề thốt:

- Đứa bé này tôi cũng có phần chứ! Lúc này mà không chăm sóc cho cô, tôi có còn là người không. Bây giờ tôi sẽ đi đến chỗ thuê người giúp việc để tìm.

Nói xong bèn cầm tiền lao thẳng đi.

Đợi sau khi anh ta đi khỏi, Mạch Kỳ nghe thấy ở bên ngoài cửa phòng ngủ có tiếng động, vội hỏi:

- Ai đấy?

Nhưng không có ai lên tiếng trả lời.

Cô xuống giường, mở cửa ra, nhìn thấy ở dưới đất đặt rất nhiều hoa quả.

Cô nghe thấy tiếng bước chân ở trong phòng của Châu Vũ Mân truyền tới.

Là anh ấy, anh ấy lặng lẽ mua rất nhiều hoa quả ỉnh. Cô khẽ mỉm cười, vuốt bụng mình nói:

- Con ơi, con phải được bình an đến với thế giới này, con xem, bao nhiêu người đang chào đón con.

3

Mạch Khiết đến văn phòng làm việc, nhìn thấy Lâm Mạnh đang sắp xếp bàn làm việc ỉnh.

- Tiểu Lâm, những việc này có lao công làm.

- Lao công tay chân vụng về, em lo làm lộn xộn tài liệu của chị.

- Được rồi, em hãy đi làm việc chính của mình đi! Để chị tự thu dọn.

Lâm Mạnh dạ một tiếng rồi bước ra ngoài.

Mạch Khiết nhìn theo bóng lưng cô, nghĩ thầm, cô gái trẻ này khá thật đấy, chịu khó chăm chỉ làm việc, không nông nổi giống như những sinh viên vừa mới tốt nghiệp, khả năng nhìn người của mình cũng không tệ.

Cô bật vi tính lên, nhìn thấy trong hòm thư của mình đã nhận được bài viết chuyên đề của Kha Đậu: “Nếu như nữ giới hiện đại đều bó chân”. Cô nhíu mày, mặc dù đã biết rất rõ về phong cách văn chương của Kha Đậu, nhưng mỗi khi nhìn thấy những tiêu đề như vậy đều khiến cô cảm thấy kinh ngạc. Qua cửa sổ kính trong suốt, cô nhìn thấy Lý Mộng Long đang bận rộn, trước đây cứ mỗi lần nhận được bài viết của Kha Đậu, là anh ta đều chạy vào văn phòng làm việc của mình để khoe công trạng, nhưng hôm nay trở nên vô cùng trầm mặc.

Đạo này anh ta đến văn phòng làm việc của mình càng ngày càng ít, có lẽ là bởi vì anh ta đi đến văn phòng làm việc của người khác nhiều hơn! Cô nhớ đến cảnh tượng Lâm Đại và anh ta ôm ấp nhau hôm đó, với phong cách phóng khoáng cuồng nhiệt của Lâm Đại, chắc là họ đã lên giường với nhau rồi. Trong chốn đô thành đều thịnh hành thứ tình yêu mì ăn liền, mình là người duy nhất từ chối kiểu tình yêu mì ăn liền này, nhưng mối tình yêu thâm của mình mười mấy năm, kết quả lại chính là sự xa cách của Tiêu Ly đối với mình.

Đã khá nhiều ngày không liên lạc với Tiêu Ly, cuối cùng thì anh vẫn cứ căm ghét sự lừa dối của mình đối với anh.

Buổi trưa, một mình Mạch Khiết đi đến quán ăn Tây ở gần công ty. Cô vừa xem tờ tạp chí thời trang, vừa ăn miếng bánh mì và uống sữa tươi. Đột nhiên có một người bước đến bên cạnh cô, hỏi:

- Có thể mời cô uống một cốc café được không?

Người đó đặt một cốc café Latte xuống trước mặt cô. Người đó thân hình cao lớn, có một khuôn mặt của người Hoa, nhưng từng cử chỉ lại mang theo phong độ ngời ngời của thân sĩ người Anh.

Là Mark, tổng giám chế của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc ở thành phố S.

Mạch Khiết lịch sự mời anh ta ngồi xuống đối diện, tinh thần cảnh giác cao độ. Đối phương đã chú ý đến hành tung của mình, xem ra là đã chuẩn bị từ trước.

Mark nói:

- Ở đây tôi có đem theo một bản hợp đồng chi tiết, nhưng tôi muốn nói chuyện trực tiếp với cô hơn.

Mạch Khiết niềm nở chăm chú nhìn anh ta:

- Là hợp đồng gì vậy?

- Liên quan đến Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, tôi nghĩ cô Mạch ít nhiều cũng đã biết, khi chúng tôi mua lại một công ty thì sẽ tiến hành điều tra toàn diện đối với tình hình của công ty đó. Và tình hình cá nhân của cô Mạch đây, chúng tôi đã điều tra rất rõ ràng. Trong M Beautiful không thiếu nhân tài, nhưng cô Mạch đây tuyệt đối là người xuất sắc trong số đó. M Beautiful phiên bản mới phát hành rất tốt. Tập đoàn tài chính chúng tôi rất có thành ý mời cô Mạch gia nhập.

Mạch Khiết khẽ ngoáy cốc sữa tươi:

- Cảm ơn ngài Mark đây đã quá lời khen ngợi tôi.

Mặc dù được người khác khen ngợi tuyệt đối là một việc khiến người ta rất vui mừng, nhưng Mạch Khiết đã trải qua trăm trận, đã không còn phải là một nhân viên non nớt, được người ta khen ngợi mấy câu đã ngây ngất bay lên chín tầng mây không tìm được phương hướng nữa, càng là người tự tin mạnh mẽ thì bề ngoài càng phải thể hiện ra sự điềm tĩnh. Lúc này đây, thần sắc của cô vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt điềm đạm, không hề sợ hãi trước Mark có thể lực mạnh.

Mark nói:

- Chức vụ là tổng biên tập, mức lương một năm 30 vạn tệ, có xe đưa đón. Còn có rất nhiều phúc lợi, bao gồm cả việc ra nước ngoài du lịch và đào tạo thêm nghiệp vụ, cô thấy sao?

Trong lòng Mạch Khiết vẫn thoáng kinh ngạc. Mức lương cao như thế, thực sự có sức hấp dẫn rất lớn.

Làm việc ở M Beautiful vất vả cực nhọc, lương còn chưa bằng một nửa số lương này.

Nhưng phía sau của đồng lương cao và phúc lợi cao là áp lực cao. Mặc dù Mạch Khiết không đánh giá thấp năng lực của mình, nhưng cũng quyết không đánh giá cao hơn, đối phương đưa ra mức lương hấp dẫn như vậy chắc chắn là còn có thêm yêu cầu gì khác.

Cô cười nhạt:

- Các anh muốn tôi phụ trách cái gì?

Ánh mắt sắc nhọn của Mark nhìn thẳng vào cô:

- Chúng tôi muốn cô làm tổng biên tập của M Beautiful.

Quả nhiên như vậy, mục tiêu của họ chính là mua lại M Beautiful. Trước khi kế hoạch thu mua hoàn thành, cần phải gài người của mình ở trong đội ngũ nhân viên cao cấp của M Beautiful.

Bên cạnh không có ai, nhưng giọng Mark vẫn hạ xuống:

- Sẽ không lâu đâu, M Beautiful sẽ trở thành một phần của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, và bây giờ chẳng qua chỉ là muốn cô Mạch trở thành nhân viên cao cấp chỗ chúng tôi trước mà thôi.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Nếu như kế hoạch mua lại tiến triển thuận lợi, các anh cũng không cần thiết phải gài “nội gián” trước làm gì. Kế hoạch thu mua không hề thuận lợi, có phải vậy không?

Mark ngẩn người, anh ta nhún vai, nói rất thẳng thắn:

- Tôi thừa nhận, sếp của các cô đòi giá quá cao, cao quá dự kiến của chúng tôi, cao hơn cả đánh giá thị trường của chúng tôi. Nhưng, không có kế hoạch thu mua lần nào lại có thể tiến hành thuận lợi được, luôn có những sự cố ngoài mong muốn, nhưng tổng thể kế hoạch thu mua của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc chưa bao giờ thất bại cả.

Mạch Khiết khẽ đẩy cốc café Latte mà anh ta bê đến:

- Xin lỗi, tôi có thói quen nghề nghiệp, làm việc gì thì cần phải làm tốt công việc đó. Lúc ăn trưa tôi không bao giờ uống café, chỉ uống sữa tươi, đây là thói quen của tôi. Tôi tạm thời không muốn phá vỡ thói quen của mình. Cảm ơn anh, tạm biệt!

Cô nho nhã đứng dậy, gạt đầu lịch sự chào Mark, quay người bước đi.

Cô cảm thấy mình thực sự như đang mộng du, thật không ngờ từ chối một công việc có mức lương cao như vậy. Mặc dù sếp của M Beautiful đối xử với mình cũng chẳng phải đặc biệt hậu ái nhưng M Beautiful chính là công việc đầu tiên của cô, cô rất có tình cảm với công việc này, cũng cố chấp như với tình yêu đầu tiên của cô vậy, cô không thể cho phép mình phản bội. Cho dù sóng lớn cuối cùng cũng sẽ chảy về biển Đông, nhưng hiện giờ cô chỉ toàn tâm toàn ý làm tròn trách nhiệm công việc của mình, hết lòng trung thành.

Đẩy cánh cửa quay tròn của nhà hàng đồ Tây, ánh nắng chói chang khiến cô thấy hơi hoa mắt, cô chậm rãi bước ra ngoài, nhìn thấy Lâm Mạnh đang đứng ở phía bên ngoài cửa sổ.

Mạch Khiết hơi giật mình, nhưng Lâm Mạnh chính là người mình có thể tin tưởng được, nếu là người khác thì đúng là phiền phức, sẽ cho rằng mình đang lén lút bàn bạc với Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc!

32. Chương 16 Phần 2

Cô chỉ giải thích sơ qua với Lâm Mạnh:

- Thật không ngờ lại gặp tổng giám chế của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc ở đây.

Lâm Mạnh nói:

- Có lúc em cũng như vậy, cứ vô tình gặp phải người mình muốn né tránh.

Mạch Khiết mỉm cười thân thiện với cô, trên người cô gái này toát lên tính cách điềm tĩnh không phù hợp với độ tuổi của cô, cô rất thích, dường như nhìn thấy mình mấy năm trước.

Buổi chiều, khi kiểm tra chế bản của nhân viên mỹ thuật, có một người đồng nghiệp bước đến:

- Tổng biên tập Mạch...

- Có chuyện gì vậy?

Người nhân viên đó thì thầm mấy câu bên tai cô.

Sắc mặt Bạch Khiết thay đổi đột ngột, vội lao đến trước máy vi tính, mở màn hình, quả nhiên ở trên một trang web nào đó nhìn thấy bài viết chuyên đề của Kha Đậu “Nếu như nữ giới hiện đại đều bó chân” số lượng nhấp chuột và forward đã lên đến con số khiến người ta hoa mắt chóng mặt, nhưng đồng thời cũng có nghĩa là khi bài viết này đăng báo thì gần như không còn chút giá trị nào nữa.

Phối Mạch Khiết gần như nổ tung, Kha Đậu sao có thể như vậy được, sao có thể không tuân thủ theo hợp đồng chứ? Hợp đồng quy định là tất cả các bài viết của anh bắt buộc lần đầu đăng tải duy nhất ở M Beautiful. Cô ấn số máy của Kha Đậu nhưng âm thanh truyền tới là “số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy”.

Mạch Khiết bực bội bỏ điện thoại xuống, nghĩ một lát, ấn số máy nội bộ gọi Lý Mộng Long vào.

Cô chỉ vào bài viết ở trên máy vi tính:

- Chuyên đề của Kha Đậu còn chưa đăng, tại sao lại xuất hiện file điện tử trên internet?

Lý Mộng Long lắc đầu:

- Việc này sao mà tôi biết được?

- Anh không biết? Chuyên đề của Kha Đậu đều là anh theo dõi, sự việc lần này anh không cần giải thích với tôi sao?

- Tôi chẳng có gì để giải thích cả. – Anh nhìn thẳng vào Mạch Khiết – Không phải là cô cho rằng là tôi làm đấy chứ?

- Nói thực, tôi đúng là đang nghi ngờ như vậy. Anh và người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc có quen biết nhau không?

Khóe môi anh tạo thành nụ cười bất lực chua chát:

- Việc này thì có liên quan gì đến Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc? Có phải là thần kinh của cô quá căng thẳng hay không?

Mạch Khiết cười nhạt:

- Anh đừng có giả vờ ra vẻ vô tội với tôi, tôi không phải là con cóc. Hôm đó ở trong cầu thang máy, Mark, nhân viên cao cấp của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc đã trực tiếp yêu cầu được nói chuyện riêng với tôi trước mặt anh. Tại sao anh ta lại không hề bận tâm đến việc anh cũng có mặt ở đó?

Lý Mộng Long so so vai:

- Rất đơn giản, tôi là một nhân viên tiểu tốt, anh ta hoàn toàn có thể bỏ qua, hơn nữa anh ta thật không ngờ ai lại có thể từ chối lời mời của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc. Tư duy logic của phụ nữ đôi khi rất kỳ quặc, một khi nhìn thấy một người đàn ông nào đó không thuận mắt thì nhìn thấy tất cả hành vi của anh ta đều không thuận mắt.

Mạch Khiết thực sự vô cùng tức giận:

- Chuyên đề này bây giờ đã thực sự phải bỏ đi rồi, anh nói phải làm thế nào? Tôi vốn không thể liên hệ được với anh ta.

- Tôi đã bàn giao xong nhiệm vụ công việc của kỳ này, bản thảo sao lại bị post lên mạng thì không phải là trách nhiệm tôi cần phải gánh vác, lúc tôi đưa bản thảo cho cô thì ở trên mạng vẫn chưa có. Tổng biên tập Mạch, liệu có phải là cô nên tìm nguyên nhân từ chính mình không?

Nói xong câu này, anh gật gật đầu, chậm rãi bước ra ngoài.

Mạch Khiết ngăn cả người, một mặt bị làm cho kích động vì thái độ ngạo mạn của Lý Mộng Long, một mặt lời nói của anh ta cũng nhắc nhở mình – bản thảo rút cuộc đã bị tiết lộ như thế nào? Nếu như Kha Đậu không post lên mạng, vậy thì người nắm giữ bản thảo duy nhất chính là mình, lẽ nào có người mở máy vi tính của mình. Mặc dù vi tính của mình có cài password, nhưng những cao thủ sẽ không bị cản trở bởi password.

Không, không đâu. Vấn đề chắc chắn là xuất phát từ phía Kha Đậu. Anh chàng này đã không hề có nguyên tắc đối với vấn đề phụ nữ, trong công việc chắc chắn cũng như vậy.

Nhưng bây giờ phải đi đâu để tìm anh ta đây?

4

Kha Đậu lái chiếc xe Land Rover của anh ta dừng ở trước cổng trường, nhìn thấy Mạch Tiểu Lạp mặc một bộ váy ngắn màu hồng đang bước ra khỏi cổng, miệng nhai nhóp nhép kẹo cao su, đằng sau cô có bao đôi mắt hau háu ngắm nhìn.

Cô cúi người xuống, gác đầu vào cửa sổ xe:

- Tìm tôi có việc gì?

Con người mắt của Kha Đậu ở sau phía kính râm xém chút nữa rơi xuống, anh ta có thể nhìn thấy rãnh ngực trắng ngần của cô thấp thoáng lộ ra.

Anh ta nói:

- Cô đi học mà lại ăn mặc như thế này à?

Mạch Tiểu Lạp nhìn mình một lượt:

- Sao nào, có gì không được à?

- Cô là sinh viên đại học, sao lại có thể ăn mặc hở hang thế này?

- Sinh viên đại học thì cũng là con gái chứ sao, đã là con gái thì cần có vốn, để người ta nhìn một chút thì cũng có gì ghê gớm chứ? Thưa chú, chính chú đã làm những việc phóng khoáng trong “Cuộc hẹn 8 phút”, tôi chẳng qua cũng chỉ để cho người ta ngắm nhìn thêm mà thôi, thật không ngờ chú còn dám chỉ trích tôi?

Kha Đậu nói:

- Được rồi, tôi không phải đến để nghe cô thuyết giáo đâu, chẳng phải là cô đã đồng ý hẹn hò với tôi sao? Lên xe đi!

Mạch Tiểu Lạp nói:

- Ngày nào anh cũng gửi mười mấy tin nhắn đến hẹn tôi, không đồng ý với anh một lần, chắc chắn sẽ bị anh tiếp tục quấy nhiễu. Nói thực, ông chú à, có phải anh muốn lên giường với tôi? Để tôi trở thành một trong số những số hiệu trong blog của anh không?

Kha Đậu hơi ngượng ngùng:

- Những số ở trên blog của tôi... đều là thủy phân.

Mạch Tiểu Lạp truy hỏi:

- Bao nhiêu?

- 20%... 40%... được rồi 99%, thực ra tôi chỉ mới có một người bạn gái, còn bị cô ta đá.

Mạch Tiểu Lạp cố gắng nhin cười, cuối cùng cũng lên xe của anh ta.

Ở trên xe, Mạch Tiểu Lạp nói:

- Thực ra, lần đầu sau khi làm việc đó với anh, tôi biết anh và tôi cũng giống nhau thôi. Đó có phải là lần đầu tiên của anh không?

- Nói bừa!

Kha Đậu cảm giác sĩ diện của mình bị mạo phạm. Lần đầu tiên của người phụ nữ thì đáng giá, nhưng lần đầu tiên của người đàn ông thì chẳng có giá trị nào, đặc biệt là người đàn ông đã ở độ tuổi như anh hiện nay.

- Thôi đi, đừng có tưởng tất đèn là tôi không biết anh tay chân vụng về. Ông chú ạ, anh ân cần với tôi như vậy, không phải thực sự muốn lên giường với tôi đấy chứ?

Kha Đậu né tránh đề tài:

- Đừng gọi tôi là ông chú, để người khác nghe thấy thì lại cứ tưởng tôi là chú của cô thật. Nói thật nhé, cô có... tại sao lại không nói cho tôi biết?

Mạch Tiểu Lạp nói tỉnh bơ:

- Nói cho anh biết thì sao chứ? Anh sẽ chịu trách nhiệm sao? Chịu trách nhiệm như thế nào? Chẳng qua cũng chỉ là ném ấy đồng tiền thôi mà thôi. Đã chấp nhận chơi, thì cũng phải chịu trách nhiệm với chính bản thân mình, không nên đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

Mặt Kha Đậu đỏ bừng, ngẩn người hồi lâu mới nói:

- Cô thật sự thích chơi đùa như vậy sao? Đừng có tưởng nam nữ đều như nhau, chuyện đó thì mãi mãi không bao giờ giống nhau đâu.

- Còn tưởng là ông chú thật à, muốn giáo huấn tôi? Này, lái xe rẽ sang trái – Mạch Tiểu Lạp chỉ phương hướng.

- Cô muốn đi đâu? Tôi nào dám giáo huấn cô, tôi chẳng qua chỉ là sợ cô chịu thiệt thòi, bị mắc lừa thôi.

- Phía trước có một quán café, đúng rồi, chính là nhà có mái nhọn đó, chúng ta đến đó. Con người không sợ bị thiệt thòi bị mắc lừa, chỉ sợ rằng thiệt thòi lần thứ hai, mắc lừa lần thứ hai. Yên tâm đi, ông chú ạ, tôi cho đó là trải nghiệm cuộc đời, sau này sẽ không làm như vậy nữa đâu.

Xe dừng ở trước quán café.

Khi Kha Đậu mở cửa xe cho Mạch Tiểu Lạp, xị mặt nói:

- Tiểu Mạch, hãy xem xét một chút, hãy qua lại với tôi nhé, tôi đang nói nghiêm túc đấy.

Mạch Tiểu Lạp quay mặt lại nhìn anh ta:

- Bởi vì tôi đã từng có thai với anh, cho nên anh muốn qua lại với tôi sao?

Kha Đậu lắc đầu:

- Không, là bởi vì tương lai cô sẽ có con của tôi, cho nên tôi muốn qua lại với cô.

Mạch Tiểu Lạp lừ mắt nhìn anh ta một cái, bước nhanh vào quán café.

Kha Đậu bước theo sau, dọc đường cứ truy hỏi mãi:

- Thế nào? Cô hãy trả lời luôn một câu đi chứ?

Đột nhiên, anh ta ngẩn người, Mạch Khiết đang ngồi ở ghế sofa.

Anh quay đầu lại nhìn Mạch Tiểu Lạp, Mạch Tiểu Lạp so so vai:

- Cô tìm anh khắp nơi, thì ra số điện thoại anh cho tôi chính là số điện thoại cá nhân của anh, họ đều không biết. Tôi đã hẹn anh giúp cho cô tôi.

- Mạch Khiết là cô của cô sao?

Mạch Tiểu Lạp thè đầu lưỡi ra, đang định nói với Mạch Khiết rằng “xin lỗi, cháu đã bán đứng cô rồi”, Mạch Khiết đã sa sầm nét mặt, nói:

- Đúng vậy, tôi là cô của nó.

Kha Đậu lập tức thay đổi nét mặt bợ đỡ:

- Chào cô! – Lại nói – Ôi, Mạch Tiểu Lạp, em đưa anh đến gặp trưởng bối tại sao không nói trước một tiếng, không chuẩn bị quà gì cả.

Mạch Khiết ngắt lời anh ta:

- Anh Kha Đậu, tôi không phải đến để diễn tuồng với anh. Bài viết chuyên đề của anh “Nếu như phụ nữ hiện đại bó chân” đã bị post lên trên mạng, tôi muốn hỏi việc này rốt cuộc là thế nào? Cho dù là đại thần thì cũng phải có đạo đức nghề nghiệp chứ?

Kha Đậu ngẩn người:

- Không thể nào, tôi chưa bao giờ công khai đăng bài này trên mạng cả.

Mạch Khiết mở laptop đem theo, mở trang web ra cho anh ta xem.

Kha Đậu nói:

- Đây không phải là trách nhiệm của tôi, tôi quyết không làm việc như vậy, là phía các cô gây ra, không liên quan gì đến tôi cả.

- Được, bây giờ tôi không truy cứu rốt cuộc là trách nhiệm của ai tôi chỉ mong anh nhanh chóng viết một bài mới cho tôi, bây giờ tôi cần luôn. – Cô nhìn đồng hồ – Cho anh thời gian hai tiếng đồng hồ.

- Cái gì, tôi không làm đâu. Tôi không có thói quen này – Kha Đậu từ chối.

Mạch Tiểu Lạp húng hắng giọng:

- Vừa rồi anh còn nói với tôi những gì, bây giờ các ngành các nghề đều thịnh hành bài kiểm tra nhập môn, việc này coi như là bài kiểm tra nhập môn của tôi đối với anh đi!

- Việc này, thói quen thì cũng có thể thay đổi được.

Kha Đậu không nói thêm gì nữa, cầm lấy máy tính xách tay của Mạch Khiết và bắt đầu đánh máy.

Mạch Khiết và Mạch Tiểu Lạp ngồi sang một chỗ trò chuyện, nhâm nhi café, nhìn thấy bộ dạng Kha Đậu chăm chỉ viết lách, Mạch Khiết rất kinh ngạc:

- Sao anh ta lại nghe lời của cháu vậy chứ? Vừa rồi cháu nói cuộc thi nhập môn là có ý gì vậy?

Mạch Tiểu Lạp trầm ngâm một lúc, rồi nói:

- Cô à, Kha Đậu nói hy vọng muốn qua lại với cháu.

Mạch Khiết nhướng mày, trong trí óc lập tức cân đo đong đếm giống như một người làm ăn kinh doanh, nếu như Mạch Tiểu Lạp và Kha Đậu qua lại với nhau, dựa vào tầng nấc quan hệ này, sau này Kha Đậu sẽ trở thành tài nguyên cá nhân của cô, nhưng, cái giá phải bỏ ra chính là cháu gái của mình rất có khả năng sẽ trở thành một trong số nhân vật nữ trong blog phong tình của Kha Đậu bị mọi người bàn tán. Sau khi cân nhắc suy tính, cô lắc đầu:

- Không được, quá mạo hiểm, anh ta chính là một con sói đội tấm da cừu.

Mạch Tiểu Lạp cười, lộ ra hàm răng đều tăm tắp trắng bóng:

- Vừa vặn ngược lại, anh ta chính là một con cừu đội da sói. Cô ơi, cô yên tâm đi, con người này cháu nuốt chửng anh ta rồi!

- Tin đồn chuyện tình cảm của Kha Đậu đầy rẫy khắp nơi.

Mạch Tiểu Lạp cười ha ha:

- Tin đồn tình cảm có đôi khi chỉ là tung hỏa mù, cháu và anh ta đã thực sự giao chiến với nhau, cháu biết rõ...

Mạch Khiết trừng mắt nhìn cô cháu gái một cái, đang định giáo huấn Tiểu Lạp rằng con gái không có thể ăn nói trần trụi như vậy, Mạch Tiểu Lạp nói:

- Cô ơi, cháu đã lớn rồi, cháu hiểu được loại người nào có thể qua lại, loại người nào không cần qua lại. Cho dù sau này chứng minh rằng, đó là một kẻ tồi tệ, nhưng hồi trẻ tuổi ai chẳng yêu phải một kẻ tồi tệ? Tục ngữ nói rất hay, ánh sáng thường hiện ra sau cơn mưa, cháu không phải trải qua mưa gió thì sao có thể nhìn thấy được cầu vồng? Huống hồ cháu mới 21 tuổi, lúc này không dùng tuổi xuân để chà đạp nỗi cô đơn, thì tuổi xuân có thể bị nỗi cô đơn chà đạp.

Mạch Khiết ấn vào đầu cô cháu gái:

- Được rồi, nếu cháu đã quyết tâm làm như vậy, cô cũng không quản nỗi cháu, chỉ có một điều kiện, cô là cô của cháu thì cũng chính là cô của anh ta, mặc dù tuổi anh ta lớn hơn cô, nhưng tôn ti trật tự thì không thể đảo lộn, sau này công việc của cô có chuyện gì thì gọi anh ta lúc nào anh ta cũng phải có mặt.

- Cô yên tâm đi, cô cứ xem thủ đoạn của cháu, để đón tiếp mối tình đầu, cháu đã luyện tập ở trong lòng trăm nghìn lần rồi, chỉ đợi con cá mắc lưới thôi! – Mạch Tiểu Lạp nói đầy tự tin – Anh ta tưởng anh ta đã bắt được con cừu non thực ra đã gặp phải “chị cả”.

Đang chuyện trò, Kha Đậu vươn vai nói:

- Viết xong rồi. Lần này chỉ có cô và cháu biết được nội dung của bản thảo, sẽ không bị ai phát tán lên mạng nữa chứ?

- Cô cháu gì, anh ta nói trôi chảy thật đấy.

Mạch Khiết lập tức nhìn lướt qua bài viết, rất hài lòng, nghĩ thầm, đứa cháu rể này mặc dù hơi lớn tuổi một chút, nhưng đúng là rất có tài. Cô gập máy laptop lại:

- Để bảo mật, không gửi file cho anh, bản thảo bây giờ chỉ có mình tôi nắm giữ.

Cô quay người bước ra ngoài.

Kha Đậu ở phía đằng sau cúi chào lấy lòng:

- Cô đi cẩn thận nhé!

Kha Đậu nói với Mạch Tiểu Lạp:

- Anh đã qua được cuộc thi nhập môn chưa?

Mạch Tiểu Lạp kiêu ngạo nói:

- Vẫn đang trong thời kỳ thực tập, phải xem biểu hiện của anh thế nào đã.

Mạch Khiết trở về nhà, ngạc nhiên nhìn thấy Lý Mộng Long đang ngồi ở trước cửa nhà mình đợi cô.

Cô vừa lấy chìa khóa ra mở cửa vừa hỏi về kinh ngạc:

- Anh tìm tôi làm gì vậy?

Anh ta không nói gì, lặng lẽ bước vào theo sau cô.

Mạch Khiết hơi cảnh giác, mình vừa mới lấy được chuyên đề của Kha Đậu, người này đã đi theo đến nhà rồi, rốt cuộc anh ta có phải là “nội gián” không?

Cô xách cặp quay người nhìn Lý Mộng Long:

- Đây, rốt cuộc là anh muốn làm gì?

- Tôi đến là có lời muốn nói với cô. Mạch Khiết, Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc rất có thành ý mời cô gia nhập, hơn nữa cũng không có gì có thể ngăn trở được kế hoạch thu mua của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc. Tôi hy vọng cô hãy xem xét.

Quả nhiên anh ta thực sự là “nội gián”! Mạch Khiết lạnh lùng châm biếm:

- Anh đến để làm thuyết khách phải không? Rốt cuộc người ta đã cho anh bao nhiêu tiền để anh dốc lòng dốc sức như vậy? Sao chính anh lại không biết kiềm chế thể, tự mình nhảy ra để làm lộ thân phận.

Lý Mộng Long hôm nay có gì đó khác với ngày thường, thần sắc ẩn giấu nét bi thương. Anh bước đến trước mặt cô, hai tay giữ chặt lấy vai cô:

- Cô nghe tôi nói, con người luôn hướng lên cao, khi cơ hội đến thì cần phải nắm giữ, có đôi khi cần phải suy nghĩ cho chính mình...

- Đủ rồi! Lý Mộng Long, rốt cuộc chuyên đề của Kha Đậu có phải bị anh đưa lên mạng hay không? – Mạch Khiết ra sức hất tay anh ta ra.

- Mạch Khiết, cô vẫn cứ luôn tự coi mình là đúng. Tôi đối xử với cô như thế nào, trong lòng cô lẽ nào lại không hiểu sao? Khi cô bị cô lập, tôi là người hết lòng hết sức giúp đỡ cô. Nếu tôi làm “nội gián”, thì tôi phải tự mình làm khổ mình như vậy chứ?

- Thôi đi, tôi thấy đúng là anh rồi, anh đúng là thả cần dài để bắt được con cá lớn mà! Ồ, tôi nhớ ra rồi, anh và Lâm Đại qua lại với nhau cũng là bởi vì anh muốn kéo cô ta nhập hội phải không? Tôi nói cho anh biết, anh đừng có lừa dối người ta, người đàn ông lừa gạt tình cảm của phụ nữ là vô liêm sỉ nhất.

Lý Mộng Long cũng bất giác lớn tiếng:

- Ai lừa dối tình cảm của phụ nữ? Cho dù tôi là kẻ lừa đảo tôi cũng còn hơn kẻ ngốc nghếch này là cô đây, chỉ vì khi còn nhỏ người ta dỗ dành cô, cô bèn đợi người ta suốt 13 năm, cứ tưởng rằng mình đang yêu người ta, cho nên nhìn ai cũng thấy không thuận mắt. Cô thực sự biết được mình cần người đàn ông như thế nào sao? Anh chàng một sách Tiêu Ly đó thực sự phù hợp với cô sao?

Mạch Khiết cười nhạt, con người này thực sự lý lạ, anh ta dựa vào đâu mà nói mình như vậy? Anh ta tưởng anh ta là thần ái tình sao? Anh ta có thể hướng dẫn gọi mở cuộc đời cho người khác sao?

- Buồn cười quá, vậy anh nói xem, tôi cần người đàn ông như thế nào? Vị thần tình ái!

- Vậy được, để tôi nói cho cô biết, rốt cuộc người đàn ông nào phù hợp với cô. – Anh kéo mạnh, kéo cô sát vào trong lòng mình, không đợi cô kịp phản ứng lại, anh cúi đầu, hôn vào môi cô.

Não của Mạch Khiết lập tức thiếu đi dưỡng khí, bỗng chốc tưởng rằng mình đang nằm mơ. Mấy giây sau, cô cuối cùng cũng tỉnh ra, người đàn ông này, lần thứ ba hôn mình! Trong tình huống chưa có được sự cho phép của mình!

Mạch Khiết ra sức đẩy mạnh anh ta ra, giơ tay lên tát cho anh ta một cái:

- Đồ lưu manh thói tha, anh làm trò gì thế?

Cô lấy mu bàn tay chà mạnh vào môi mình.

Lý Mộng Long xoa xoa khuôn mặt bị tát đỏ, nói:

- Cô là người phụ nữ ngốc nghếch nhất mà tôi từng gặp, trong công việc cũng ngốc, không nhìn rõ thời thế, trong tình yêu cũng ngốc, người phù hợp nhất với mình ở ngay bên cạnh, cô lại không biết.

- Ha ha! – Mạch Khiết gần như muốn chà rách đôi môi mình – Người ở trên khắp thế giới đều ngốc, chỉ có mình anh là thông minh, người phụ nữ trên khắp thế giới không yêu anh thì đều là ngốc, những người phụ nữ lao vào lòng anh thì mới là thông minh nhất.

Cô bước đến cửa, mở rộng cửa, hất tay ra:

- Lý Mộng Long, nơi này không chào đón anh!

Lý Mộng Long bất lực bước về phía cửa, rồi lại quay đầu nói:

- Mạch Khiết, nếu như xảy ra chuyện gì, nhớ rằng tôi mãi mãi sẽ giúp đỡ em...

Không đợi anh ta nói xong, cánh cửa “thình” một tiếng đóng lại, xém chút nữa đã va vào mũi anh.

Anh xoa khuôn mặt, cười đau khổ. Rồi lại vuốt vào đôi môi nóng rẫy của mình, không nén được bật cười: cô gái kem đánh răng Oravive ngốc nghếch của tôi, kỹ thuật hôn vẫn cứ dở tệ như thế, hy vọng vẫn có cơ hội để dạy dỗ em.

33. Chương 17 Phần 1

Chương 17: Nước mắt, quyết không chảy vì người làm mình tổn thương

1

Ngày hôm sau, Mạch Khiết vừa mới bố trí bài viết chuyên đề của Kha Đậu, liền nhận được cuộc điện thoại nội bộ, sếp yêu cầu mở cuộc họp những cán bộ chủ chốt.

Khi Mạch Khiết đến phòng họp, phát hiện ra những người khác đều đã ngồi đông đủ, mình là người cuối cùng đến phòng họp. Hơn nữa, cô cũng tinh tế cảm nhận ra được bầu không khí ở đây rất căng thẳng, dường như sắp sửa xảy ra chuyện lớn.

Cô kinh ngạc nhận ra, Lâm Mạnh trợ lý của mình cũng ngồi ở đó, kỳ lạ thật, sao cô ấy lại được tham gia cuộc hội nghị của những cán bộ chủ chốt? Nhìn thấy trong tay cô cầm sổ và bút, Mạch Khiết nghĩ có lẽ là cô ấy vừa bị kéo vào để làm thư ký cuộc họp.

Khóe mắt Lâm Đại lướt qua Mạch Khiết tỏ ý bất cần, Mạch Khiết cũng chẳng quan tâm, cô đã sớm quen với thái độ thất thường của Lâm Đại rồi. Ngược lại, chỉ có Lý Mộng Long hàng ngày chẳng buồn để tâm vào chuyện gì, hôm nay hình như lại có tâm sự, chỉ cúi đầu không nói.

Thấy Mạch Khiết vào, ông chủ nói:

- Bây giờ mọi người đã đến đông đủ cả rồi, tôi sẽ nói thẳng vào vấn đề luôn! Mọi người đều biết việc Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc mua lại Vu Môn chứ, tôi cũng chẳng giấu mọi người, Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc cũng rất hứng thú với M Beautiful của chúng ta, đã nói chuyện riêng với tôi rất nhiều lần nhưng đều bị tôi từ chối. M Beautiful là kết tinh tâm huyết của tất cả chúng ta những người đang ngồi ở đây, nếu như bị thu mua, có thể phong cách của tạp chí sẽ bị thay đổi, nhân sự sẽ càng biến động, cho nên tôi quyết không chuyển nhượng M Beautiful.

Mạch Khiết nghĩ thầm, cái gì mà kết tinh tất cả tâm huyết của mọi người ngồi đây, nói nghe có vẻ như thể suy nghĩ của mọi người, tôi thấy chắc chắn là giá cả chưa bàn bạc thỏa đáng, người làm ăn vẫn là người làm ăn, nếu không coi trọng lợi ích thì đã không phải người làm ăn rồi.

Nào ngờ lời nói của sếp đột nhiên thay đổi hẳn:

- Nhưng tôi lo lắng ọi người, còn có một số người thì không hề lo lắng ọi người, không suy nghĩ cho M Beautiful, chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân, trở thành “nội gián” của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, bán đứng thông tin của công ty, còn giở một số thủ đoạn trong công ty. Những việc này, tôi đã nắm rõ rồi, hôm nay, tôi sẽ tìm ra bằng được người này và mời người đó rời khỏi công ty.

Cả phòng họp trở nên yên tĩnh lạ thường, ngay cả nhịp tim đập của mọi người cũng đều có thể nghe thấy, bầu không khí căng thẳng bao trùm như sắp sửa nổ tung.

Mạch Khiết kinh ngạc ngược nhìn sếp, nghĩ thầm việc trọng đại như vậy sao ông ta lại không bàn bạc riêng với mình và Lâm Đại trước nhỉ? Trong cuộc họp những cán bộ nòng cốt đột nhiên tuyên bố sự việc này, lẽ nào ông không biết rằng làm như vậy sẽ gây nên hoang mang lo lắng ọi người trong công ty sao? Đường như nghe thấy câu nói trong lòng Mạch Khiết, ánh mắt ông chủ liếc nhìn qua cô, trông rất lạnh lẽo. Mạch Khiết giật nảy mình, vô cớ trở nên căng thẳng, không phải chứ?

Sếp gần như rít qua kẽ răng:

- Mạch Khiết, tôi muốn biết, tại sao cô lại đăng bài viết chuyên đề của Kha Đậu lên trên mạng? Tại sao cô lại phải tiết lộ kế hoạch của M Beautiful phiên bản mới cho Vu Môn?

Mạch Khiết cuối cùng cũng đã hiểu, tại sao mình là người cuối cùng đến tham gia cuộc họp, dám chắc rằng cuộc hội nghị này là muốn nhắm thẳng vào mình, điều đáng buồn cười là, cho tới tận thời khắc cuối cùng, mình vẫn còn lo lắng sếp lật tẩy gian tế trước mặt mọi người sẽ gây nên tâm lý hoang mang của mọi người trong công ty.

Cô thầm nhắc nhở mình, cần phải bình tĩnh, chắc chắn có người đã giở trò ly gián trước mặt sếp cho nên mới gây ra sự hiểu nhầm lớn nhường này. Cô hết sức trung thành với công ty, sao có thể là “nội gián” của công ty được chứ? Cây ngay không sợ chết đứng, không có gì căng thẳng cả, cứ giải thích rõ sự việc là được rồi.

Cô điềm tĩnh lên tiếng:

- Tôi không biết tại sao sếp lại đột nhiên hỏi tôi câu hỏi này. Về việc bài viết của Kha Đậu tại sao lại bị người ta đăng tải lên mạng trước, tôi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, đang cố gắng điều tra, hơn nữa tôi cũng đã có được một bài viết chuyên đề mới của Kha Đậu. Về kế hoạch của M Beautiful phiên bản mới bị Vu Môn lầy trộm, chúng tôi cũng tìm ra nguyên nhân rồi, hơn nữa sẽ không bao giờ xuất hiện lại sự việc tương tự nữa. Tôi có tình cảm vô cùng sâu sắc với M Beautiful, tôi nghĩ sếp chắc cũng không cho rằng tôi là “nội gián” của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc chứ! Làm việc gì cũng đều phải có chứng cứ.

- Muốn thấy chứng cứ à, được, tôi sẽ cho cô xem chứng cứ! – Sếp cười nhạt nói với Lâm Mạnh – Tiểu Lâm, cô hãy mạnh dạn nói đi, đừng sợ!

- Lâm Mạnh?

Mạch Khiết thực sự cảm thấy mơ hồ. Cô em cùng trường của mình, chính mình đã phá lệ tuyển cô ấy vào trong công ty, bình thường cũng quan tâm đến cô ấy, hơn nữa cô ấy đối với mình cũng vô cùng trung thành, sao lại... sao lại là người làm chứng, chứng minh mình là “nội gián”?

Lâm Mạnh né tránh ánh mắt của cô, mắt nhìn chăm chăm vào cuốn sổ trong tay, nói từng chữ rành rọt:

- Tôi tận mắt nhìn thấy tổng biên tập Mạch gặp gỡ người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc ở bên ngoài.

- Không, không phải như vậy đâu, không phải như mọi người nghĩ đâu! – Mạch Khiết ngắt lời Lâm Mạnh – tôi công nhận, tổng giám chế của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc có tìm tôi, nhưng không phải là cuộc bàn bạc giữa tôi và họ như mọi người vẫn tưởng đâu, họ đưa ra đề nghị yêu cầu tôi tham gia Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, nhưng đã bị tôi từ chối.

Nhưng, cô phát hiện ra ánh mắt mọi người chăm chú nhìn mình rất lạnh lùng, thể hiện rõ sự không tin tưởng, trong khoảnh khắc đó cô chợt hiểu ra, bất luận mình có giải thích thế nào, cô đã bị khép tội “tử hình”, sẽ không có ai tin tưởng cô.

Cô nhìn Lâm Mạnh, tại sao cô ta đột nhiên lại xuất hiện ở bên ngoài quán café nhìn thấy mình và người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc tiếp xúc nhau – bởi vì cô ta mới chính là “nội gián” của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc. Cái gì mà tiểu sư muội, cái gì mà sùng bái mình, tất cả đều là giả dối, đó là vì để thuận lợi trà trộn vào M Beautiful. Kế hoạch bị tiết lộ, bài viết chuyên đề của Kha Đậu bị đăng tải lên mạng chắc chắn đều do cô ta làm, bởi vì cô ta là trợ lý của mình, cô ta có điều kiện thuận lợi để tiếp xúc với máy vi tính của mình. Quả đúng là ở nơi chốn công sở bước nào cũng là cạm bẫy. Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc giở chiêu này thật quá tàn nhẫn, mình không làm người của họ, thì họ triệt để huỷ hoại mình. Vì sao, vì sao họ nhất định phải nhắm vào mình như vậy chứ?

Sếp lại gọi một cái tên khác, để anh ta cũng trở thành người làm chứng:

- Lý Mộng Long, anh cũng thử nói xem nào?

Lý Mộng Long, người đàn ông mới hôm qua còn hôn trộm mình, anh ta cũng muốn bán đứng mình sao? Là người anh em đã cùng với mình đồng cam cộng khổ gây dựng M Beautiful phiên bản mới, anh ta còn chưa hiểu được sự trung thành của mình đối với công ty sao?

Lý Mộng Long ngược đầu lên, bình tĩnh chăm chú nhìn Mạch Khiết, nói rành rọt:

- Tôi cũng nhìn thấy Tổng biên tập Mạch và người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc nói chuyện với nhau. Những nhân vật chủ chốt của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc rất khen ngợi năng lực của Tổng biên tập Mạch.

Cả căn phòng im lặng như tờ suốt một phút đồng hồ. Mạch Khiết khẽ cười nhạt:

- Tôi hiểu rồi, trước khi tôi bước vào phòng họp này, mọi người đã ăn rơm với nhau rồi, nhất định khép tôi vào tội “nội gián” chỉ bởi vì hai người làm chứng nói tôi và người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc gặp mặt hoặc là nói vài câu. Nếu như bởi vì nói chuyện với người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc là có thể bị cho là “nội gián” bởi vì trong bữa tiệc lần đó, tất cả những vị cốt cán đều đã gặp mặt người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, còn bắt tay nữa. Nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, tôi hiểu rồi, tại sao lại có người ép tôi đi, ép tôi rời khỏi đây bởi vì “nội gián” thực sự của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc muốn nắm giữ M Beautiful phiên bản mới, cho nên cần phải dọn sạch đường đi, còn tôi chính là trở ngại ngăn cản người đó nắm đại quyền. Lý Mộng Long, trưởng ban biên tập của M Beautiful phiên bản mới, anh mới là “nội gián”, anh và Lâm Mạnh đều là “nội gián” mà Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc gài vào trong công ty.

- Đủ rồi! – Sếp đập bàn – Mạch Khiết, tôi không muốn nghe cô ở đây gào khóc khua môi múa mép. Cuộc họp ngày hôm nay chính là thanh trừ “nội gián”. Nể tình cô đã làm việc cho công ty bao năm nay, tôi sẽ không báo cảnh sát, mời cô lập tức rời khỏi công ty, lát nữa bộ phận tài chính sẽ thêm cho cô tiền đuổi việc. Từ nay về sau, cô và M Beautiful không còn bất cứ mối quan hệ gì nữa cả.

Mạch Khiết cười khẩy:

- Ông tưởng rằng tôi vẫn còn mong muốn có mối quan hệ gì với M Beautiful sao? M Beautiful có một ông chủ ngu muội như ông là sự bất hạnh của M Beautiful. Bao năm nay, nếu không phải là tôi, không phải là Tưởng Văn, không phải là Lâm Đại, không phải là những nhân viên đã dốc lòng dốc sức tận tụy vì công ty, liệu có M Beautiful huy hoàng như hôm nay không? Nhưng tất cả những tấm lòng trung thành của chúng tôi ông đều không nhìn thấy. Xin lỗi, tôi nghĩ tôi cũng chẳng cần ông thanh trừ tôi, cũng chẳng cần cái thứ tiền bồi thường đuổi việc nực cười đó, tôi đề nghị từ chức. Tôi sẽ rời khỏi công ty, đồng thời tôi cũng muốn nói cho ông biết, tôi hối hận vì đã cống hiến tuổi xuân và trí tuệ của mình cho M Beautiful.

Cô đứng dậy, thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời khỏi đó, đột nhiên, cô nghe thấy Lâm Đại nói:

- Đợi một lát. Sếp à, mặc dù tôi thừa nhận con người Mạch Khiết rất ích kỷ, không ghi nhớ những điều tốt mà người ta làm cho cô ta, nhưng theo như hiểu biết của tôi về con người cô ta, cô ta quyết không phải là “nội gián” ... có phải là nên điều tra thêm hay không?

Khoang mắt Mạch Khiết đỏ hoe, thật không ngờ đến thời khắc then chốt, người nói đỡ ỳnh lại chính là Lâm Đại – người luôn đối chọi với cô, trong chốn công sở quả nhiên không có ai là kẻ địch mãi mãi và cũng không có ai là người bạn mãi mãi.

Cô cười đau khổ nói:

- Cảm ơn cô, Lâm Đại, nhưng cái công ty này đã chẳng còn gì để cho tôi lưu luyến nữa cả.

Cô bước ra ngoài, cánh cửa phòng họp nặng nề đóng sập sau lưng cô.

Trong tình yêu, kẻ si tình luôn là người bị tổn thương trong chốn công sở, nhân viên trung thành nhất, luôn là đối tượng đầu tiên bị hy sinh.

Cô thu dọn đồ đạc với tốc độ nhanh nhất, ôm một thùng to bước đi dưới con mắt chăm chú của những người đồng nghiệp cũ. Hành lang ngăn ngủi đó, hôm nay cô cảm thấy dài dằng dặc, bước đi vô cùng khó khăn, cô hít thở một hơi thật sâu, nhắc nhở mình cần phải kiên cường, nhất định phải ưỡn ngực thẳng lưng, nhất định không để người ta nhìn thấy giọt nước mắt của mình.

Nước mắt, quyết không thể chảy ra cho kẻ làm tổn thương mình thấy.

Cô muốn dành một tay ra để ấn thang máy, đằng sau có một cánh tay giơ ra, ấn giúp cô.

Cô nghiêng đầu nhìn, là Lý Mộng Long.

Mạch Khiết nói đầy châm biếm:

- Sao, muốn nhìn xem có phải là tôi đang khóc không à? Ở phòng họp còn chưa nhìn đủ sao, bây giờ còn muốn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của tôi hơn nữa à?

Lý Mộng Long nói:

- Mạch Khiết, em cần phải tin rằng tôi làm như vậy là tốt cho em...

- Tốt cho tôi, thiết kế để tôi phải rời khỏi nơi tôi đã làm việc suốt ba năm nay, là công việc đầu tiên của tôi, là công việc mà tôi yêu thích nhất, dùng phương thức nhếch nhác thô bỉ này, thật không ngờ còn nói là vì tốt cho tôi? Lý Mộng Long, anh là người vô liêm sỉ nhất mà tôi từng gặp. Để đạt được mục đích của mình, gây cho người khác nỗi đau khổ lớn nhường này, lẽ nào buổi tối anh vẫn có thể ngủ yên giấc được sao? Đúng vậy, anh có thể nói quy tắc của chốn công sở chính là như vậy, cá lớn nuốt cá bé, tôi đã thất bại, tôi thất bại bởi vì tôi đã dồn toàn tâm toàn ý vào công việc mà lại quên mất việc phòng bị những mũi tên bắn lên sau lưng.

- Anh biết bất luận anh giải thích thế nào, em cũng không tin anh, nhưng thời gian có thể chứng minh tất cả, em hãy cứ đợi mà xem... – Lý Mộng Long có vẻ như muốn giải thích điều gì đó nhưng lại thôi.

- Tin tưởng anh, tin tưởng sự lạnh lùng vô tình của anh sao? – Mạch Khiết nói – Đã theo đuổi Lâm Đại rồi còn mưu đồ dụ dỗ tôi, loại người tồi tệ như anh, anh thực sự hiểu được tình yêu là gì sao? Cả cuộc đời anh sống vô cùng náo nhiệt, anh thực sự có thể hiểu được thế nào là yêu và được yêu sao? Thứ tình cảm gọi là tình yêu đối với anh chẳng qua cũng chỉ là quân cờ để anh đạt được mục đích mà thôi, khi không có được tình cảm của tôi thì lập tức bày mưu để đá tôi đi, có được tình cảm của Lâm Đại là có thể khống chế được

M Beautiful, âm mưu quỷ kế của anh tôi đã nhìn rõ rồi. Lý Mộng Long, tôi thực sự muốn nói cho anh biết, anh là người vô lương tâm nhất mà tôi từng gặp!

Thang máy kêu coong một tiếng, mở ra.

Mạch Khiết bước vào trong, Lý Mộng Long cũng đang định vào theo, Mạch Khiết nói:

- Dừng lại, đừng có đi theo tôi, bây giờ anh càng đến gần tôi, tôi càng cảm thấy ghê tởm, như thể bầu không khí xung quanh cũng bị anh làm cho ô nhiễm. Tôi mong muốn cả cuộc đời này sẽ không nhìn thấy anh và những người tồi tệ như anh.

- Không, không phải như vậy đâu... tình cảm của tôi đối với em...

Cánh cửa cầu thang máy từ từ đóng lại, cũng khép luôn lại câu nói phía sau của anh – ... là thực lòng...

Mạch Khiết uể oải dựa người vào bức tường của thang máy, nhìn thấy hình ảnh mình, mặt mũi nhếch nhác, tóc tai rũ rượi trong gương, tại sao ở trong con người mất kiên cường của mình lại vẫn nhỏ lệ, không phải hoàn toàn vì đau buồn khi mất đi công việc mình yêu thích, cũng là bởi vì chính con người khi này thì phải. Sự quan tâm và tiếp cận của anh ta đối với mình, anh ta và mình đã cùng gắng sức gây dựng sự nghiệp, ba lần anh ta hôn trộm mình – thì ra tất cả đều là giả dối, đều mang theo mục đích thương nghiệp.

Anh ta chưa bao giờ yêu mình.

Cô lấy mu bàn tay lau nước mắt, lắc lắc đầu, cố lắc đi tất cả mọi phiền não. Cô nhắc nhở bản thân mình cần phải kiêu hãnh rời khỏi công ty, đây chẳng qua chỉ là một chút trắc trở trên đường đời mà thôi. Có lẽ, sẽ nhanh chóng quên đi tất cả mọi thứ, có thể giờ này tháng sau là có thể quên đi tất cả những sự việc này.

2

Chuông cửa kêu kính coong.

Hồi lâu, cửa mới mở ra, Tiêu Ly giật nảy mình, cô gái tóc tai rối bời trước mặt đây là Mạch Khiết sao? Sao mà mất vẻ như cái bóng đèn thế kia?

Vừa nhìn thấy Tiêu Ly, Mạch Khiết đã cảm thấy sống mũi cay xè, tình cảm nhớ thương anh trước đây đột nhiên lại xuất hiện, Tiêu Ly vẫn luôn là người cô tin tưởng dựa dẫm nhất.

Cô chợt lao vào lòng Tiêu Ly, gọi “Anh Tiêu Ly”, rồi cứ thế bật khóc.

Tiêu Ly cảm thấy hơi lúng túng, nhưng trực giác nói cho anh biết Mạch Khiết chắc chắn là gặp việc gì đó oan ức. Anh dỗ dành cô rồi đưa cô vào trong phòng, đóng cửa lại.

Ngồi trên sofa, Mạch Khiết tiếp tục gào khóc, giống như trước đây, được nằm trong vòng tay ấm áp của anh và khóc lóc kể nỗi oan ức của mình.

Sau những lời kể ngắn gọn của Mạch Khiết, cuối cùng Tiêu Ly cũng hiểu được, thì ra Mạch Khiết bị công ty hiểu nhầm là “nội gián”, bị ép từ chức.

Cuối cùng, Mạch Khiết cũng ngừng khóc, Tiêu Ly dịu dàng lấy giấy ăn lau nước mũi cho cô.

- Tiểu Khiết, thì ra em vẫn cứ giống như trước đây, cũng chẳng thay đổi gì, vẫn yếu đuối như vậy.

Yếu đuối? Thật không ngờ Tiêu Ly lại dùng từ này để hình dung về mình! Mạch Khiết muốn nói mình không hề yếu đuối, mình nhỏ lệ không vì phải là cảm thấy bị ức hiếp mà không biết làm thế nào nên yếu đuối khóc lóc, mình chỉ cảm thấy rất cảm phẫn, mình đã vất vả cố gắng làm việc bấy lâu, thật không ngờ lại làm việc ột ông chủ ngu dốt như vậy, thực sự là quá có lỗi với trí tuệ của mình.

Ánh mắt Tiêu Ly tràn ngập sự tình cảm ấm áp:

- Hôm nay, anh đến là muốn nói câu xin lỗi với em. Những lời hôm đó em nói với anh, bây giờ anh đã nghĩ thông suốt rồi, em giấu anh là bởi vì em quan tâm tới thái độ của anh, chiều theo quan niệm thẩm mỹ của anh, thế mà anh lại trách móc em. Trước khi đến đây, anh đã từ chối lời tỏ tình của Mai Nhược Thần. Trên phương diện tình cảm, thực ra anh cũng giống như một đứa bé đơn thuần, bao năm nay anh chỉ có một người phụ nữ, cũng chỉ có một mối tình, có thể lúc này anh nói điều này không phù hợp lắm,

nhưng anh muốn nói, nếu như em bằng lòng, chúng ta có thể phát triển tình cảm, có thể cũng cần một chút thời gian, có thể là sẽ rất nhanh... để thay đổi thứ tình cảm mà anh vẫn cho rằng đó là tình anh em, tình bạn...

34. Chương 17 Phần 2

Đầu óc Mạch Khiết có vẻ như không kịp hiểu. Cô vẫn đang chìm đắm trong nỗi bi thương, bây giờ đột nhiên Tiêu Ly lại tỏ tình với cô, đây có lẽ cũng nên gọi là tỏ tình nhỉ, anh nói anh là một đứa bé đơn thuần trên một phương diện tình cảm, mình lại còn đơn thuần hơn anh, thậm chí còn chưa từng trải qua một mối tình thực sự. Cô cảm thấy hơi mơ hồ không biết phải nên ứng phó như thế nào. Nếu như Lý Mộng Long ở đây, chắc chắn anh ta nói mình biết phải ứng phó với lời tỏ tình của người đàn ông như thế nào. Ôi, khi đang đối diện với Tiêu Ly, tại sao mình lại nhớ đến cái tên tồi tệ đáng chết đó chứ, lúc này đây chắc chắn anh ta đang vinh dự được thăng chức làm tổng biên tập mới, đang nhận lời chúc tụng của các thuộc hạ.

- Tiểu Khiết, em cảm thấy như thế nào? – Giọng nói dịu dàng của Tiêu Ly cắt ngang dòng suy tư của cô.

Mạch Khiết hơi lắp bắp:

- Em cảm thấy... em...

Tiêu Ly gơ tay ra vuốt mái tóc đen dài thơm ngọt của cô, ánh mắt tràn đầy tình cảm sâu sắc:

- Được rồi, em không cần phải đưa ra quyết định ngay, bây giờ có lẽ không phải là lúc để em đưa ra quyết định. Việc không còn nữa, thì có thể tìm một việc khác, chẳng phải em muốn học sao, cũng có thể quay trở lại trường. Bất luận là em muốn làm gì, anh Tiêu Ly cũng luôn ở bên cạnh ủng hộ em, nắm tay em, đi cùng em trên đoạn đường này. Có anh Tiêu Ly ở bên thì sẽ không để cho em Tiểu Khiết của anh phải khóc thầm một mình.

Mạch Khiết trầm nghĩ, bất luận thế giới này lạnh lùng tàn khốc đến đâu vẫn cứ tồn tại người đàn ông tốt giống như Tiêu Ly. Trong sách đều nói tình yêu có thể chữa lành mọi nỗi đau nhưng vì sao mình vẫn có sự kích động muốn kêu gào thật lớn.

Đột nhiên, lại nghĩ đến câu nói của Lý Mộng Long ngày hôm đó “Em thực sự biết em cần người đàn ông thế nào sao? Anh chẳng một sách Tiêu Ly đó thực sự phù hợp với em sao?”

Tình cảm của mình đối với Tiêu Ly rốt cuộc có phải là tình yêu hay không?

Đúng là người đàn ông trước mặt mình đây điểm nào cũng tốt, gương mặt đẹp đẽ, tính cách dịu dàng, xuất thân từ con nhà gia giáo nhưng hình như anh cách mình rất xa, xa đến độ chỉ dừng lại ở trong kí ức, hơn nữa mình cũng đã quen sự ấm áp của những hồi ức, chứ không cần nó trở nên chân thực.

Đột nhiên, tiếng chuông cửa lại vang lên.

Mạch Khiết chau mày, bèn nghĩ hôm nay sao lại đông vui thế? Có ai đến tìm mình nhỉ?

Tiêu Ly ra mở cửa, Lý Mộng Long kinh ngạc nhìn thấy anh chàng Tiêu Ly thư sinh nho nhã, vừa nhìn đã nhận ra ngay anh là ai, nhưng anh chẳng thèm quan tâm đâu!

Anh bước thẳng vào nhà đặt một chai rượu Bạch Lan Địa lên bàn:

- Mạch Khiết, tôi nghĩ em cần cái này, tôi đem đến cho em.

Mạch Khiết thực sự muốn uống rượu, nhưng còn lâu cô mới thừa nhận Lý Mộng Long lại đoán đúng tâm tư của mình.

Tiêu Ly bước đến:

- Anh là ai vậy? Cảm ơn ý tốt của anh, Tiểu Khiết không uống rượu đâu.

Lý Mộng Long nói:

- Tôi là đồng nghiệp của cô ấy, tôi họ Lý, Lý Mộng Long. Anh chắc là Tiêu Ly nhỉ, rất hân hạnh, tôi thường nghe thấy Mạch Khiết nhắc đến anh. Quả nhiên là anh hàng xóm thân thiết, nhưng anh không phù hợp với Mạch Khiết.

Tiêu Ly thoáng ngẩn người, không ngờ đối phương lại nói thẳng như thế.

Anh là thư sinh, về phương diện ăn nói sao có thể là đối thủ của Lý Mộng Long được. Mạch Khiết nói về phần nộ:

- Lý Mộng Long, anh lại nói linh tinh gì thế? Anh dựa vào đâu mà đoán chắc anh Tiêu Ly không phù hợp với tôi? Chẳng phải là tôi đã nói với anh rồi sao, sau này đừng có xuất hiện trước mặt tôi, anh vừa xuất hiện, bầu không khí trong căn phòng này cũng bị anh làm cho ô nhiễm.

- Đi theo anh! – Lý Mộng Long kéo tay cô.

- Anh làm gì thế, anh tưởng anh là ai chứ? Tại sao tôi phải đi theo anh? - Mạch Khiết ra sức hất mạnh tay anh ta ra.

Tiêu Ly bước tới, bảo vệ Mạch Khiết, bình tĩnh nói với Lý Mộng Long:

- Tiểu Khiết bây giờ trong lòng không vui, tâm trạng cũng không ổn định. Cô ấy đã nói không muốn gặp anh, anh Lý xin anh hãy về đi!

Lý Mộng Long trở nên kích động:

- Đừng có dùng giọng điệu này để nói với tôi, đừng tưởng anh là nam chủ nhân của ngôi nhà này, đừng tưởng là anh là người bảo vệ cho Mạch Khiết, đó là chuyện đã qua rồi, mãi mãi chỉ dừng lại ở thời niên thiếu chưa trưởng thành mà thôi. Mạch Khiết bây giờ, anh thực sự hiểu được cô ấy sao? Khi cô ấy đang dốc sức hy sinh cho sự nghiệp thì anh ở đâu? Khi cô ấy bị người khác làm tổn thương thì anh ở đâu? Những nỗi đắng cay chua ngọt của cô ấy, anh có cùng chia sẻ không? Điều quan trọng hơn là, anh, đã từng hôn cô ấy chưa?

- Lý Mộng Long, anh... – Thế giới Mạch Khiết như sắp nổ tung, nếu không ngăn cản anh ta, chắc chắn anh ta sẽ nói ra cả ba lần hôn mình – Bây giờ tôi sẽ hôn cho anh xem.

Cô kéo tay Tiêu Ly, không đợi anh kịp phản ứng, bèn hôn lên môi anh, sau đó một tay để lên cổ Tiêu Ly, nói giọng khiêu khích – Đã nhìn thấy chưa? – Vừa rồi anh hỏi em đã suy nghĩ như thế nào phải không? Hỏi em có muốn phát triển tình cảm không, em không cần suy nghĩ nữa, em quyết định rồi, em bằng lòng, em rất muốn phát triển tình cảm với anh.

- Mạch Khiết! – Giọng nói của Lý Mộng Long mang theo sự run rẩy – Tình cảm không phải lôi ra để giận dỗi, không phải là quyết định lúc giận hờn.

- Có phải là giận dỗi hay là hờn giận hay không, thì có liên quan gì đến anh cả. Tôi và anh, từ đầu đến cuối không hề có mối quan hệ đặc biệt nào, anh là bạn trai của Lâm Đại, anh có quyền gì mà lao vào phòng của tôi để ngăn cản tôi và anh Tiêu Ly phát triển tình cảm chứ? Anh nói anh Tiêu Ly không hiểu tôi, nhưng tôi cũng không cảm thấy anh thì hiểu được tôi.

Căn phòng bỗng im lặng mấy giây.

- Đúng vậy, cô nói đúng, tôi và cô chẳng có mối quan hệ nào, xin lỗi, đã làm phiền rồi!

Lý Mộng Long thở dài, ánh mắt mang theo nỗi bi thương, anh không nói thêm gì nữa, quay người bước loạn quạng ra ngoài.

Tiêu Ly rót cho Mạch Khiết một cốc trà nóng, đặt vào lòng bàn tay cô. Mạch Khiết định muốn nói gì đó, anh xua tay:

- Em không cần nói gì nữa, anh hiểu, anh sẽ cho em thời gian để quyết định, sự việc vừa rồi anh không để bụng, anh nghĩ có lẽ là em muốn từ chối anh Lý đó, cho nên mới vội vàng đưa ra quyết định trong lúc đang kích động.

Anh cúi đầu, hôn lên vàng trán mượt mà của Mạch Khiết:

- Anh không quan tâm điều gì cả, anh chỉ cần Tiểu Khiết của anh có thể vui vẻ.

Mạch Khiết tiễn Tiêu Ly về, khi quay trở về phòng mình, nhìn thấy Lý Mộng Long đang dựa ở trước cửa nhà mình.

- Đi theo tôi, tôi ngồi trên xe đợi anh ta rời khỏi đây. Tôi muốn nói chuyện riêng với em! – Anh nhún vai – Tôi biết em sẽ nói tôi là da mặt dày, nhưng tôi có lời muốn nói với em.

Mạch Khiết li mặt, để anh ta vào phòng.

Cô đặt con dao gọt hoa quả lên trên bàn uống nước.

Lý Mộng Long cười đau khổ:

- Có cần như thế không, em hận tôi đến thế sao?

- Anh yên tâm, là một người cao quý như tôi không hề muốn phải ngồi tù bởi vì giết chết loại người xấu xa như anh, như vậy thì không đáng chút nào. Tôi chỉ là phòng bị anh... – Cô vỗ nhẹ vào môi mình.

- Tôi cũng sẽ không hôn môi người phụ nữ vừa mới hôn người khác. – Lý Mộng Long nói – Tôi cũng không đến nỗi ăn tạp như vậy đâu.

- Được rồi, nếu như anh chỉ muốn khua môi múa mép những câu nói khắc nghiệt của mình, vậy thì anh hãy về đi, mặc dù tôi bây giờ là kẻ thất nghiệp, nhưng vẫn chưa đến nỗi phải dựa vào phục vụ trò chuyện với người khác để mưu sinh.

Lý Mộng Long mở chai rượu Bạch Lan Địa, rót cho Mạch Khiết và mình mỗi người một cốc đầy:

- Mạch Khiết, đừng hận tôi, thực ra em rời khỏi M Beautiful chưa chắc đã là việc không hay, làm việc cho loại sếp như vậy thì thật vô nghĩa.

Mạch Khiết uống từng ngụm lớn, châm chọc anh ta:

- Anh cảm thấy vô nghĩa, vậy tại sao anh không từ chức đi? Nếu như tôi đoán không nhầm, bây giờ anh là tổng biên tập của M Beautiful phiên bản mới thì phải!

Lý Mộng Long không phủ nhận.

- Lý Mộng Long, rốt cuộc anh là loại người nào? Anh tìm đủ mọi cách để ở lại mục đích rốt cuộc là để làm gì? – Mạch Khiết hỏi câu hỏi lớn nhất mà cô vẫn mãi băn khoăn.

- Xin lỗi, bây giờ tôi vẫn chưa nói được, nhưng tôi hứa với em, đợi thời cơ chín muồi, nhất định tôi sẽ nói với em.

Mạch Khiết cười khẩy ha ha. Cô đã uống hết một ly rượu mạnh, đầu óc đã có phần không được tỉnh táo:

- Thời cơ, thời cơ gì? Hạ Lạc thu mua thành công M Beautiful? Anh là người của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, Lâm Mạnh cũng vậy. Đây chính là chân tướng sự thật. Anh tiếp cận tôi, sắp xếp chuyên đề của Kha Đậu, viết những kế hoạch chuyên đề xuất sắc ấn tượng như vậy, để lấy được sự tín nhiệm của tôi, tất cả mọi việc này đều là kế hoạch của anh, mục đích là để có ngày thay thế tôi, không chế được M Beautiful. Anh đã làm được rồi, tôi khâm phục anh, tôi không phải là đối thủ của anh, tất cả sự cố gắng của tôi, chỉ trong một đêm sụp đổ dưới tay của anh.

Cô cảm giác mình chuẩn bị trào nước mắt, cố hít mũi, nuốt nước mắt trở lại.

- Mạch Khiết, tôi không thể phủ nhận đúng là có một số việc có mục đích từ trước, nhưng tôi tiếp cận em, giúp đỡ em là xuất phát từ đáy lòng. Tôi chưa gặp cô gái nào có ý chí và sự nghị lực kiên cường giống như em, trước khi quen em, sự nhận biết của tôi về phụ nữ chỉ là lên giường, phụ nữ có được tiền của đàn ông, đàn ông có được cơ thể của người phụ nữ. Sự nghiệp đối với người phụ nữ chẳng qua cũng chỉ nhỏ bé giống như đơm thêm một chiếc cúc ở trên áo, phụ nữ chỉ cần coi đàn ông là sự nghiệp của mình, dựa vào đàn ông để thực hiện giá trị lớn nhất của mình. Nhưng em lại không giống như vậy, trên người em toát ra một kiểu cổ chấp, sự cố chấp đó khiến khi em làm việc, trên người toát ra thứ ánh sáng khác biệt mọi người, chỉ có người đàn ông nhìn thấy được luồng ánh sáng đó trên người em mới thực sự phù hợp là người bạn đời của

em, em có hiểu không? Cũng chỉ có ông chủ quý trọng thứ ánh sáng đó trên người em thì mới phù hợp nhất để làm cấp trên của em.

Mạch Khiết cười ngẩn ngơ:

- Tôi đã hiểu mục đích của anh. – Cô gi một ngón tay vào ngực anh – Anh đang đến để làm thuyết khách cho Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc phải không, hy vọng tôi tham gia? Sau khi tát cho tôi một cái bèn thưởng cho tôi một cái kẹo, nói là rất coi trọng luồng ánh sáng trên người tôi, tiện thể thì muốn dỗ dành tôi lên giường? Dùng chiêu bài nói là thích tính cách kiên cường độc lập của tôi? Đừng tưởng rằng tôi uống say là không biết anh có ý đồ gì. Lý Mộng Long, tôi vẫn câu nói đó, anh là một kẻ vô lương tâm, anh là một kẻ vô cùng tồi tệ. Cho dù trên đời này chỉ còn lại một mình anh là đàn ông, tôi cũng quyết không qua lại với anh, đây chính là câu trả lời của tôi.

Nói xong câu này, Mạch Khiết bèn dựa vào sofa, nhắm mắt và ngủ say.

Cô uống quá nhiều, lại vốn không uống được, cô bất giác đã say mềm.

Lý Mộng Long thở dài, ôm cô vào giường, cởi áo khoác ngoài và dép lê cho cô rồi lấy chăn đắp lên cho cô.

Anh chăm chú nhìn cô với tình cảm chứa chan, khẽ nói:

- Mạch Khiết, tôi biết em đã bị tổn thương, trong lòng tôi bây giờ cũng không hề dễ chịu hơn em chút nào. Tôi xin thề, sau này tôi nhất định xoa dịu tất cả nỗi đau mà hôm nay em phải chịu đựng.

Bàn tay anh dịu dàng vuốt ve khuôn mặt cô, lau đi giọt nước mắt đang hằn lại bên khóe mắt cô.

Sau đó, anh tắt đèn rồi rời khỏi nhà cô.

35. Chương 18 Phần 1

Chương 18: Lời hứa duyên phận

1

Sáng sớm, Mạch Kỳ lao vào nhà vệ sinh, nôn thốc nôn tháo. Bác sĩ nói ba tháng đầu khi mang thai phản ứng mạnh nhất.

Cô nôn đến độ mặt tái xanh, đứng không vững, khó khăn lắm mới vịn được vào bức tường gạch men lạnh buốt, mới không bị ngã xuống.

Cô trở về phòng ngủ nhìn thấy Trần Hạo chồng mình vẫn đang ngủ say, bỗng chốc cảm thấy vô cùng bức bối, anh ta lại đánh bạc cả đêm vừa mới trở về.

Cô nói với Trần Hạo:

- Anh dậy ngay cho tôi!

Trần Hạo rõ ràng nghe thấy, nhưng lại trở người quay lưng về phía vợ.

Cô hất tấm chăn ấm áp của anh ta lên, hét lớn:

- Tôi có thai, vậy mà anh không buồn hỏi thăm, tiền em gái tôi đưa có phải là anh lại đi chơi cờ bạc rồi phải không? Chẳng phải là anh nói sẽ mời người giúp việc cho tôi sao? Người giúp việc đâu rồi? Anh ngày ngày đều không ở nhà, nhờ may ở nhà tôi bị ngã, trong nhà chẳng có ai để chăm sóc tôi cả.

Trần Hạo nổi nóng, nhảy bật dậy, tát thẳng vào mặt Mạch Kỳ một cái rõ đau:

- Mới sáng sớm hò hét gì đấy, bức mình quá, đúng đấy, tao đã thua hết tiền rồi, vốn dĩ cũng muốn kiếm thêm tiền. Muốn thuê người giúp việc tìm em gái mày mà lấy tiền.

Người phụ nữ lúc mang thai vốn nóng tính hơn bình thường, Mạch Kỳ đã phản ứng ngược lại với sự dịu hiền nhẫn nhịn của cô thường ngày, cô bắt đầu cào cấu Trần Hạo:

- Anh có còn là người nữa không hả? Em gái tôi tiết kiệm chi tiêu để tiền cho tôi thuê người giúp việc, không phải là để hầu anh đánh bạc, không những đã thua hết sạch rồi lại còn đánh tôi! Tôi liều mạng với anh đấy!

Trần Hạo vốn dĩ thua hết sạch tiền, trong lòng đã không vui, lúc này đang ngủ say giấc lại bị làm phiền, tâm trạng càng bức bối. Anh ta lao xuống giường túm chặt lấy tóc dài của Mạch Kỳ ra sức vật cô xuống dưới đất.

- Đừng có tưởng mang thai rồi là không còn biết trời cao đất dày là gì, ông mày đây vẫn cứ đánh như thường.

Mạch Kỳ không thể nào bò dậy được, trong bụng như thể có một bàn tay khổng lồ đang chọc ngoáy, cô “ò” một tiếng rồi nôn ra dữ dội, dính đầy lên chân Trần Hạo.

Trần Hạo cơn giận đã bốc lên đỉnh đầu, mất đi lý trí, anh ta trợn trừng con ngươi mắt đỏ ngầu, lại một lần nữa xách người vợ đang mang thai lên, mặc cho Mạch Kỳ cầu xin, vẫn lôi cô ra ngoài, từ trên bậc cầu thang đẩy xuống dưới:

- Mày chết đi, con đàn bà thối tha!

Mạch Kỳ lăn lộn mấy cái rồi rơi xuống, phát ra tiếng kêu thảm thiết nhưng Trần Hạo không thèm để tâm đóng sập cửa lại, vào phòng ngủ tiếp.

Mạch Kỳ nằm vật dưới đất không thể nhúc nhích được, cô cảm thấy bụng dưới nóng nóng, một dòng máu tươi đã chảy ra ngoài...

Châu Vũ Mân bị tiếng động ầm ĩ ở dưới lầu làm cho tỉnh giấc, anh vốn định mặc kệ, nhưng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Mạch Kỳ, anh vội vàng tỉnh dậy, mở cửa ra nhìn, bỗng chốc ngăn người kinh hãi, chỉ nhìn thấy Mạch Kỳ ngã ở dưới chân cầu thang... Anh vội vàng lao xuống, ôm lấy Mạch Kỳ hỏi:

- Cô sao vậy, cô sao vậy?

Mạch Kỳ yếu ớt hé mở đôi mắt, đôi môi run rẩy thốt ra một câu:

- Tôi... chảy máu rồi... Mau đưa đến... bệnh viện... – Cô nhắm mắt lại ngất lịm.

Khi Mạch Khiết vội vàng đến bệnh viện chỉ nhìn thấy Châu Vũ Mân đang ngồi ở hành lang, hai bàn tay nắm chặt lại. Cô chạy đến hỏi:

- Chị tôi, sao rồi?

Châu Vũ Mân ngược đầu lên, mắt hơi đỏ:

- Vẫn đang cấp cứu...

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Vừa sáng sớm cô đã nhận được điện thoại của Châu Vũ Mân, không nói gì chỉ bảo cô đến thẳng bệnh viện, nói chị gái cô đang ở trong bệnh viện. Châu Vũ Mân nắm chặt tay, gần như nghiến răng nghiến lợi nói:

- Tên súc sinh đó, là tên súc sinh đó đã đánh chị gái cô... cô ấy đang mang thai...

Đang nói chuyện, Mạch Khiết nhìn thấy bố cô cũng vội đến, Mạch Khiết khóc nói với bố:

- Bố, chị lại bị Trần Hạo đánh rồi. Bố, bố cũng cần phải dạy dỗ tên đó chứ...

Nhưng ông bố suốt cả một đời muốn có con trai lại than thở:

- Số phận rồi, đây chính là số phận, đàn bà chính là số khổ!

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở ra, chị gái cô đã được các hộ sĩ đẩy ra ngoài.

Mạch Khiết nắm lấy tay bác sĩ hỏi:

- Bác sĩ, chị của tôi sao rồi ạ?

Bác sĩ nghiêm giọng hỏi:

- Các người là người nhà bệnh nhân phải không?
- Đúng vậy, chúng tôi là người nhà bệnh nhân, chị gái tôi rất cuộc sao rồi ạ?

Bác sĩ nói:

- Rất cuộc là có chuyện gì vậy? Bệnh nhân đang mang thai, sao toàn thân đều là vết thâm tím? Bệnh nhân không sao cả, nhưng đứa trẻ không giữ được...

Mạch Kỳ đang nằm trên giường bệnh lập tức khóc lóc thảm thiết, cô đã nghe thấy lời bác sĩ nói.

Mạch Khiết hai mắt tối sầm lại, may mà Châu Vũ Mân đứng bên cạnh kịp thời đỡ cô.

- Súc sinh, tên súc sinh đó, chị gái khốn khổ của tôi... – Nước mắt cô không thể kìm nén được, tuôn rơi lã chã, lúc này đây cô hận một nỗi không thể giết chết được Trần Hạo. Đưa Mạch Kỳ trở về phòng bệnh, hơn một giờ đồng hồ sau, Trần Hạo mới chậm rề rề bước vào. Vừa nhìn thấy hân, Mạch Khiết đã đi đến, tát cho hân một cú trời giáng:

- Trần Hạo, tôi nói cho anh biết, tôi phải đi đến tòa án để tố cáo anh, đứa bé không giữ được, chính tay anh đã giết chết con của mình.

Trần Hạo ôm lấy mặt, nói một cách vô liêm sỉ:

- Liên quan quái gì đến mày, đứa bé này có quan hệ gì với mày sao? Mạch Kỳ là vợ tao, con gái đã gả đi lấy chồng thì coi như là bát nước đã hắt đi. Vợ chồng người ta đánh nhau, mày dựa vào đâu mà tố cáo tao, tao cũng bị nó cào cho bị thương đây này.

Mạch Khiết hét lên đầy phẫn nộ:

- Mày không phải là người, loại đàn ông đánh vợ không phải là người!

Bố Mạch Khiết vội vàng ngăn Mạch Khiết, nói với Trần Hạo:

- Bất luận thế nào, đánh người là anh không phải rồi, anh phải chăm sóc cho Mạch Kỳ, sau này không được đánh nó nữa.

- Sau này, sau này cái gì nữa? Chị chắc chắn phải ly hôn với loại người vô liêm sỉ này! – Mạch Khiết đẩy bố ra, trong lòng rất căm hận ông, một người cha từ nhỏ đã dùng nắm đấm cú đá với con gái của mình, khi người ngoài ức hiếp đè đầu cưỡi cổ đến như vậy mà vẫn nhu nhược vô dụng, ngay cả con gái mình cũng không có cách nào bảo vệ được.

- Ly hôn? – Trần Hạo hừ mũi – Mày nói ly hôn là ly hôn à? Mày có phải là vợ tao đâu.

- Tôi muốn ly hôn! Trần Hạo, những tháng ngày còn lại tôi không thể nào sống được với anh nữa! – Mạch Kỳ đang nằm trên giường bệnh cố gắng gượng ngồi dậy – Tôi nhất định phải ly hôn, nửa đời còn lại cho dù tôi chỉ sống một mình, tôi cũng sẽ không bao giờ sống cùng với anh nữa.

Trần Hạo cười khẩy nói với bố Mạch Khiết:

- Đây chính là cô con gái ngoan mà ông đã nuôi dạy lên, muốn ly hôn với tôi, được, đưa ra hai mươi vạn tệ, cầm được hai mươi vạn tệ tôi sẽ ly hôn với con gái ông, để tôi xem cái giày rách nát này còn ai cần nữa?

Mạch Khiết không thể nhẫn nhịn hơn được nữa, cô lao đến cào cào Trần Hạo:

- Giày rách nát? Thật không ngờ anh dám chửi chị gái tôi là giày rách nát? Chị gái tôi vốn là người phụ nữ vô cùng tốt đẹp đã bị anh giày xéo, sao ông trời không xử anh đi chứ?

Mạch Khiết thân hình thon nhỏ, sao có thể là đối thủ của Trần Hạo được, ngược lại đã bị anh ta túm chặt, tát mạnh vào mặt cô hai cái, khiến cho khóe mép cô bật máu. Bố Mạch Khiết định đến khuyên giải, nhưng lại bị Trần Hạo đẩy ngã xuống đất.

- Tao nói cho chúng mày biết, tao cứ ức hiếp gia đình họ Mạch chúng mày đấy. Thế nào? Chúng mày có thể làm gì tao được chứ? Ly hôn, được, lấy được tiền thì tao sẽ ly hôn, nếu không cả đời này tao sẽ giày

vò Mạch Kỳ cho đến chết. Tao không vui là tao sẽ đánh nó, ai bảo nó mù mắt đi theo tao chứ? Đứa bé à? Muốn dùng đứa bé đó để khóa tao lại sao? Có quỷ mới biết đứa bé đó có phải của tao hay không...

Lúc này đây, Châu Vũ Mân vẫn đứng ở bên cạnh không hề lên tiếng cũng không thể chịu đựng thêm được nữa, anh không muốn nhúng tay vào chuyện này, bởi vì anh lo lắng Trần Hạo lại mượn cớ nói mình và Mạch Kỳ có mối quan hệ mờ ám mà tùy ý lăng mạ danh dự của Mạch Kỳ. Nhưng giờ thì anh không thể nghe tiếp được nữa.

Anh lao đến, đâm cho Trần Hạo một cái khiến hắn ta ngã xuống đất, rơi mất luôn hai chiếc răng cửa.

- Tao đánh chết mày tên súc sinh này, rồi tao ngồi tù cũng được! – Anh cười hằn lên người Trần Hạo, đâm hết cú này đến cú khác, mặc cho bố Mạch Khiết khuyên nhủ ra sao anh cũng mặc kệ, cho đến tận khi bảo vệ đến mới lôi ra được.

Tay Trần Hạo đã bị gãy xương, anh ta nâng cánh tay lên kêu gào như lợn bị chọc tiết rồi nói lớn:

- Thằng họ Châu kia, tao phải tố cáo mày để mày phải ngồi tù!

Châu Vũ Mân mắt đỏ au nói:

- Tốt nhất là mày có thể tố cáo được ta nếu không tao cứ gặp mày một lần là đánh một lần, đánh cho đến chết.

Châu Vũ Mân lại bị đưa đến đồn cảnh sát.

Mặc cho Mạch Khiết giải thích thế nào, nói Trần Hạo cũng đánh chị gái của mình nhưng cảnh sát nói đây là việc riêng của gia đình không thuộc quyền quản lý của họ, nhưng Châu Vũ Mân đánh dã man Trần Hạo khiến anh ta bị gãy xương, theo quy định, bây giờ bị bắt giữ để thẩm vấn.

Trần Hạo đắc ý nói với Mạch Khiết:

- Đã thấy chưa? Đấu với tao có thể thắng được không? Tao nói ày biết, muốn tao ly hôn với chị gái mày thì cầm hai mươi vạn tệ phí bồi thường tuổi xuân, không có tiền thì đừng có mơ đến việc ly hôn.

- Anh có phải là người không biết gì về pháp luật không đấy! – Mạch Khiết hét lên.

- Ra toà, được đấy, ở trên toà tao sẽ nói ra tất cả những việc riêng trong gia đình, tao xem da mặt chị mày dày hay da mặt tao dày? Tao sẽ làm cho chị gái mày trở nên thối hoắc, để cho nó không bao giờ lấy được ai nữa cả.

Mạch Khiết vô cùng tức giận nhưng bố Mạch Khiết thì lại “dĩ hòa vi quý” trách móc Mạch Khiết khuyên hòa giải chứ không nên khuyên ly hôn.

Lẽ nào tên ác nhân này cho rằng cả nhà mình không có ai chống lưng sao?

Cô nghĩ một lát, liền ấn một số điện thoại nào đó.

2

Mười lăm phút sau, Lý Mộng Long đã vội vàng tới. Anh vừa nhìn thấy Mạch Khiết, giật mình kinh ngạc:

- Mặt cô sao vậy?

Mạch Khiết trừng mắt nhìn Trần Hạo đang treo cánh tay bị băng bó đứng bên cạnh mình:

- Bị tên súc sinh này đánh đấy, hắn đánh chị gái tôi làm chị gái tôi bị sảy thai rồi.

Con người mắt Lý Mộng Long như tóe lửa, sắc mặt sa sầm.

Đây là lần đầu tiên Mạch Khiết nhìn Lý Mộng Long nổi nóng, cô đã quen với nét mặt phớt đời của anh, thật không ngờ thì ra lúc anh tức giận lại đáng sợ như vậy.

Anh bước từng bước đến bên cạnh Trần Hạo. Trần Hạo trừng mắt nói với vẻ ngang ngược:

- Thế nào? Mày cũng muốn ngồi nhà lao, đây là đồn cảnh sát đấy, Châu Vũ Mân đánh tao vẫn còn đang ở trong kia kia, mày cũng muốn làm bạn với nó à?

Trên người Lý Mộng Long toát ra sát khí đằng đằng, anh nói từng chữ một:

- Mày đánh người đàn bà của tao à?

Anh chỉ tay về phía Mạch Khiết, Mạch Khiết đột nhiên cảm thấy đau răng.

Trần Hạo hoảng sợ trước sát khí đó, nói cũng không được lưu loát nhưng vẫn cố cứng họng nói:

- Đánh, đánh đấy... thì làm sao... là nó đánh tao trước...

Lý Mộng Long thoáng gật đầu:

- Nhớ đấy, mày tốt nhất đừng rời khỏi đồn cảnh sát.

Anh quay người, bước ra ngoài cửa gọi điện thoại.

Một lát sau, anh lại bước vào, nói với Mạch Khiết:

- Cô hãy dẫn bố cô đi chăm sóc chị gái cô đi, ở đây giao cho tôi được rồi.

- Không được, Châu Vũ Mân vẫn còn ở trong đó kìa!

Lý Mộng Long trừng mắt:

- Tôi nói là ở đây giao cho tôi, cô còn nhiều lời gì chứ? Yên tâm đi, một tiếng sau Châu Vũ Mân sẽ được thả, tôi đảm bảo!

Mạch Khiết bất lực, đành phải đưa bố mình rời khỏi đồn cảnh sát trước, không biết vì sao, trực giác nói cho cô biết có thể tin tưởng Lý Mộng Long được, anh nói tất cả mọi việc ở đây giao cho anh, cô tin chắc anh có thể giải quyết ổn thoả. Trên đường về nhà, Mạch Khiết nghĩ thầm, lạ thật đấy, Lý Mộng Long chỉ là một người đàn ông rất bình thường trong giới văn nghệ, mình dựa vào đâu mà lại tin vào khả năng của anh ta, rồi anh ta lại dựa vào đâu mà tin chắc rằng có thể giải quyết được tất cả mọi việc chứ. Lý Mộng Long, anh thực sự chỉ là người đàn ông trong giới văn nghệ sao?

Trần Hạo thấy xung quanh không còn ai, vội vàng chuồn khỏi đồn cảnh sát.

Người đàn ông đó cảnh cáo mình không được rời khỏi đồn cảnh sát, hẳn cũng thực sự thấy hơi lo lắng.

May mà sau khi Mạch Khiết rời khỏi đó, người đó dường như cũng biến mất theo luôn, hẳn lúc này mới tạm yên tâm.

Nào ngờ, hẳn vừa bước vào đường lớn, đã nhìn thấy từ phía trước có mấy người đàn ông cao to lực lưỡng hung hãn chặn đường đi của hẳn. Những người đàn ông hung hãn đó ai cũng cầm một chiếc gậy rất to. Người đi cuối cùng chính là Lý Mộng Long đang nho nhả hút thuốc.

Anh khê hất cằm, mấy người đàn ông lực lưỡng đó liền túm chặt lấy Trần Hạo, ấn hẳn xuống dưới đất, gây gộc giáng xuống người hẳn như mưa, cứ nhằm vào những vị trí da dày nhưng bị đánh lại cảm thấy rất đau, khiến cho Trần Hạo kêu gào thảm thiết, khóc lóc cầu xin tha mạng:

- Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa... đánh nữa sẽ xảy ra án mạng đấy...

Lý Mộng Long ra hiệu cho bọn họ dừng tay, ngồi xổm xuống trước mặt Trần Hạo:

- Có còn dám đánh người phụ nữ của ta nữa không?

- Không, không dám nữa...

- Có còn cần hai mươi vạn tệ mới ly hôn không?

- Cần...

Lý Mộng Long tát mạnh một cái vào mặt hẳn.

Trần Hạo há miệng cầu xin:

- Không cần nữa, không cần nữa...

- Nội trong ba ngày cần phải làm xong hết thủ tục ly hôn, căn nhà phải bồi thường cho vợ mày, mày phải ra đi tay trắng.

- Cái gì... đó... đó là nhà của tôi...

Lý Mộng Long nhả ra một vòng khói tròn:

- Mày có tin không, tao sai người ném mày xuống dưới sông thì chẳng có ai biết được tung tích của mày đâu, căn nhà vẫn cứ thuộc về vợ mày thôi.

Anh rút ra một tờ giấy:

- Có biết đây là gì không? Đây là hành tung của mày trong suốt thời gian này, vô cùng rõ ràng, không thiếu một chữ, đánh bạc ở đâu, vui chơi ở đâu, uống rượu ăn cơm ở đâu, mày có những thằng bạn thối tha nào, có những chỗ nào để dừng chân. Tao nói ày biết, nếu như không làm theo lời tao nói, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn cả sự tưởng tượng của mày đấy – Anh ném tờ giấy đó vào mặt Trần Hạo.

Trần Hạo cầm lên xem, quả nhiên, trên đó ghi rất rõ những hành tung gần đây của mình, con người này không giống như Châu Vũ Mân chỉ có sức mạnh, con người thần thông quảng đại này quả thật không nên dây vào.

Hắn nói lấp bắp:

- Nhưng... tôi cho cô ta căn nhà... tôi sống ở đâu được...

- Tao không cần biết mày sống ở đâu, mày chỉ cần làm theo lời tao nói, mày nhớ cho kĩ, nếu còn dám ức hiếp người nhà họ Mạch thì chính là muốn đối chọi với cả Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, có biết Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc là làm gì không?

- Biết... dạo này trên báo và tivi luôn giới thiệu về Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, tôi nghe... nghe nói... rất giàu có... có thể lực... – Trần Hạo nói lấp ba lấp bắp, thấy thắc mắc dĩ ưt nhà mình đã quen biết với nhân vật tầm cỡ này từ bao giờ.

Lý Mộng Long gật đầu:

- Rất tốt, hãy nhớ lời tao nói, tao chỉ ày đúng ba ngày, tao cũng không lo mày chạy trốn, bởi vì bất luận mày chạy đến đâu, người của chúng tao cũng sẽ lôi cổ mày ra được, cho nên, đừng có mà định giở trò, đã hiểu chưa?

Anh vừa thả tay ra, Trần Hạo lão đảo đứng dậy, vội vàng bỏ chạy.

Ba ngày sau, Mạch Kỳ và Trần Hạo đã làm xong thủ tục ly hôn, điều khiến Mạch Khiết thấy vô cùng khó hiểu chính là thật không ngờ Trần Hạo lại để lại cho Mạch Kỳ thứ tài sản duy nhất của hắn chính là ngôi nhà này.

Mạch Khiết biết Trần Hạo quyết không phải là do được thức tỉnh lương tâm, chắc chắn là Lý Mộng Long đã giở trò. Điều kỳ lạ là tên Trần Hạo “chí phèo” này, sao lại sợ Lý Mộng Long chứ?

Sau khi làm xong thủ tục ly hôn, Mạch Kỳ nhất định đòi nấu một bữa ăn thịnh soạn để chúc mừng, kéo Mạch Khiết và Châu Vũ Mân cùng đến chúc mừng.

Mạch Kỳ nâng chén rượu lên, nói với Châu Vũ Mân vẻ đầy cảm kích:

- Cám ơn anh, lần nào tôi cần giúp đỡ anh cũng đều sẵn sàng có mặt. Cũng đều sẵn sàng ra tay cứu giúp. Nếu như không phải là anh kịp thời đưa tôi đến bệnh viện, cho dù tôi có chết cũng chẳng ai biết. Anh chính là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi mời anh một chén.

Châu Vũ Mân uống rượu, mặt đỏ bừng nói:

- Thực ra, tôi cũng có lời muốn nói với cô... tôi định chuyển ra ngoài.

Mạch Khiết và Mạch Kỳ đều vô cùng kinh ngạc. Mạch Khiết hỏi:

- Đang sống yên ổn, sao anh lại phải chuyển đi chứ? Có phải là chị gái tôi đã thu tiền thuê nhà quá cao, việc này có thể thương lượng được mà.

Châu Vũ Mân vội vàng lắc đầu, nhìn lướt qua Mạch Kỳ một cái thật nhanh, rồi lại nhanh chóng né tránh:

- Trước đây bởi vì chủ nhà là đôi vợ chồng, bây giờ chỉ có cô và tôi sống ở đây, cô nam quả nữ, tôi lo lắng người khác sẽ đàm tiếu về cô... danh tiếng của phụ nữ vô cùng quan trọng...

Mạch Kỳ trầm mặc giây lát, giọng nói run rẩy:

- Tôi không sợ...

Mạch Khiết nhìn Châu Vũ Mân, rồi lại nhìn chị gái, trong lòng bỗng chốc hiểu rõ tất cả. Cô biết chị gái là một người phụ nữ bên lên, còn Châu Vũ Mân thì lại quá thật thà chất phác, lớp giấy đó vẫn cần mình tự xé rách thôi.

36. Chương 18 Phần 2

Cô hỏi:

- Châu Vũ Mân, nói thật lòng, anh cảm thấy con người chị tôi thế nào?

Châu Vũ Mân há miệng, hạ giọng nói:

- Rất tốt!

Mạch Khiết lại hỏi chị gái:

- Vậy chị cảm thấy Châu Vũ Mân là người như thế nào?

Mạch Kỳ cũng lấy làm lạ:

- Đương nhiên là một người tốt rồi.

- Thế chẳng phải là được rồi sao, cô nam quả nữ lại đều là người độc thân, sợ gì người ta đàm tiếu chứ? Có phải đôi nam nữ ngoại tình vùng trộm đầu.

Đôi nam nữ đó chột thẹn thùng mắc cỡ đến độ không dám ngẩng đầu lên.

Mạch Khiết tinh nghịch trêu đùa Châu Vũ Mân:

- Nếu như anh làm anh rể tôi, bỏn cầu nhà tôi mà bị tặc thì anh không lấy tiền công của tôi chứ nhỉ?

Mạch Kỳ trừng mắt nhìn em gái một cái, rồi lại nhanh chóng liếc sang Châu Vũ Mân, anh thì lại chỉ cười hiền hậu:

- Không lấy... không lấy...

Ngồi trên xe taxi trở về nhà, Mạch Khiết nghĩ thầm, có lẽ mình cũng cần phải cảm ơn Lý Mộng Long.

Cô nghĩ một lát, gửi tin nhắn cho anh ta:

- Cảm ơn anh, nếu có thời gian, tôi mời anh ăn cơm.

Mấy phút sau chiếc di động cô vẫn đang cầm trong tay bỗng kêu “tít” một tiếng, cô vội vàng mở ra xem, nhưng lại cảm thấy hơi thất vọng, là tin nhắn Tiêu Ly gửi đến: Tiểu Khiết, ngày mai đến trường anh nhé, đợi anh ở trên con đường rợp bóng cây dẫn đến khu chung cư nhà anh, 3h chiều, lúc đó ánh nắng rất đẹp.

Cô nghĩ một lát, nhắn lại một chữ: Vàng.

Di động không kêu lên lần nào nữa.

Bên ngoài cửa xe, ánh trăng sáng tỏ, đèn xe ô tô nườm nượp như nước chảy, cả thành phố giống như một con thuyền khổng lồ giữa màn đêm, cơn gió mát lạnh làm cho khuôn mặt nóng bừng của cô lạnh buốt.

Từng tia nắng li ti rơi xuống mái tóc cô tạo thành những vầng sáng lấp lánh.

Ngồi ở trên bậc thềm màu xám cạnh con đường rợp bóng cây, Mạch Khiết hai tay ôm gối, ngẩng đầu chăm chú nhìn lên bầu trời xanh thẳm, đám mây trắng mỏng manh lững lờ trôi.

Đột nhiên, cô nghe thấy tiếng chuông xe đạp vang lên.

Cô nghiêng đầu nhìn, thấy ở cuối con đường có một chiếc xe đạp màu xanh lam đang lao tới, người thanh niên khôi ngô tuấn tú ngồi trên chiếc xe, mái tóc màu hạt dẻ đang bay trong gió, đôi mắt anh rực sáng, miệng nở nụ cười dịu dàng. Trên giỏ xe, có một chiếc chong chóng màu hồng đang quay tròn quay tròn. Thời gian như quay ngược trở lại, nhanh chóng trở lại một buổi chiều đầu tiên của mười mấy năm trước. Tất cả những chi tiết nhỏ nhất trong kí ức lúc này đây bỗng chợt nở rộ như cánh hoa...

Chiếc xe đạp dừng bên cạnh Mạch Khiết, người con trai đi xe một chân thoải mái chống xuống đất, giơ tay ra:

- Cô gái xinh đẹp, cô có bằng lòng đi cùng với tôi không?

Mạch Khiết bắt giơ tay ra nắm lấy tay Tiêu Ly, Tiêu cười nói:

- Ngồi lên phía trước nào!

Mạch Khiết ngồi lên gióng trước của xe.

Chiếc xe đạp lao nhanh như bay, gió ùa vào mặt rồi lướt qua, được ở trong vòng tay ấm áp của Tiêu Ly, Mạch Khiết cười và hét vang:

- Ôi, em giống như lại được quay về năm tháng tuổi thơ.

Tiêu Ly khẽ thơm vào gáy cô.

Giống như phải bóng, Mạch Khiết chợt co rúm người lại, chiếc xe đạp lắc lư cuối cùng cũng dừng lại.

Mạch Khiết quay người lại, chạm vào đôi mắt tràn đầy tình cảm của Tiêu Ly:

- Tiểu Khiết, anh có lời muốn nói với em.

Mạch Khiết chợt trở nên lắp bắp:

- Em... em vẫn muốn đi xe đạp!

Có một số lời nếu nói ra, mối quan hệ rõ ràng sẽ bị thay đổi, cô vẫn còn chưa chắc chắn về mối quan hệ sắp sửa thay đổi này.

Thật không ngờ thái độ của Tiêu Ly lại trở nên vô cùng kiên quyết. Anh nắm lấy tay Mạch Khiết đứng ở con đường rợp bóng cây, mùi hương của cây long não tràn ngập khắp không gian. Ở cách đó không xa có một số bạn trẻ đánh đàn ghi-ta và hát: “Anh hỏi em yêu anh sâu đậm bao nhiêu... ánh trăng nói hộ lòng em...”

Xung quanh rất ồn ào huyền ảo, nhưng Mạch Khiết cảm thấy thế giới thật là yên tĩnh, yên ắng đến độ có thể nghe thấy tiếng nhịp đập con tim và tiếng huyết mạch chảy rì rào của mình, yên ắng đến độ trong tai toàn là tiếng u u...

Tiêu Ly nói:

- Anh nhận được giấy mời của một trường đại học ở Đức, mời anh đến đây để đảm nhiệm một chức vụ giáo sư khách mời... – Anh ngừng một lát, nói về nghiêm túc – Anh muốn em đi cùng với anh. Ở đó, sẽ bắt đầu cuộc sống mới của chúng ta.

Anh giơ tay ra tỉ mỉ vuốt lại tóc mái bị gió thổi tản mát của cô:

- Có lẽ chính là cuộc sống mới mà chúng ta đã để chậm mất rất nhiều năm.

Mạch Khiết ngẩn người nhìn Tiêu Ly.

Mình có phải đang nằm mơ hay không?

Bao năm nay mình vẫn luôn mơ thấy cảnh tượng này, gần như y hệt: Ánh nắng vàng rực rỡ, chiếc xe đạp màu xanh lam, chiếc chong chóng xoay tít trong gió, quan trọng nhất là Tiêu Ly nắm tay cô và nói với cô là anh yêu cô.

Thì ra đây không phải là giấc mơ, đây là một dấu hiệu, dấu hiệu anh yêu cô, từ lâu đã chờ sẵn trên con đường số phận gặp ghenh của cuộc đời cô.

Nhưng rốt cuộc là đã xuất hiện sự sai sót ở đâu, Mạch Khiết phát hiện ra mình không hề lập tức lao vào lòng Tiêu Ly giống như trong giấc mơ, hoặc là chạy ra giữa con đường rợp bóng cây hét lên đầy phấn khởi.

Cô chỉ suy ngẫm giây lát, sau đó bình tĩnh nói:

- Khi nào đi hả anh?

Cô nghĩ, lẽ nào chỉ là bởi vì mình không còn là cô bé 12 tuổi nữa, tâm thái trở nên chín chắn hơn rồi sao?

4

Lý Mộng Long bước từ trong tòa nhà công ty ra, hôm nay lại phải họp suốt cả một ngày, lúc này đây sắc trời đã tối, các vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời. Anh nhìn đồng hồ đeo tay, đã hơn 10 giờ đêm rồi.

Anh nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau vọng lại, quay đầu nhìn, là Lâm Đại.

- Mộng Long, sao dạo này anh lại trốn tránh em vậy? – Lâm Đại hỏi, trong mắt cô ta tràn ngập nỗi ảm ức.

Lý Mộng Long hai tay đút túi quần, cúi đầu, hồi lâu mới ngẩng đầu lên:

- Tôi xin lỗi!

Lâm Đại liền tươi cười rạng rỡ, bước lên trước khoác lấy tay anh:

- Được rồi, xin lỗi rồi thì em tha thứ cho anh đấy!

Nhưng anh lại khẽ rút tay ra khỏi cô, nói rành rọt:

- Lời xin lỗi của tôi chính là chỉ mối quan hệ của chúng ta, tôi chỉ có thể nói xin lỗi mà thôi.

Lâm Đại ngẩn người, nói lời xin lỗi về mối quan hệ của bọn họ là bởi vì anh muốn kết thúc sao? Lại còn kết thúc nhanh hơn sự tưởng tượng của mình sao?

- Tại sao? Tại sao lại... – Cô ta lẩm nhẩm.

Lý Mộng Long nói:

- Tôi làm như vậy là tốt cho cô, nhân lúc tình cảm của cô đối với tôi vẫn còn chưa sâu sắc thì kết thúc tất cả. Tôi thừa nhận, tôi có cách nhìn rất thoáng đối với chuyện tình cảm, có lẽ tôi vô tình đã làm tổn thương cô, mong cô tha thứ nhưng mối quan hệ này, tôi không muốn kéo dài nữa.

Lâm Đại cảm giác trái tim mình bị tổn thương nặng nề, đau nhức, cô hét lên:

- Tại sao lại không thể duy trì được nữa? Lẽ nào anh đã gặp được người phụ nữ mới rồi sao?

- Đúng vậy, trong lòng tôi đã có người phụ nữ khác, bây giờ ngoài cô ấy ra, trong lòng tôi không thể nào chứa được bất kỳ người phụ nữ nào nữa. Tôi cũng không muốn miễn cưỡng mình chơi trò chơi tình cảm. Bây giờ tôi nói với cô những điều này, thực ra chính bản thân tôi cũng không dám tin, nhưng tôi đúng là không thể nào không chế được nội tâm của mình. Tôi, Lý Mộng Long từ năm 14 tuổi đã bách chiến bách thắng trong chốn tình trường, lần đầu tiên tôi không thể khống chế được tình cảm của mình.

Lâm Đại lạnh lùng nhìn người đàn ông khô ngô tuấn tú trước mặt mình, hồi lâu mới hỏi:

- Người phụ nữ trong trái tim anh có phải là cô ta không? Cô ta lúc này đang đứng ngay phía sau anh?

Lý Mộng Long chợt quay đầu, chạm vào đôi đồng tử trong suốt đang chăm chú nhìn anh. Cô gái có thân hình thon nhỏ đó đang đứng dưới ánh trăng, tà váy màu trắng bị gió thổi tung lộ ra đôi chân thon gầy. Mặc dù cô không nói gì, mặc dù trên mặt cô không thể hiện ra chút tình cảm nào, nhưng vẫn toát ra một thứ mê lực thần bí vô cùng cuốn hút, giống như phát điện về phía anh...

Lý Mộng Long đi đến bên cạnh Mạch Khiết, cô ngẩng đầu lên nhìn anh:

- Bởi vì anh không trả lời tin nhắn của tôi, cho nên tôi đến đây đợi anh...

Tòa cao ốc này đã cất giữ bao nhiêu hồi ức đau khổ của cô, cô thực sự không muốn đến nữa, nhưng vì để gặp anh, cô đã lựa chọn đứng dưới tòa cao ốc này để đợi anh.

Lý Mộng Long không trả lời cô, anh nắm chặt lấy tay cô, dẫn cô đi về phía đỗ xe của mình.

Anh khởi động xe, chiếc xe giống như con cá màu đen bơi lộ giữa đêm tối.

Mạch Khiết lúng túng ngồi trên ghế sofa ở phòng khách.

Đây là chỗ ở của Lý Mộng Long sao? Anh chàng này rốt cuộc là ai, tại sao lại có chỗ ở cao cấp như vậy chứ?

Lẽ nào những điều anh ta nói với bố mình có hai căn hộ trong thành phố S, vốn không phải là nói dối sao?

Lý Mộng Long bê café đến, Mạch Khiết đón lấy, bởi vì quá căng thẳng nên tay bị run đã làm đổ café nóng rây ra làm bỏng tay cổ tay trắng ngần của cô. Cô kêu “ô!” một tiếng.

Lý Mộng Long vội vàng nắm lấy tay cô vậy, hỏi dồn:

- Em không sao chứ? Sao lại không cẩn thận thế!

Rồi anh lại vội vàng lấy kem đánh răng tới, tỉ mỉ bôi cho cô.

Hai người ở sát cạnh nhau, gần đến nỗi có thể nghe thấy hơi thở dồn dập của nhau:

- Tại sao anh không trả lời tin nhắn của tôi? Tôi muốn cảm ơn anh, chị gái tôi đã ly hôn xong một cách thuận lợi rồi.

- Đạo này tôi rất bận.

- Lý Mộng Long, tôi chỉ muốn hỏi anh một việc...

Anh ngẩng đầu lên, nói:

- Tôi biết em muốn hỏi tôi việc gì, tôi hứa với em, đợi khi nào cơ hội chín muồi tôi sẽ nói tất cả mọi việc cho em biết.

Mạch Khiết trầm mặc trong giây lát, khẽ nói:

- Tôi đến tìm anh còn có một việc khác muốn nói với anh. Anh Tiêu Ly sắp đi Đức rồi, anh ấy nói muốn tôi cùng anh ấy rời khỏi đây.

Lý Mộng Long dừng xoa thuốc, ném kem đánh răng sang bên cạnh. Trong mắt anh lại lần nữa toát ra tia nhìn chằm chọc mà Mạch Khiết vốn quen thuộc:

- O, vậy thì có cần tôi nói lời chúc mừng không?

- Người phụ nữ mà anh vừa nhắc đến với Lâm Đại đó... là ai vậy?

Mạch Khiết nhìn Lý Mộng Long đầy mong đợi, đợi anh trả lời.

- Là ai chứ? Có phải là tôi nói ra là ai thì cô có thể đắc ý rời khỏi đây cùng với người đàn ông mà cô đã yêu thâm mười mấy năm qua đi đến một đất nước khác để vứt bỏ tôi một mình ở đây sao?

Mạch Khiết chăm chú nhìn người đàn ông đầu óc lúc này cũng trở nên không tỉnh táo giống như mình, không biết lấy dũng khí từ đâu, cô đột nhiên nâng khuôn mặt thanh tú của anh lên hôn thật sâu, hôn vào đôi môi nóng rực của anh...

Hồi lâu, cô mới ngẩng đầu lên:

- Như vậy đã đủ chưa, câu đáp án này đã đủ chưa? Anh đã từng hôn lén em ba lần, còn lần này coi như em trả lại cho anh, còn có cả... nửa cuộc đời của em. Như vậy đã đủ chưa?

Lý Mộng Long sờ vào môi mình, khẽ bật cười, lộ ra hàm răng trắng như ngọc. Anh khẽ nói:

- Chưa đủ...

Anh bế bổng cô lên, bước nhanh vào phòng ngủ.

Cô bị anh đặt mạnh xuống chiếc giường êm ái, ánh đèn màu vàng cam tỏa ra ánh sáng nhẹ dịu, chiếu vào mái tóc đen dài của cô.

Nhịp tim của cô đập càng lúc càng mạnh, cô muốn chạy trốn, nhưng đôi tay đôi chân như thể đã bị chiếc giường hút chặt lấy, mềm nhũn đến độ không thể nào nhúc nhích được. Anh nhìn cô vẻ tức cười, như thể nhìn một con mèo tươi rói.

Anh cắn vào tai cô, khẽ hỏi:

- Có phải rất sợ không... Lần đầu tiên của con gái nghe nói đều rất sợ hãi đến độ trái tim như muốn nổ tung ra...

- Anh định làm gì? – Mạch Khiết toàn thân run rẩy.

Lý Mộng Long bật cười trong ánh sáng lơ nhơ:

- Lúc này đây muốn làm gì chứ? Tôi cũng không biết, nhưng tôi nhất quyết không phải là đầu vật.

Anh giờ tay ra, khẽ khàng cởi chiếc cúc áo đầu tiên trên áo sơ mi của cô, sau đó hôn thật sâu lên rãnh ngực trắng ngần của cô...

Mạch Khiết cảm thấy làn da mình run rẩy, toàn thân giống như bị châm lửa, đột nhiên bỏng rực cháy. Nụ hôn của anh tiếp tục đi xuống đến nơi mà anh đã khao khát bao lâu. Mạch Khiết muốn giãy giụa nhưng lại bất lực phát hiện ra đôi tay của mình đã bị anh đè lên người cô quăn chặt lấy, bất giác tất cả sự phòng bị đều được thả lỏng, làn da mượt mà nóng bỏng áp sát vào nhau, giống như hai đôi cánh trùng phùng ôm chầm lấy nhau... Trong lúc sự đau đớn tột cùng ập đến Mạch Khiết không kìm nén nổi phát ra tiếng kêu thét khe khẽ...

Khi tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm chiếu xuống, Mạch Khiết mơ màng tỉnh giấc, lại đột nhiên phát hiện ra có một đôi mắt đang rừng rực nhìn mình chăm chú, trong đôi đồng tử màu đen ánh ra khuôn mặt đỏ ửng của mình...

Lý Mộng Long ôm cô vào lòng, thơm lên tóc cô, nói với cô:

- Bộ dạng lúc ngủ của em trông như thiên thần.

Mạch Khiết cảm thấy toàn thân mình đau nhức, cô cảm thấy ngọt ngào và hạnh phúc nhưng miệng lại hỏi:

- Có phải mỗi lần anh... làm như vậy, anh đều chăm chú nhìn cô gái cho đến lúc họ tỉnh lại?

- Không hề... thì ra Mạch Khiết thanh cao và những cô gái khác cũng không có gì khác biệt, rất thích hỏi cận kề ngọn ngành về quá khứ của đàn ông.

- Đó là bởi vì quá khứ của anh thực sự quá nhiều, em không nén được sự hiếu kỳ mà thôi.

Anh hôn lên môi cô, lát sau mới nói:

- Những điều trong quá khứ anh không thể nào xóa đi được nhưng anh hứa với em, Mạch Khiết, em hứa cho anh nửa đời còn lại của em, còn anh cũng sẽ để lại cho em toàn bộ con người anh, từ nay về sau chỉ để dành riêng ỉnh em.

Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, đặt lên môi mình.

- Hãy cho anh thêm thời gian mấy ngày, đợi sau khi anh giải quyết hết mọi việc, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Mạch Khiết không trả lời anh, chỉ hạnh phúc nằm trong vòng tay ấm áp của anh, mơ màng nhắm mắt lại. Khiến cho anh không thể nào kìm nén được, đặt một nụ hôn lên hàng lông dài mềm mại như lông vũ của cô.

Đúng vậy, đây chính là tình yêu thì phải! Đối với anh cũng là sự trải nghiệm mới mẻ, sau khi trải qua bao nhiêu trò chơi ái tình, anh lấy làm mừng vì mình vẫn có được khứu giác nhạy bén đối với tình yêu. Cô là một người duy nhất khác biệt, còn anh cũng là một người may mắn “nắm” bắt được người duy nhất trong số phận của mình.

37. Chương 19

Chương 19: Quên em thì thà quên chính bản thân anh

1

Mạch Khiết luôn tay gạch gạch khoanh tròn ở trên báo đăng quảng cáo tuyển dụng, cô khẽ thở dài: “Sao lại không có công việc nào mà mình thấy hứng thú nhỉ?”

Cô đứng trước cửa kính chạm đất ở chung cư của mình, không nén nổi phóng tầm mắt về phía tòa nhà nơi M Beautiful tọa lạc. Ở đó, có lý tưởng của cô, có nhiệt tình của cô, bây giờ có cả người cô yêu. Nhưng bây giờ cô không thể bước vào đó nữa.

Trước đây cô đã từng cảm thán cuộc sống ngày đi làm tối tăng ca vất vả, cảm thán sự cạnh tranh khốc liệt vô tình của chốn công sở, cảm thán giữa đồng nghiệp không thể tin tưởng lẫn nhau, nhưng một khi mất đi tất cả những thứ này, phải rời khỏi tất cả những thứ này, lại có cảm giác mình bị cả thế giới vứt bỏ.

Cô không kìm lòng được lại cảm di động lên, muốn ấn số điện thoại quen thuộc đó, cố nhớ giọng nói huênh hoang thoải mái của người đàn ông đó, nhưng bên tai cô lại vang lên câu nói của anh lúc tiễn cô đi:

- Hãy cho anh chút thời gian, anh cần phải giải quyết một số việc, sau đó anh sẽ đem hoa tươi đến gặp em...

Ý tứ trong câu nói đó chính là trước thời điểm đó không nên liên lạc với anh. Càng tiến lại gần con người này lại càng cảm thấy trên người anh toát ra bao điều bí ẩn. Còn về đáp án là gì, chắc chắn anh sẽ nói cho cô biết.

Vậy thì cứ lặng lẽ chờ đợi đi!

Cô nhàm chán lật giở tờ báo, trên phần tin tức kinh tế nhìn thấy một thông báo sau: Bà Điền Thái Ngọc – Chủ tịch Tập đoàn Tái chính Hạ Lạc nổi tiếng bay đến thành phố S...

Cô bĩu môi vẻ bất cần, Chủ tịch Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc danh tiếng đình đám sao lại có một cái tên quê mùa đến thế?

Đột nhiên tiếng chuông cửa kêu “kính coong”.

Kỳ lạ, giờ này còn ai đến tìm mình nữa nhỉ?

Cô nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa ra bên ngoài, bất giác giật mình, vô cùng ngạc nhiên, vội mở cửa ra, là Lâm Đại.

Mặc dù cô ta đã đánh phấn nhưng vẫn khó che được nét tiêu tụy trên khuôn mặt, Mạch Khiết còn liếc nhìn thấy vết nhăn mờ mờ nơi đuôi mắt cô ta.

Lâm Đại giơ chiếc hộp trong tay lên:

- Mình đã làm món sa lát hoa quả.

Câu nói này khiến Mạch Khiết xúc động.

Nhớ đến thời gian cách đây không lâu, khi bọn họ vẫn chưa là tổng biên tập, Lâm Đại vẫn là khách thường xuyên của mình, mỗi lần cô ta đến thăm mình trên tay cô đều xách món sa lát hoa quả mà cô thích ăn.

Thì ra vẫn tưởng rằng giữa bọn họ chỉ là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, tràn đầy sự giả tạo, nhưng thực ra hình như không phải như vậy. Mạch Khiết kinh ngạc phát hiện ra trong lòng mình trào ra cảm giác ấm áp.

Họ ngồi xuống chiếc thảm Thổ Nhĩ Kỳ trắng tinh như tuyết, Mạch Khiết bê café Cappucino đến, Lâm Đại hai tay ôm lấy chiếc cốc cười nói:

- Bộ cốc này là mình tặng cậu, thật không ngờ cậu không vứt nó đi.
- Tại sao lại phải vứt? 488 tệ mới được hai cái cốc, mình có ngốc hơn nữa cũng không đến nỗi đổi đầu lại với tiền bạc.

Lâm Đại thò tay ra, véo chỏm mũi Mạch Khiết một cái:

- Cậu mà ngốc, vậy trên đời này sẽ chẳng còn ai thông minh nữa rồi...

Hai người đều bị động tác thân mật này làm cho giật nảy mình, Lâm Đại ngẩn người rút tay lại nói với vẻ ngại ngùng:

- Thực ra mình đến là vì muốn cãi nhau một trận với cậu, không biết sao nhìn thấy cậu lại không cãi nổi nữa?

Mạch Khiết cười đau khổ:

- Là vì cậu thấy mình thần thờ như mất hồn phải không? Là vì mình đang bận rộn tìm việc, căn hộ này hàng tháng đều phải trả góp, và tiền tiết kiệm của mình cũng chẳng còn lại bao nhiêu, không trụ được bao lâu nữa đâu.

Lâm Đại lườm cô một cái:

- Cậu đang nói giỡn phải không? Bây giờ cậu có nhiều tiền như vậy, nhanh chóng sẽ trở thành người nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, lại còn phải đi xin việc khắp nơi sao?

Mạch Khiết ngẩn người. Câu nói này là có ý gì vậy?

Lâm Đại nói vẻ u sầu:

- Mặc dù chúng ta là bạn cùng trường, cũng từng là cặp đôi thân thiết nhưng mình chưa bao giờ nghĩ rằng chúng ta cùng thích một người đàn ông. Thua dưới tay cậu, nói thật là vẫn có gì đó không cam tâm. Rất cuộc cậu tốt ở điểm nào chứ? Mãi mê công việc, chẳng nồng nhiệt tình cảm, cũng không biết làm nũng để mê hoặc đàn ông... tại sao anh ấy lại thích cậu chứ?

Mạch Khiết biết sớm muộn gì cũng sẽ nhắc đến Lý Mộng Long, đề tài này không thể né tránh được.

- Lâm Đại, cậu thực sự có tình cảm với Lý Mộng Long sao? Cậu là cô gái luôn si mê những anh chàng đẹp trai, cuộc tình này đối với cậu quan trọng như vậy sao?

Lâm Đại khôi phục bản tính khắc nghiệt của cô ta:

- Xem cậu nói kìa, đúng là chỉ biết nói cho sướng miệng thì phải? Cho dù là cô gái si tình nhưng bị đàn ông vô duyên vô cớ đá veo thì trong lòng có thể vui vẻ được sao? Mình vẫn chưa đến nỗi là loại người trơ trên thì phải? Nhưng cậu cũng đừng vội đắc ý, cậu thực sự có đủ sự tự tin nắm giữ được tên yêu nghiệt đó sao? Có lẽ, cậu, mình, chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ anh ta bố trí để có thể mua lại M Beautiful mà thôi. Để ỉnh và cậu trở mặt nhau thì anh ta mới có thể thừa cơ được.

Mạch Khiết ngẩn người:

- Cậu nói gì, mình không thể hiểu nổi?

Lâm Đại cũng ngẩn người, nhìn thấy bộ dạng Mạch Khiết sững sốt, quyết không phải đang giả vờ:

- Lẽ nào cậu không biết M Beautiful đã bị Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc mua lại một cách vô cùng thuận lợi sao? Người lập lên công trạng lớn nhất này chính là người đàn ông cậu yêu.

- Cậu đang nói gì chứ? Sai có thể như thế được? Sếp đã từng nói dù thế nào cũng không bán M Beautiful sao? Lý Mộng Long sao có thể chỉ phớt quyết định của sếp được chứ?

- Hừm, cậu đúng là... thì ra cậu thực sự vẫn còn ngu ngốc hơn so với sự tưởng tượng của mình, xem ra cậu là người cuối cùng trên thế giới này biết được tin tức. Chính là vì anh ta đá cậu đi nên đã trở thành tổng

biện tập của M Beautiful phiên bản mới, nắm được công ty, nên đã nhanh chóng thăm dò được giá cả thu mua mà sếp mong muốn, chính vì vậy song phương cuối cùng cũng đã hợp tác thành công.

Lâm Đại đứng dậy:

- Nếu như cậu không tin, 3 giờ chiều mai Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc sẽ tổ chức buổi công bố tin tức thu mua M Beautiful ở Trung tâm Triển lãm Quốc tế Tân Thế giới, cậu có thể đến xem. Mình sẽ đưa cậu vào, cậu sẽ biết rốt cuộc là chuyện gì.

Cô ta cầm lấy túi xách bước ra ngoài lại quay đầu nói với Mạch Khiết:

- Lý Mộng Long thực sự rất ưu tú, nhưng người đàn ông có tâm địa sâu sắc như vậy thì những cô gái như mình và cậu không thể nào “cầm cương” được. Cậu vẫn nên tỉnh khỏi giấc mộng đẹp đi!

Lâm Đại đi rồi, Mạch Khiết ngẩn người ngồi trên ghế sofa, trong đầu là một mớ bòng bong. Anh ấy nói mình cần cho anh ấy mấy ngày chính là vì anh ấy đang bận rộn cho việc thu mua M Beautiful sao? Anh ấy thực sự là “gián điệp” của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc sao? Nếu như vậy thì bắt đầu từ khi anh bước chân vào M Beautiful thì mỗi bước đi đều tỉ mỉ lên kế hoạch bố trí sẵn.

Là anh ta đã hất cẳng mình, nhưng mình lại yêu con người này? Mạch Khiết ơi là Mạch Khiết, mày đúng là mất cả chì lẫn chài. Mày là con ngốc, mày là con ngốc ngu xuẩn nhất trên đời, bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền.

2

Ngày hôm sau, Mạch Khiết ăn mặc rất nhã nhặn giản đơn lặng lẽ đến Trung tâm Triển lãm Quốc tế Tân Thế giới. Cô gọi điện thoại cho Lâm Đại, Lâm Đại dẫn cô vào trong hội trường, ngồi ở giữa nhóm phóng viên, dãn dãn cô bắt luận nghe thấy gì cũng phải bình tĩnh, dù sao mọi việc cũng thay đổi rồi, M Beautiful cũng đổi chủ rồi.

3h15', ánh đèn máy chụp ảnh liên tục nhấp sáng, người hướng dẫn chương trình giới thiệu:

- Mời bà Điền Thái Ngọc Chủ tịch Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, ông Mark tổng giám chế ở thành phố S bước vào hội trường.

Mạch Khiết thở phào, không có Lý Mộng Long thì đột nhiên nhìn thấy bà Điền Thái Ngọc quý phái đó cầm micro tuyên bố:

- Xin cho phép tôi giới thiệu với cơ quan truyền thông, tân tổng giám đốc mới của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, là người lập lên phương án kế hoạch và phụ trách việc thu mua lần này – cũng chính là con trai của tôi – Lý Mộng Long...

Đồng thời cùng với lời bà nói, Lý Mộng Long dáng người cao ráo mặc một bộ ple nho nhã, dưới bao con mắt chăm chú của mọi người, chậm rãi bước vào, bước lên khán đài chủ tịch trong hội trường. Từng động tác, từng bước đi vẫn phong độ ngời ngời, còn đĩnh đạc hơn trước kia.

Thì ra, thật không ngờ anh ta lại là cậu chủ tập đoàn tài chính!

Mạch Khiết ôm lồng ngực tròn tròn mắt kinh ngạc, tiếp đến thứ cảm giác bị đùa cợt lừa dối tràn ngập trong lòng. Quả nhiên tất cả là sự lừa dối!

Bắt đầu từ hôm đầu tiên anh ta gia nhập vào M Beautiful phiên bản mới, anh ta đã dốc lòng dốc sức bố trí cho từng bước đi để thực hiện kế hoạch thu mua, rắp tâm có bằng được M Beautiful. Anh ta muốn lập được công trạng lớn trước mặt mẹ anh ta, có lẽ chính là vì để đạt được chức vụ tổng giám đốc của tập đoàn tài chính.

Lý Mộng Long bắt đầu tiếp nhận những câu hỏi của phóng viên, trả lời rất đĩnh đạc, ung dung. Ánh mắt của anh rất kiên định, nụ cười rất hòa nhã, nào đâu thấy bóng dáng chàng công tử chơi bởi bất cần mà Mạch Khiết quen thuộc chút. Tất cả mọi thứ đều là giả tượng, ngoài cái tên của anh.

Tất cả mọi âm thanh trên thế giới đều biến mất, toàn bộ màu sắc cũng đều biến mất, trên thế giới chỉ còn lại duy nhất một điểm sáng, đều tập trung vào Lý Mộng Long. Mạch Khiết ngẩn người ngồi ở đó, không

nghe thấy những lời người khác đặt câu hỏi, cũng không nghe thấy câu trả lời của Lý Mộng Long, trong đầu chỉ hiện lên một câu hỏi duy nhất – tại sao anh lại lừa dối em?

Đợi đến khi tất cả phóng viên đều lần lượt ra về, ở trong phòng hội nghị vắng vẻ, Lý Mộng Long mới nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Ánh mắt chợt đông cứng lại, nụ cười cũng đông cứng lại, anh hạ giọng bàn giao lại với mấy người xung quanh, rồi vội vàng đi về phía cô:

- Mạch Khiết, sao em lại đến đây?

Ánh mắt Mạch Khiết mang theo nỗi bi thương:

- Nếu như em không đến, có phải là anh vẫn định tiếp tục lừa dối em không?

- Đây sao có thể gọi là lừa dối được chứ? Đây chỉ có thể gọi là một chút thủ đoạn thương nghiệp mà thôi, kết quả cuối cùng mọi người đều hân hoan vui mừng, anh nói rồi, anh xong mọi việc thì sẽ nói cho em rõ tất cả, và em có thể quay trở lại M Beautiful, tất cả mọi thứ đều không hề thay đổi.

- Không, tất cả mọi việc đều đã thay đổi rồi, anh từ đầu đều lừa dối em, anh ở lại M Beautiful, cùng em gây dựng M Beautiful phiên bản mới để có một ngày hắt cẳng em đi. Anh và Lâm Đại vô cớ yêu đương cũng là vì để khống chế M Beautiful, để làm ly gián mối quan hệ giữa em và cô ấy, tạo nên một cục diện hỗn loạn, tất cả mọi việc này, anh đều chọn lựa em tham gia vào, bởi vì anh cho rằng em là đối tượng dễ tấn công nhất. Bao gồm tình yêu của em dành cho anh, chẳng qua cũng chỉ là chiến lợi phẩm của anh, có phải như vậy không?

Hai tay Lý Mộng Long giữ chặt Mạch Khiết, lắc mạnh cô:

- Không, không phải như em nghĩ đâu, được rồi anh thừa nhận là anh có mục đích khi anh đến M Beautiful, nhưng tình cảm của anh đối với em là thật lòng.

Mạch Khiết ra sức vùng thoát ra khỏi sự kìm kẹp của anh:

- Cái gì là thật, cái gì là giả, em không bao giờ tin tưởng anh được nữa, em đã mất đi sự tin tưởng cần thiết anh được nữa, em đã mất đi sự tin tưởng cần thiết nhất đối với anh, chúng ta sao có thể tiếp tục được nữa đây? Lý Mộng Long, anh đã từng nói với, Lâm Đại nhân lúc tình cảm chưa sâu đậm thì kết thúc mọi thứ, có thể giảm bớt được nỗi đau, vậy thì, câu nói này em cũng trả lại cho anh tương tự.

Cô quay người kiên quyết bước đi, không quay đầu lại.

Bước ra khỏi cánh cổng lớn của trung tâm triển lãm, có lẽ là do ánh nắng quá chói chang, cô không nhìn được trào nước mắt. Thì ra tình yêu là một cái gai nhọn, nếu không cẩn thận thì sẽ bị đâm cho đau nhức.

3

Ở đại sảnh máy bay ồn ào, người qua lại tấp nập.

Lý Mộng Long mồ hôi nhễ nhại lao vào.

Trong di động của anh có tin nhắn Lâm Đại gửi cho anh: 9h sáng hôm nay Mạch Khiết sẽ rời khỏi thành phố S.

Mấy hôm nay anh không thể tìm được Mạch Khiết, di động tắt máy, căn hộ chung cư cũng không có ai, cô giống như một giọt nước lặng lẽ bốc hơi.

Như tiếng sét đánh giữa trời quang, thật không ngờ lại nhận được thông tin này.

Anh nhớ Mạch Khiết đã từng nói, Tiêu Ly tỏ tình với cô, đồng thời mời cô đi cùng anh ta sang Đức. Thì ra, cô ấy đã đưa ra quyết định này.

Không, không thể để cô ấy rời khỏi mình được, vừa nghĩ cô ấy rời khỏi là cảm giác như bầu trời nắng đẹp của thành phố S bỗng trở nên âm u. Anh quay cuồng tìm kiếm khắp sảnh lớn, tìm kiếm bóng dáng thân quen anh không thể nào quên được. Cuối cùng, nơi một góc khuất, anh nhìn thấy Mạch Khiết đang cúi đầu trò chuyện cùng với Tiêu Ly.

Anh vội vàng bước đến cạnh Mạch Khiết.

Mạch Khiết kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt lo lắng của Lý Mộng Long, cô bất giác đứng dậy:

- Anh... sao anh lại đến đây?

- Chúng ta cần nói chuyện!

- Còn có chuyện gì để nói chứ, những gì cần nói thì hôm đó đã nói xong cả rồi!

Mạch Khiết hiểu anh muốn nói gì, kiên quyết lắc đầu từ chối.

Tiêu Ly cũng đứng dậy, thấy Lý Mộng Long mồ hôi nhễ nhại, nói với Mạch Khiết:

- Tiểu Khiết, bất luận kết quả cuối cùng là gì, cần tôn trọng người khác.

Lý Mộng Long nhú mày, nói đầy thô lỗ:

- Mạch Khiết là người phụ nữ của tôi, không cần anh giáo huấn.

Mạch Khiết trừng mắt nhìn anh ta một cái, còn chưa kịp phản bác, đã bị Lý Mộng Long dùng sức lôi đến một góc vắng khác.

Mạch Khiết nói về bất mãn:

- Lý Mộng Long, xin anh hãy có phong độ một chút được không, trước đây anh không như vậy, anh chẳng phải vẫn luôn tự khoe khoang là cắt đứt với phụ nữ sao dễ dàng như trở bàn tay sao? Vậy thì anh hãy để tôi lặng lẽ rời khỏi đây, cũng để giữ lại ỉnh chút tôn nghiêm.

- Không, người cắt đứt mối quan hệ một cách dễ dàng là em. Em cứ thế này mà chấm dứt tình cảm của chúng ta sao? Em cứ thế này mà rời xa anh sao?

Mạch Khiết định nói gì đó nhưng lại kìm lại, cô nhìn ra phía đằng xa, môi mím chặt lại im lặng không nói.

- Mạch Khiết, anh thừa nhận anh vào M Beautiful là vì công việc. Mẹ anh đã già rồi, sức khỏe lại không được tốt, bác sĩ đã yêu cầu mẹ anh cần phải lui về tuyến sau. Ba chị gái của anh đều không giỏi việc kinh doanh. Là người đàn ông duy nhất trong gia đình, anh cần phải nhanh chóng tiếp quản Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, gánh vác trách nhiệm. Mẹ anh đã sắp sẵn nhiệm vụ này cho anh coi như là cuộc khảo sát, Mark phụ trách giám sát.

- Quả nhiên anh cùng một hội với Mark. – Mạch Khiết hỏi đầy vẻ giễu cợt – Có khi Kha Đậu cũng là anh đặc biệt sắp xếp đấy nhỉ?

- Đúng vậy, Kha Đậu thực ra vẫn luôn là một người đứng đằng sau tập đoàn tài chính của bọn anh để làm hạng mục về văn hoá, thực ra cậu ấy cũng coi như là nhân viên của công ty bọn anh, căn hộ chung cư cậu ấy sống cũng là tài sản của công ty bọn anh. Anh thông qua việc giới thiệu Kha Đậu mở chuyên đề đã nhận được sự tín nhiệm của em, đó là bước đầu tiên trong kế hoạch của bọn anh. Nhưng từ khoảnh khắc đó, anh đã bắt đầu trở nên mơ hồ, bởi vì anh không biết anh dốc hết sức làm việc cùng em, rốt cuộc là bởi vì mục đích của mình hay chỉ là muốn giúp em. Em có tính cách ngoan cường cố chấp, em giống như mẹ anh, độc lập, tự chủ, thông minh, hơn nữa làm việc rất có nguyên tắc, thành ý của tập đoàn tài chính muốn dùng số lương hậu hĩnh để thuê em nhưng đã bị em từ chối, Mạch Khiết, em là nhân tài vừa có đức vừa có tài, rất thích hợp đến là việc trong tập đoàn tài chính của bọn anh.

Mạch Khiết lạnh lùng nói:

- Được rồi, ngài Lý Mộng Long, ngài đuổi theo đến đây cũng bởi vì công ty của ngài, ngài quả thật rất là kính nghề. Tôi đã không cần công việc này nữa rồi, cảm ơn ý tốt của ngài.

Cô nhìn đồng hồ đeo tay, lạnh lùng nói:

- Tôi phải lên máy bay rồi!

- Mạch Khiết!

Lý Mộng Long không thể nào kìm chế được tình cảm đang trào dâng trong lòng, vội vàng ôm chầm lấy Mạch Khiết:

- Đừng rời xa anh, anh cầu xin em. Anh chưa bao giờ cầu xin một người phụ nữ nào như vậy, cũng chưa yêu một người phụ nữ nào như vậy. Em đã từng hứa dành nửa cuộc đời còn lại cho anh, xin em đừng dễ dàng phá bỏ lời hứa của mình.

Ánh mắt anh rừng rực chăm chú nhìn Mạch Khiết, trong mắt đầy sự cầu xin thành khẩn.

Mạch Khiết đẩy anh ra, trong mắt tràn ngập nỗi bi thương và tuyệt vọng:

- Lý Mộng Long, em cũng muốn tiếp tục yêu anh, làm gì có cô gái nào lại không hy vọng trong cái thế giới này có một bên đỡ để mình có thể nghỉ ngơi chứ? Nhưng anh không thể nào thấu hiểu được cảm nhận lúc này của em đâu, từng lời anh nói, từng nét mặt thay đổi của anh, em cũng không thể tin tưởng được nữa, em đều luôn nghi ngờ là thật hay giả. Trái tim của em đã bị tổn thương, em không thể coi như không nhìn thấy vết thương mà lại giả vờ tiếp tục yêu anh. Xin lỗi, xin hãy quên đi ước hẹn nửa cuộc đời của chúng ta.

Lý Mộng Long nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô, trong ánh mắt tràn ngập sự cầu xin, Mạch Khiết rút tay mình ra, cúi đầu.

Cô không muốn để ai nhìn thấy những giọt nước mắt yếu mềm đang trào dâng trong mắt mình, cô nói:

- Lý Mộng Long, có lẽ chúng ta là người của hai thế giới, em là một cô nhân viên bình thường chốn công sở, còn anh thì lại là con trai của tập đoàn tài chính. Tư tưởng và tình cảm của chúng ta đều tồn tại sự khác biệt lớn, có lẽ chúng ta không nên có điểm gì chung...

- Mạch Khiết, tình cảm vốn không hề chịu sự khống chế của lý trí, giống như chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, không ai có thể biết được sẽ bị đối phương cuốn hút, hãy nghe lời anh nói, để tình cảm chúng ta được tự do phát triển, đừng cố chặt đứt nó. Anh chàng thanh mai trúc mã của em không hề phù hợp với em, anh mới là người phù hợp nhất...

- Anh dựa vào đâu mà nói anh mới là người phù hợp nhất chứ? Chỉ là bởi vì anh có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm hơn tôi cho nên anh mới có thể phán đoán như vậy phải không? Tôi không thể nào chứng minh được phán đoán của anh là đúng hay sai, điều tôi có thể làm chính là rời khỏi một người khiến cho tôi đau lòng, bởi vì tôi không muốn cả cuộc đời này phải sống trong bóng tối của sự lừa dối. Anh hãy bảo trọng, đừng bị ốm, đừng thức đêm, cũng đừng chơi trò tình cảm nữa, xin lỗi, tạm biệt!

Cô nhìn anh thật sâu rồi quay người bước đi thật nhanh, hòa lẫn vào dòng người, nhanh chóng biến mất.

Đứng ở quảng trường sân bay vắng lặng, nhìn chiếc máy bay khổng lồ màu bạc đang từ từ cất cánh, biến mất nơi chân trời, khuôn mặt khô ngô tuần tú hao gầy của Lý Mộng Long bỗng ướt sũng...

- Mạch Khiết, trái tim của em giống như đám mây mà anh không thể nào nắm bắt được, nhưng em bảo anh quên đi ước hẹn nửa cuộc đời của chúng ta, thà bảo anh quên đi chính mình.

38. Phần Kết

Phần kết: Em là điều duy nhất anh không nuôi tiếc

Một năm rưỡi sau, Lý Mộng Long mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng chầm rãi đẩy xe mua hàng trong siêu thị tấp nập. Dáng người cao ráo hơi gầy của anh vẫn rất thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng anh chẳng hề động lòng trước những ánh mắt ngưỡng mộ đó.

Anh chọn một lon café đặt vào trong xe đẩy, đột nhiên anh nghe thấy tiếng trẻ em khóc.

Anh lần theo âm thanh, nhìn thấy một người đàn ông cao ráo mặc áo màu xám, đang ôm một em bé, người đàn ông đó cúi đầu dịu dàng, em bé đó đang ở trong tã.

Lý Mộng Long bất giác thốt ra cái tên quen thuộc:

- Tiêu Ly?

Người đàn ông đó từ từ quay mặt lại, vẫn nho nhã tuấn tú như vậy. Con người mắt đêm sâu thẳm của anh thoảng ánh lên, dường như đang lục tìm trong kí ức. Lý Mộng Long bước lên trước tự giới thiệu:

- Tôi là đồng nghiệp của Mạch Khiết, tôi tên Lý Mộng Long.

Tiêu Ly mỉm cười:

- Phải rồi, tôi nhớ ra rồi, chúng ta đã từng gặp nhau mấy lần rồi, anh chính là bạn của Mạch Khiết, là tổng giám đốc của Tập đoàn Tài chính Hạ Lạc, thường xuyên đọc được tin tức về anh ở trên mạng và báo giấy, thực không ngờ anh cũng tự mình đi mua đồ ở siêu thị?

Lý Mộng Long tỏ ra hơi ngại ngùng:

- Hôm nay là cuối tuần, người đàn ông độc thân, chẳng lẽ nào cũng rảnh rỗi không có việc gì nên đến đây mua sắm. Tổng giám đốc cũng chẳng qua là một người bình thường mà thôi! – Anh liếc nhìn chiếc nhẫn đeo ở trên tay Tiêu Ly. Anh rất muốn hỏi tình hình của Mạch Khiết, định hỏi nhưng lại thôi, biết được thì có thể thế nào chứ, chỉ làm ình đau lòng thêm thôi. Anh nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Tiêu Ly, đằng sau một người đàn ông sạch sẽ luôn có một người phụ nữ ưa sạch sẽ, xem ra Mạch Khiết đã chăm lo cho người bạn thanh mai trúc mã này khá tốt. Anh nghĩ thầm về đồ kị, vị trí đó vốn dĩ là của mình mới phải!

Anh nhìn đứa bé đáng yêu, cảm thấy hơi ngưỡng mộ, anh nói với Tiêu Ly:

- Là con của anh à? Có thể cho tôi ôm một lát được không?

Tiêu Ly đưa đứa bé vào lòng Lý Mộng Long, nói:

- Vừa mới đầy tháng, là con gái của tôi.

Lý Mộng Long ngắm thật kĩ đứa bé, hồi lâu mới nói:

- Đều nói con gái giống bố, quả nhiên, tôi cũng thực sự không nhận ra nó giống Mạch Khiết ở điểm nào?

Tiêu Ly ngẩn người, anh nhìn Lý Mộng Long rồi lại nhìn đứa bé anh đang ôm trong lòng, hỏi giọng đầy kinh ngạc:

- Đợi đã, anh, anh vừa mới nói gì, đứa bé sao lại giống Mạch Khiết được chứ?

Đang nói vậy, một cô gái dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú tiến lại gần hai người, Tiêu Ly bước tới giới thiệu với Lý Mộng Long:

- Đây là vợ tôi, tôi quen cô ấy khi đang dạy học ở Đức, cô ấy là người Nhật.

Anh cảm thán:

- Tình yêu thật là thứ khó nói, tôi dùng thời gian 10 năm để yêu một người phụ nữ cuối cùng đã phản bội tôi, nhưng lại quyết định kết hôn với vợ tôi người chỉ mới quen có 10 tiếng đồng hồ.

Nhìn người phụ nữ Nhật Bản có khuôn mặt xinh đẹp, Lý Mộng Long rất băn khoăn:

- Vậy thì Mạch Khiết đâu? Mạch Khiết không đi cùng với Tiêu Ly đến đến Đức sao?

Dường như để giải đáp nghi vấn trong lòng Lý Mộng Long, Tiêu Ly nói:

- Tôi nhớ ra rồi, lần đó đã gặp anh ở sân bay, là tôi đến tiễn Tiểu Khiết đi Tứ Xuyên trợ giảng, sau đó tôi mới sang Đức. Sao thế, anh và Tiểu Khiết không liên lạc với nhau sao?

Lý Mộng Long dờ dẫm.

Anh cứ tưởng đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió, đã nô đùa tình cảm, chính mình từ lâu đã có tâm thái nhàn nhạt, nhưng vừa nghe thấy tin này, dường như lại quay trở về với thời kỳ niên

thiếu trái tim đập rộn ràng như thuở mới yêu, khó có thể kìm chế được sự chấn động kịch liệt trong nội tâm.

Anh hỏi:

- Mạch Khiết đi đến Tứ Xuyên để trợ giảng, cô ấy không theo anh sang Đức sao?
 - Không, cô ấy đã từ chối tôi. – Tiêu Ly là người đàn ông tinh tế, đã đoán ra được những điều suy nghĩ trong lòng Lý Mộng Long, anh vỗ vai Lý Mộng Long:
 - Tôi và Tiểu Khiết chưa bao giờ bắt đầu. Suốt một năm rưỡi này, chúng tôi thường xuyên gửi email nói cho nhau biết tình hình, ngoài ra cũng không trò chuyện gì thêm. Tiểu Khiết, theo như tôi biết, vẫn độc thân.
- Anh cúi đầu viết ra địa chỉ email của Mạch Khiết đưa cho Lý Mộng Long:
- Tôi chỉ có thể giúp anh được ngần này thôi. Tôi cũng hy vọng em gái Tiểu Khiết của tôi có được một chốn hạnh phúc.

Lý Mộng Long nắm chặt tờ giấy trắng mỏng tanh đó, giống như là nắm được cọng cỏ hy vọng.

Trong lúc chuẩn bị rời đi, Tiêu Ly nói:

- Kỳ hạn trợ giảng của Tiểu Khiết sắp hết rồi, cô ấy chắc sẽ trở về.

Trở về, trở về thành phố S, liệu có thể về bên cạnh mình không?

Anh rất muốn nói cho cô gái nhỏ kiêu ngạo và quật cường, trong suốt khoảng thời gian dài đằng đẳng một năm rưỡi nay, mình đã vì cô mà thay đổi rất nhiều, thành một vị cao tăng không coi mỹ sắc là gì cả, ngay cả mẹ mình cũng thấy sốt ruột lo lắng, không hiểu tại sao cậu con trai vốn bị phụ nữ vây quanh đột nhiên không có chút cảm hứng gì với nữ giới thế? Anh quay trở về căn hộ chung cư của mình, bật laptop, ngón tay run rẩy viết bức email đầu tiên cho cô:

Mạch Khiết,

Là anh đây! Là người đàn ông mà em hy vọng quên đi ước hẹn nửa đời mà em đã hứa.

Suốt một năm rưỡi nay, em không biết đâu, người đàn ông ngốc nghếch đó gần như ngày nào cũng đến chờ dưới tòa nhà chung cư nhà em, ngược nhìn ô cửa sổ tối đen đó. Anh đã từng tưởng rằng ô cửa sổ đó sẽ tối mãi như vậy, ngọn đèn đó sẽ không bao giờ sáng nữa, anh biết mình đang làm một điều ngốc nghếch, nhưng không thể nào ngăn cản nổi bước chân mình.

Đó có lẽ là lời kêu gọi trong trái tim.

Chúng ta có mối duyên phận đã được định sẵn, chúng ta đã xuyên qua biển người mênh mông, đi qua ngàn núi vạn sông, có được ba nụ hôn đặc biệt mới quyết định được mối duyên phận của đời này, xin em đừng dễ dàng vứt bỏ như vậy!

Nên biết rằng, yêu một người rất khó, vứt bỏ một người lại rất dễ. Nhưng đã vứt bỏ rồi có lẽ sẽ mãi mãi đi lướt qua nhau không bao giờ có thể gặp lại nữa, cuộc đời này cũng vì vậy mà thay đổi hoàn toàn.

Anh vẫn tiếp tục đứng chờ ở dưới khu chung cư cho đến khi ngọn đèn một ngày nào đó bật sáng cho anh.

Em có bằng lòng bật ngọn đèn đó ột mình anh không? Cho một mình anh, giống như bật sáng ngọn đèn trái tim của chúng ta, chiếu sáng những chỗ tối xung quanh không?

Viết xong email, anh không chút do dự ấn nút gửi.

Mấy hôm sau, sau khi vừa đàm phán xong một cuộc làm ăn, Lý Mộng Long lái xe về nhà. Không biết vì sao anh lại lái xe rời khỏi con đường lớn.

Anh chuyển hướng vô lăng, đi xuống dưới tòa lầu chung cư quen thuộc đó.

Anh xuống xe, dựa người vào xe, giữa hai ngón tay thon dài của anh kẹp một điều thuốc, đốm lửa nhỏ màu đỏ sáng lấp lánh trong màn đêm.

Ngẩng đầu ngược nhìn lên ô cửa sổ tối đen đó, những ô cửa sổ xung quanh đều rực sáng, chỉ có duy nhất ô cửa sổ đó là tối đen như thể mãi mãi không bao giờ được bật sáng. Anh cảm thấy như mình đang đi qua

một đường hầm tối đen, mãi mãi không thể đi đến điểm tận cùng, chỉ có sự kiên định trong trái tim là ánh sáng duy nhất.

Em thân yêu, em có nhìn thấy sự kiên trì yếu đuối và ngoan cố của anh không? Em có hiểu được anh vẫn đang lặng lẽ chờ em ở vị trí cũ không? Em liệu có chạm vào nơi đáy trái tim anh vẫn luôn thầm gọi tên em hàng nghìn hàng vạn lần không? Liệu cuối cùng em có trở về với anh không?

Hậu ký

Trong ký ức của chúng ta, liệu có phải đã từng có một người thật khó quên? Trong cơn mơ giữa đêm khuya cũng không thể nào xua đi được, cứ luôn du dương ở nơi vô tình gặp gỡ trước đây, trong buổi hoàng hôn sau cơn mưa lại vang vọng những lời ca khe khẽ và tỏa ra mùi hương thơm ngát khiến ta xúc động?

Nhưng, cũng chính như vậy, chỉ có thể dừng lại ở trong ký ức rạn vỡ, không thể đi thêm được nữa, cũng không thể bước ra ngoài được, hiện thực và cõi mộng, thực ra là một khoảng cách xa vời vợi.

Tôi vẫn luôn suy ngẫm, tình yêu thực sự rốt cuộc là tình cảm như thế nào.

Nghe nói, những người nam nữ có duyên với nhau, sẽ nảy sinh thứ phản ứng hóa học nào đó vô cùng kỳ diệu chỉ trong 8 giây đầu tiên gặp nhau, nhưng không nhất định là phải quý mến, có đôi khi là sự hiểu nhầm, có lúc lại là sự khó chịu, thậm chí là phản cảm... Nhưng sự gặp gỡ của họ rõ ràng là không bình thường giống như gặp gỡ những người khác.

Thực ra, tình yêu là thứ tình cảm không có tính mô thức cố định. Trong lòng mỗi người đều có sự hoang tưởng về chàng hoàng tử hoặc nàng công chúa hoàn mỹ, nhưng bạn sẽ phát hiện ra, cuối cùng người mà bạn yêu và dựa vào nhau suốt đời lại không hoàn toàn giống như đối tượng mà ban đầu bạn mơ mộng, thậm chí bạn còn yêu một người hoàn toàn khác biệt so với sự tưởng tượng của mình.

Cho nên, tôi viết ra một cuốn truyện về cuộc gặp gỡ giữa người yêu xưa cũ và tình yêu thực sự hàng ngày ở bên nhau.

Mạch Khiết là một cô gái tự lực tự cường trong công việc, nhưng trong lòng cô lại kiên trì một thứ tình cảm thuần khiết. Sự xinh đẹp của cô, sự kiên cường của cô, nhưng lại không phải là hoàn mỹ, có chút ích kỷ, có chút tính toán, có chút ước vọng về quyền lực. Cô ấy chân thực như vậy, chân thực đến độ giống như chiếu rọi vô số những “Bạch Cốt Tinh” trong chốn công sở, có thể cũng chính là sự chiếu rọi phần nào của chính bạn.

Cô ấy đã mơ màng trước tình yêu, sự tổn thương và nỗi oan ức chốn công sở, cô ấy đã sinh ra trong một gia đình tồi tệ, có thể cũng có hình bóng của bạn trong đó.

Nhưng đây không phải là những điều tôi muốn nói, điều tôi muốn nói là, xuyên qua những vùng bùn lầy lội và sự bần khoản mơ hồ, những người yếu đuối vẫn cần phải học được cách kiên cường giống như Mạch Khiết, không thể khóc cho những người đã làm tổn thương mình xem, không để lộ vết thương lòng của mình cho người thân yêu thương mình, không bị lạc mất tình cảm của mình giữa thành phố công nghiệp phồn hoa.

Tôi đã viết một câu chuyện tình cảm không có hồi kết. Mạch Khiết cuối cùng liệu có thấp sáng lên ngọn đèn cho người cô yêu hay không? Hồi kết này, tôi để lại cho các bạn, những độc giả thân yêu của tôi. Với sự cảm ngộ của mình về tình yêu, bạn sẽ hoàn thành hồi kết của câu chuyện này.

Trên bầu trời trong xanh, có đôi khi cũng xuất hiện mây đen, nhưng tất cả mọi việc sẽ qua đi, chỉ cần bạn vẫn có những niềm mong ước, tình yêu đẹp, thành quả sự nghiệp, cuộc sống hạnh phúc, cuối cùng nhất định sẽ thuộc về những người có đôi mắt thuần khiết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-nu-hon-doi-lay-mot-doi-chong>